

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KAREN ROSE

COLD

"I couldn't turn
the pages fast enough.
Keep the coffee brewing—
you'll be up all night."

—NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR
JULIE GARWOOD

BLOODED

LIAR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KAREN ROSE'UN BAŞLIKLARI

Kirli Sırlar (enovella)

BALTIMORE ROMANLARI

Sen Bana Aitsin
Söyleyecek Kimse
Kalmadı Beni
Özledin mi?
Kırık Sessizlik (enovella)
Arkanı Kolla Dolaptaki
Canavar
Ölüm Yeterli Değil

CINCINNATI ROMANLARI

Sandığınızdan Daha Yakın
Karanlıkta Tek Başına
Her Karanlık Köşe
Edge of Darkness
Karanlığın İçine

SACRAMENTO ROMANLARI

Üzgün Olduğunu
Söyle Artık Veda
Etme

NEW ORLEANS ROMANLARI

Gece Yarısına Çeyrek Kala

SAN DIEGO DAVA DOSYALARI

Soğukkanlı Yalancı

KAREN ROSE

COLD-BLOODED LIAR

BERKLEY | NEW YORK

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2023 by Karen Rose Books, Inc.

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

izin almadan herhangi bir biçimde. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Rose, Karen, 1964- yazar.

Başlık: Soğukkanlı yalancı / Karen Rose.

Açıklama: New York: Berkley, [2023] | Seri: San Diego dava dosyaları; 1

Tanımlayıcılar: LCCN 2022034477 (basılı) | LCCN 2022034478 (e-kitap) | ISBN 9780593548868 (ciltli) | ISBN 9780593548851 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Dedektiflik ve gizem kurguları. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3618.O7844 C65 2023 (baskı) | LCC PS3618.O7844 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20220722

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2022034477> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2022034478> adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı: Faceout Studio / Spencer Fuller

Kitap tasarımı Elke Sigal, e-kitap için uyarlayan Kelly Brennan

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_142549203_c0_r0

İÇİNDEKİLER

<u>Kapak</u>	
<u>Karen Rose'un</u>	
<u>Başlıkları Başlık</u>	
<u>Sayfası</u>	
<u>Telif Hakkı İthafı</u>	
<u>Önsöz Birinci</u>	
<u>Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Dördüncü Beşinci</u>	
<u>Altıncı Yedinci</u>	
<u>Sekizinci</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Onuncu Bölüm</u>	
<u>Onbirinci Bölüm</u>	
<u>Bölüm Onüçüncü</u>	
<u>BölümOniki</u>	
<u>Bölüm On Dört</u>	
<u>On Beşinci Bölüm On</u>	
<u>Altıncı On Bölüm</u>	
<u>Yedinci On Sekizinci</u>	
<u>Bölüm On</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	

Yirminci Bölüm Yirmi
Birinci Bölüm

Teşekkür Yazar
Hakkında

Margaret Taylor'a. Bu kitaptaki yardımlarınız ve yıllardır toplumunuza verdiğiniz hizmet için teşekkür ederim. Ama

En çok da dostluğunuz için teşekkür

ederim. Ve her zamanki gibi Martin'e.

Seni seviyorum.

PROLOGUE

Carmel Valley, Kaliforniya 2 Nisan
Çarşamba, 1500
On altı yıl önce . .

Gitmiş.

Katherine ahır kapısının kolunu kavrarken eli titredi. Bütün vücudu titriyordu. Midesi o kadar şiddetli çalkalandı ki hasta olacağını sandı.

Gitmiş.

Ve hepsi benim hatam.

Yapabileceği o kadar çok şey vardı ki. Yapması gereken.

Yapacağım. Ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Yine de nerede olması gerektiğini biliyordu.

Tek başına. Ahırda. On iki yaşındaki korkmuş kaçaklar olarak soğuk geceden kurtulmak için ilk kez bir araya geldikleri yerde. Çok sonraları her şey hakkında konuşmaya başladıkları yerde.

Wren konuşurdu. Katherine dinlerdi.

Katherine iyi bir dinleyiciydi. Öyle olmak zorundaydı. Bir insanın konuşmasındaki nüansları duymayı öğrenmişti. Yardım edip etmeyeceklerini bilmek için. Ya da inciteceğini.

Yalan mı söylüyorlar yoksa doğruyu mu söylüyorlar bilmek için.

Şimdi dinlemek istemiyordu. Öfkesini haykırabileceği, öfkesini serbest bırakabileceği bir yerde yalnız kalmak istiyordu. Başka kimseye zarar veremeyeceği bir yerde.

Çünkü Wren gitmişti.

Gözleri yandı ve ahırın kapısını içeri girebilecek kadar boğazında yükselen hıçkırığı yuttu. O kadar zayıftı ki fazla açılmasına gerek yoktu ve gıcırdamadan önce kapıyı ne kadar kaydırabileceğini biliyordu.

Gıcırdamasına izin vermedi. Yapsa sorun olmazdı ama yine de olmaması gereken bir yere gizlice girmenin tatmin edici bir yanı olduğunu düşünüyordu. En azından şu anda. İsteddiği zaman ahıra girmesine izin vardı ama şu anda uyuyor olması gerekiyordu.

Ama neredeyse iki haftadır uyumamıştı. Bu gece de farklı olmayacaktı, o yüzden denemekten vazgeçti.

Birisi gece lambasını yakmıştı, yumuşak ışığı ahırın içine yayılıyor, köşelerde gizlenen gölgeler bırakıyordu. Gölgelerden korkmuyordu. Her birini tanıyordu. Burası onun yeri. Burası düşünmeye geldiği yerdi.

Şimdi yas tutmaya geldiği yer burasıydı.

Derin derin nefes aldı, atların ve taze samanın, hatta daha da taze motor yağının kokusunu içine çekti. İkincisi beklenmedik bir şeydi. Genellikle motor yağı eski kokardı.

Aletler, uzak duvarın dibinde park halinde duran eski traktörün etrafında yere saçılmıştı. Aylardır bozuktur. Kimsenin onu tamir edecek zamanı olmamıştı.

Bu gece biri üzerinde çalışmış gibi görünüyordu. Hâlâ burada olan biri.

Boş bölmelerden birinden gelen zor nefes alışları duyunca gerildi.

Hayır, nefes almıyordu. Birisi ağlıyordu.

Dönüp kaçmaya başladı ama ağlamaları hıçkırıklara dönüştü. Kalbini parçalayan derin hıçkırıklar.

En azından başka biri Wren'i özlüyor. Bunun adil olmadığını biliyordu. Büyük evdeki herkes Wren'i özlüyordu. Nasıl özlemesinler ki?

Ahıra daha da sokuldu, dikkatle dinliyordu, her an kaçmaya hazırdı ama şimdi bildiğini düşünse de yas tutmak için özel yerine kimin geldiğini bilmek istiyordu.

Ayarlanmış traktör onun ilk ipucuydu.

İri yarı bir adam boş bir bölmenin zeminine oturmuş, sırtını duvara dayamış, ağlarken omuzları çökmüştü. İri ellerinden birinde bir tahta parçası vardı. Diğerinde ise oyma bıçağı.

Harlan McKittrick. Üvey babası.

Burada yaşadığı üç yıl boyunca onu hiç ağlarken görmemişti, bugünkü cenazede bile. Çok soğukkanlıydı, yüz ifadesi bir heykelinki gibi sabitti. Bayan McK hüngür hüngür ağlarken kolunu ona dolamıştı. Wren'in tabutu başında o derin, çakıllı sesiyle barış, sonsuzluk ve Tanrı hakkında birkaç kelime söylemişti.

Katherine o zaman çığlık atmak istemişti. Birine vurmak istemişti.

Bu kadar birlikte olduğu için Bay McK'ye vurmak istemişti. Duygusuz olduğum için.

Ama şimdi büyük bir hata yaptığını görebiliyordu. Adam duygusuz değildi. Sadece kederini yalnız olduğu zamana saklamıştı.

Tıpkı benim yaptığım gibi.

Onu bırakmak, öfkesini haykıracak başka bir yer bulmak niyetiyle bir adım geri çekildi ama adam başını kaldırdı ve loş ışıktaki gözleriyle buluştu.

Uzun bir an boyunca ikisi de kıpırdamadı. Adamın gözyaşları akmaya devam ediyordu ve kadın kaçmaya hazırlanıyordu. Sonunda gömleğinin koluyla yüzünü sildi.

"Kit," dedi huysuzca.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ben giderim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, buna gerek yok. Burası senin evindi, onun da. Bu gece buraya geleceğini bilmeliydim."

Yanakları kızardı. Sabahın üçünde yataktan çıkarken yakalanmıştı. Burada bile kurallar vardı. "Ben giderim."

"Hayır, tatlım. Ben giderim. Bayan McK muhtemelen nereye merak ediyordur. Sen kalabilirsin." Ayağa kalktı, sırtını gererken yüzünü buruşturdu. "Ahırın zemininde oturmak için fazla yaşıyım. Buraya biraz yontmak için geldim ama ..." İç çekerek sözlerini tamamladı. "Birden aklıma geldi. Nasıl olduğunu bilirsin, değil mi Kitty-Cat?"

Ona hep Kit ya da Kitty-Cat diye seslenirdi. Hiç Katherine demezdi ve o da sık sık nedenini merak ederdi. Ama bundan nefret etmemişti. Hatta hoşuna bile gitmiş olabilirdi. Birazcık.

Onunla konuşun. Onu daha iyi hissettirecek bir şeyler söyle. Çünkü Bay McK iyi bir adamdı. Ve McKittrick Evi yaşadığı diğer yerlerden çok daha güzeldi. Ve birçok yerde yaşamıştı.

Bay ve Bayan McK iyi insanlardı. Hiç bağırmadılar, hiç vurmadılar. Diğer pek çok bakıcının yaptığı gibi kızlardan ya da oğlanlardan asla faydalanmadılar.

İyi olmamasına rağmen kalmasına izin vermişlerdi. Kalmasına izin verdiler ve eğer isterse onlara Anne ve Baba McK demesini söylediler, tıpkı her zaman elmalı turta, temiz çamaşır ve limonlu mobilya spreyi gibi kokan büyük, sıcak evlerine gelen diğer tüm çocuklar gibi.

Yine de hiç yapmadı. "Bay" ve "Bayan "a takılıp kalmıştı, onları uzak tutmak için her şeyi yapardı. Bunu yaptığı için onu hiç kötü hissettirmediler.

Şimdi onu daha iyi hissettirmek istiyordu çünkü ağlıyordu ve bu onu çok sarsmıştı. İri yarı, kaba ve huysuz bir adamdı ama ağlıyordu.

Wren için.

Elindeki oyma tahtaya işaret etti. "Ne yapıyorsun?"

Sorduğu için şaşırması görünüyordu. Ki bu haklıydı. Katherine fazla konuşmazdı. Kimseye uzaktan yakından kişisel bir şey sormazdı. Hiçbir soruya "İyi" ya da "Tamam" dan başka bir cevap vermezdi. Onu evlat edinmeyi, resmi bir McKittrick yapmayı teklif ettiklerinde de sadece "Hayır, teşekkürler," demişti.

Çünkü kimse o kadar iyi değildi. Kimsenin umurunda değildi. Bu iş bitecekti. Ondan bıkip gitmesini sağlayacaklardı ve o zaman daha da kötü olacaktı.

Bay McK elindeki oymaya baktı. "Bir çalıkuşu. Bilirsiniz, kuş gibi."

Katherine'in boğazından bir hıçkırık kaçtı, sonra da geri itti. "Bir çalıkuşu mu?" diye sordu, sesi kırılarak.

Başını salladı, gözleri küçük kuştaydı. "Tabutuna bir tane koydum. Ellerinde tutabileceği bir şey olsun diye." Gülümsemesi sallantılıydı. "Belki bizi hatırlar . Yalnız kalmasın diye."

Katherine elini ağzına bastırdı. İçinde tut. Her şeyi içinde tut. "Yaptın mı?" diye sordu, kelimeler birbirine karışmıştı.

"Yaptım. Ve bu bitti." Ona uzattı. "Bu senin için. Onu hatırlaman için."

Bir an için hareket etmedi. Hareket edemedi. Sadece Bay McK'nin küçük kuşu tutan uzatılmış eline baktı.

Şimdi onu açıkça görebiliyordu, narin ve güzel. Wren'in olduğu gibi.

Bay McK oymayı hâlâ avucunun içinde tutuyordu, böylece ona dokunmadan alabilecekti. Onun kimseye dokunmaktan hoşlanmadığını biliyorlardı.

Wren bir istisnaydı. Kan bağı olmamasına rağmen kız kardeşiydi.

Katherine'in eli bir parmağını uzatarak ilerledi. Küçük kuşu okşadı, pürüzlü bir yüzey bekliyordu ama sadece pürüzsüz bir ahşap hissetti. Bay McK, kuş avucunun içinde öylece duruyordu.

Yavaşça eline aldı ve sıkıca göğsüne bastırdı. "Onu hatırlamak için," diye fısıldadı. Sanki hiç unutmayacakmış gibi. Wren hep iyi ve tatlı şeylerdi.

Kit'in olmadığı her şey.

Bay McK ona hüzünle gülümsedi. "Onu her zaman hatırlayacağız, Kit. O çok özel biriydi ve en iyi hayatı yaşamayı hak ediyordu."

"Ama şimdi öldü," diye boğuldu Kit, küçük kuşu o kadar sıkı tutuyordu ki pürüzsüz kenarları bile elini kesiyordu. "Biri onu öldürdü ve kimsenin umurunda değil."

"Önemsiyoruz," diye fısıldadı Bay McK şiddetle.

"Başka kimse bilmiyor," diye tersledi, sesi ahırın duvarlarında yankılanıyordu. "Gelip sorular soran o polislerin hiçbiri. Hiçbiri umursamadı."

"Bilmiyorum. Onların kalplerini göremiyorum. Sadece kendiminkini ve Bayan McK'ninkini biliyorum."

Şimdi öfke geri gelmişti. Şimdi öfke . Bir şey fırlatmak istedi ama fırlatabileceği tek şey küçük kuştı ve onu daha da sıkı kavradı. Kuşu asla fırlatıp atmayacaktı.

Wren'i asla bir kenara atmazdı.

"Onun bir kaçak olduğunu söylediler. Geri dönecekmiş!" Katherine artık bağırıyordu ve kendini durduramıyordu. Atlar ahırlarında kıpırdanıyor, biri dehşet içinde kişniyordu ama Katherine kendini durduramıyordu. "Gitmek istediğini söylediler. Muhtemelen sokaklarda olduğunu, uyuşturucu kullandığını söylediler. Umurlarında bile değildi!"

Katherine bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha.

Bay McK orada durmaya devam etti, kalbi öylesine kırılmış gözlerle onu izliyordu ki, o da çılgılık atmak istedi.

"Sonra cesedini bir çöp konteynerinde buldular ve beş gün boyunca bize haber bile vermediler!" diye bağırdı. "Sanki o bir çöpmüş ve ölmesi sorun değilmiş gibi!"

"Dediler ki," dedi sakince, "kimliğini tespit etmeleri beş gün sürmüş."

"Bu beş gün çok uzun bir süreydi! Soğuk morgda tek başına yattığı beş gün." Bağırısları boğuklaştı ve sonunda, nihayet gözyaşları geldi. Sanki bir baraj patlamıştı ve akışını durduramıyordu. "Meşgul olduklarını söylediler. İşlerinin yoğun olduğunu. Kaybımız için üzgün olduklarını söylediler."

Bay McK tekrar gözlerini sildi. "Biliyorum, Kit."

"Bunu kimin yaptığını bile aramıyorlar. İpucu yok. Dava kapandı. Onu bulmalarının üzerinden bir hafta geçti ve arıyormuş gibi bile yapmıyorlar." Bakışlarını elindeki küçük tahta kuşa çevirdi. "Peki, ben bakacağım. Bunu kimin yaptığını bulacağım. Onu bizden kimin aldığını." Benden.

Bay McK ağzını açtı, sonra kapattı ve hiçbir şey söylemedi.

Meydan okurcasına ona baktı. "Ne yani? Bana bunun çok tehlikeli olduğunu söylemeyecek misin? Çok genç olduğumu söylemeyecek misin? Daha on beş yaşında olduğumu? Sıradakinin ben olabileceğimi söylemeyecek misin?"

Sessizce nefes verdi. "Bunları sana neden anlatayım ki? Onları zaten biliyorsun."

Gözlerini kaçırdı, onun haklı olduğunu biliyor ve bundan nefret ediyordu. "Ona daha iyi göz kulak olmalıydım. O ben olmalıydım."

Sert bir nefes çekti. "Hayır, Kit. Hayır. İkinizden biri olmamalıydı. Asla kimsenin çocuğu olmamalıydı. Lütfen. Asla sen olmamalıydın."

Başını iki yana salladı, artık tüm kelimeleri gitmişti. Hepsini kullanılmış

Yukarı.

"Sen bizimsin," dedi, sesi o kadar doğru çınılıyordu ki Neredeyse ondan şüphe etmiyordu. Ondan şüphe etmek istemiyordu. "Böyle düşünmeyebilirsin ya da bunun kâğıt üzerinde resmileşmesini istemeyebilirsin ama sen bizimsin Kit Matthews. Seni korumak bizim görevimiz. Sevmek bizim. Bu sevgiyi istesen de istemesen de. Wren'i koruyamamış olmamız ölene kadar aklımdan çıkmayacak. Lütfen senin de yasını tutmak zorunda bırakma beni. Bunu tekrar yapamam."

O zaman ona baktı, durduramadığı gözyaşlarından nefret ediyordu. Ama o da ağlıyordu ve bu da birkaç kelimeyi daha yerinden oynattı. "Ne yapacağız Bay McK?" diye fısıldadı. "O gitti. Ve asla geri gelmeyecek."

Bir adım öne çıkarak ona uzaklaşması için bir şans verdi. Ama yapmadı. Yapamadı. Ayakları donmuştu. Kalbi donmuştu.

Sonunda parmaklarını kızın saçlarının üzerinde gezdirdi. "Devam ediyoruz, Kit. Onu her zaman hatırlayacağız ama devam edeceğiz. Yapmamız gereken bu." Uzun bir süre tereddüt etti, sonra büyük eliyle onun yanağını kavradı. "Onun için ağlayacağız ama aynı zamanda onun için yaşayacağız. Sen onun için yaşayacaksın. Kendine iyi bir hayat kuracaksın, Kit Matthews. Ben ve Bayan McK bundan emin olacağız. Yaşayacaksın."

Katherine gözlerini kapadı ve Bay McK'nin sıcak avucuna eğildi. Sadece bir saniyeliğine. O bir güvenlikti. Güvenlik. Güç. Ve karşılığını ödemesine gerek olmayan bir şefkat. Sadece birazını alırdı. Sadece bir saniyeliğine. "Ona zarar verene bunu ödetmek istiyorum. Ölmelerini istiyorum."

"Ben de, Kit. Ben de. Ama bunu doğru yapacağız. Aptal olmayacağız. İşimizi şansa bırakmayacağız. Dikkatsiz davranıp öldürülmeyeceğiz ve Bayan McK'yi yapayalnız bırakmayacağız."

Şans eseri ona baktı. Adam ciddiye. "Bana yardım edecek misin?"

"Sana yardım edeceğim. Sen istemesen bile onun katilini ararım." Geniş omuzlarından biri yarım bir omuz silkmeye kalktı. "Bunu zaten planlamıştım. Ama ben bir çiftçiyim, polis değil. Kolay olmayacak."

Onun gözleriyle doğrudan karşılaştı. "Peki ya polis olmak istersem?" "Çok iyi biri olacaksın. Asla bir şey yapmayacaksın

Aileler sevdiklerinin önemsiz olduğunu hissediyor."

Alay etti. "Kendinizden oldukça emin görünüyorsunuz Bay McK."

Elini geri çekti ve bir noktada düşürdüğü oyma bıçağını almak için eğildi. Bıçağı kılıfına yerleştirdi ve cebine attı. "Senden oldukça eminim, Kit."

Bir adım geri çekildi, göğsü duygularla doluydu.

Duygulardan nefret ederdi.

"Teşekkür ederim, Bay McK. Kuş için. Sabah görüşürüz."

Döndü ve eve doğru koştu, parmak uçlarında merdivenleri çıktı ve odasına girdi. İkiz yatakta yatıp kalktığı için çarşaf lar dağılmıştı. Ve parlak sarı güneş patlamaları olan yorganla düzgünce yapılmış diğer ikiz yatakla. Boş yatak.

Çünkü Wren gitmişti.

Küçük tahta kuşu dikkatlice komodinin üzerine, ilk ışıkt a görebileceği bir yere koydu. Sonra yatağa tırmandı ve orada uzanıp tavana baktı.

Senden oldukça eminim, Kit.

İç çekti.

Bu da bizden biri yapar.

BİRİNCİ BÖLÜM

San Diego Polis Departmanı, San Diego, Kaliforniya 4
Nisan Pazartesi, 11:30
Günümüz

Hey, McKittrick."

Kit masasındaki sandalyede dönerek kaşlarını kaldırdı
Basil "Baz" Constantine, dört yıllık ortağı. "Aradın mı?"

Baz, San Diego Polis Departmanı'nın cinayet bölümüne
açılan çift kapıyı işaret etti. "Misafirin var."

Kit kapıların tanıdık geniş omuzların ardından kapandığını
görmek için tam zamanında döndü. Harlan McKittrick ona
doğru ilerliyordu, yürüyüşü on dokuz yıldır onu tanıma
ayrıcılığına sahip olduğu kadar yumuşak ve gülümsemesi de
o kadar genişti.

"Baba!" Masasından kalkıp onun uzanmış kollarına doğru
yürüdü. Hâlâ kendisine dokunulmasından hoşlanmıyordu ama
annesi ve babası McK için istisnalar yapıyordu. Temas onları
mutlu ediyor gibiydi.

Kit bu ikisini mutlu etmek için neredeyse her şeyi yapardı.

"Kitty-Cat," dedi, kaburgaları itiraz edene kadar kollarını
sıkarak. Kız homurdandığında onu bıraktı, yüzünde mahcup
bir ifade vardı. "Kusura bakma. Seni çok uzun zamandır
görmedim."

"İki hafta oldu," dedi kuru bir sesle, ama yanağını öpmek
için eğildi, onun memnun bakışıyla kalbi ısındı. "Seni şehre
getiren nedir?"

Çünkü Harlan McKittrick şehirden nefret ederdi. O geniş açık alanlar için yaratılmıştı, yüksek binalar ve trafik için değil.

"Yeni bir çocuk alıyoruz. Annem sosyal hizmet görevlisiyle görüşüyor, ben de uğrayıp bir merhaba diyeyim dedim."

"Merhaba. Gel ve benimle otur. Kısa bir mola verebilirim."

Onu masasına kadar takip ederken etrafına bakındı, her zamanki gibi meraklıydı. Cinayet masasına yabancı değildi, Wren'i kaybettikten sonra yıllarca koridorlarında dolaşmıştı. Wren'in cenazesinden sonra verdiği sözü tutmuş, kız kardeşini öldüren adamı aramasına yardım etmişti. Canavarı bulmakta başarısız olmuşlardı ama on altı yıl sonra bile hala arıyorlardı.

Yeni bir ipucuyla gelip gelmediğini merak etti. Eğer öyleyse, bu beş yıldır ilk olacaktı.

"Hayır," dedi iki metrelik boyuyla masasının yanındaki sandalyeye otururken. "Yeni bir şey yok."

Her zaman onun aklını okuyabilmişti. Gençlik yıllarında çıldırtıcı olmuştu. Ne zaman kaçmaya hazır olduğunu ya da tamamen doğru olmayan bir şey söyleyip söylemediğini her zaman bilirdi. Şimdi birinin onu bu kadar iyi tanınması rahatlatıcıydı.

"Ben de öyle. Bana yeni çocuktan bahset."

"On üç yaşında bir kız." Omuzları çöktü. "Benden korkuyordu."

Onun elini sıktı. "Senin farklı olduğunu görecek. Hep öyle yaparlar."

Ağzının bir tarafı kalktı. "Sen ."

"Gerçekten de yaptım."

Bir süre sessizce oturduktan sonra pantolonunun cebinden bir şey çıkardı. Kit gerildi, küçük oyma ortaya çıkmadan önce bile bunun ne olduğunu biliyordu.

Yılın o zamanıydı. Tekrar.

Wren'in öldürölmesinin on altı yıldönümüydü ve hâlâ bir sonuç alınmamıştı. Ama sözünün eri olan Pop McK, kendisine ışık olan küçük kızı asla unutmamıştı.

Her yıl yaptığı gibi, düz avucunun üzerinde ikramını uzattı. Her zaman küçük bir kuş olurdu. Kit'in yatak odasında kuşlar için özel bir raf vardı ve her sabah gözlerini açtığında onları görebileceğı bir yere yerleştirilmişti.

Evinde rutin olarak tozunu aldığı tek şey onlardı.

Ama bugün bir kuş değildi, ya da sadece bir kuş değildi. Kafasına kuş tünemiş bir kedi idi. Kuş şaşkın görünüyordu. Kedi ise memnun görünüyordu. Üç inç uzunluğunda ve bir inç genişliğinde, karmaşık, ayrıntılı ve güzeldi.

"Baba," diye nefes aldı. Elinden yavaşça aldı. Bir zamanlar bunun nedeni dokunmaktan kaçınmasıydı. Şimdi ise çok sıkı kavrarsa küçük heykelcik kırılacakmış gibi göründüğü içindi. "Teşekkür ederim."

"Kırılmaz," dedi ona. "İstersen cebinde taşıyabilirsin. Şans getirsin diye."

"Yapacağım." Ama yapmadı, henüz değil. Küçük oymayı ışığa tuttu ve her zaman yaptığı gibi onun becerisine hayran kaldı. "Bu inanılmaz."

Gülümsemesi utangaçtı, kendisi kadar iri bir adam için sevimli bir ifadeydi. Bir kez daha cebini karıştırdı ve başka bir oyma çıkardı. Bu sadece bir kuştı. Yine çok güzel yapılmıştı ama kuş bir dalın üzerinde tek başına oturuyordu.

"Rafınız için."

Avucundan aldı. "Teşekkür ederim, baba."

"Bir şey değil Kitty-Cat," diye mırıldandı, elini kızın saçlarında gezdirirken. "Senin için bir şeyim var, Baz."

Baz masasından kalkıp Kit'in masasının köşesine oturdu. Dinlemiyormuş gibi bile yapmıyordu. "Evet, lütfen."

Harlan küçük, oyma bir at çıkardı ve hem Kit'in hem de Baz'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. Bu bir kuş değildi. İkisi de hep kuş alırdı. "Luna için," diye açıkladı Harlan. "Beni at oyarken gördü. En son onu çiftliğe getirdiğinde doğum günü için bir tane yapıp yapamayacağımı sormuştun."

Baz'ın yüzü beş yaşındaki torunundan söz edilince yumuşadı. "Buna bayılacak, Harlan. Teşekkür ederim." "Pekâlâ." Harlan homurdanarak boğazını temizledi. "Sen bir süredir Sayamayacağım kadar çok kez bizim için orada oldunuz. Bu yüzden teşekkür ." Dördüncü bir oymayı uzattı. Bir kuş. "Senin için."

Harlan Baz ve Kit'e aynı anda oymalar vermeye başlamıştı. Kit, Wren'i hatırlayabilsin diye. Baz da cinayetini asla çözemediği kurbanı unutmaması diye.

Baz minnettarlığını belli etmemeye çalışmadı. Wren'in davasında çalışan dedektif oydu ve on beş yaşındaki Kit'in sandığı kadar duygusuz değildi.

Wren'in cinayeti Baz'ın ilk cinayet vakasıydı. Bu olay onu sarsmış ve işini yapabilmek için kendisini onların acısından uzak tutma çabaları soğuk ve duygusuz görünmesine neden olmuştu. O zamandan beri her ipucunu takip etmelerine yardım ederek bunun tam tersini yapmıştı.

Wren'in katilini bulamamaları denememiş olmalarından kaynaklanmıyordu.

Baz oymaları kendi cebine attı. "Luna'nınkini ona verdiğimizde bir video çekeceğim. Camı kırabilecek ciyaklamalara hazırlıklı olun."

Arkalarında bir kapı açıldı ve teğmenlerinin sesi nezarethanenin gürültüsünü kesti. "Constantine, McKittrick. Benimle gelin. Şimdi."

Dedektif arkadaşlarından sanki hepsi ortaokuldaymış gibi bir ooooh korusu geldi. Çoğunlukla orta yaşlı erkekler olmalarına rağmen, davranışsal olarak birçoğu için bu çok da uzak bir ihtimal değildi. Böyle başa çıkıyorlardı.

"Gitmem gerek," dedi Kit. "Üzgünüm baba."

"Anneni ve yeni çocuğumuzu almam gerekiyor. Bana şans dile."

"Buna ihtiyacın olmayacak," dedi. "Sana baba demeden önce çocuğa bir hafta veriyorum."

"Tabii senin gibi değilse," diye alay etti. "O zaman dört yıl olur."

"Biraz inatçıydım," diye itiraf etti. Baz homurdandı. "Biraz mı?"

"Kapa çenenin," dedi ona hiç kızmadan. "Baba, Pazar günü akşam yemeği için orada olacağım."

Harlan ona kaburgalarını kıran bir sarılma daha yaptı. "Öyle olduğunu görüyorum. Annen endişeleniyor."

Betsy McKittrick onun için endişeleniyordu. Sadece o ve Harlan endişelenmişti.

"Orada olacağım." Teğmenin ofisine doğru geri geri yürümeye başladı, Harlan çift kapıdan geçene kadar dönmedi.

Omurgasını dikleştirerek, teğmenin kapısını açmadan önce her iki oymayı da cebine yerleştirdi. "N'aber patron?"

Reynaldo Navarro masasının sandalyeleri işaret ederek her birine bir kâğıt uzattı. "Gelen bir aramanın metni. Dinlemeniz için ses e-postanıza gönderildi."

Kit transkripti taradıktan sonra kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Benden bahsetti mi?"

"Özellikle," dedi Navarro. "Dinle." Bilgisayarındaki bir düğmeye bastı ve kulağa çok gergin gelen bir ses

adam havayı doldurdu.

"Merhaba. Bu mesaj cinayet masası dedektifi Kit McKittrick için. Longview Park'ta işlenen bir cinayetin kurbanını aşağıdaki koordinatlarda bulacağınıza inanmak için nedenlerim var." Bir dizi numara saydı ve arama sona erdi.

Kit sesi tanımaya çalıştı ama bir şey bulamadı. "Onunla daha önce tanıştığımı sanmıyorum."

Navarro omuz silkti. "Sizinle tanışmadıysa bile en azından sizi tanıyor. İkinizin kontrol etmesini istiyorum. Rapor verin. Baz, sen gidebilirsin. Kit, sen kal."

Lanet olsun. Kit başına gelecekleri bildiğini hissediyordu.

Baz gittiğinde Navarro içini çekti. "Randevunu atladın. Yine."

Evet, beklediği şey buydu. "İsteğe bağlı olduğunu sanıyordum."

Navarro ona seni hayal kırıklığına uğrattım bakışını attı. Kız buna neredeyse bağışıklık kazanmıştı. "Söz vermiştin," dedi. "Bu yüzden isteğe bağlı yaptım."

Söz vermişti. "Özür dilerim. Gitmekten nefret ediyorum."

"Hiçbirimiz psikiyatri bölümüne gitmekten hoşlanmıyoruz Kit, ama son dört yıldır her yıl bunu konuşuyoruz. Benden önceki tüm patronların da seninle bu konuda konuştu. Yılın bu zamanlarında kendini neredeyse bitkin düşürüyorsun ve bunun nedenini hepimiz biliyoruz."

Evet, öyle. Wren'i yılın bu zamanında kaybetmiş olması bir sır değildi. Özellikle de cinayet masasında.

"Çalışmak yardımcı olur. Ve bununla başa çıkabilirim."

"Belki bu yıl yapabilirsin. Belki gelecek yıl da. Ama er ya da geç, bu çok fazla olacak. Performansınız düşecek. Üstünlüğünü kaybedeceksin."

Dişlerini sıktı. Onu çok iyi tanıyordu, çünkü en çok korktuğu şeylerden biri üstünlüğünü kaybetmekti.

"Randevularına git, Kit. Şaşıracaksın.
Dr. Scott size gerçekten yardımcı olabilir."

"Ya edemezse?"

"Yani ona kişisel bir şey söylemek istemiyorsan mı?"

"Evet." Çünkü sevmiyordu. Dr. Scott'tan hoşlanmıyor değildi. Sadece ruhunu açığa vurmak istemiyordu. Normal bir insanın yapmayacağı gibi.

"Sonra oturup bir saat boyunca davalarınız hakkında konuşabilirsiniz. Haftada bir saat, Kit. Seni öldürmez." Bakışlarını önündeki kâğıtlara çevirdi ve onu fiilen reddetti.

Hiç vakit kaybetmeden ofisten ayrıldı.

Masalarına döndüklerinde Baz'a, "Bu isimsiz adam tam bir kaçığa benziyor," diye homurdandı. "Bütün gün isimsiz ihbarların peşinden koşmaktansa yapacak daha iyi işlerimiz var."

"Hayır, yazmamız gereken bir yığın rapor var. Çok güzel bir gün. Gidip bir göz atalım, sonra da öğle yemeği yeriz."

"Her zaman güzel bir gün. Burası San Diego."

"Sızlanmayı kes, McKittrick. Vietnam yemeği için can atıyorum."

Kit gözlerini devirerek onun peşinden dışarı çıktı.

"Zaman kaybı." Neyse ki Vietnam yemeklerini seviyordu.

Longview Park, San Diego, Kaliforniya 4
Nisan Pazartesi, 17:30

Kit, iki CSU teknisyeninin gerçekten de bir mezarı titizlikle açmalarını izlerken mendili burnuna ve ağzına çekti. Kokuya bakılırsa ceset bir süredir oradaydı.

Gizemli arayanın koordinatlarına vardıklarında, zeminin bir miktar çöktüğünü ve beş buçuk metreye iki buçuk metre ölçülerinde hafif bir çukur oluşturduğunu gördüler.

Yere nüfuz eden radar bir ceset göstermişti.

Kurban küçüktü.

Kit elini cebine atıp küçük kedi-kuş heykelciğini buldu. Başparmağıyla okşadı. Lütfen çocuk olma.

"Umarım bir çocuk değildir," diye mırıldandı Baz, onun düşüncelerini yankılayarak.

Tüm cinayetler zordu. Sokakta öldürülen uyuşturucu satıcıları bile birileri tarafından sevilirdi. Birileri tarafından özlenmişlerdir.

Ancak çocuk cinayetleri tamamen farklı bir cehennem seviyesiydi.

Mezardan uzaklaşıp, CSU lideri Çavuş Ryland'ın bölgede buldukları tek ayak izinin alçı kalıbını çıkardığı yere baktı. On bir numara bir erkek ayakkabısıydı.

"Bizim için bir şeyin var mı Ryland?" diye seslendi. "Olabilir."

Baz'la birlikte mezar alanından, birinin asfalt patikadan çıkıp patika ile çim alan arasındaki toprak şeritte tek bir ayak izi bıraktığı yere doğru yürüdüler.

Ryland alçıyı ayak izinin üzerine dökmeyi bitirdi, düzeltti ve telefonundaki zamanlayıcıyı ayarladı. "Alçının sertleşmesi için otuz dakika. Beklerken gelin de parmak izinin çektiğim bakın." Fotoğraf makinesini aldı ve onları yaklaştırmaya çağırdı. "Ayakkabının tabanında bir yazı vardı - muhtemelen bir marka ismi. Tam olarak seçemiyorum.

ama alçı kalıptan detay almayı umuyorum."

"Yani yetmiş iki saat kadar sürecektir," dedi Baz ve Ryland başıyla onayladı.

Kit ekrana doğru eğildi. "Yakınlaştırabilir misin?"

Ryland kamerayı Kit'e uzattı. "Marka adının sonunda Y harfine benzeyen bir şey seçebiliyorum ama-"

"Sperry," dedi Kit. "Böldüğüm için özür dilerim, Çavuş. Logoyu tanıdım. Sperry Top-Siders." Fotoğraf makinesini ona geri verdi. "Kız kardeşim kiralık balıkçılık işi yapıyor ve bazen izin günlerimde onun için ikinci kaptanlık yapıyorum. Müşterilerinin çoğu bunları giyiyor."

Ryland fotoğrafı inceledi. "Haklı olabilirsin."

Öyleydi, Kit emindi. "Sorun şu ki, bu popüler bir ayakkabı. Bende bile bir çift var."

"Ben de öyle," dedi Baz. "Bunları takip etmek neredeyse imkansız olacak."

Kit omuz silkti. "Ama bu ayakkabıların sahibini bulduğumuzda, onu olay yerine koyabiliriz. Giyenin ağırlığını tahmin etmenin bir yolu var mı?"

Ryland başını salladı. "Zemin çok sert. Alçıya almaya ancak yetecek kadar çökme var. Kesin bir şey bulduğumda size haber veririm."

"Dedektifler?" diye seslendi mezardaki teknisyenlerden biri, sesi acildi. "Burada görmeniz gereken bir şey var."

"Teşekkür ederim, Çavuş," dedi Kit, sonra Baz'la birlikte mezara yaklaştı ve yüz ifadesini düzeltti. Eğer bu bir çocuk mezarıysa, profesyonelliğini koruyacaktı. Tepkisini daha sonra, yalnız kaldığında verecekti.

Mezarın başındayken teknisyen "Kurban ergenlik sonrası bir kadın," dedi. "Adli tabip size benden daha iyi bir yaş söyleyebilir ama tahminimce on dört ile on sekiz arasında bir yerde."

Baz'ın gözlerini üzerinde hisseden Kit hızlı bir bakışla onu rahatlattı. O iyiydi.

Kurban Wren'in öldürüldüğü yaşta olduğunda onun tepkisinden her zaman endişe duyardı ama dört yıllık cinayet masası dedektifliğinden sonra Kit, Wren'in yaşında olan çok fazla kurban görmüştü. İşler hiç kolaylaşmadı.

Hiç olmamasını umuyordu.

Ama en azından artık bunu yapanın aynı adam olup olmadığını merak etmiyordu. Kariyerinin başlarında ilk düşüncesi bu olmuştu. Wren'in katilini aramaktan asla vazgeçmeyecekti ama onu asla bulamayabileceği gerçeğiyle barışmıştı.

CSU teknisyenleri kurbanın başını ve gövdesini ortaya çıkarmıştı. Kalıntılar kötü bir şekilde çürümüştü ama kızın bazı temel özellikleri tanımlanabiliyordu. Beyaz tenli ve omuz hizasında sarı saçlıydı.

Üzerinde pembe bir tişört ve kot pantolon vardı; kot pantolonun bel bandı görünüyordu ve vücudunun alt kısmı hâlâ toprakla kaplıydı.

Büyük altın halka küpeleri toprakta parlıyordu, kulak memeleri uzun zaman önce çürümüştü. Boynunda bir kolye vardı, zincirinden kalın bir yüzük sarkıyordu. Bir çeşit sınıf yüzüğü.

Lise mi, üniversite mi? diye merak etti.

Bir saniye sonra Baz'ın nefesi kesildi. Bifokal gözlüğünün arkasından gözlerini kocaman açmış kalıntılara bakıyordu, o da arkasına baktı.

Ve aniden partnerinin şokunu anladı. "Lanet olsun," diye fısıldadı.

Kurbanın bilekleri, kir tabakasına rağmen hâlâ parıldamayı başaran bir çift pembe kelepçeyle bağlanmıştı.

Baz boğuk bir sesle, "Pembe," dedi.

Kit zorlukla yutkundu. "Parlak pembe."

Teknisyen maskeli ve gözlüklüydü ama gözleri hâlâ acımasızca tanıdığını gösteriyordu.

Ancak kendisinden çok daha genç olan asistanı bunu anlamadı. Küçük bir fırçayla vücudunun alt kısmındaki kiri temizlediği yerden başını kaldırıp baktı. "Neyi kaçırıyorum?" diye sordu tereddütle.

"Eski bir seri katil davası," dedi amiri sessizce. "Cesetleri hep pembe kelepçelerle kelepçeleyip bırakırdı. Bulunan son ceset beş yıl önceydi. İlki on beş yıl önce bulunmuş ve arada iki ceset bulunmuş. Bu beşinci kurban olabilir."

Gözleri büyüdü. "Oh. Kahretsin."

Gerçekten de öyle. "Pembe kelepçe detayı basına açıklanmadı." Kit genç teknisyenin gözlerine bakarak onu çenesini kapalı tutması konusunda sessizce uyardı.

"Tek kelime etmeyeceğim," diye söz verdi genç kadın. "Vay canına. Yani taklitçi olması pek mümkün değil."

Baz hayal kırıklığına uğramış gibi bir sesle nefes verdi. "İşte bunu öğrenmemiz gerekiyor."

Kit başını araçlarına doğru eğdi. "Patronu aramamız gerekiyor."

Baz yüzünü buruşturdu. "Taş, kağıt, makas. Kaybeden karar verir."

Kit gözlerini devirdi. "Saçmalıyorsun. Aramayı ben yaparım." Navarro'yu arayıp hoparlöre vermeden önce ikisi de arabaya binip kapılar kapanıncaya kadar bekledi.

"Ben Kit ve Baz," dedi adam cevap verdiğinde. "Yanınızda kimse var mı?"

Navarro yavaşça, "Hayır," diye cevap verdi. "Neden?"

"Çünkü kurban pembe kelepçelerle gömülmüştü."

Bir süre sessizlik oldu. "Orospu çocuğu," diye homurdandı Navarro. "Yine mi?"

"Evet," diye onayladı Baz. "Bizim de tepkimiz buydu. Profile uyuyor; genç, sarışın ve minyon. Çürümeye bakılırsa bir ya da iki yıldır toprak altında. ME bize ölüm zamanı için bir aralık verecek ama zincirde bir sınıf yüzüğü takıyor. Umarım bu, bulguları daraltmaya yardımcı olur ve belki de kimliğini belirler."

"İlgili herhangi bir kanıt var mı?"

"Bir ayak izi," dedi Baz. "Ya yapan ya da çağıran ya da her ikisi de, eğer dikkat çekmek için kendisi çağırdıysa. Ama muhtemelen bir Top-Sider. Kit logoyu tanıdı."

"Lanet olsun, bende bile onlardan bir çift var," diye mırıldandı Navarro. "Bunun bir faydası yok."

"İzini sürmek için değil, hayır," diye kabul etti Kit. "Son birkaç yıl içinde genç sarışınlarla ilgili kayıp kişi raporlarını inceleyeceğiz ve isimsiz çağrının izini sürmek için BT'ye başvuracağız. Senden istediğimiz şey pembe kelepçelerle ilgili talimatlar. Gizli kalsın mı?"

"Kesinlikle. İhtiyacımız olan son şey basının bunu ele geçirmesi. Viral olacak ve taklitçilerimiz ve sahte görüntülerimiz olacak ve ... cehennem. Kurbanın kimliğini tespit edin ve arayanın izini sürün. Sonra oradan devam ederiz."

"Evet, efendim," dedi Kit. "Şimdi geri dönüyoruz." Telefonu kapattı ve bu hafta arabayı kullanan Baz'a baktı. "Canım pek bir şey yemek istemiyor." Öğle yemeğini kaçırmışlardı ve şimdi akşam yemeği vaktiydi ama Kit hâlâ aç değildi.

Baz arabayı çalıştırdı. "Artık bir cesedin rüzgârına kapılmadığım için midem gurulduyor. Ofiste bir şeyler sipariş edebiliriz." Baz ona ters bir bakış fırlattı. "Yemek yiyeceksin."

Tartışmadı çünkü Baz haklıydı. Ayrıca onu annem McK'ye . "Peki."

Zaferini sırtarak kabul ettikten sonra Kit'e telefonunu uzattı. "Marian'a mesaj at lütfen. Ona bu gece geç kalacağımı söyle."

Kit öyle yaptı, geç saatlere kadar çalışarak hayal kırıklığına uğratacağı bir eşi olmadığı için minnettardı. "Ona 'bir şeyler' borçlu olduğunu söylüyor. Tırnak işareti kullandı. Bilmek istiyor muyum?"

Kıkırdadı, normalde Kit'i mutlu eden zengin bir sestti, ama şu anda, bu TMI'ydı. "Hayır, Kit. Bilmek istemezsin."

"Yaşlı insan seksi," diye alay etti abartılı bir ürpertiyle. "Snickerdoodle'ı gece için yerleştireyim."

Kız kardeşi Akiko'ya mesaj atmış: **Bir vaka yakaladım. Yapabilir misin?**

Snick'i bu gece tutabilir misin? Standart kanişi Snickerdoodle'ın o eve gelmeden çok önce gezdirilmesi gerekecekti.

Akiko hemen cevap verdi. **Verecek. İyi misin?**

Sadece . Yoğun bir gece olacak, hepsi bu.

Cumartesi günü var mıyız? Cumartesi günleri Akiko'nun en yoğun günüydü, sabah ve öğleden sonraları için balıkçılık turları düzenleniyordu. Yılın bu zamanı, misafir listesi her zaman doluydu. Kit elinden geldiğince ona yardım ederdi. Bu bir kazan-kazandı. Akiko yardım alıyor, Kit de suda bir gün geçirip gevşiyor, katiller yerine balık yakalıyordu.

Ve Snickerdoodle misafirlerden kafa kaşması aldı. Herkes mutluydu.

Şimdilik evet. Değişebilir. Size haber veririm.

Akiko'nun cevabı bir başparmak yukarı emojisiydi.

Baz parktan çıkarken, olay yerini kordon altına almış olan polisler başıyla selam verdi. "Snickerdoodle'ın icabına bakıldı mı?"

"Evet. Akiko onu aldı. Snick onun evinde şımartılıyor, bu yüzden mutlu olacak."

Baz homurdandı. "Senin evinde de şımarıyor. Öne çıkma."

"Onu ilgiyle şımartıyorum. Akiko onu peynirle şımartıyor."

Baz kaşlarını çattı. "Akiko'nun vegan olduğunu sanıyordum. Vegan peynir mi veriyor?"

Kit kıkırdadı. "Akiko vegan değil, sadece laktoz intoleransı olan bir pescatarian. Özellikle Snickerdoodle için peynir alıyor." Yan aynaya bakarak olay yerinin gözden kayboluşunu izledi. "Gençti."

Baz konuyu değiştirerek başını salladı. "Umarım birileri onun kaybolduğunu bildirmiştir."

Kit öyle umuyordu. Kızın ailesi için onu kaybetmek cehennem azabı olsa da, Kit birilerinin kızı öldürülmeden önce gerçekten sevmiş olmasını umuyordu. "Tişörtü üç ya da dört yıl önceki bir Ariana Grande konserinden. Parmak izlerinden ya da boynundaki yüzükten kimliğini tespit edemezsek, kayıp kişi raporlarında en son ne giydiğini araştırabiliriz."

"Mücevherlerini almadı."

"Hayır." Bu da alışılmadık bir şeydi. "Diğer kurbanlarda mücevher bulundu mu?"

"En azından ikisi öyleydi," dedi Baz. "Hatta bir tanesi, üçüncüsü, üzerinde adı yazan bir kolyeden teşhis edildi. Bu Ricki Emerson'dı. İlk kurban zincire asılı bir haç takıyordu."

"Kimliği asla tespit edilemedi."

Baz içini çekti. "Hayır. Bulunduğu bölgeyi kilometrelerce taradık ama kimse onu gördüğünü hatırlamıyor."

"Ayrıca uzun bir süre önce ölmüştü."

"Doğru. Adli tabip en az iki yıl dedi. Belki beş yıl kadar. Bulunduğu mahallede çok sayıda Coronado ailesi varmış."

"Yüksek devir hızı," diye mırıldandı Kit. Coronado Adası'ndaki donanma üssünde otuz binden fazla bin asker bulunuyordu.

personel ve aileleri. Tanım olarak geçici.

"Evet. Konuştuğumuz sakinlerin çoğu iki yıl önce orada yaşamıyordu."

"Belki bu kız konusunda şansımız yaver gider ve biri onu gördüğünü ve kaybolmadan önce kiminle birlikte olduğunu hatırlar. Ve eğer çok şanslıysak, o aramanın izini sürebilir ve davayı iki uçtan da inceleyebiliriz."

Baz çapraz parmaklarını kaldırdı. "Hangi kimliği istiyorsunuz? Kurban mı yoksa arayan mı?"

"Özellikle beni istediğine göre, arayanla ben ilgilenirim."

Ve onu bulduğunda, çok zor sorulara çok iyi cevapları olsa iyi olur.

Shelter Island Marina, San Diego, Kaliforniya 4 Nisan
Pazartesi, 11:45

Kit yorgun bir halde arabasını park ettiği yere çekti. Çok uzun bir gün olmuştu ve tek istediği bir fincan çayla kıvrılıp köpeğine sarılmaktı. Ne yazık ki Snickerdoodle şehrin diğer ucundaki kız kardeşinin yanındaydı. Akiko şimdiye kadar uyumuş olurdu ve Kit onu uyandırmazdı. Kız kardeşinin yarın dolu dolu bir balık tutma işi vardı ve dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Bilgi işlem elemanları Kit'e kötü haber vermişlerdi. Arama kullan at bir telefondan gelmişti ve izini sürmenin bir yolu yoktu. Yani bu bir çıkmaz sokaktı.

Hayal kırıklığına uğrayan Kit, Baz'ın kurbanı arama çalışmalarına katılmıştı. Kızın boynundaki zincire taktığı lise sınıf yüzüğünün hızlı bir kimlik tespiti yapmalarını sağlayacağını ummuşlardı ama bu mümkün olmamıştı. O liseden hiçbir genç kadın kaybolmamıştı ve yüzüğün izini sürmek için sabaha kadar beklemeleri gerekecekti, bu yüzden genç kadınların kayıp ilanlarının çıktısını aldılar -sarışın, minyon

-Bir ila iki yıl önce kaybolmuştu.

Trajik bir şekilde büyük bir yığın olmuştu. Çoğu kaçak olarak etiketlenmişti. Bu da tabii ki Wren'in anılarını canlandırdı. Polisler başlangıçta onun da kaçtığını söylemişti, çünkü bu konuda bir "geçmiş" vardı.

Lanet bir zamanın hikayesi. Wren ve Kit on iki yaşındayken koruyucu ailelerinin evinden kaçmışlardı. Kit eve gelmeden önce, Wren tek başına kaçamayacak kadar korkmuştu. Sonra McKittrick Evi'ne gelmişlerdi ve ikisinin de bir daha kaçması için hiçbir neden kalmamıştı.

Kayıp kişi raporlarını inceledikten sonra Baz'la birlikte parktaki mezarda yatan kurbanın kimliğini en son görüldüğünde üzerinde olan Ariana Grande tişörtünden tespit etmişlerdi. Jaelyn Watts, on altı yaşında. Kaybolduğunda ailesi çılgına dönmüştü. Ama kısa bir süre önce arkadaşlarıyla birlikte Los Angeles'a kaçıp bir sitcom için oyuncu seçmelerine katılmış, bu yüzden de kaçak olarak damgalanmış ve soruşturma kapanmıştı. Kit, ihbarı alan memuru arayıp kızın isimsiz bir mezarda bulunduğunu söylemeyi ihmal etmedi. Bunun, memurun gelecekte kayıp bir çocuğa kaçak muamelesi yaparken iki kez sağlayacağını umuyordu.

İç geçirerek eşyalarını topladı ve Subaru'sunu kilitledi. Marina'da park yeri ucuz değildi ama bu onun birkaç masrafından biriydi, bu yüzden teknesine yakın bir yer için fazladan ödeme yapmıştı. Gecenin bir yarısı bir suç mahalline çağrıldığında işe yaramıştı.

Teknesine yaklaşırken kaşlarını çatı. İskele penceresinde yanan bir ışık vardı. Akiko o öğleden sonra Snickerdoodle'ı alırken açık bırakmış olmalıydı.

Yine de Kit boşa giden elektrikten şikâyet edemezdi. Akiko köpeğine bakacak kadar nazikken olmazdı.

Tekneye binerken güverteyi gözleriyle kontrol etti ve her şeyin olması gereken yerde olduğundan emin oldu. Marinanın mükemmel bir güvenliği vardı ama bu ağabeyi Arthur'un yelkenlisiydi ve o da iyi bir kiracı olacaktı.

Kabinin kapısını açar açmaz müziğin sesini duydu. Önce hafif gelen gitar sesi, o aşağı indikçe daha da yükseldi. Country müzik.

Akiko buradaydı. Bu da Snickerdoodle'ın da burada olduğu anlamına geliyordu. Kit anında daha sakin hissetti.

Otuz sekiz metrelik bir teknede yaşamamanın bir özelliği de her şeyin görüş mesafesinde olmasıydı. Akiko yatakta oturmuş kitap okuyordu. Snickerdoodle yataktan fırlayıp her gün yaptığı gibi kuyruk sallayarak onu karşılamaya gelirken Kit'e el salladı.

Kit ona sarılmak için bir dizinin üzerine çöktü ve karşılamayı kabul etti. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu ve Snick'in kulaklarının arkasını en çok sevdiği yerden kaşımaya başladı.

Akiko, Snickerdoodle'ı ana kabine kadar takip etti. "Yarın iptal ettiğim bir işim vardı, o yüzden Snick'i geri getirip seni bekleyeyim dedim."

Kit kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Yarınki gezi tüm gün sürecekti. "Son dakikada böyle iptal etmeleri ne kadar kaba. Umarım paralarını geri alamazlar." Çünkü Akiko'nun bu kadar çok para kaybedemeyecek kadar çok masrafı vardı.

"Yapmayacaklar ve bunun için benimle kavga etmediler. Bir bekarlığa veda partisiydi ama damat gelini eski sevgilisiyle yatakta yakaladı ve ..." Omuz silkti. "Sağdıç her şeyi iptal etmekle ilgileniyor çünkü damat şokta. Sağdıca, damat kendini daha iyi hissettiğinde indirimli olarak yeniden rezervasyon yapabileceklerini söyledim."

Kız kardeşinin yumuşak bir kalbi vardı. "Kâr etmeniz bile mucize," diye homurdandı Kit.

"Nazik olmak bana tekrar müşteri kazandırıyor. Sağdıç, düzenli balıkçılık gezilerimden birinde yer ayırttı bile."

"Tamam." Kit soluk aldı ve midesi yüksek sesle guruladı. Bir şeyler güzel kokuyordu. "Yemek mi yaptın?"

"Ben yaptım. Dünkü avın bir kısmını evimde ızgarada pişirdim ve buraya getirdim. Senin için zaplamamı ister misin?"

"Sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır. , Kit. Yorgun görünüyorsun."

"Öyleyim." Kanepeye uzandı ve kucağını okşadı. Snickerdoodle zıplayıp ona sarıldı ve anında kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı.

Birkaç dakika içinde mavi yüzgeçli ton balığı, tereyağlı patates ve taze bezelye ile dolu bir tabak hazırladı. Patatesler ve bezelyeler Harlan ve Betsy'nin çiftliğinden gelmişti, yani çok lezzetliydi.

Akiko onun yanındaki kanepeye kıvrılmış, bir fincan çayı kucaklıyordu. Kit yemek yerken sessizce bekledi, tabak temizlenene kadar soru sormaya değmeyeceğini biliyordu.

Kit son lokmayı da yuttu ve içini çekti. "Teşekkür ederim. Çok acıkmıştım ve mikrodalga fırında yemek yemekten korkuyordum." Mikrodalga fırın, iki yıl önce tekneye taşındıktan sonra aldığı birkaç aletten biriydi. Burada, marinada elektrik bağlantısıyla gayet iyi çalışıyordu. Tekneyi açık denize çıkardığında çalıştırmak daha zor oluyordu, bu yüzden o günlerde sandviç yiyordu.

Arthur burada yaşarken yemeklerinin çoğunu deniz üssünden alırdı, Kit de Sahil Güvenlik'te çalışırken öyle yapmıştı. Ne yazık ki bir dedektif olarak programı her zaman paket servis yapan yerlere uymuyordu, bu yüzden uzun bir günün sonunda o mikrodalgaya bağımlı kalıyordu.

"Sana yemek yapacağımı söylemiştim," dedi Akiko hafifçe. "Zaten kendim için yemek yapıyorum ve iki katına çıkmamın bir sakıncası yok."

senin için."

Kit bulaşıkları yıkamak için kalktı. Bu eski bir tartışmaydı. Akiko her zaman teklif ederdi, ama Kit onu asla dışarı atmak istemezdi. "Seni zahmete sokmaktan nefret ediyorum."

Akiko başını salladı. "Senin aksine ben yemek yapmayı severim. Benim için sorun değil, Kitty-Cat. Gerçekten yok. Aslında, sanırım kararı senin elinden alacağım. Şu andan itibaren, yaptığım yemekleri iki katına çıkarıp sana getireceğim. Ay sonunda sana payına düşen yiyeceklerin faturasını göndereceğim."

Kit ona gülümsedi. "Bana karşı çok iyisin." Akiko sırtıttı. "Biliyorum."

Kit temizliği bitirdi -mutfakta kirli bulaşıkların yığılacağı bir yer yoktu- ve kendine bir fincan çay yaptı. "Bugün berbattı. Ve sana bu konuda pek bir şey söyleyemem."

Kit koltuktaki yerini geri alırken Akiko kuru bir sesle, "Bir cinayet olduğunu tahmin etmiştim," dedi. "Cinayet masası olduğunuzu düşünürsek."

"Evet," diye mırıldandı Kit, Longview Park'ta isimsiz bir mezara gömülmüş, elleri ışıltılı pembe kelepçelerle bağlanmış cesedi düşünerek. Jaelyn Watts, hayatına başlamanın eşiğindeydi. "Kurbanın kimliğini tespit ettik. Genç olmalarından nefret ediyorum."

"Ne kadar genç?" Akiko sordu, kara gözlerinde sempati vardı.

Kit tereddüt etti. Ayrıntılar kızın yaşı bir sır olmayacaktı. O paylaşabilirdi. "On altı."

"Oh." Bu tek hecede büyük bir anlayış zenginliği vardı.

Akiko, cinayetten kısa bir süre sonra McKittrick' birlikte yaşamaya başladığı için Wren'i hiç tanımamıştı ama her şeyi biliyordu. Bunun Kit'i ne kadar biliyordu. O,

Harlan ve Betsy ile birlikte Kit'i tekrar bir araya getirmekten

.

Takip eden yıllarda Akiko, Kit'in en iyi arkadaşı olmuştı.

"Evet, oh."

"Kimin bulacaksın," dedi Akiko sarsılmaz bir güvenle. "Ve eğer sen bulamazsan, başka kimse de bulamaz."

Akiko her zaman söylenecek doğru şeyi bilirdi. "Teşekkür ederim." "Bir değil. Sen gelmeden önce Snick'i yürüttüm. Evde, yani gece için iyi. Yatağına git. Eğer seni tanıyorsam, sabah ilk iş karakola döneceksin."

Gerçek buydu. "Bu gece kal. Bu kadar geç saatte eve yalnız hoşlanmıyorum."

Akiko güldü. "Daha gece yarısı Kit ve ben balkabağına dönüşüyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim, biliyorsun. Ama dönmeden önce sana güzel bir kahvaltı hazırlamaktan başka bir sebep yoksa kalacağım." Suçlayıcı bir parmakla işaret etti. "Dolabında o Pop-Tarts'ları gördüm."

"Hey. Vitamin ve minerallerle güçlendirilmişler."

Akiko homurdandı. "Doğru."

"Kalkıp bana kahvaltı hazırlamak zorunda değilsin. İzin gününde uyu."

"Sen biraz beslendikten sonra yatağa döneceğim, sonra Snick'i alıp Mom and Pop'a gideceğim. Çok sık izin alamıyorum ve sanırım o günü ot biçerek geçireceğim."

McKittrick'ler hiçbir zaman yardım istemese de, eski bakıcılarının çoğu bitmek bilmeyen işlere yardımcı olmak için düzenli olarak çiftliğe geri döndü.

Kit uzun zamandır çiftliğe gitmemiştir. Bütün bir gün boyunca değil. Çalışıyordu, mevcut davaları kapattıktan sonra eski davaları araştırıyordu.

Navarro haklıydı. Yılın bu zamanında hiç durmadan çalışırdı. Harlan, Betsy ve diğerlerinin

Aile anlıyordu ama belki de onlardan bunu beklememeliydi.

Duş aldı ve pijamalarını giydi, günün kıyafetlerini çamaşır torbasına tıkıştırmadan önce cebinden oyma heykelcikleri almak için bir an ayırdı. Küçük ahşap kedi ve kuşu tuttu, kedinin kafasına tünemiş kuşu inceledi.

Çoktan yatağın kendi tarafına geçmiş olan Akiko kulaklıklarını çıkardı. "Bunu sana babam verdi."

"Evet. Bugün uğradı. Annemle birlikte şehir merkezinden yeni bir çocuk alıyorlardı. Cebimde tutabileceğimi söyledi. Şans getirmesi için."

"Geçen Pazar akşam yemeğinde gördüm. Her zamanki Wren oymalarından farklı."

"Onlardan bir tane de bana verdi. Bir tane de Baz'a." Diğeri oymayı, yalnız kuşu da diğeriyle birlikte rafa yerleştirdi. "Daha büyük bir rafa ihtiyacım olacak."

Akiko hiçbir şey söylemedi çünkü gerçekten söyleyecek bir şeyi yoktu. Kit onun bu yönünü severdi. Kız kardeşi gerekmediğı halde sessizliğı doldurmuyordu.

Kit silahını kilitledi ve kedi-kuşu anahtarları ve cüzdanıyla birlikte masanın üzerine koydu. Yarın ve ondan sonraki her gün cebine girecekti. "Haydi, Snick. Yatma vakti."

Köpek yatağı atladı, onunla Akiko'nun arasına sokuldu. Kit telefonuna bir alarm kurdu, sonra hâlâ açık olan ses uygulamasına baktı. İsimsiz çağrıyı bütün gün ara ara dinlemiştiSesi hâlâ tanıyamamıştı. Kulaklıklarını takıp yorganın altına girdi ve kaydı yeniden başlatıp tekrarlamaya başladı.

Merhaba. Bu mesajı içindir cinayet dedektifi Kit McKittrick. Longview Park'ta aşağıdaki koordinatlarda bir cinayet kurbanı bulacağınıza inanmak için sebeplerim var.

Sesi gergin geliyordu. Ve belki de korkmuş.

Kimdi o? Neden beni seçti? Onu tanıyor muyum?

Mezarı nereden biliyordu?

Katil o olabilir mi?

Kit onun öyle olmasını istemediğini fark etti. Sesi samimi geliyordu.

Çaylak hatası, bir insanın samimiyetini varsaymak.

Snick'i okşadı, kıvrıcık krem rengi tüylerinin üzerinde uzun uzun gezindi. Ve sonunda uykuya dalana kadar arayanın sesini tekrar tekrar dinledi.

İKİNCİ BÖLÜM

SDPD, San Diego, Kaliforniya 5
Nisan Salı, sabah 8:05.

Eee?" Navarro ertesi sabah Baz ve Kit ofisinde sordu.

Baz, "Kurbanın adının Jaelyn Watts olduğundan yüzde doksan dokuz eminiz," dedi. "Geçen Şubat ayında, yani on dört ay önce kaybolduğunda on altı yaşındaydı. Bu sabah aileyi görmeye gideceğiz. Umarım diş hekimlerinde diş kayıtları vardır ya da ebeveynleri DNA doğrulaması için diş fırçasını veya saç fırçasını saklamışlardır."

Kit, "Ailesi kaybolduğu gün kayıp ihbarında bulunmuş," dedi ve ihbarın bir kopyasını Navarro'nun masasına koydu. "Ama kısa süre önce bir sitcom'da rol almak üzere Los Angeles'a gitmek için okulu asmış, bu yüzden kaçak muamelesi görmüş. Ailesi LAPD ile temasa geçmiş, onlar da seçmeleri düzenleyen yapım şirketini kontrol etmişler. Kaybolduktan sonra onu gördüklerine dair hiçbir kayıtları yoktu."

"Belli ki Los Angeles'a hiç gitmemiş." Baz içini çekti. "San Diego'dan hiç çıkamamış."

Navarro'nun çenesi gerildi. "On altı. Diğer kurbanların yaş ortalaması da buydu."

Baz başını salladı. "Evet. Ricki Emerson on altı yaşındaydı ve ME diğerlerinin de aynı yaşlarda olduğunu tahmin ediyordu. Ve şimdi de Jaelyn."

"Ölüm nedeni?" Navarro sordu.

"ME boğulmadan şüpheleniyor," dedi Baz, "ama otopsi için zamana ihtiyacı var."

"Diğerleri gibi boğulmuş," diye mırıldandı Navarro. "Adli tabip cinsel saldırı kanıtı buldu mu?"

Hem Kit hem de Baz sessizce başlarını salladılar ve Navarro'nun omuzları çöktü. "Kahretsin." Kit'e baktı. "Arayan kişi mi?"

Kit kaşlarını çatı. "Şimdilik bir şey yok. Brülörün izini süremiyorlar. Herhangi bir belirleyici faktör olup olmadığını görmek için ses analizi yapacaklarını söylüyorlar ama pek umutlu değiller. Analize henüz yüksek bir öncelik vermedik ve uzun bir kuyruk var. Soruşturmayı seri katil olarak etiketlemeden önce size bilgi vermeniz için zaman tanımak istedik."

"Adamın sesini tanımadığınıza emin misiniz?" Navarro bastırdı.

Kit başını salladı. "Dün gece o kaseti en az elli kez dinledim." Sonunda uykuya daldığında adamın sesini bile hayal etmişti. "Onunla tanıştıysam bile hatırlayamıyorum."

Navarro omuz silkti. "Sizin hakkınızda internette bir şeyler okumuş olması da bir o kadar muhtemel. Eğer ciddi bir tanıkla, ilk temas için sizi seçmesi mantıklı olacaktır. Eğer katilse ve bizimle oynuyorsa, aynı şey geçerli."

Çünkü Kit, gençlerin karıştığı faili meçhul davalarla ilgilenmekle ünlüydü ve cinayet masası dedektifi olarak çalıştığı dört yıl içinde neredeyse bir düzine davayı kapatmıştı. Şehrin internet gazetelerinden biri iki yıl önce onun hakkında bir profil hazırlamış, bu da pek çok istenmeyen ilgiye yol açmıştı.

Kit en iyi zamanlarda bile dikkat çekmekten nefret ederdi ama röportajı yapan kişi müdahaleci ve fazlasıyla kişisel davranmıştı. Tamsin

Kavanaugh o zamandan beri Kit'i takip etmeyi ve onun cinayet davalarını haberleştirmeyi kişisel görevi haline getirmişti.

"Olabilir," dedi. "Önceki dört kurbanın dava dosyalarını çıkardık ve üst kattaki toplantılarınız için bir karşılaştırma tablosu hazırladık." Tabloyu ona verdi. "Ayrıntıları bildiğinizi biliyorum, ama bu rütbelilere yardımcı olabilir."

Navarro ilk dört soruşturmada önce dedektif, sonra da patron olarak yer almıştı. "Teşekkür ederim. Dün öğleden beri telefonlar alıyorum. Bana bunu anlatın."

Baz, "Beş kurban da pembe kelepçelerle bulundu," diye söze başladı. "İlk dördü herhangi bir el sanatları mağazasında bulunan Krylon parıltılı spreyci boyayla boyanmıştı. Beşinci çift kelepçe için laboratuvar sonuçlarını bekliyoruz. On beş ve on üç yıl önce bulunan ilk ikisi aynı partiden, muhtemelen aynı kutudan alınan boyayla boyanmış. Sekiz ve beş yıl önce bulunan ikinci ikisi de aynı partiyle boyanmış ama ilk ikisinden farklı. Boyanın kendisinin izi hemen hemen sürülemez."

Navarro analizlerini gözden geçirirken, "Hatırlıyorum," diye mırıldandı.

"Kit sözlerine şöyle devam etti: "Hepsi de San Diego ilçesinin dört bir yanındaki parklara gömülmüş. İlki şehir merkezindeki bir parkta, köpeği kurbanın kaval kemiğini bulan bir adam tarafından bulundu. Diğerleri ise farklı parklarda metal detektörü olan rastgele insanlar tarafından bulundu. Neyse ki, bu üç kişiden ikisi aslında kelepçeleri ortaya çıkarmamıştı. Kurbanlardan birinin kemikli parmaklarını ve diğer kurbanın çürümüş yüzünü ortaya çıkardıktan sonra geri çekildiler."

Kit sık sık cesetleri bulan o rastgele insanların daha sonraki akıl sağlıklarını merak ederdi. Onlar cinayet soruşturması için bir katalizördü, ama çoğu hiçbir zaman

korkunç kalıntıları keşfetmeden önce bir cenazenin dışında gerçek bir ceset gördü.

Faili meçhul davalar üzerinde çalışırken görüştüğü birkaç kişi yıllar sonra hâlâ kâbus görüyordu. Bir katilin acımasızlığının başka bir dalgalanma etkisi.

Navarro, "Metal dedektörlü adamlardan biri pembe kelepçeleri buldu," diye hatırlıyor.

"Evet," diye onayladı Baz, çünkü o davada da çalışmıştı. "Ama dürüst bir adama benziyordu. Ayrıntıları ifşa etmeyeceğine söz verdi."

Navarro başını kaldırdı, gözleri keskindi. "Adam gibi adam olmaya devam edip etmediğini öğrenin. Eğer taklitçi bir katilse bunu farklı şekilde ele alacağız."

"Listemizde patron," dedi Baz. "Onu bugün bulacağız."

"Yani bu kurban potansiyel bir katil tarafından aranan ilk kişi.

Navarro düşünceli bir tavırla, "Tanık," dedi. "Katil mi, arayan mı?"

"Henüz bilmiyoruz," diye itiraf etti Kit. "Gerginliği rol yapıyor olabilir. Bu katil on yedi ila yirmi yıldır cinayet işliyor - on beş yıl önce bulunan ilk kurban bir süredir toprak altındaydı. Belki de kimliğinin gizli kalmasından sıkıldı ve medyanın ilgisini çekmek istiyor. Ya da arayan kişi yasal bir tanık olabilir."

Navarro dikkatini analize verirken onayladı. "Tüm kurbanların mücevherleri vardı, hiçbiri pahalı değildi. Yani mücevherleri hatıra olarak almıyor."

Kit, "Mücevherleri atmaması biraz garip," dedi. "İlk dört kurbandan birinin -Ricki Emerson- kimliği mücevherlerinden tespit edilmişti." Jaelyn'den önce kimliğini tespit ettikleri tek kurban oydu. "Ricki'nin bulunduğunu bildiğini varsayarsak, dersini almış olduğunu düşünürsünüz."

Navarro, "Tabii bu konuda endişelenmiyorsa," dedi. "Levinson bunun bilinmesini istediğini düşünüyor gibi görünüyor."

Dr. Alvin Levinson onların kriminal psikoloğuydu. Katilin profilini çıkarma konusunda danışmanlık yapmıştı - dramatik bir yeteneği olan orta yaşlı beyaz bir adam - ama gerçek bir işe yaramayacak kadar belirsizdi. Kimsenin suçu değil. Daha fazlası için ellerinde kanıt yoktu.

"Heyecanının bir parçası," dedi Baz. " mı, bulunmayacaklar mı? Eğer bulunurlarsa, polisler onun kim olduğunu bulabilecekler mi? Eğer kimliğini bulurlarsa, bana kadar izini sürebilecekler mi?"

"Onun gibi bir şey." Navarro omuz silkti. "Bu bir teori."

"Bir katil olsaydım ben de böyle yapardım," diye onayladı Kit. "Özellikle de ukala bir katil. Polisle oynamak isterdim. Bu oyunun bir parçası olurdu."

"Ukala bir katil olurdun," dedi Baz sevgiyle başını sallayarak. "Hiç şüphe yok."

Kit gözlerini devirdi. "Kurbanların hepsinin boyu bir buçuk metre ile bir buçuk metre arasındaydı," dedi. "Ağırlıkları yüz ila yüz yirmi kilo arasındaydı. Jaelyn 1.75 boyunda ve 1.75 kilo, yani tam onun aralığında. O ve Ricki Emerson farklı liselere gittiler, bu yüzden aralarında bir çakışma yok."

"Kahretsin," diye mırıldandı Navarro.

"Ama," dedi Kit parmağını kaldırarak, "Ricki Emerson da Jaelyn Watts da okullarının tiyatro kulüplerindeydi. Ricki'nin ailesi ve arkadaşlarıyla tekrar konuşup Jaelyn ile daha fazla ortak nokta bulmayı umuyoruz. Tabii ki kaybolmasının üzerinden on yıl, cesedinin bulunmasının üzerinden sekiz yıl geçti, dolayısıyla iyi hatıralar edinmek garanti değil."

"Bunu yapabilecek biri varsa o da sizsiniz," dedi Navarro. "Ricki'nin Eylül ayında kaybolduğunu hatırlıyorum, yani kaçırılmalarında da bir düzen yok." Sayfaya dokundu

onun önünde. "Bu formatı sevdim. Kaptanla konuşmamı çok daha anlaşılır kılacak."

"Hepsi Kit," dedi Baz bir parça gururla.

Kit'in yanakları kızardı ama bunu inkâr etmeyecekti. En güçlü yanlarından biri fikirlerini açık bir şekilde ifade edebilmesiydi. Hiç kimse onun brifinglerinden kafası karışmış olarak ayrılmazdı.

Navarro'nun ağzının bir tarafı kalktı. "Teşekkür , Bay Miyagi. Öğle tatilinde ona ağda yaptıracak mısınız?"

Baz bu nazik Karate Kid şakasına güldü. Kit'in akıl hocası olması onu her zaman gururlandırmıştı ve aralarındaki ilişkiye değer veriyordu.

"Bundan kurtulabileceğimi düşünseydim, kurtulurdum," dedi Baz. "Arabamın iyi bir cilaya ihtiyacı var. Marian haftalardır bu konuda başımın etini yiyor."

"Bunu aklından bile geçirme," dedi Kit. "İlk önceliğimiz kurbanın kimliğini tespit etmek. Sonra da pembe kelepçeleri gören tek tanığı kontrol edip kimseye söylemediğinden emin olmak. İkinci kurbanı on üç yıl önce bulmuş, yani yine arada çok uzun yıllar var."

Baz ağırbaşlı bir ifadeyle, "Bu katilin öldürdüğü diğer kurbanları bulamadığımız pek çok yıl olabilir," dedi. "Yirmi yıl öncesine kadar tüm komşu bölgelerden profile uyan tüm kayıp kişi raporlarını talep ediyoruz. Ne bulacağımıza bağlı olarak ipuçlarını araştırmak için yardıma ihtiyacımız olabilir. Üç Jane Does'un kimliğini belirlemeye çalışırken yıllar boyunca bu raporların çoğunu inceledim, ama Kit ve ben birlikte yeni bir göz atacağız."

"Sana yardım bulabilirim. Sadece beni haberdar edin. Bulduğunuz her şey için beni arayın."

Planları onaylandıktan sonra Kit ve Baz masalarına döndüler ve Kit telefonundan Jaelyn Watts'ın evinin adresini kontrol etti. "Sen ne zaman istersen ben gitmeye hazırım."

Baz gözlerini kapadı, aniden yaşlanmış görünüyordu. "Ailelerle görüşmekten nefret ediyorum." On altı yıl önce Wren'in ölüm haberini verdiğinden beri bu konuda çok daha iyi olmuştu. Muhtemelen diğer yöne doğru çok fazla kaymış, her kurban için muhtemelen akıllıca olandan daha fazla duygusallaşmıştı.

Kit iç çekti. "Ben de."

San Diego, Kaliforniya 8
Nisan Cuma, 13:45

Dr. Sam Reeves patronunun ofisinde bir ileri bir geri volta atıyor, telefonuna bakıyordu.

"Değişti mi?" Vivian sordu.

Sam volta atmayı bırakıp masanın arkasındaki şık kadına baktı. Onunla ilk tanıştığında yaşını tahmin etmek için hesap yapmıştı. Dr. Vivian Carlisle ellili yaşlarının ortalarında görünüyordu ama lisans derecesini yirmi bir yaşında aldığına göre şimdi altmış beş yaşındaydı. Ya da en azından o öyle düşünüyordu.

Sam onun yaşını hiç sormamıştı. Annesi onu doğru yetiştirmişti. Ve o aptal değildi.

Normal olarak.

Bugün kendini aptal hissetti. Bugün kendini güçsüz hissediyordu. "Hayır. Hâlâ haber yok."

"Sam," dedi sıcak bir sesle, ". Konuş benimle."

Bu onun terapist sesiydi. Sam de lanet olası bir terapist olduğu için terapist sesine oldukça aşinaydı.

Kişisel ve mesleki etiği arasında sıkışmış lanet olası bir terapist. Klasik bir kaya ve zor bir yer.

"Günlerdir uyumadım," diye itiraf etti avuçlarını yüzünde gezdirirken. "Doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak edip duruyorum."

"Yaptığın şeyin doğru olduğuna birlikte karar verdik. Gerçekten yapabileceğin tek şey buydu."

Sam başını salladı, sonra sandalyesinde kayarak başını mindere yasladı. Vivian'ın sandalyeleri onunkilerden daha rahattı. Bir yükseltme talep etmesi gerekiyordu.

Eğer bu iş bittikten sonra hala bir işi varsa.

Bu alternatif midesini bulandırıyor. Hayatının son on yedi yılını saygın bir klinik psikolog olmaya adanmıştı. İnsanlara yardım etmek, danışanlarına yardım etmek istemişti.

Hâlâ biliyordu. Bu davada kime yardım edeceğinden emin değildi. "Parka geri dönüp, polisin Hiç kazı yaptın mı?" diye sordu.

"Hayır. Dört gün önce evi kontrol ettiğimden beri geri dönmedim." SDPD'yi isimsiz olarak aramasının üzerinden acı verici derecede uzun dört gün geçmişti. "Eğer araştırıyorlarsa, bana orada ne yaptığımı sormalarını kesinlikle istemiyorum. Yalan söylemek istemiyorum."

İronikti elbette, çünkü onu bu belaya bulaştıran kişi saplantılı bir yalancıydı.

"Anlaşılabilir. Peki, aradığında ne söyledin?"

Sam telefonunun ekranına dokunarak Notlar uygulamasını açtı. " 'Merhaba. Bu mesaj cinayet masası dedektifi Kit McKittrick için,' " diye okudu. "Longview Park'ta işlenen bir cinayetin kurbanını aşağıdaki koordinatlarda bulacağınıza inanmak için nedenlerim var. Koordinatları verdim ve telefonu kapattım."

Kara kaşları kalktı. "Bir senaryo mu hazırladın?"

"Söyledim. Bazen telaşlanıyorum ve saçmalamak ya da çok fazla şey söylemek istemedim."

"Mesela 'Merhaba, ben Dr. Sam Reeves ve müşterilerimden biri - bu arada kendisi patolojik bir yalancıdır - bir kişiyi öldürmüş olabilir."

Longview Park'a gömdü. Lütfen onu araştırın ve doğruyu söyleyip söylemediğini bana bildirin. "

Sam kendini kıkırdarken buldu, çünkü tam da onun ağzından çıkacak kelimelerdi bunlar. "Evet. Aynen öyle." İçini çekti. "Yüksek lisans yaparken, bu durumda ne yapacağımı merak ederdim. Yani, kuralları anlıyorum. Anlıyorum. Eğer müvekkillerimiz sırlarını polise açıklayabileceğimize inansaydı, hiçbir şekilde güven kazanamazdık. Ama bu bir cinayet, Vivian."

Ve geçmiş cinayetler terapist-müşteri gizliliği kapsamındaydı. Sam'in sadece bir cinayeti rapor etmesi gerekmiyordu, çok özel durumlar dışında bunu yapmasına izin verilmiyordu. Buna uymaması lisansını riske atıyor ve hatta onu hukuk davalarına açık hale getiriyordu.

"Eğer Colton Driscoll doğruyu söylüyorsa," diye yorum yaptı.

"Eğer," diye kabul etti Sam. "Yani dün gece Katy Perry ile yemek yemekten, bir otobüs dolusu rahibeyi kurtarmaktan ve onu çok seven 'genç ve güzel şey'in mezarına çiçek koymaktan bahsediyor. Bu konuya odaklanmasını sağlamaya çalıştım.

-Kaybettiği kişinin üzüntüsü üzerine, bunun öfke sorunlarının anahtarı olabileceğini düşünerek- ama zıplamaya devam etti. William ve Kate ile çay içmekten loto kazanmaya, Tiger Woods ile golf oynamaya ve Tiger'ın ondan taktik istemesine kadar. Çok yorucu biri."

"Patolojik yalancılar genellikle öyledir. Onun yalanlarıyla yüzleşmemekle akıllılık ettin."

Sam omuz silkti. "Bunları kabul etmeyecek. Ama komşusu yalanıyla yüzleştğinde nasıl hissettiğinden bahsettim, onu öfke tetikleyicilerine yönlendirmeye çalıştım, böylece onları keşfedebilirdik. Yani, mahkemeden öfke kontrolü kararı aldığı için burada." Colton, adamın yalanlarından birini mahalleliye ifşa etmesinin ardından komşusunu kan revan içinde bırakana kadar dövmüştü. Colton adamın elini kırmıştı.

çenesi ve birkaç kaburgası zedelenmiştir. Kurban gözünü kaybetmediği için şanslıydı. "Bu konuda bana kızdı. Çürütülmesi çok kolay olan yalanını ikiye katladı. Ama ne zaman öfkesine odaklanmasını sağlasam, daha fazla uydurmayla geri dönüyor. Bunu kafamı karıştırmak ve beni öfke sorunundan uzaklaştırmak için yapıyor, bunu anlıyorum. Sadece Katy Perry ve İngiliz kraliyet ailesi söz konusu olduğunda omuz silkebilirdim ama şimdi ..."

Colton gerçek olabilecek korkunç şeylerden bahsetmeye başlamıştı.

"Bunu konuşmuştuk," dedi Vivian. "Doğru şeyleri yapıyorsun Sam. Colton zor bir vaka. Bu 'güzel genç şey' hakkında konuşmuş olması muhtemelen önemli. Birden fazla kızdan bu şekilde bahsetmiş olması daha da endişe verici."

Colton şimdiye kadarki tüm seanslarında, genellikle sadece bir ya da iki kez, mezarını ziyaret ettiği o güzel genç kıza dönmüştü. Ama geçen hafta birkaç kez ölü güzel gençten bahsetmiş, Sam'in ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden olan ayrıntılar eklemişti. Mezarın ilkbaharda nasıl görüldüğü, göletin yanındaki ağacın altında oturduğu ve rüzgâr yapay aroma fabrikasından estiğinde havaya yayılan çilek kokusu gibi şeyler.

Sam, fabrikanın bu aromayı ürettiği günlerde havada çileğin kokusunu almıştı. Köpeğini o göletin etrafındaki patikada gezdirmişti.

Colton ilk kez gerçekten uzaktan yakından ilgisi olan bir şeye atıfta bulunuyordu.

Sonra da yeni genç ve güzel kızından bahsetti. Nasıl sarışın ve minyon olduğundan. Geometri çalışırken ne kadar sevimli olduğundan. Onunla birlikte olmak için sokağa çıkma yasağına nasıl karşı geldiğini. Onu nasıl "çok sevdiğini" ama "bazen

kötüydü ve cezalandırılması gerekiyordu." Sözleri yeterince endişe vericiydi ama Colton'ın elleri bir su şişesinin etrafında kenetlenmiş, gözleri sertleşip öfkelenirken şiddetle dönüyordu.

Sam bu ifadeyi yıllar önce de görmüştü. Genç bir kadının boğazına sarılmış, tıpkı Colton'inki gibi bükülen eller görmüştü. O genç kadın ölmüştü. Sam'in eski kâbusları Colton'la yaptığı o seanstan beri yeniden canlanmıştı.

Colton'ın bir şişeyi boğduğunu gördükten sonra içgüdüleri ona çok dikkatli olmasını söylemişti. Sessizce Colton'dan yeni genç ve güzel şey hakkında daha fazla bilgi vermesini istemişti, çünkü gerçekten de genç görünüyordu. Küçük bir genç gibi.

Sam'in çocuk istismarını bildirmekle yükümlü olabileceği kadar genç.

Colton kısa bir an için donup kalmıştı, gözlerinden korku ve farkındalık akıyordu. Sanki neyi açığa çıkardığını fark etmiş gibiydi.

Sanki doğruymuş gibi.

Ama Colton ünlü bir aktöre nasıl ata binileceğini öğrettiğini anlatmaya başladığında korku hemen kaybolmuş, yerini ukala bir kahkaha almıştı.

Sam bir nefes verdi. "Onun genç ve güzel şeyleri ünlülerle ilgili olmayan tek konusu. Sesi bir genç kız gibi geliyor Vivian. Sesi gerçek gibi."

Vivian başını salladı. "Bunu fark etmekte haklıydın. Eğer o gerçekse, uyarmak bizim görevimiz."

Onu yatıştırıyordu. Güvenini arttırıyordu. Dört yıllık özel muayenehaneden sonra ihtiyaç duymaması gereken şeyler.

Sam'in yanakları kızardı. "Özür dilerim. Elimi tutup bana doğru şeyi yaptığımı söylemekten daha önemli işlerin var."

Ağzının bir tarafı kalktı. "Bu benim işim, Sam. Ben senin amirimim. Sen her şeyi doğru yaptın. Bunu amirimle de teyit ettim."

Vivian terapi ajansının sahibi ve işletmecisiydi ama diğer kıdemli pratisyenler gibi onun da sırlarını paylaştığı ve süreçlerini kontrol ettiği kendi terapisti vardı. Bu kişi Sam'in vardığı sonuçları ve mezarın gerçek olup olmadığını bilme ihtiyacını onaylamıştı.

Sam, i'lerinin noktalarını koymuş ve t'lerinin üstünü çizmişti.

bir profesyonel gibi hissetmek için sandalyede doğruldu. "Colton ile iki seansım daha var. Amacım öfkesine odaklanmak, böylece tetikleyicileri üzerinde çalışabiliriz. Mahkeme kararıyla terapi görmesinin nedeni bu. Ama bana genç kadınlarla ilgili daha fazla bilgi verirse, dinleyeceğim. Ve polisler tarif ettiği yerde bir ceset bulursa, bu konuda doğruyu söylediğini ve yeni kurbanı için açık ve mevcut bir tehlike olduğunu bileceğim."

"Kulağa doğru yol gibi geliyor." Vivian ellerini masasının üzerinde kavuşturdu. "Yine de bir şeyi merak ediyorum. Neden Dedektif McKittrick? İsimsiz mesajınız için neden onu seçtiniz? Belirli bir dedektif istemenize gerek yoktu."

"Aslında iki nedeni var. Onu ilk olarak arkadaşım Joel Haley'den duydum."

Şaşırması görünüyordu. "Savcı mı?"

"Bir ve aynı. Çıkmak istediği cinayet masası dedektifinden bahsetmişti. Ama o hayır dedi. Kesin bir dille. Arkadaş olabileceklerini ama artık olamayacaklarını söyledi. Ve şimdi arkadaşlar. Onunla hiç tanışmadım ama o ona saygı duyuyor, ben de Joel'e saygı duyuyorum."

Ona sevgiyle gülümsedi. "Bu çok hoş. İkinci neden nedir?"

"Joel onu övdükten sonra merak ettim ve araştırdım. Mükemmel bir sicili var. Sahil Güvenlik'te görev yapmış, sonra SDPD'ye katılmış. Dört yıldır cinayet masası dedektifiymiş ve on, on beş yıl öncesine ait bazı faili meçhul davaları kapatmış. Hepsi de genç kadın cinayetleriydi. Gençler." Onunla röportaj yaparken çekilmiş bir video vardı ve sesinde bir tutku, ölümler için ayağa kalkma kararlılığı vardı. "Colton genç ve güzel kızının mezarı hakkında konuşmaya başladığında, bakması gereken kişinin o olmasını istedim."

"İyi seçim. Birinin kazı yapıp yapmadığını görmek için koordinatların yanından geçmemi ister misin?"

"Sen yapar mıydın?"

"Giderim. Richard ve benim bu gece bir işimiz var ama sabah ilk iş gideriz, sana haber veririm. Bir şey duyarsanız beni arayın."

"Yapacağım." Sam ayağa kalktı ve kravatını düzeltti.

"Teşekkürler Vivian." "Bir şey değil. Biraz dinlenmeye çalış."

Denerdi ama gözlerini her kapadığında o çimenlik alandaki hafif çukuru görürdü. Biri onu aramadıkça fark edilecek kadar değil.

Küçük bir mezardı, çünkü -eğer Colton doğruyu söylüyorsa- kurbanlarını küçük seviyordu.

"Henüz dinlenemem. Akşam yemeği için ailemle buluşacağım." "Bu kadar yakınımızda yaşamaları nasıl gidiyor?"

Ailesi, Sam'i çok üzecek şekilde, yakın zamanda onun bir daire kiralamıştı. Hafta sonu kaçamakları için olduğunu iddia ediyorlardı ama California'da Arizona'daki evlerinden daha fazla zaman geçiriyorlardı. Bir yandan, ailesinin bu kadar yakınında olması boğucuydu. Diğer yandan da...

Onları severdi. Ayrıca, babası yakın zamanda hafif bir felç geçirmişti ve tek oğlunun yanında olmaya ihtiyacı var gibiydi. Sam onları biraz oyalayabilirdi.

"O kadar da kötü değil. Haftada bir kez ev yemeği yiyorum ve babam harika bir aşçı." Bu akşam Sam'in en sevdiği yemek olan lazanya olacaktı.

"Sizi haftada sadece bir kez görmekten memnunlar mı?"

"Birbirimizi haftada bir gördüğümüzü söylemedim, sadece babamın bana o kadar sık yemek yaptığını söyledim. Onları neredeyse her gün görüyorum ama yakında Scottsdale'e dönecekler. Babamın büyük bir golf turnuvası var, o yüzden biraz huzur bulacağım."

"Teklif geçerli."

Sam kıkırdadı. Vivian bir parola belirlemişti. Sam ona mesaj attığında, onu arayıp en kısa zamanda ofise gelmesi gerektiğini söyleyeceğine söz vermişti. Henüz kullanmamışlardı ama Sam bir iki ya da altı kez baştan çıkmıştı.

"Teşekkür ederim. Parkı kontrol ettikten sonra beni arar mısın?"

"Tabii ki yapacağım. Endişelenmemeye çalış."

Sam kendi ofisine yöneldi ve telefonundan bir ceset haberi olup olmadığını kontrol etti.

Hala bir şey yok.

Lanet olsun.

San Diego, Kaliforniya 8
Nisan Cuma, 1500

"İyi günler Bay Driscoll." Sam kanepayı işaret etti. "Lütfen oturun."

Colton Driscoll Sam'in kanepesinin ortasına oturmuş, bir bileğini diğer dizinin üzerine koymuş, kollarını iki yana açarak minderin üzerine dayamış, avuç içlerini

Dışarı. Bu klasik bir erkek yayılmasıydı ve Sam şehir tramvayında bu adamın yanında oturan zavallılara acıyordu.

Colton'ın buraya gelmek için alması gereken ehliyet, adamın çenesini kırdıktan sonra komşusunu neredeyse ezdiği için ceza olarak askıya alınmıştı.

Sam Colton Driscoll'dan kişisel olarak hiç korkmamıştı. Colton onu gerçek bir tehdit olarak değil, sadece bir engel, yoluna mahkeme kararıyla atılmış bir kaya parçası olarak görüyordu. Enerji harcamaya değmezdi. Sam onu kızdırmayı başardığında bile Colton tepkisini hemen bastırıyordu.

Bazı patolojik yalancılar yalanlarının farkında değildir ama Colton kendi yalanlarının çok farkındaydı. Onları hem kılıç hem de kalkan olarak kullanır, dikkatleri kendi üzerinden uzaklaştırırdı.

Tabii genç ve güzel şeylerinden bahsetmiyorsa. Sonra neredeyse rüya gibi oldu.

Bu Sam'i çok korkuttu.

Sam bu genç kadınların -yaşları ne olursa olsun- Colton'ın hayal gücünün ürünü olduğunu umuyordu. Belki de filmde gördüğü ve mahkeme kararıyla terapistine anlattığı hikâyelerin içine yerleştirdiği imgelerdi çünkü bunu yapma zorunluluğu vardı.

Ama Sam durumun böyle olduğunu düşünmüyordu.

Tedavi alanındaki kendi sandalyesine oturdu, seanslar sırasında masasının arkasında oturmaktan her zaman kaçındı. "Evet, Bay Driscoll, bana haftanızdan bahsedin."

Yaklaşık bir metre boyunda, zayıf, sıırım gibi bir yapıya sahip olan Colton kırk beş yaşındaydı, dört kez evlenmişti ve çocuğu yoktu. Manken gibi yakışıklı değildi ama gülümsediğinde tuhaf bir şekilde çekiciydi.

Sam onun dört kez bu şekilde evlendiğinden şüpheleniyordu, gelinleri hep on sekiz yaşındaydı. Başka bir kırmızı bayrak. Colton onları genç severdi. Karılarını büyülemişti ama

Ağzından çıkan neredeyse her kelimenin kendine hizmet eden bir yalan olduğunu öğrendikten sonra hepsi gitmişti.

Colton sertçe omuz silkti. "Aynı tas aynı ."

Bu yeni bir şeydi. Normalde şimdiye kadar kraliyet ailesiyle yemek yediğini iddia ederdi.

"Yeni ya da ilginç bir şey yok mu?" "Hayır."

Ah. Colton oyalanıyordu. Belki de geçen seansta çok rahat konuşarak kendini korkuttuğu içindir.

Sam'in küçük bir parçası rahatlamıştı. Colton'ın genç ve güzel şeylerini bilmek istemiyordu. Ama daha büyük bir parçasının da bilmesi gerekiyordu. Eğer Colton gözünü yeni bir kurbanı dikmişse, bu kurbanın kim olduğunu bilmesi gerekiyordu. Uyarmak onun göreviydi.

"Bu hafta büyük bir patlama oldu mu? Öfkeni kaybettiğin oldu mu?" "Hayır."

"Anlıyorum. Tamam. Seans boyunca benimle etkileşim halinde olmalısın yoksa listenden çıkaramam. Eğer terapiyi tamamlamazsan, sen-"

"Biliyorum," diye hırladı Colton sessizce. "Şartlı tahliyemi ihlal edeceğim ve hapse gireceğim."

Sam neşeyle, "Doğru," dedi. "Öyleyse konuş benimle."

Colton sessizce homurdandı. "Söyleyecek bir şeyim yok."

"Hollywood'un A listesiyle akşam yemeği yok mu? B-listesi?" diye ekledi Colton inatla sessiz kalınca. "Z-listesi?"

Colton önüne baktı. "Bu berbat bir şey."

"Sanırım öyle. Peki ya işin? İş arkadaşlarınla aran nasıl?"

"Lanet olası moronlar," diye mırıldandı Colton. "Orada bütün işi ben yapıyorum. Bütün o lanet olası Y kuşağı kıçlarının üzerine oturup beni izliyor."

Colton şehir merkezindeki yüksek ofis komplekslerinden birinde posta odasında çalışıyordu. Sam'in, Colton'ın bu işi yapıp yapmadığına dair hiçbir fikri yoktu.

ama Colton ilk kez iş arkadaşlarından şikâyet .

"Sanırım bu beni kızdırır." "Aynen öyle."

"Seni kızdırdıklarında ne yaparsın?" Colton'ın yüz ifadesi . "Onlara vurmuyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Peki onlarla konuşuyor musun? Onlara dik dik bakıyor musun? Konserve gazozlarını sallar mısın?"

Colton kıkırdadı. "Konserve gazoz fikrini sevdim."

"Sanırım bu başınızı belaya sokar."

"Beni yakalamazlarsa hayır. Eldiven giyerdim. Mesai saatinden sonra giderim." Bir tenekeyi sallama taklidi yaptı.

"Ertesi gün kızgın olmalarını izle."

"Karbonatlaşma ertesi güne kadar yatışmış olacaktır."

Colton yere yığıldı. "Kahretsin."

"Amiriniz diğerlerinin iş başında yattığını görüyor mu?"

"Hayır. Binada ofis kiralamak için dünyanın parasını ödeyen zenginleri gözetlemekle meşgul."

"Anlıyorum. Belki de onu haberdar etmeliyiz. Diğerlerinin de kendi paylarına düşeni yapmalarını nasıl sağlayabileceğinize dair fikirlerini sorun. Hayır dese bile, aklına bir tohum atmış olursunuz."

Cansız bir omuz silkme. "Belki."

Bu iş bir yere varmayacaktı. "Evde neler oluyor? Geçen hafta yeni bir ilişkiden bahsetmiştin. O nasıl gidiyor?"

Colton rahatlamış görünüyordu. "Gerçekten iyi. Beni seviyor." "Bu iyi bir şey. Seni seven birinin olması tüm sinir bozucu şeyleri ortadan kaldırabilir, ancak o kişi yükünüzü paylaşabilir. Bunu sizin için yapıyor mu?"

"Onunla paylaşacak hiçbir yüküm yok," dedi meydan okurcasına. "Onları ön kapıda bırakıyorum. Birlikte olduğumda

yüzde yüz ona odaklanmış durumdayım."

Sam'in teninde bir tiksinti ürpertisi dalgalandı. Colton'ın sözlerinin kendisi yalandı elbette ama bunları söylerkenki tonu düpedüz ürkütücüydü.

"Ne tür işler ?"

"Televizyon izleriz. Akşam yemeğini benim evimde yeriz." Kaşlarını kaldırdı. "Sonra başka şeyler."

Sam yüz ifadesini nötr tutmayı başardı. Colton'ın başka ne demek isteyebileceğini düşünmek istemiyordu. "Ne tür bir televizyon?"

Colton bir an düşündü. "Avondale'i seviyor."

Sam'in kalbi sıkıştı. Avondale'in hedef kitlesi gençlerdi.

Gerçi belki de Colton'ın genç ve güzel kızı artık yasaldı ve sadece geçmişteki şovları izlemekten hoşlanıyordu. "O dizi birkaç yıldır yayında değil. Tekrarlarını bulmuş olmalısın."

"Ben yaptım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, ellerini koltuk altlarına soktu ve dümdüz önüne baktı.

Oh, güzel. Onu sessizlik konisinin altına geri çektim. "Bundan haberi var mı? Terapiniz hakkında?"

Colton sessizliğini bozarak şok oldu. "Tanrım, hayır. Bunu ona asla anlatmazdım. Anlamaz." Omuz silkti. "Ayrıca, şimdi iyiyim. Başka bir olay yaşayacak değilim. Benim sinirlenmem konusunda endişelenmesine gerek yok."

Evet, doğru. "Seni hiç kızdırmıyor mu?"

"Hayır." Colton ona kendini beğenmiş bir bakış attı, sanki Sam'in cevaplar için çaresiz kaldığını biliyordu.

Geri çekil. Önceki seanslarda Sam, Colton daha fazla sessiz kalamayana kadar sessizce otururdu. Adam sessizlikten nefret ederdi.

Sam bugün işini düzgün yapamayacak kadar potansiyel bir kurban için endişeliydi. Bu yüzden dudaklarını hafif bir gülümsemeye dönüştürerek sakin ve sabırlı bir ifade takındı.

Dünya kadar zamanım var.

Reşit olmayan bir çocuk tehlikede bile yapmazdı.

Beş dakika kadar bu şekilde oturdular ve Sam hem etkilendi hem de hayal kırıklığına uğradı. Colton'ın önceki rekoru iki dakika kırk saniyeydi. Ama sessizliği korumak onun için kolay değildi. Dudaklarını ısıyor, bacak bacak üstüne atıyor, bacaklarını açıyor ve tekrar açıyordu.

"Gelecek haftaki seansı kaçırabilirim," diye ağzından kaçırdı. "İngiltere'ye gidiyorum."

Ne yazık ki bu daha normaldi. "Neden?" Sam nazikçe sordu.

"Bir film galası," dedi. "Film sonrası partiye davetliyim."

Sam başıyla onayladı. "Şey, devamsızlık için şartlı tahliye memurundan izin almamız gerekecek, ama onun için sorun yoksa, iyi yolculuklar."

"Herkes orada olacak," diye devam etti Colton, şartlı tahliye memuruyla ilgili açıklamayı tamamen görmezden gelerek. "Bu siyah kravat."

"Smokinin var mı?" "Var.

Tom Ford."

"Peki yanında birini getirecek misin?" Colton gözlerini kırptırdı.

"Artı bir mi?"

"Bir misafir. Kız arkadaşını da getirecek misin?" Colton'ın dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Keşke getirebilseydim, ama

Lilac'ın bir oyunu var."

"Ne tür bir oyun?" Sam hafifçe sordu ama kalbi daha sert atmaya başlamıştı. Leylak rengi.

"Lakros oynuyor. Takımdaki en güzel kişi o, saçları açıkken onu daha çok sevsem de. O giyer

oyarken at kuyruğu yapıyor. Ama mor onun rengi."

"Saçları mor mu?" Sam şaşkınlıkla sordu.

Colton güldü. "Hayır, üniforması mor. Saçları sarı." Gözleri paniğe benzer bir şeyle irileşti ve titredi. Yine çok fazla şey söylediğinin farkına varmıştı. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Bu seansı yeniden planlayabilir miyiz?"

"Eğer mecbur kalırsak. Kısmi devamsızlığınızı şartlı tahliye memurunuza bildirmek zorunda kalacağım."

Colton'ın gözleri kısıldı. "Yarım saatten fazladır buradayım."

Sam sesini alçaltmadan, "Mahkeme tam bir saat boyunca burada kalmanızı emretti," dedi. Colton bundan nefret ediyordu.

Colton sandalyesinden fırladı, yumruklarını sıktı, gözleri aniden öfkeden çılgına döndü. "Seni kendini beğenmiş küçük-" Başını sallayarak sözünü kesti. Derin bir nefes alarak yumruklarını gevşetti ve ellerini uyluklarının üzerine koyarak koltuğuna geri gömüldü. "Özür dilerim," dedi sertçe.

Sam sessizce nefes verdi. Bu sinir bozucuydu ve Colton ilk kez ona karşı şiddetli davranmıştı.

Kendini dengeleyerek dikkatini Colton'ın ellerine odakladı. Vay canına. Sağ elinin parmak eklemleri açık sıyrıklarla çığdı. Bir şeye -ya da birine- sertçe vurmıştı.

Sam ciddiyetle, "Konuşmamız gereken konu bu," dedi. Çünkü Colton'ın normalde olduğundan daha uzun süre saçmalamasına izin vermişti. Yerel kız lakros takımlarını daha sonra kontrol edecekti. "Az önce sinirlerine hakim olamadın."

Colton sıkılmış dişlerinin arasından, "Kontrolümü kaybetmedim," dedi.

"Hayır, yapmadın." Gerçi yakın geçmişte bir zamanlar yapmış gibi görünüyordu. "Seni durduran neydi?"

"Sen yaptın."

"Bunu nasıl yaptım?"

Colton'ın yüz hatları alaycı bir ifadeyle buruştu. "Çünkü çizginin dışına çıktığım anda beni ispiyonlayacaksın. Sana güvenemem."

"İşteyken sizi ne durdurur?"

Colton küçük bir hırıltıyla, "İşimi kaybetmek istemiyorum," dedi.

"Kime vurdun?" Sam sessizce Colton'ın elini işaret sordu.

Colton'ın burun delikleri alevlendi. "Bir duvar."

Bu akla yatkındı. "Bir insan değil mi?"

"Hayır," diye tükürdü Colton. "İstedim, inan bana. Ama yapmadım." "Kime vurmak istedin?"

"İş yerindeki adam. Pisliğin teki. Ona vurmam için beni kızdırmaya çalıştı. İşimi istiyor."

Sam bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama Colton duvara tosladıysa bile en azından öfkesini kendi yöntemleriyle kontrol etmeye çalışıyordu. Emin olmak için başarısız bir yol, ama öfkesini yeniden yönlendirmişti.

"Bu canını yakmış olmalı," dedi Sam nazikçe. "Öfkenle başa çıkmak için seni incitmeyecek başka yollar bulmana yardım etmek isterim."

Colton hasarlı eline baktı ve içini çekti. "Belki."

Sam'in Colton Driscoll'la görüştüğü dört hafta boyunca aldığı en olumlu yanıt buydu. "O zaman bunun hakkında konuşalım."

Oturumun geri kalanı başka bir sorun yaşanmadan geçti.

Sam, Colton'ı kapıya kadar geçirirken, "Haftaya görüşürüz," dedi.

"Evet, evet," diye mırıldandı Colton.

O gittikten sonra Sam ofisinin kapısını kapattı ve bilgisayarının başına geçti. Normalde seansla ilgili kişisel notlarını yazardı ama şimdi değil.

Bir tarayıcı penceresi açarak "San Diego mor formalı kadın lakros" yazdı.

Mor üniformalı yetişkinler arası bir lig ya da bir üniversite ligi umuduyla parmaklarını çaprazladı. Ergen olmasına izin verme. Lütfen. Kurbanın yaşı ne olursa olsun uyarmakla yükümlüydü ama eğer kız reşit değilse, bu durum müdahalesini daha da acil hale getiriyordu.

Arama sonuçlarını görünce derin bir nefes aldı. Mor formalı sadece iki takım vardı, ikisi de lise düzeyindeydi.

Sam her iki linke de tıkladı ve kız takımlarının fotoğraflarını inceledi. Takımlardan birinin forması koyu mor, diğerininki ise daha açık bir tondur. Leylak rengi.

Tomlinson Wolverines lakros takımı fotoğrafta kol kola dizilmiş, yüzlerinde gülümsemeler vardı. Kızların birçoğu uzun saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Yaklaşık yarısı sarışındı ama sadece ikisi minyon tipteydi -Destiny Rogers ve Alyssa Newman.

Eğer Sam'in Longview Park'ta gördüğü topraktaki çukur gerçekten de bir mezarsa, Colton genç ve güzel şeyleri küçük severdi.

Sam çok geç kalmadığını ve Colton'ın son fethine zarar vermediğini umarak yüzlerine baktı. Bunu bildirmek zorundayım.

Ama kullan-at telefonu atmıştı. Bu şimdi aptalca görünse de dört gün önce yapılması gereken en doğru şey gibi görünüyordu. Bir tane daha alabilirdi ama bu zaman alacaktı ve saatin her tik takını hissediyordu.

Bakışlarını Tomlinson Lisesi takım fotoğrafından ayırarak başka bir tarayıcı ekranı açtı ve "yakınımdaki ankesörlü telefonlar" yazdı. Hâlâ bir yerlerde var , değil mi? Neyse ki vardı ve

sadece 5 mil uzakta. Akşam yemeği için ailesiyle buluşmadan önce telefon edecek zamanı vardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SDPD, San Diego, Kaliforniya 8
Nisan Cuma, 16:30

Kit doğruca masasına gidip çekmeceyi açtı ve boş olduğunu görünce sessizce küfretti. Çekmeceyi açmayı unutmuştu. Zulasını doldurmak için.

Ellerini masaya dayayarak başını eğdi ve gözlerini kapattı. Sonra önüne bir şey düştüğünde irkildi.

Gözlerini açtığında büyük boy bir Snickers bar buldu. Bakışlarını kaldırdığında, masasının köşesine yaslanmış, yüzünde sempatik bir ifade olan patronunu gördü.

"Sert olan mı?" Navarro sordu.

Başını salladı, çikolatanın ambalajını yırttı ve cömert bir ısırik aldı. Kendini sandalyesine bırakarak çikolata, karamel ve fıstığın yıpranmış sinirleri üzerinde sihrini göstermesine izin verdi.

"Jaelyn Watts'ın ailesi bu öğleden sonra tatilden eve döndü," dedi sonunda çiğneyip yuttuktan sonra.

"Afrika'daydılar, değil mi?"

"Evet, Tanzania'da bir fotoğraf safarisinde. Yıldönümleri için diğer çocuklarından bir hediye idi. Aynı zamanda Jaelyn kaçırıldığından beri şehirden ilk ayrılışlarıydı - ki hayatta kalan çocuklarını ikna etmek epey zaman aldı. Bölgeden ayrılır ayrılmaz bir haber çıkacağını biliyorlardı."

"Ebeveyn sezgisi mi?" Navarro mırıldandı. "Yoksa sadece hüsnükuruntu mu?"

Omuz silkti. "Öyle ya da böyle, haklıydılar." Çikolatanın geri kalanına hüznle bakarak onu bir kenara bıraktı ve patronunun buluştu. "Bayan Watts , bunun Jaelyn olamayacağından emindi. O ve kocası aceleyle geri döndüler ama en yakın havaalanına ulaştıktan sonra bile uzun bir yolculuk yapmışlardı."

"Ama diş karşılaştırması yaptınız."

Hayatta kalan kardeşler, bir tür kapanış için çaresizce tam bir işbirliğı yapmışlardı. "Jaelyn olduğuna şüphe yok. Ama Bayan Watts cesedi görene kadar bize inanmadı."

Navarro içini çekti. "Ne yazık ki anlıyorum."

"Ben de öyle." Ne de olsa Kit, Wren'in cesedini teşhis etmekte ısrar etmişti. "Adli tabip tam bir teşhis yapmadı elbette. Jaelyn'in bacağında bir doğum lekesi ve dirseğinde bir yara izi vardı. Ailesinin bunlara dayanarak onu teşhis etmesi için yeterli kanıt vardı. Bayan Watts ... şey, beklediğiniz gibiydi. Yıkılmıştı. Ağlıyordu. Kocası biz morgdan çıkana kadar metanetini korudu, sonra o da yıkıldı."

Ne zaman koca bir adamın kalbi parçalanıyormuş gibi ağladığını görse, o gece Harlan McKittrick'in ahırdaki hıçkırıkları aklına gelirdi.

Çünkü Harlan'ınki öyleydi. Jaelyn'in babasınınki de öyle.

Çikolatadan bir ısırık daha aldı ve ardından gelecek olana duyduğu öfkenin buruk tadını üzerinden atmaya çalıştı. "Ve sonra morgun dışında Tamsin Kavanaugh tarafından pusuya düşürüldük."

Kit'in San Diego'daki birçok muhabirle iyi ilişkileri vardı ama Tamsin Kavanaugh ile yoktu. Bu kadın Kit'in başının belasıydı ve her olayda Kit'in ifadesini almak için elinden geleni yapıyordu. Kit her seferinde yüzde doksan dokuz oranında "yorum yok" diyordu ama Kavanaugh yılmıyordu.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Navarro. "Senin orada olduğunu nereden biliyordu?"

"Beni takip etti. Bazen bunu yapar, bir hikaye için çok zorlandığında. Genelde onu atlatabilirim ama bugün dikkatim dağınıktı."

"Ebeveynlerin kederi bunu yapar," dedi nazikçe.

"Evet, ama benim dikkatimi dağıtmam mikrofonunu yüzlerine tutmasına neden oldu. Ona vurmak istedim."

"Lütfen bana yapmadığını söyle."

"Yapmadım ama çok yakındı. 'Neden buradasın? Ne gördün? Kimi kaybettin? Nasıl hissediyorsun?' " dedi, sesi alaycıydı. "Nasıl hissettiklerini sanıyordu ki? Morgdan çıkıyorlardı, Tanrı aşkına. Ağlıyorlardı ve o da onları azarlıyordu ve bu çok acımasızcaydı. Neyse ki Baz aklını başına topladı ve ben Watts'ları arabamıza bindirirken onun dikkatini dağıttı."

"Baz şimdi nerede?" Navarro sordu.

"Eve gitti. Ona gitmesini ben söyledim," diye ekledi Navarro kaşlarını çatınca. "Bu akşam torununun doğum günü partisi var. Watts'es'lara evlerine kadar eşlik ettim ve yalnız olmadıklarından emin oldum. Diğer çocukları da oradaydı ve onları bekliyorlardı. Jaelyn'in ölümünü çoktan kabullenmişlerdi."

"Peki sırada ne var?"

"Bu sabah nihayet on üç yıl önce ikinci kurbanı bulan iyilikseverin izini bulduk. Pembe kelepçeleri gören tek kişi. Adam ölmüş. On yıldır ölüymüş. Karısı bir şeylerin ters gittiğini bildiğini söyledi ama kocası bunu ona hiç söylememiş."

Navarro'nun kaşları havaya kalktı. "Özellikle "yi tanımlayın. "

"Onun bir ilişkisi olduğunu düşündü çünkü davranışları çok radikal bir şekilde değişmişti. Ona bir ceset bulunduğunu ve bunu aklından çıkaramadığını söyledi. Ona

doğrulamabilmesi için Dedektif Hammond'ın adını söyledi."

"Hammond ne zaman emekli oldu, on bir yıl önce mi?"

"On iki, efendim. Onu aradı ve o da kocasının doğruyu söylediğini doğruladı. Bilmesi gereken tek şey buydu. Kocasını bir daha bu konuda rahatsız etmediğini söyledi. Hammond'ı aradım ve o da kadının onu aradığını doğruladı."

"Yani pembe kelepçeleri bilen tek sivil ağzındaki baklayı çıkarmadı."

"Ve beş kurbandan son üçü bulunduğunda o ölmüştü." Çikolatanın köşesini ısırdı. Ağzını dolduracak kadar değil ama çikolatanın dilini kaplamasına izin verecek kadar. "O cesedi bulduktan sonra uyuyamamış. Karısı, doktorunun onu stres seviyesi konusunda uyardığını söyledi. Bunun kalp krizini hızlandırdığını düşünmüş - ki onu öldüren de bu olmuş."

"Dalgalar," dedi Navarro sessizce.

"Kesinlikle." Bir katilin ahlaksız eylemleri pek çok başka hayatı etkilemişti. "Ricki Emerson ve Jaelyn Watts arasında kalan üç Jane Does'dan birinin kimliğini tespit etmiş olabiliriz."

Navarro cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı masasının üzerinde düzleştiren Kit, bunun hazırladığı tablo olduğunu gördü. Kat yerleri çoktan aşınmıştı. Görünüşe göre Navarro ona sık sık başvuruyordu. Kâğıdın kenarlarında onun tavuk tırnağı gibi el yazısıyla yazılmış notlar vardı.

Kalemini dördüncü kurban için sıranın yanına koydu. En azından bilinen dördüncü kurban. "Beş yıl önce bulunmuş ve adli tabip yaşının on beş olduğunu tahmin ediyor," diye okudu tabloda. "Sizce kimdi?"

"Miranda Crisp." Kit ona kayıp kişi raporunu uzattı. "Kurban profiliyle eşleşiyor ve

kaybolması ME'nin tahmini ölüm zamanıyla tutarlıydı."

"Yedi yıl önce."

"Evet, efendim. Sarışın, minyon ve Chula Vista'daki bir lisede amigo kızdı. Ayrıca kaçak sayılırdı. Evlatlık bir çocukmuş. Daha önce de kaçmış."

Navarro yorgun bir şekilde nefes verdi. "Bu sözde kaçaklarla boktan bir iş çıkardık. Tembellik."

Kit sadece aynı fikirdeydi. Wren'in kayıp ihbarını alan polisler de aynı şekilde umursamaz davranmışlardı. Sadece bir kaçak. Geri gelecektir.

Wren de Miranda da bilmiyordu. Ya da Ricki. Ya da Jaelyn.

Kit, "Koruyucu ailesi her şeyi doğru yaptı," dedi. "Okuldan eve gelmediği gece kayıp ihbarında bulundular ve polisle işbirliği yaptılar. Asla şüpheli olmadılar."

Navarro raporu taradı. "Los Angeles'a gitmek istiyordu, filmlerde oynamak için."

"Evet, tıpkı Ricki ve Jaelyn gibi."

Başını kaldırdı, gözlerinde bir parıltı vardı. "Yani yasal bir model." "Evet. Hâlâ katille nasıl bir bağlantısı olduğunu bilmiyoruz,

ama dün bildiklerimizden daha fazlası."

"İyi iş, Kit."

"Teşekkür ederim efendim ama bunu Baz buldu. Burada işim bittiğinde Miranda'nın kaybolduğunu bildiren aileyi ziyaret edip sakladıkları bir şey olup olmadığını soracağım. Bu bir koruyucu aile yerleştirmesiydi, bu yüzden Miranda'ya ait bir şey saklama ihtimalleri düşük. Neredeyse yedi yıl önce kayboldu. Eminim bu süre zarfında pek çok çocuk gelip geçmiştir."

"Denemeye değer." Raporu ona geri verdi ve ofisine doğru yola koyuldu. "Yeni bir şey öğrenirsen beni ara."

"Yapacağım. Teşekkürler patron," diye seslendi. Döndü, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Ne için?" "Şekerleme için. Ona ihtiyacım vardı."

"Biliyorum."

"Bu senin kişisel zulandan mı? Değiştireceğim."

Kıkırdadı. "Hayır, bu benim personel zulamdan. Bölümdeki her dedektif için orada bir şeyler saklarım. Zor bir gün geçirdiğinde çikolataya sarılan tek kişi sen değilsin. Eğer değiştirmek istersen, tamam, ama sen ya da bir başkası ihtiyaç duyana kadar orada duracak. Belki ben bile."

"Yine de teşekkürler. I-" Masasındaki sabit telefon çaldığında durdu. "Ben Dedektif McKittrick," diye cevap verdi.

"Dedektif, burası alt kattaki masa. Sizin için bir çağrı geldi. Arayan kişi ismini vermedi. Böyle bir şey olursa uyarılmayı istemişsiniz. Bağlayayım mı?"

Omurgasından aşağı bir beklenti ürpertisi geçti. "Patron," diye seslendi. "Arayan kişi ben olabilirim."

İki adımda masasına varmıştı. "Hoparlöre ver." "Evet, lütfen," dedi . "Ama önce, hangi numara nereden arıyor?" Görevli ona söyledi ve o da not aldı. "Teşekkür ederim. Lütfen, bağlayın." Kayıt cihazını çalıştırdı, sonra cevap vermeden önce sessizce nefes verdi. "Ben Dedektif McKittrick. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dedektif." Bu oydu. Onlarca kez dinlediği ses. "Sizin için bir ipucum var."

"Bir tane daha mı?"

"Önceki mesajımı aldın mı?"

"Aldım."

"Bir şey bulabildiniz mi?"

Navarro başını sallayarak planladığı cevabı onayladı. "Size nasıl yardımcı olabilirim efendim?"

Adam ofladı pufladı. "Bir şey bulursan bana söyleyebilirsin." Bir bekledikten sonra tekrarladı: "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Efendim?"

Nefesinin altından küfür gibi bir şey mırıldandı. "Tomlinson Lisesi'ndeki bir öğrenciye yönelik olası bir tehdidi bildirmek istiyorum. Sarışın ve ufak tefek olacak. Lakros oynuyor."

Kit nefesinin kesilmemesini güçlükle başardı. Hızla bilgisayarındaki kayıp kişi raporlarının listesini çıkardı ve Navarro'ya bakmasını işaret etti.

Cecilia Sheppard sekiz ay önce kaybolmuştu. On altı yaşındaydı, sarışındı, minyondü ve Tomlinson Lisesi'nde lakros oynuyordu.

"Bu genç kadını nereden tanıyorsunuz?" diye sordu sakince.

"Sadece ... ona iyi bak, tamam mı?"

Ve sonra aramayı sonlandırdı.

"Kahretsin," diye tısladı Kit. "Onu konuşturmak istedim."

"Fark etmez," dedi Navarro, ses tonundaki memnuniyetle. O konuşurken telefonuna bir şeyler yazıyordu. "Aradığı numara I-8 ile I-15'in kesiştiği yerdeki tramvay istasyonundaki ankesörlü telefon."

Kit bir kez daha heyecanlanarak, "Bölgenin güvenlik kamerası kayıtlarını alacağım," dedi. "Bu adamın oyunu ne? Cecilia Sheppard sekiz ay önce kayboldu. Neden şimdi onun için endişelensin ki? Bizimle alay mı ediyor?"

"Pek öyle görünmüyordu ama en azından yirmi yıldır cinayet işliyorsa iyi biri olmalı," dedi Navarro acımasızca. "Gidip güvenlik kayıtlarını kontrol edelim."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Benimle mi geliyorsun?"

"Evet. Bu piçin kim olduğunu bilmek istiyorum. Cecilia tiyatroyla ilgileniyor muydu?"

"Evet. Filmlerde oynamak istiyordum. Birkaç kez Geçmişte seçmeler için arkadaşlarıyla Los Angeles'a gitmişti. Ailesi ona ceza vermişti ama o yine de evden çıkmıştı. Lanet olsun. Onun için çok geç kalacağız."

"Muhtemelen. Arayan kişinin ne bildiğini öğrenelim."

San Diego, Kaliforniya 8
Nisan Cuma, 2110

"Ee?" Baz koşarak çalışma odasına girerken sordu. "Ne buldun?"

Kit ona sertçe baktı. "Luna'nın doğum günü partisinde kalman gerekiyordu."

Baz masasındaki sandalyeyi onunkinin yanına çekti. "Ben yaptım. O beş yaşında, Kit. Parti iki saat sürdü. Pastadan sonra anne babalar diğer çocukları evlerine götürdüler ve benim kızım da Luna'yı eve götürdü. Biz konuşurken muhtemelen yatağına yatmış, babasına en sevdiği kitabı üç kez okutuyordur."

Kit'in dudakları kıvrıldı. "En son oraya gittiğimde bana dört kez okuttu."

Baz hiç pişmanlık duymadan sırıttı. "Beş benim rekorum. Bu arada Harlan'ın at oymasına bayıldı. Kutuyu açarken videosunu çektim. Hepsini paylaştıktan sonra sana göstereceğim." Bilgisayar ekranını işaret etti. "Gizemli adam geri mi aradı? Kimliğini tespit ettin mi?"

"Henüz değil. Yüzünü gizleyen tuhaf bir şapka takıyor." Adamın yüzünü en net şekilde gösteren güvenlik kamerası görüntülerine geçti. "Bir tür çöl filminde rol alıyor gibi görünüyor." Şapkanın kenarı yüzünün üst yarısını, arkadan sarkan kapak ise yanaklarını ve boynunu gizliyordu.

"Telefondan bozuk paraları çıkardın mı?"

"Ben yaptım. Navarro, Latent'e acele bir analiz yaptırdı. Parmak izlerinin hiçbirisi AFIS'te çıkmadı. Bu doğru değil. Üç parmak izi çıktı ama onlar da bu adamın tarifine uymayan kişilere aitti. Adamımız ya AFIS'te yok ya da paraları silmiş."

"Büyük bir sürpriz değil. Eğer yirmi yıldır öldürüyorsa, parmak izi bırakmayacak kadar akıllıdır. Şimdi ne yapıyorsun?"

"Plakasını almaya çalışıyorum. Aramayı yaptıktan sonra, bir blok ötede park etmiş gri bir Toyota RAV4'e bindi, ancak güvenlik kameralarının hiçbirisi plakasını almak için açılı değildi. Onu bulup bulamayacağımı görmek için yakın caddelerdeki kamera görüntülerine bakıyorum."

"İyi düşünmüşsün. Bana görüntülerin bir kısmını gönderin, ben de aynısını yapayım."

Sonraki bir saat boyunca, tramvay istasyonundan uzakta en çok kullanılan güzergâhlardaki trafik kameralarının görüntülerini inceleyerek durmadan çalıştılar. Sonunda Kit adamın cipini gördü.

"Onu yakaladım," diye bağırdı. "Camlar renkli olduğu için yüzünü göremiyorum ama plakasını aldım." Baz masalarının etrafından dolaşıp kendi masasının köşesine tünedi ve kadın plakayı DMV veri tabanına girerken bekledi.

Sonra arkasına yaslandı ve adamın fotoğrafına baktı.

"Samuel C. Reeves," dedi Baz sessizce. "Her zaman çok normal görünürler."

Evet, öyle görünüyorlardı. Ama Samuel Reeves normal görünmüyordu. O görünüyordu . . .

Emin değildi. Ekstra, bir şekilde.

Gözleri yeşil, saçları neredeyse siyaha çalan koyu kahverengiydi. Ağzı ciddiydi ama gözlerinde bir ışıltı vardı. Onu sokakta görse durup bir kez daha bakabilirdi. İnek bir Clark Kent havası vardı ve bu ciddiyetle çekici geliyordu.

Fotoğrafta gözlüksüz olmasına rağmen, "Ehliyetine göre gözlük takıyor," dedi. Ancak burnunun kenarlarında küçük girintiler vardı. "Görünüşe göre ağır olanlar. Ayrıca bir organ bağışçısı."

"Trafik cezası da yok. Park cezası bile yok. Adam bir düdük kadar temiz."

"Muhtemelen çok genç," diye gözlemledi Kit, doğum tarihini işaret ederek. "Otuz beş yaşında. İlk cinayet işlendiğinde on beş ile on yedi yaşları arasında olmalıydı."

"Öldürecek kadar yaşlı," dedi Baz. Başını eğip onu inceledi. "Sorun nedir? Onun olmasını istemiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Kit gözlerini kırptırdı. "I . . . O olmasını istemiyorum. Sadece o role benzemiyor. Gerçi sanırım seri katiller bu şekilde radarın altında kalabiliyor."

"Bu senin ilk serin," dedi Baz bilerek. "Bir tanesine ilk rastladığımda ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Kapı komşum olabilirmiş gibi görünüyordu ama neredeyse bir düzine çocuğu vahşice öldürmüştü. Bildiğimiz kadarıyla."

Kit bu düşünce karşısında ürperdi. "Ondan daha önce de bahsetmiştin."

"O ölü çocukları görmek beni değiştirdi. Normal görünen hiç kimseye güvenmememi sağladı."

Onun da yapmaması gerektiği, nazik azarlamasında dile getirilmemişti.

Kit yeni bir tarayıcı penceresi açtı ve Samuel Reeves yazdı. "Bir Facebook hesabı var."

"Vay canına," dedi Baz üçüncü arama sonucunu işaret ederek. "Facebook'una tıklamadan önce bekle. Şu makaleye bir bak. O bir psikiyatrist."

Gerçekten de öyleydi. Dr. Sam Reeves, Kit adresine tıkladıktan sonra makalesini okudu, bir açılış konuşması konuşması bir konuşması yaptı.

evsizlere hizmet veren psikologlar toplantısı. "Ayrıca bu sitedeki biyografisine göre bir genç sığınma evinde ücretsiz olarak çalışıyor."

"Ve bir huzurevinde gönüllü olarak çalışıyor," diye ekledi Baz, sesi alaycı bir tonla ağırlaşarak. "Tam bir yardımsever."

Kit ekrana bakarak kaşlarını çattı ve Dr. Sam Reeves'le yaptığı kısa konuşmayı düşündü. Sesi kararsız ve neredeyse paniklemiş gibiydi. Kaydı tekrar oynattı ve onun sözlerini bir kez daha dinledi. Bitirdiğinde başını iki yana salladı. "Bizimle dalga geçtiğini sanmıyorum."

Bu tam olarak doğru değildi.

Bizimle taşak geçtiğine inanmak istemiyorum.

Ve bu rahatsız ediciydi. Bir şüphelinin kendisini etkilemesine asla izin vermezdi, ama bu adam . . . Onun bir katil olduğuna inanmak istemiyorum.

Baz bir sandalye kaptı ve çöktü. "Konuş benimle, Kit. Aklında ne var?"

Sam Reeves'in fotoğrafına bakarak başını tekrar salladı. "Bilmiyorum."

Evet, istiyorsun. Yüzünü seviyorsun ve kötü olduğuna inanmak istemiyorsun.

Ki bu kötüydü.

Baz, "Onun suçlu olduğunu düşünmüyorsunuz," .

"Bilmiyorum," dedi tekrar. "Sesi samimi geliyor." Ortağını susturmak için bir elini kaldırdı. "Bunun aptalca olduğunu biliyorum. En iyi katillerin sesi samimi çıkar. Masum görünürler. Aksi takdirde onları daha çabuk yakalarız. Ama bu adam ..." Baz'a bir göz attı. "Bunun basit bir isimsiz ihbar olması mümkün. Belki de müşterilerinden biri bir şey itiraf etti ve o da bunun bildirilmemesine izin veremezdi."

Baz hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Olabilir. Ne zamandır şehirde?"

Kit standart bir geçmiş araştırması yaptı ve sonuçları beklerken parmaklarını masasına vurdu. Rapor ekranını doldurduğunda "Dört yıl," dedi. "Katilimiz olmak için yeterince uzun değil."

Baz isteksizce, "Kendini arayacak kadar suçlu hisseden bir suç ortağı olabilir," dedi.

Kit neredeyse kıkırdadı. Baz'ın sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu.

Psikologlara ve psikiyatristlere karşı kesin bir önyargısı vardı. Onların mesleklerini en iyi ihtimalle kendilerini düzeltmek için ya da kibirli oldukları için seçtiklerini düşünüyordu. En kötü ihtimalle de yardımseverlik kisvesi altında daha sapkın bir doğayı gizlemek için. Hiçbirine güvenmiyordu.

Dr. Scott'la olan "isteğe bağlı" randevusunu düşününce Kit de aynı fikirdeydi. Adam bir şekilde onun savunmasının altına girmeyi başarmış, saklamayı tercih ettiği duygularını paylaşmasını sağlamıştı. Wren hakkındaki duygularını.

Psikiyatristlere şüpheyile yaklaşmak polisler arasında normaldi. Onun Bu psikiyatristle ilgili şüphe eksikliği .

Baz, Dr. Reeves'in güncel adresini gösterdi. "Şuna bir bakın."

Samuel Reeves şehir merkezindeki yüksek apartmanlardan birinde yaşıyordu. Aradaki bağlantıyı hemen görerek iç geçirdi. "Orası ilk cesedin bulunduğu yerden sadece birkaç blok ötede." Kadın şehir merkezindeki bir parka gömülmüştü ve bu da aklına sormak istediği bir soruyu getirmişti. "Katili onu şehir merkezinin ortasındaki bir parka nasıl gömmüş olabilir? Mutlaka birileri onu görmüş olmalı."

Baz omuz silkti. "Onu bulduğumuzda bu soruyu sormuştuk ama tam olarak ne zaman öldürüldüğünü bilmemek Tahmin etmek bile zor."

Kit soruyu not etti ve dikkatini Sam Reeves'in fotoğrafına verdi. "İlk ceset bulunduğunda yirmi yaşındaydı, kız öldürüldüğünde on beş ile on yedi

öldürüldü." Facebook hesabının linkine tıkladı. İnsanlar sosyal medya profillerine pek çok kişisel bilgi koyarlar. Sam Reeves de bir istisna değildi. "Scottsdale, Arizona'da büyümüş, liseye orada gitmiş." Lisans eğitimi için Stanford Üniversitesi'ne, doktorası için de UCLA'ya gitmişti. "San Diego'lu değil."

"Arabası var."

Tekrar iç çekti, çünkü onu ikna edemeyecekti ve denemesi gerektiğini bile düşünmüyordu. Ne de olsa Baz haklı olabilirdi. "Pekâlâ. Onu biraz daha araştıralım. Sonra da onu ziyaret edelim."

"Güzel." Ekranı işaret etti. "İşte bugün taktığı şapka."

Kit başını salladı. Facebook sayfasını açtığı anda görmüştü. Profil fotoğrafında şapkayı takıyordu. Kuru ve sıcak bir yerde, bodur bitkilerin arasında görünüyordu. Arkasında bir çadır vardı ve arka planda güneş batıyordu.

Yanında sevimli, kahverengi-beyaz köpek oturuyordu, bir tür Labrador karışımı. Köpek ağzında bir çubuk tutuyordu, puro gibi görünüyordu.

Fotoğrafın üzerine tıkladı. "Bunu iki hafta önce profil fotoğrafı olarak yüklemiş." Aşağı kaydırıldığında fotoğrafı tekrar buldu, bu sefer bir gönderi olarak. " 'Siggy ile Joshua Tree'de kamp yapmak,' " diye okudu. "Köpeğiyle bir sürü fotoğrafı var."

Baz, "Kamp yaparken çekilmiş bir sürü fotoğrafı var," dedi. "Başka cesetleri saklayabileceği pek çok yer var."

Kit bunu hiç düşünmemişti. Genellikle böyle bir şeyi ilk düşünen o olurdu. Kafanı oyuna geri ver.

"Ah." Ekranına tanıdık bir sahne gelince sertçe yutkundu. Longview Park'ta çekilmiş bir selfie idi.

Jaelyn Watts'ı bulmuşlardı. Dr. Reeves bir göletin kenarına çömelmiş, köpeği yine yanındaydı. "Sadece birkaç hafta önce oradaydı."

"Hmmm," diye mırıldandı Baz kayıtsızca. "Gerçi o parkı kullanan çok insan var."

"Biliyorum," dedi sıkıntıyla. Aklına bir düşünce geldi ve yapılmış başka bir Not. "Ben gidiyor için Ara ve Yarın ilk iş parklar departmanına gideceğiz. Jaelyn'in ne zaman kaybolduğunu biliyoruz.

Kaybolmasından hemen sonraki haftalara ait bakım kayıtlarını isteyeceğim. İki yıldan az bir süre geçti, bu yüzden kayıtlar ellerinde olabilir."

Baz başını salladı. "Mantıklı. Parkın bir bölümünü herhangi bir nedenle kapatmışlarsa, bu Dr. Reeves'e cesedi gömme fırsatı verir."

"Ya da başka biri," diye karşı çıktı Kit, bunu yaparken bile yüzünü buruşturuyordu.

Baz başını eğdi. "Gerçekten de onun olmasını istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Ve nedenini de bilmiyorum. Sadece hiçbir veriye dayanmayan içgüdüsel bir his."

Baz fotoğrafı inceledi, yüz ifadesi en az onunki kadar sıkıntılıydı. "İyi bir sezginiz var. Geçmiş araştırmasına geri dön."

Kit doğru sekmeye geçti. "Ne arıyorsunuz?"

"Silahlar. Hiçbiri onun üzerine kayıtlı değil."

Kaşlarını çattı. "Kurbanlar boğularak öldürülmüş. Kurşun yarası yok."

"Biliyorum. Ama bu adamın kapısını çaldığımızda şaşırmak istemiyorum. Gidip onu alalım."

"Peki, ama şimdilik ona bir tanık olarak değil, bir şüpheli olarak bakıyoruz."

Baz omuz silkti. "Umarım haklısındır."

Sam "suç tahtasından" dönüp yorgun bir iç çekişle Siggy'ye baktı. "Ne kadar uzun süre bakarsam bakayım artık bir anlam ifade etmeyecek, değil mi?"

Siggy ona hayranlıkla baktı, dili çözülmüştü. "Hiç yardımcı olmuyorsun," diye homurdandı Sam. "Ama sen bir iyi çocuk."

Belki polislerin kullandığı gibi harita ve resimlerle bir suç panosu oluşturabileceği saçma bir düşünceydi. Ama o iki genç kadını aklından çıkaramıyordu. Onlar tehlikedeydi. Ya da en azından biri tehlikedeydi.

Dedektif McKittrick'in bu öğleden sonraki ikinci ihbarını değerlendireceğini ummuş olsa da, McKittrick bunu yapmamıştı. Sesinde şüphe ve güvensizlik duymuştu.

Hayal kırıklığı çok büyüktü. Kadının bilgi almaya hevesli olacağına dair büyük umutları vardı. Kendini ölümler için adaleti bulmaya adanmıştı ve bu yüzden ona hayranlık duymuştu. Hatta ondan hoşlanmıştı - ya da en azından onun hakkında bildiklerinden.

Ama Dedektif McKittrick'e karşı duyduğu hayal kırıklığından daha da büyük olan şey, Colton Driscoll'un en yeni güzel genç kızı olarak seçtiği genç kadın için duyduğu korkuydu.

Bir şeyler yapmak zorundayım. Bu cümle saatlerdir kafasının içinde sonsuz bir döngü halinde çınlayıp duruyordu. Annesi bile yemekte düşüncelere dalıp gittiğini fark etmiş, anne ve babasını oyalamıştı ki bu onun hiç yapmadığı bir şeydi. Ne de olsa ailesine neler olup bittiğini anlatabilecek gibi değildi.

Başının ağrıdığını söylediğinde annesi onu eve tavuk çorbasıyla göndermişti.

Yemek masasının üzerindeki Campbell'ın şehriyeli tavuk çorbası kutusuna alaycı bir ifadeyle baktı. Annesi iyi niyetliydi ama iyi bir aşçı değildi. Neyse ki babası öyleydi, ama Sam lazanyanın ne kadar lezzetli olduğundan emin olsa da, kendi payına düşeni seçmiş, hiçbirinin tadına bakmamıştı.

Bir şeyler yapmalıyım.

Böylece asansöre binerek ailesinin dairesinden üç kat yukarıya, kendi dairesine çıkmış ve suç panosunu planlamıştı. Yemek odasındaki büfenin üzerine bir parça poster tahtası koymuş ve dizüstü bilgisayarını çalıştırarak Colton'ın potansiyel kurbanı hakkında bilgi aramaya başlamıştı.

Şimdiye kadar, okulun internet sitesinden aldığı lakros takımının bir fotoğrafını bantlamıştı. İki minyon sarışını yakınlaştırmak yüzlerinin de çıktısını aldı. Adresleriyle birlikte panoya asıldılar. Şehrin bir haritasını basmış, evlerini ve Colton'ın son güzel genç kızın mezarını ziyaret ettiğini iddia ettiği Longview Park'ı işaretlemişti. Bir şablon görmeyi umarak Colton'ın ev adresini bile eklemişti ama hiçbir şey yoktu.

İki genç kadının sosyal medya hesaplarını kontrol etmiş, Colton'ın seansları sırasındaki saçmalıklarıyla bağlantı kuracak bir şeyler bulmayı ummuştu. Adamın seanslarından kişisel notlarını çıkarmış, her ayrıntıyı incelemiş, bir şeyin ortaya çıkıp benim demesini istemişti. Tehlikedeyim.

Genç kadınların sosyal medya hesaplarında Colton'ın yeni "aşkıyla" birlikte izlediğini iddia ettiği Avondale dizisinden bahsedilip edilmediğini kontrol etmiş ama bir şey bulamamıştı. Her iki gencin de okulda, kendi sınıf seviyelerinde erkek arkadaşları vardı. Daha büyük erkekler yok. Yaşlı erkeklerden bahsedilmiyordu. Yaşça büyük ünlü aktörlerle ilgili bir paylaşım bile yoktu.

Her iki genç kadının da gizemli bir adam tarafından takip edildiğini gösteren hiçbir şey yoktu.

Colton Driscoll'un yaşı. Elbette bu ilişkiyi ailelerinden ve arkadaşlarından saklıyor olabilirlerdi. Bu bile mümkündü.

Sam patronunun bu gece parka gelebilmiş olmasını dilerdi ama yarın gelecekti ve polislerin onun ilk ihbarını dinlediklerine dair bir işaret olup olmadığını öğreneceklerdi. Eğer dinlemedilerse, bu öğleden sonra onun ihbarı üzerine harekete geçmeleri de pek olası değildi.

Polisler bu genç kadınları korumak için harekete geçmezse, Sam onları uyarmanın bir yolunu kendisi bulmak zorunda kalacaktı. Driscoll'un muhtemel hedefinin hangi genç olduğunu bulamazsa, ikisini de uyaracaktı. Etik kurallar ve yasalar çerçevesinde bunu nasıl başaracağından emin değildi ama hiçbir şey yapmadığı için genç kadınlardan biri zarar görürse ya da daha kötüsü olursa bununla yaşayamayacağından emindi.

Sam tekrar iç çekti. "Sanırım yatma vakti geldi evlat." Siggy'yi gece boyunca gezdirmişti, o yüzden artık uyuyabilirdi. Tabii uyuyabilirse.

Soruşturma girişiminden vazgeçti, sonra durakladı ve silah kasasına baktı. Colton'ın seansı sırasında adamın ona vurmaya hazırlandığı o kısa anı hatırladı. Colton kendini kontrol ederek çabucak toparlanmıştı ama bu Sam'i kabul etmek istediğinden daha fazla sarsmıştı.

Ya polisler bu öğleden sonra onun ihbarı üzerine harekete geçseydi? Ya lakros takımındaki gençleri çoktan uyarmış olsalardı? Bu genç kadınlar için iyi olurdu ama Colton ihbarcının Sam olduğunu anlarsa ...

Adam, yalanlarından biriyle yüzleştiği için komşusunu dövmüştü. Eğer onu edenin Sam olduğunu öğrenirse, . Sam'in böyle bir niyeti yoktu.

Colton'ın bir sonraki saldırı kurbanı. Kasadan silahı çıkardı. Dolu ve haznesinde bir mermi vardı.

Silahı yıllardır taşıyordu, normalde sadece kampa gittiğinde, başının derde girme ihtimaline karşı yanında taşırdı. Silahı poligon dışında hiç ateşlememişti ve asla ateşlemek zorunda kalmamayı umuyordu.

Geçmişte endişe verici müşterileri olmuştu elbette. Hatta daha önce müşterilerin peşine düşeceğinden endişe etmişti. Ama bu farklıydı. Eğer Colton yalan söylemiyorsa, cinsel saldırıdan, hatta cinayetten suçluysa, onu polise ihbar edecek kişi Sam olacaktı.

Sam ofise silah taşıyamazdı ama iinin rahat etmesi için komodininin üzerine koyabilirdi. Polis ihbarını ciddiye , Colton'ı gözaltına alacaklarını ve Sam'in onun için endişelenmesine gerek kalmayacağını umuyordu.

Sam bu kadar basit olmayacağını biliyordu. Colton tutuklanmayabilirdi, tutuklansa bile bir gün içinde kefaletle serbest bırakılabilirdi.

O köprüyü oraya vardığımda geçeceğim.

Kapısına sert bir şekilde vurulunca donup kaldı ve telefonuna bakarak saati öğrenmeye çalıştı. Neredeyse gece yarısıydı. Ebeveynlerinden bu saatte kapıyı çalmazdı ve zaten küçük bir tıraş ve saç kesimi yapmışlardı, bu yüzden onlar olamazdı.

Omurgasından aşağı bir korku ürpertisi süzüldü. Bu Colton olamazdı. Samalıyorum. Bir hiç uğruna kendimi yıprattım.

Ama her ihtimale karşı... Sam silahı yere doğrulttu, kapıya doğru süründü ve gözünü gözetleme deliğine dayadı.

Sonra hızlı bir rahatlamayla nefesini verdi. Kapısının eşiğinde iki kişi duruyordu: saçları ağarmış uzun boylu bir adam ve orta boylu, otuz yaşlarında, tatlı bir yüzü olan bir kadın.

Makyajsızdı, ilek sarısı saçları saçma sapan bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Dedektif McKittrick. Adam ortağı Basil Constantine'di. Sam onu okuduğu makalelerden tanıdı.

İpuçlarını takip etmişler. Teşekkürler Tanrım.

Sam kapıyı açtı. "Dedektifler. I-"

Her iki dedektif de aniden silahlarını çekip doğrulttuğunda bir kez daha dondu kaldı. Bana.

Constantine, "Silahını bırak," diye bağırdı.

McKittrick acımasız görünüyordu. Ve belki de hayal kırıklığına uğramış?

Sam'in onun yüz ifadesini analiz edecek zamanı yoktu, kapıya getirdiği silahı çok geç hatırlamıştı. Kahretsin, bu aptalcaydı. Ama açıklayabilirdi. Anlayacaklardı.

Silahı yavaşça yere indirdi ve bir adım geri çekildi, elleri önünde, avuç dışarıda duruyordu. "Patlatabilirim -"

McKittrick'in yumuşak nefesi onun sözünü kesti. "Bu da ne?" diye mırıldandı, gözleri kocaman açılmış ve onun arkasına odaklanmıştı.

Sam omzunun üzerinden baktı. Suç tahtası. Kahretsin. "Açıklayabilirim."

"Bahse girerim yapabilirsin," diye hırladı Constantine sessizce. "Bir sonraki kurbanını arıyorsun, seni hasta orospu çocuğu. Ellerinizi iki yana açın, Dr. Reeves." Sam'in adını küçümseyerek tükürdü.

Ne? Oh. Oh hayır. Farkına vardı ve Sam bir adım daha geri çekildi. Onun da işin içinde olduğunu düşündüler. Benim için buradalar. "Bu bir yanlış anlaşılma."

"Her zaman öyledir," diye alay etti Constantine.

McKittrick'in çenesi kare şeklindeydi, kemerinden kelepçeleri çıkarırken gözleri soğuktu. "Bizimle geliyorsun."

Sam şok içinde ağızını açtı. "Bu yanlış. Sen hatalısın."

Onu görmezden gelerek sağ bileğine bir kelepçe taktı ve sol bileğini kelepçelemek için arkasına geçti. Panik yükseldi, boğazını pençeledi.

Hayır, , hayır. Kollarını değil. Kollarını tutamazlar. Onlara izin veremezdi.

"Hayır!" Geriye doğru büyük bir adım atarak kendini kurtardı. "Bu bir hata. Açıklamama izin verin."

Sonra her şey bir anda olmuş gibiydi. McKittrick bacaklarını altından çekip aldı ve onu kendi dairesinin zeminine yüzüstü yatırdı. Kollarını arkaya doğru çekip diğer kelepçeyi de ona vururken gözlükleri yerde sıçradı.

"Hatanız direnmekti Dr. Reeves," dedi soğuk bir sesle. "Şimdi tutuklusunuz."

Tutuklama mı? Tutuklu muyum? Ben mi? Hayır. Hayır. Hayır. Bu yanlış. Böyle bir olamaz. Ama oldu.

Siggy dişlerini göstererek hırlıyordu.

"Köpeğini geri çek," dedi Constantine. "Eğer saldırırsa, onu vururum."

"Hayır!" Sam çırpınarak McKittrick'i üzerinden atmaya çalıştı ama McKittrick dizini Sam'in böbreğine sapladı. Acı alevlendi ama Siggy için duyduğu korku mücadele etmesini sağladı. "Köpeğime zarar verme! Lütfen ona zarar vermeyin!"

Siggy yaklaşıyordu, çömelmiş, Sam'in daha önce hiç duymadığı bir şekilde McKittrick'e hırlıyordu.

"Köpekleri olmasından nefret ediyorum," diye mırıldandı Constantine. McKittrick sakince, "Ona 'aşağı' deyin, Dr. Reeves," dedi.

"Gelip onu alması için birini arayabilirsin."

Annem ve babam. Siggy için gelmişlerdi. İki dakika içinde burada

Ve kelepçelenip tutuklandığımı gör.

Hayır. Bu . Babası bir felç daha geçirebilir.

Bunu hallededeceğim. Açıklayacağım ve gitmeme izin verecekler. Annem ve babam asla .

Nefes alış verişini kontrol altına aldı ve olabildiğince sakin bir şekilde Siggy'ye, "Sakin ol oğlum. Her şey yolunda. Yere yat."

Siggy karnının üstüne düştü ama tehditkâr bir şekilde hırlamaya devam etti.

"Onu alması için birini aramak ister misin?" McKittrick, dizleri hâlâ onun böbreğindeyken sordu.

Sam artık ondan pek hoşlanmıyordu.

"Evet," diye homurdandı. "Köpek bakıcım var." Kendi katında yaşayan bir üniversite öğrencisi. Ama onu daha önce hiç bu kadar geç saatte aramamıştı.

McKittrick onun başını okşadı ve cebinden telefonunu çıkardı. "Bana kodunuzu söyleyin, sizin için onu arayayım."

Hayır. Berraklık öfkeyle birlikte geri geliyordu. Bu çok yanlış. Size yardım etmeye çalışıyordum ve aldığım teşekkür bu mu? Yine de onların bakış açısını görebiliyordu. Kötü görünüyordu.

Ama ben kötü değilim. Bunu görmelerini sağlardı.

Yine de polisler kendisine karşı kullanabilecekleri daha fazla cephane vermeyecekti. Onlara telefon kodunu verdiğinde, özel hayatına erişebileceklerdi.

Kişisel seans notları.

"Hayır," dedi sakin olmaya çalışarak. Önce Siggy'nin güvenliğini sağlaması gerekiyordu. Constantine'in köpeğini vuracağını sanmıyordu ama emin de olamazdı. "Onu kafesine koymama izin verirsiniz, ellerim serbest kaldığında köpek bakıcısını çağıracağım."

"Keyfin bilir." Kadının ağırlığı adamın sırtından kayboldu ve adam mide bulantısıyla savaşıyor derin bir nefes aldı. "Kalk." Kolundan tuttu ve onu ayağa kaldırdı.

Eğer bu kadar öfkeli ve kusmak üzere olmasaydı, etkilenebilirdi. Sam iki metre boyunda ve seksen kiloydu.

McKittrick onu bu şekilde idare edebilecek kadar büyük görünmüyordu.

Terapistinin sesini kullanarak, "Açıklamama izin verirsiniz, bunların hiçbirine gerek kalmayacak," dedi.

Neşesiz bir kahkaha attı. "Devam et. Dinliyorum. Beni iki kez aradınız Dr. Reeves ve ikisinde de bana geçerli bir açıklama yapmadınız ama yine de açıklayın."

"Öncelikle, parkta bir şey bulup bulmadığınızı bilmem gerekiyor."

"Sana hiçbir şey söylemiyorum. Açıklamak istedin. O zaman açıkla."

Bir an için gözlerini kapadı ve seçeneklerini düşündü. Gerçekten bir ceset olduğunu doğrulayana kadar ona hiçbir şey söyleyemezdi. Bütün bu alıştırmanın amacı da buydu. Her şeyi şimdi anlatırsa, özellikle de Colton yalan söylüyorsa, lisansını kaybedebilirdi.

"Yapamam. Parkta ne bulduğunu öğrenene kadar olmaz."

"O zaman bir çıkmazdayız," dedi, hâlâ soğukkanlıydı. "Köpeğinizin kafesi nerede?"

Sam dişlerini sıktı. Bu iş bittiğinde SDPD'den büyük bir özür dileyecekti. "Yatak odamda."

"Benimle gelecek mi?"

"Hayır. Onu oraya ben götürmeliyim."

Ortağına baktı. "Eğer arama iznini başlatırsanız, ben köpeğin icabına bakarım ve sonra da CSU'nun tüyler ürpertici fotoğrafları incelemesini sağlarım." Silahını bir kez daha çekti ve Sam'e doğrulttu. "Yavaş yürüyün, Dr. Reeves. Köpeğinizi şiddete teşvik etmeyin ve direnmeye çalışmayın."

Orospu çocukları. Kanı kaynayan Sam itaat etti. "Bu bir yanlış anlaşılma," diye bir kez daha tısladı.

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Sessiz kalma hakkına sahipsiniz, Dr. Reeves. Yerinizde olsam bu hakkımı kullanırdım."

Göğsünün içinde yanan tüm zehirle dolu bir bakış fırlattı ona. "Bir telefon hakkım var mı?" diye sordu dişlerini sıkarak. Vivian bunu açıklığa kavuşturacaktı.

"Davranışına bağlı. Hadi gidelim. Köpeğini çağır."

"Siggy," dedi sesini sakın tutmayı başararak. "Hadi oğlum. Gece vakti." Siggy temkinli bir şekilde onları takip ederek sandığın kapısının açık olduğu ve su kabının çoktan dolmuş olduğu yatak odasına gitti. "İçeri gir oğlum."

Siggy hâlâ temkinli bir şekilde sandığına girdi ve McKittrick, onun kendi köpeği olup olmadığını merak etmesine neden olan pratik bir elle kapakları bağladı.

"Kafesine onunla birlikte yemek koyuyor musunuz?" "Hayır. Çoktan yedi."

"O zaman gidelim." Tereddüt etti, sonra sandığı okşadı. "Her şey yoluna girecek Siggy," diye yatıştırdıktan sonra Sam'e döndü. "Önden buyurun."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SDPD, San Diego, Kaliforniya 9
Nisan Cumartesi, 05:45

Sam'in gözlüğü kırılmıştı ve yüzü açıyordu. Sorgu odasındaki aynaya baktığında yüzünde bir çürük oluştuğunu gördü. Elmacık kemiğinde, yüzünün oturma odasının zeminine çarptığı yerde.

En azından kelepçeleri çıkarmışlardı. Tekrar normal nefes alabiliyordu.

Onu sorgulamaya başlamışlardı ama o hemen bir avukat istemişti. Bir suç tahtası oluşturabileceğini düşünecek kadar aptal ama avukatı olmadan tek bir kelime daha etmemesi gerektiğini biliyordu. Özellikle de cevaplaması gereken tek soruya değinmedikleri için.

Bir avukatı olmaması dışında. Hiç ihtiyacı olmamıştı. Tanrı aşkına, park cezası bile almamıştı. Kişisel olarak tanıdığı tek savunma avukatı artık telefonlarına bile çıkmıyor olabilirdi çünkü ilişkileri oldukça kötü bir şekilde sona ermişti ama yine de aramayı denedi.

Laura Letterman yapmamıştı. gösterilen yukarı
Henüz, ama Dedektifler onu aceleyle
nezarethaneye atmıyorlardı. Demek . Ne yapacağını için biraz
zamanı vardı.

Şafağa yakın olmalıydı ama telefonunu aldıkları için saati bilmiyordu. Aynaya baktı, orada olduklarını ve onu izlediklerini biliyordu.

Lanet olası dedektifler. Gözlerini kapadı, paniğın kendisini ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyordu. Vivian telefonu açmamıştı ve telesekreter ailevi bir acil durum olduğunu ve bu gece için izinli olduğunu söyledi.

Telefonlarını ona yönlendirmeleri gerekiyordu.

Ha! Bu onu gerçekten güldürmüştü.

Telesekretere mesai sonrası aramaları da karşılayamayacağını söylemek zorunda kalmıştı. Acil bir durumla başa çıkabilecek başka terapistleri vardı, bu yüzden en azından müşterileri olumsuz etkilenmeyecekti.

Vivian için endişelenmek istiyordu ve endişeleniyordu da ama kendi durumu hakkındaki endişesi her şeyi gölgede bırakıyordu. Şimdilik tek başınaydı.

Gözlerini açarak bakışlarını aynaya sabitledi. "Sadece soruma cevap vererseniz bu konuyu açıklığa kavuşturabilirim. Parkta ne bulduğunu -eğer bir şey bulduysan- öğrenene kadar sana bilgi veremem. Burada olduğum için bir şey bulduğunuzu düşünüyorum ama emin olana kadar sizinle konuşamam."

Cevap yok. Bir saat gibi gelen ama sadece bir ya da iki dakika olması gereken bir süre bekledi.

Bitkin bir halde iç çekti. Paniğın onu ele geçirmesine izin vermeden önce oynaması gereken bir kart daha vardı. "Tamam. Avukatımdan henüz haber almadığınızı varsayıyorum. Başka birini arayabilir miyim? Adı Joel Haley."

Kapı açıldı ve McKittrick dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi içeri girdi.

Artık ondan gerçekten hoşlanmıyordu.

"Joel Haley mi?" diye sordu, yüzeysel bir ilgiyle bakıyordu. Ama gözleri muhtemelen fark ettiğinden daha anlamlıydı. Çok ilgiliydi. "Tanıdığım tek Joel Haley bir savcı."

"Aradığım kişi o."

Kadın uzun bir süre boyunca ona baktı. "Neden Joel Haley?"

"Çünkü o benim en iyi arkadaşım."

Bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi? Hıh. Tamam o zaman, telefonunu getireyim. Ondan daha önce bahsetmeliydin."

Gözlerini devirdi. "Bunu yapmak zorunda kalmayacağımı umuyordum. Mantıklı olmanı ve cevaplammanı istediğim tek lanet soruyu cevaplammanı umuyordum."

Yüz ifadesi bir kez daha soğuklaştı. "Ve oyununuzu öğrenene kadar, Dr. Reeves, size hiçbir şey söylemeyeceğim."

Çok rahatsız olan koltuğuna yaslandı ve keşke o lanet ankesörlü telefondan aramasaydım diye düşündü. Bu acemice bir hareketti. "Bırak da Joel'i arayayım."

Kadın odadan çıktı ve adam esnedi, çenesi çatladı ve yüzü yeniden acıdı. Lanet olsun.

Birkaç dakika sonra elinde bir kanıt torbası içinde telefonla döndü. Telefonu ona verdikten sonra, güvenlik kodunu ekrana tuşlarken onu dikkatle izledi. Numaraları yazarken telefonuna eğilmişti, böylece kodu kimse göremeyecekti - ne Dedektif McKittrick, ne aynanın diğer tarafındaki herhangi biri, ne de kırmızı ışığı yanıp sönen duvardaki lanet kamera.

Joel'i aradı ve adamın cevap vermesi için nefesini tuttu. Joel'in özellikle hafta sonları ne yapacağı belli olmazdı. Hafta boyunca kıcını yırtarak çalışır ve Cuma gecesinden itibaren sıkı oynardı. Bu da küçük siyah telefon uygulamasından biriyle takılmak anlamına geliyordu.

"Öyle mi?" Joel halsiz bir şekilde cevap verdi. "var?"

Sam rahatlayarak nefes verdi. "Joel, yardımına ihtiyacım var. Başım belada."

Masanın karşısındaki sandalyeye oturan McKittrick beceriksizce homurdandı. Sam onu görmezden geldi.

"Ne tür bir sorun?" Joel esneyerek sordu. "Daha sonraya kadar bekleyemez mi?"

"Hayır, olamaz. Olsaydı, daha sonraya kadar beklerdim. Şehir merkezindeki polis karakolundayım."

"Ne?" Joel şimdi daha uyanık bir sesle sordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı, muhtemelen yatak arkadaşına. "Uyumaya devam et."

Hışırdayan çarşafların ve ardından kapanan bir kapının sesi duyuldu. "Tamam," dedi Joel. "Konuş benimle, Sammy."

"Bu uzun bir hikaye ve polis benim için bir soruya cevap verene kadar kimseye bir şey söyleyemem."

"Avukat çağırdın mı?"

Sam yüzünü buruşturdu. "Laura'yı aradım. Tanıdığım tek kişi o." Joel sert bir kahkaha attı. "Çaresiz olmalısın. Merak etmeyin. Arayabileceğin başka bağlantılarım da var. Ne yaptığını düşünüyorlar?"

En iyi arkadaşının otomatik olarak suçlu olduğunu varsaymaması Sam'in kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı.

Sam, Joel'in sorusunu yanıtlarken McKittrick'in yüzüne odaklandı. "Sanırım birini öldürdüğümü düşünüyorlar."

McKittrick'in ağzı sertleşti. Evet, buydu. Birini öldürdüğümü düşünüyorlar.

Belki de çok geç kalmıştım. Belki Colton çoktan lakrosçuyu öldürmüştür.

"Ne oluyor lan?" Joel patladı. "Bekle, bir soruya cevap verene kadar onlara söyleyemem de ne demek? Neyi söyleyemem? Neler oluyor Sam?"

"Ben de sana söyleyemem. Lisansımı kaybedebilirim."

Joel nefes nefese kaldı. "Yani bu bir müşteri olayı mı? Müşterilerinizden birinin yaptığı bir şey mi?"

Sam bir kez daha rahatlayarak iç çekti. "Evet."

"Yarım saat içinde orada olacağım. Sana iyi davranıyorlar mı?"

"Dedektiflerden biri beni kendi oturma odamda yere serdiği için yüzüm acıyor ama onun dışında bir zarar görmedim."

"Hangi dedektifler?"

"McKittrick ve Constantine."

"Lanet olsun. Daha iyi bilmeleri gerekirdi. McKittrick orada mı?"

Sam kendisini biraz daha az düşmanca olduğunu umduğu bir tavırla inceleyen dedektife baktı. "Öyle."

"Onunla konuşmama izin ver."

Sam dedektife telefonunu uzattı. "Joel seninle konuşmak istiyor."

Dikkatle aldı ve kulağına götürdü. "Hey, Joel." Bir dakika kadar dinledi, sonra gözlerini devirdi. "İçeri gel o zaman. Umarım arkadaşın bize faydalı bir şeyler söyler." Biraz daha dinledi, yine gözlerini devirdi ve telefonu Sam'e geri verdi. "Seninle konuşmak istiyor."

Joel, "Ben oraya varana kadar kimseyle konuşma," diye talimat verdi. "kapatır kapatmaz bir savunma avukatını arayacağım. Yüzün için tıbbi yardıma ihtiyacın var mı?"

"Buz iyi olurdu."

"Senin için alacaklar. Bunu halledeceğiz, Sam. Merak etmeyin."

"Teşekkürler, Joel. Geceni mahvettiğim için üzgünüm."

"Bunu babanın lazanyasıyla telafi edebilirsin."

Sam hafifçe güldü. "Anlaştık." Aramayı sonlandırdı, telefonunu kilitledi ve dedektife geri verdi. "Teşekkür ederim."

Ayağa kalkarak başını salladı. "Bana henüz teşekkür etme. Bir savcının senin iyi bir adam olduğunu söylemesi seni kurtarmaz. Yüzün için biraz buz getireyim."

Kadın odadan çıkarken başka bir şey söylemedi. Hemen geri döndü, plastik bir torbada biraz buz vardı.

Başıyla teşekkür ederek aldı. Yüzüne bastırarak onunla birlikte gergin bir sessizlik içinde bekledi. Onun hissettiği kadar yorgun görünüyordu.

Birkaç dakika sonra bir esnemeyi daha örttü. "Köpeğinle ilgilenmen mi gerekiyordu?" diye sordu.

"Burada ne kadar kalacağıma bağlı. kaç?"

"Neredeyse altı."

"Köpek gezdiricim bir barda garsonluk yapıyor. Üniversiteyi bu şekilde bitiriyor. Cumartesi onun uyuma günü, bu yüzden onu henüz rahatsız etmeyeceğim. Saat sekizde hâlâ buradaysam onu ararım. Onu için mutlu olmayacak ama Siggy'yi seviyor, o yüzden bunu yapacak."

"Bir memur tarafından eşlik edilmesi gerekecek. Kendi başına dairenize giremez. Olay Yeri İnceleme'nin olay yerindeki işlemleri bittikten sonra kapınızın önünde nöbet tutması için bir üniformalı görevlendirdim."

Bir kez daha sersemlemiş bir halde ona baktı.

Ön kapısının önünde bir üniforma duruyordu. Komşular yakında uyanacaktı. Göreceklerdi. Konuşacaklardı. İyi olup olmadığını merak edecekler ve iyi olduğunu gördüklerinde ne yaptığını merak edeceklerdi. Spekülasyon yapacaklar ve muhtemelen müşterilerine de yayılacaktı. Korkunç olacaktı.

Herkes uyurken ya da partideyken kelepçelenerek dışarı çıkarılmak başka bir şeydi. Asansörden inerken kimse onları görmemişti. Ama şimdi . . .

"Doğru olanı yapmaya ve kariyerimi korumaya çalışıyordum," dedi sessizce. "Şimdi dedikodu konusu olacağım ve kariyerim lekelenecek."

İfadesinde bir şeyler değişti, gözlerinde bir duygu titreşimi belirdi. "Senin için doğru olan şey neydi?"

yapmaya çalışıyordunuz?"

Buz torbasını yüzünden çekti ve iç çekerek masanın üzerine koydu. "Parkta ne bulduğunu söylersen açıklayabileceğimi söylemiştim. Ben kimseye zarar vermedim. Kimsenin canı yanmasın diye kariyerimi riske attım."

Uzun bir süre bakışlarını adamın üzerinde tuttu ve adam kadının zihninde dönen çarkları görebiliyordu. "Bir ceset," dedi sonunda sessizce.

Nefesini içine çekti, o küçücük batık toprak parçasını hatırladı. "Kahretsin," diye nefes aldı. Haklı çıkmak istememişti. Colton'ın sefil hayatındaki tek gerçeği söylemesini istememişti.

"Bu kadar bilgi yeterli mi?" diye sordu.

Kapı açıldı ve ikisi de irkildi. "Bu soruya cevap verme," dedi çok tanıdık bir kadın sesi.

Laura burada. Hem de nasıl. Ucuz fayanslar üzerinde takırdayan on santimlik topuklu ayakkabılarıyla odaya girdi ve Sam'in yanındaki koltuğa oturdu. Her zamanki gibi derli toplu görünüyordu, güçlü takım elbisesi göz korkutuyordu, makyajı kusursuzdu ve gözleri parlaktı, sanki bütün gece uyumuş gibiydi. Muhtemelen uyumamıştı. Birlikte geçirdikleri dört yıl boyunca iflah olmaz bir uykusuzluk hastası olmuştu.

"Geleceğini düşünmemiştim," diye mırıldandı Sam, duyguları çelişkiliydi. Bir yandan, geldiği için minnettardı. Diğer yandan, onu bir daha görmek zorunda kalmayacağını umuyordu.

Ona aptal olma bakışını fırlattı. Bu bakışa sayamayacağı kadar çok maruz kalmıştı. "Polislerin seni korkutmasına izin vermeyeceğim."

Dedektif boğazını temizledi. "Ben Dedektif McKittrick."

Laura dedektife sertçe başını salladı. "Biliyorum. Ben Laura Letterman, Dr. Reeves'in avukatıyım. Bu görüşme

bitti."

"Laura, dur." Joel içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Sam'in bakışlarıyla karşılaştı, kaşları kalkıktı. "Lobide buluştuk ama benim için çok hızlı yürüyor."

Bu bir yalandı. Joel, Laura'dan Sam'den daha fazla hoşlanmıyordu ve muhtemelen onunla birkaç dakika daha etkileşime girme zorunluluğunu erteleyebilmek için Laura'nın öne geçmesine izin vermişti.

Laura Joel'e keskin bir bakış fırlattı. "Ben neler olduğunu öğrenene kadar Sam polislere hiçbir şey söylemeyecek."

"Bu adil," dedi Joel yumuşak bir sesle. "Ama sanırım işbirliği yapmak istiyor. Dedektif, bizi Bayan Letterman'ın müvekkiliyle birkaç dakika yalnız bırakabilir misiniz?"

McKittrick gözlerini kısarak Joel'den Laura'ya, oradan Sam'e baktı ve Sam'in yüzünde durdu. "Elbette. Ben camın diğer tarafında olacağım ve sesi kısacağım. Konuşmaya hazır olduğunuzda el sallayın."

O gittiğinde Laura hafif bir hırıltıyla Joel'e döndü. "Neden buradasın?"

Joel bir eliyle kravatını düzeltti. O da şık bir takım elbise giymişti ve Sam'in kendini eşofman ve tişört giymiş bir serseri gibi hissetmesine neden olmuştu. "Sam gelmemi istedi."

"Artık buradayım," dedi soğukkanlılıkla. "Gidebilirsiniz."

"Hayır," diye araya girdi Sam, tartışmaları hızlanmadan önce. Sam'in Laura'dan ayrılışı soğuk ve nihai olmuş, hiç konuşulmamıştı. Joel'inki ise bağırıp çağırmalar ve dış gıcırdatmalarla patlak vermişti. Bu da Sam'i hep meraklandırmıştı çünkü Laura'yla dört yıldır birlikteydi. Joel onunla sadece iki ay çıkmıştı ama Laura'nın sadakatsizliği konusunda çok daha duygusal davranmıştı ve Sam şimdi bunun hiç de onun yapacağı bir şey olmadığını biliyordu.

Laura, Joel'e söylemek üzere olduğu şeyi ısrarak geri çekti ve Sam'e döndü. "Açıkla lütfen."

O da öyle yaptı. Colton ya da şüphelendiği şey hakkında ayrıntı vermedi ama onlara etik bir çatışma yaşadığını ve bunu nasıl çözdüğünü anlattı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi Laura adam sözlerini bitirdiğinde. "Bir müşterinin bir şey yaptığından şüpheleniyorsun, McKittrick'e iki isimsiz arama yaptın ve her şeyi anlatmadan önce parkta ne bulduğunu sana söylemesini mi istiyorsun?"

"Aslında, evet. Eğer bildiklerimi ona söyleseydim, lisansımı kaybedebilirdim. Müvekkil de bunun üzerine beni hukuk mahkemesinde dava edebilirdi. Doğruyu mu söylediğini yoksa büyük bir hikaye mi uydurduğunu bilmiyordum, bu yüzden öğrenene kadar konuşamazdım."

"Artık biliyor musun?" Joel sordu.

"McKittrick bunun bir ceset olduğunu söyledi," dedi Sam. "Sen gelmeden hemen önce, sonunda bana söyledi."

Laura başını eğdi. "Avukatın olmadan her şeyi anlatır mıydın?"

Sam başını salladı. "Bu noktada olmaz. En azından Joel'i bekleyecektim." Başparmağını morarmış elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi, bastırdığı öfkenin bir kısmı tekrar yüzeye çıkmıştı. "Olmaları gerekenden çok daha saldırgandılar. Köpeğimi korkuttular." Yüzünü buruşturdu. "Beni de korkuttular."

"Sanırım öyle," dedi sempatik bir şekilde. "Sen tam bir Dudley Do-Right gibisin ve kötü niyetli değilim. Sen her zaman doğru olanı yaptın Sam. Tutuklanmak seni sarsmış olmalı."

Yorgun bir ifadeyle başını salladı. "Hiçbir fikrin yok."

"Yani bu adamın bir sonraki kurbanının kim olduğunu bildiğini mi düşünüyorsun?" Joel sordu.

"Olayı iki gençle sınırlandırdım. Parkta ne bulduklarını öğrenmek için daha fazla bekleyemezdim. Eğer kızlardan biri zarar görseydi bununla yaşayamazdım."

Laura'nın bakışları yumuşadı. "Peki ne yapmamı istiyorsun?" Joel'e baktı, gözlerinde Sam'e hiç yöneltmediği bir pişmanlık parıltısı vardı. "Ya da bizim yapmamızı, sanırım."

Sam Laura'ya, "Bildiklerimi anlattıktan sonra suçlamalardan vazgeçmelerini sağlamamı istiyorum," dedi ve Joel'e döndü. "Karakter tanığı olmanı istiyorum. Ve eğer gitmeme izin vermezlerse, ben buradan çıkana kadar Siggy'yi almanı istiyorum. Beni sonsuza kadar tutamazlar. Ben bir şey yapmadım."

"Ah, seni tatlı yaz çocuğı," diye mırıldandı Laura. "Ne isterlerse yapabilirler." Joel'e tekrar ters ters baktı. "Savcılar ve polisler."

"Hiç adil değil," dedi Joel sessizce.

İçini çekti. "Hayır, değildi. Özür dilerim."

Joel başını sıkıca salladı, sonra aynaya el sallayarak McKittrick'in odaya dönmesini işaret etti. "Neden Kit'i seçtin Sam?"

"Çünkü ona saygı duyuyorsun. Onun iyi bir polis ve düzgün bir insan olduğunu söyledin. O senin arkadaşın. Beni ciddiye alacağını umuyordum." Görünüşe göre tam da bunu yapmıştı.

Longview Park'ta bir ceset bulmuştu.

Colton Driscoll bir katildi.

En azından Sam artık emindi. Colton'ı suçluluk duymadan ya da kariyerinde bir yankı uyandırmadan edebilirdi.

Tek umudu çok geç kalmamış olmasıydı.

SDPD, San Diego, Kaliforniya 9
Nisan Cumartesi, 06:30

"Sen ne düşünüyorsun?" Baz aynanın diğer tarafında Kit'in yanında durarak sordu

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, görüşme odasındaki masanın etrafında oturan üç kişinin yüzlerini inceleyerek. "Joel'i tanıyorum elbette, siz de öyle."

"O iyi bir adam."

Ve öyleydi. Joel Haley kazanan bir sicile sahip sert bir savcıydı. Kit onu hem sever hem de saygı duyardı. Onun yalan söyleyeceğini sanmıyordu. Ama arkadaşının karakteri hakkında yanılıyor olabilirdi. Samuel Reeves bir cinayet işlediyse, Joel davadan çekilmek zorunda kalacaktı.

Ama Kit bunu Reeves'in yaptığını düşünmüyordu. Fotoğrafını ilk gördüğünde de öyle düşünmemiştir.

Ve bu yüzden Kit kendine güvenmiyordu. Ama şansını denedi. Onun sorusuna cevap vermişti.

Ona bir ceset bulduklarını söylediğinde, tepkisi acı olmuştu. Ve teslimiyet. Sanki bunu bekliyordu ama böyle olmasını istememiştir.

"Reeves'in hâlâ açıklaması gereken çok şey var," diye mırıldandı. "Özellikle de dairesine bantladığı iki fotoğraf."

"İki kız da onu daha önce hiç görmemiştir, aileleri de."

Baz, Reeves'i sorgu odasına bıraktıktan sonra iki genci bizzat kontrol etmişti. İki kız da kendi evlerindeydi; biri çoktan yatmış, diğeri ise ailenin oturma odasındaki kanepede erkek arkadaşıyla televizyon izliyordu.

İkisi de sekiz ay önce kaybolan genç Cecilia Sheppard'ı tanıyordu. Onların lakros takımında oynamıştı. Arkadaştlar.

"Açıklamasını duymak istiyorum," diye mırıldandı Kit.

Baz yüzünü buruşturdu. "Avukatını tanıyorum. Letterman gerçek bir köpekbalıdır. Beş yıl önce ağırlaştırılmış kundakçılıktan tutukladığım bir adamı savundu ve beni kürsüde sorguladı. Çok, çok iyidir. Beni o kadar çok düğüme bağladı ki neredeyse kendimden şüphe edecektim. Mahkumiyet aldık ama çok yakındı. Onu hafife almayın."

Kit yapmazdı. Daha önce hiç güvenebileceği bir savunma avukatıyla karşılaşmamıştı. "Geçmişleri var," dedi, görüşme odasındaki masanın etrafında hararetle konuşan üç kişiyi başıyla işaret ederek. "Hepsinin."

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Letterman'ın hem Reeves'e hem de Haley'e karşı hisleri var. İyi duygular değil ama yine de duygular."

Kit de aynı şeyi düşünmüştü. Birbirlerini karşılama biçimlerinden belliydi bu. Sanki Reeves onun gelmesini istememişti, ama geldiği için de minnettardı. Ve Kit, Joel'in rahatlığının da sahte olduğuna bahse girmişti.

Orada bir hikâye vardı ama şimdilik sadece bu hikâyenin gerçeğine ulaşmak istiyordu. Jaelyn Watts, Cecilia Sheppard ve diğer dört genç kadın hayatını kaybetmişti.

Üçü konuşmayı kesti ve Joel aynaya el salladı.

"Bu benim işaretim." Kit dava dosyasını aldı ve sorgu odasına girerek Reeves, Joel Haley ve köpekbalığı avukatının karşısındaki masaya oturdu. Laura Letterman. Onu hafife alma.

Kit odanın video kamera kumandasının kayıt düğmesine bastı. "Dinliyorum."

"Ben bir psikoloğum," diye başladı Reeves. "Mahkeme kararıyla patolojik yalancı olan bir müvekkilim var. Kraliyet ailesiyle çay içtiğinden, çeşitli Hollywood ünlüleriyle yemek yediğinden bahsediyor. Ama sonra ziyaret ettiği bir mezardan ve 'güzel genç şeyini' ne kadar özlediğinden bahsetmeye başladı. " Tırnak işareti kullandı. "Bu konu birden fazla seansta gündeme geldi ve bana söylediği tek gerçeğin bu olup olmadığını merak etmeye başladım."

"Parktaki mezar mı?" Kit sordu, o da başıyla onayladı.

"Bir müvekkilimi geçmişteki bir cinayet için ihbar edemem, sadece gerçekleşmek üzere olan bir cinayet için ihbar edebilirim. Bu durumda, bir görevim var

ve ben bunu çok ciddiye alıyorum. Ama bunun uydurma mı yoksa gerçek mi olduğunu bilmiyordum. Doğru olsa bile, geçmişteki cinayeti ifşa edemezdim. Tabii işin içinde reşit olmayan biri yoksa." Başını öne eğdi. "Kurban reşit değil miydi?"

Kit başını salladı, rahatlamıştı. Doğruyu söylüyordu. Kimseyi öldürmemişti. En azından öyle umuyordu. Yine de içgüdülerinin onu yönlendirmesine izin vermeyecekti. Emin olana kadar hâlâ suçluymuş gibi davranacaktı. "Evet, öyleydi."

Reeves gözlerini kapattı, yüz ifadesi gergin ve acılıydı. "Çocuk muydu? Mezar küçük görünüyordu."

"Ufak tefek bir kızdı," diye onayladı Kit. Jaelyn ancak beş-bir yaşlarındaydı. "Reşit değildi ama küçük bir çocuk da değildi. Kariyerinizi riske atıp o ilk aramayı yapmanıza ne sebep oldu?"

Reeves gözlerini açtı ve endişeyle doluydu. "Son zamanlarda yeni bir 'güzel genç şey' hakkında konuşmaya başladı. Endişelerimi patronumla paylaştım ve izlenecek en iyi yolun yalan mı yoksa doğru mu söylediğini belirlemek olduğuna karar verdik."

"Yani bana mezarı kontrol etmemi söyledin."

"Evet. Haberleri izledim ama Longview Park'ta herhangi bir ceset bulunduğuna dair bir şey görmedim. Daha fazla bir şey yapmadan önce bulana kadar beklemeyi planlamıştım, ama sonra müvekkilimle bugün bir seans yaptık. Anlattıklarından yeni genç kadının bir lakros oyuncusu olduğunu öğrenecek kadar bilgi toplayabildim. Ona 'Lilac' diyordu. Sarı saçlı olduğunu söyledi." Omuzları çöktü. "Google'da bölgedeki kız lakros takımlarını araştırdım ve sadece bir okulda leylak rengi forma var."

"Tomlinson Lisesi."

Başını salladı. "Son kurban minyon olduğu için bunun onun tipi olduğunu düşündüm. Tomlinson ekibindeki iki kız profile uyuyordu. Kariyerimi koruduğum için başka bir kızın zarar görmesine dayanamazdım. Bu yüzden seni aradım."

tekrar." Adam onun bakışlarıyla karşılaştı, kendi bakışları da kederli ve endişeliydi. "Onlar iyi mi? İki kız?"

"İyiler," dedi Kit.

Oturduğu yere yığıldı. "Tanrıya şükür."

"Patronun tüm bunları doğrulayabilir mi?"

Başını salladı. "Gerçi şu anda müsait değil. İlk aradığım kişi oydu ama telesekreter telefonlara bakmadığını söylüyor. Nedenini bilmiyorum."

Kit'in aklına şüphe düştü. İfadesini doğrulayabilecek tek kişinin müsait olmaması çok uygundu. Anlaşılan hem Joel Haley hem de savunma avukatı aynı şeyi düşünüyordu çünkü ikisi de yüzlerini buruşturdu.

"Sadece o mu var?" Kit sordu.

Sam masadakilere baktı, yüzlerindeki ifadeler kaşları çatıldı. "Hayır," dedi, sesi biraz gergin çıkmıştı. "Terapistine de söylemiş."

"İsmine ihtiyacım olacak."

Reeves tereddüt etti. "Ben bilmiyorum. Muhtemelen asistanı ya da belki de kocası biliyordur ama ben hiç sormadım, o da hiç teklif etmedi."

Çok uygun. Kit içini çekti, bir kez daha hayal kırıklığına uğramıştı. Bu adama gerçekten inanmak istemişti ama bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi. "O tahtaya yapıştırdığın fotoğraflar da neyin nesiydi?"

"Dur Sam," dedi avukatı. "Bu gidişattan hoşlanmıyorum."

Reeves Joel'e baktı. "Ona katılıyor musun?"

Joel elini böyle bir hareketle salladı. "Sana inanıyorum ama patronunun birdenbire doğrulama yapamayacak duruma gelmesi pek iyi görünmüyor."

Reeves, "Geri döndüğünde dönecek," diye ısrar etti. Kit'e döndü ve gözlerinin içine baktı. "Bana inandığını sanmıyordum. İlk aramamın üzerinden dört gün geçti ve ben ne

Parkta bulunan cesetlerle ilgili ne bir şey gördüm ne de duydum. En azından polisin bir çukur kazdığına dair bir şeyler olacağını düşünmüştüm ama öyle bir şey olmadı."

Bu doğrudu. Kazıya başladıklarında kimsenin olaya tanık olmaması için bölgeye barikat kurmuşlar ve park yönetiminden, zeminin neden bozulduğunu soran olursa bunun kırık bir boru olduğunu söylemelerini istemişlerdi. Kit bunun işe yarayacağını düşünmemişti ama SDPD'yi rahatlatmak şeklinde medyada hiç yer almamıştı.

"İkinci kez aradığımda şüphelendin," diye devam etti Sam. "Beni ciddiye almadığını düşündüm ve bir sonraki kurbanın kim olduğunu bulmaya ve gerekirse onu kendim uyarmaya karar verdim."

Sesi çok içtendi. Neden bu kadar bu kadar içten olabilir mi?

"Yani ne yaptın?" Sırf onun tepkisini görmek için küçümseyerek gülümsedi. "Cinayet masasında kullandığımız gibi bir cinayet tahtası yapabileceğini mi düşündün?"

Yanaklarının rengi kızardı ve cevap vermeden önce bir an için çenesini sıktı. "Evet, size uyarma görevimi ciddiye aldığımı söylemiştim. Bunu bu kadar eğlenceli bulmanıza sevindim Dedektif," dedi acı bir şekilde. "En azından 'Leylak' güvende."

Kit bakışlarını onun yüzünde sabit tutarak bir sonraki açıklamasına vereceği tepkiyi izledi. "Hayır, değil. Bize gösterdiğin iki gencin durumu iyi. Ama takım arkadaşlarından biri sekiz ay önce kaybolmuş. Sarışın ve minyon bir kızdı ve leylak rengi bir forma giyerek lakros oynuyordu."

Reeves'in yüzündeki renk soldu. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Avondale dizisini sever miydi?"

Kit bu soru karşısında gözlerini kırptırdı. "Bilmiyorum. Neden?"

"Çünkü müvekkilim o programı birlikte izlediklerini söyledi. Onu o mu öldürdü? Hâlâ hayatta olabilir mi?"

"Müşterinizin adı nedir?" Kit, onun cevap vermeyeceğini düşünerek sordu.

"Colton Driscoll," dedi, hâlâ dehşete düşmüş görünüyordu. "Komşusunu dövdükten ve ona arabasıyla çarpmaya çalıştıktan sonra şartlı tahliyesinin bir gereği olarak öfke kontrolü için bana yönlendirildi."

Colton Driscoll. Heyecandan derisi diken diken olmuştu. Şimdi bir isimleri vardı.

"Ve şartlı tahliye mi aldı?" Joel sordu. "Ne be? Bazen sistemden nefret ediyorum."

"Ben de," dedi Kit soğukkanlılıkla. "Bay Driscoll kaç yaşında?" Reeves kaşlarını çatarak ona baktı, kafası karışmıştı. "Kırk beş. Neden?"

Bütün cinayetleri işleyecek kadar yaşlı. Yirmi beş yaşındayken başlamış olmalı. Henüz bulamadıkları kurbanlar varsa belki daha da erken.

"Buralı mı?" diye sordu onun sorusunu duymazdan gelerek. "Yoksa buraya başka bir yerden mi taşındı?"

Reeves'in şaşkınlığı daha da arttı. "Bilmiyorum. Ona göre, hangi gün olduğuna bağlı olarak kuzeyden, Orta Batı'dan, doğudan ya da İngiltere'den. Oturumdan oturuma değişiyor. O patolojik bir yalancı."

"O kısmı anladım," dedi Kit. "Bay Driscoll hakkında hatırladığınız başka bir şey var mı? Sizin gözlemlediğiniz herhangi bir şey?"

Reeves yutkundu. "'Genç ve güzel şey' hakkında konuştuğunda, bunu elindeki su şişesinin etrafında yapardı." Ellerini birbirine sıkıp büktü.

Sanki birini boğuyormuş gibi. Bilinen tüm kurbanlar boğularak öldürülmüş.

"Rahatsız ediciydi," diye ekledi sessizce. "İlk dikkatimi çeken de bu oldu. Uydurma hayatından bahsederken el hareketleri yapmıyordu. Bilirsiniz, aktörler ve kraliyet ailesi."

"Bunun rahatsız edici olacağını tahmin ediyorum," diye mırıldandı Kit. "Müvekkil dosyalarınızda adresi var mı?"

"Giriş evraklarında belirttiği adres bende var ama bu doğru adres değildi. Açıklamalarından rahatsız olmaya başladığımda, adresini tutuklama raporuyla karşılaştırdım. Doğru adresin bu olduğunu anladım. Bize verdiği adres Del Mar'da bir malikaneydi ama aslında Mira Mesa'da iki yatak odalı bir evde yaşıyor."

Kit anladığında yavaş bir nefes aldı. "Mira Mesa haritadaki dördüncü noktaydı." Cinayet tahtasının üzerine iki genç kadının adreslerini ve Jaelyn Watts'ın gömüldüğü parkı işaretlemişti. Dördüncü nokta işaretlenmemişti. Artık bir anlamı vardı.

"Evet."

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, onu inceliyordu.

"Neden haritada onun adresini işaretledin?"

Onun bakışlarını tuttu. "Bir model gösterebileceğini düşündüm."

Hayır, diye düşündü. Bu bir yalandı. Sesi hafifçe düzleşmişti. Dinlemiyor olsaydı, zar zor fark edilebilirdi.

"Onu takip etmeyi mi planlıyordun?" diye sordu.

"Sam," diye araya girdi avukatı. "Başka bir şey söylemen gerektiğini sanmıyorum."

Kit'in bakışlarını kendi bakışlarına kilitlemeden önce kadına sert bir bakış fırlattı. "Karar vermemiştim."

Laura Letterman'ın başı geriye düştü ve tavana dikti. "Burada bana ihtiyaç olmadığı çok açık. Eve ve yatağıma dönüyorum."

"Anlıyorum," dedi Kit Reeves'e, gitmek için hiçbir hareket yapmayan dramatik avukatı görmezden gelerek. "Kızlardan birinin evine gidip gitmediğine mi bakacaktınız?"

Avukat sandalyesinde aniden doğruldu. "Sakın cevap verme Sam," diye tısladı. "ederim, çeneni kapalı tutman ."

Kit'in gözleriyle buluşmadan önce avukatına bir kez daha baktı. "Colton Driscoll'u tutuklayacak mısınız?"

Evet demek istedi. Adamın yeşil gözleri çok canlıydı. Çok samimiydi. Bu gerçekten iyi bir adam.

Şu anda beni manipüle ediyor olabilir. Ne de o bir psikiyatristti. Baz onlara güvenmemekte haklıydı. İnsan zihnini biliyorlardı. Sözlerini, seslerini ve beden dillerini kullanarak insanlara başka türlü asla söylemeyecekleri şeyleri nasıl söyleteceklerini biliyorlardı.

Kit bunu deneyimlerinden biliyordu. Bu yüzden Dr. Scott'tan uzak duruyordu.

"Onu kontrol edeceğiz." Bu noktada yapabileceği tek şey buydu.

Mantıken, Driscoll Reeves'den daha iyi bir şüpheli olabilirdi. Driscoll doğru yaşıyordu ve -eğer Reeves'e inanılabilirse

-Şiddet geçmişi varmış. Her ikisi de kolayca kontrol edildi.

Kit ayağa kalkarak, "Biz bu ipucunu araştırana kadar burada kalmanız gerekecek," dedi.

Reeves'in çenesi gerildi ve gözleri öfkeyle parladı ama hiçbir şey söylemedi.

Laura Letterman, "Ya tutuklayın ya da bırakın gitsin," dedi. "Oh, onu zaten tutuklamaya direndiği için tutukladık," Kit

kuru bir şekilde söyledi. "Bu bir türlü ."

Letterman kaşlarını kaldırarak Sam'e baktı.

Omuz silkti. "Panikledim. O ..." Gözlerini kapattı. "Kollarımı tuttu."

"Oh." Letterman başını salladı, sert ifadesini yumuşatarak anlayış gösterdi. "Bunu ortadan kaldırabiliriz," dedi usulca, sonra Kit'e dik dik baktı. "Sana yardım etmeye çalışıyordu."

Kit anlık bir suçluluk duygusu hissetti, sonra bunu bir kenara itti. Henüz değil. Onun bu işe karışmadığından emin olana kadar olmazdı. "Ayrıca ruhsatsız bir silahı varmış, kapıyı açtığında elinde tutuyormuş."

Reeves kaşlarını çattı. "Kayıtlı."

"Kaliforniya'da mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır. Arizona'da. Büyükbabamdan miras kaldı. Sadece kampa gittiğimde yanıma alıyorum."

Letterman artan bir hayal kırıklığıyla, "Dur Sam," diye tekrarladı. "Silahını yalnız kaldığımızda tartışacağız."

Reeves içini çekti, omuzları çöktü. "Peki."

Kit Reeves'e baktı, bir şeyler söylemesini bekliyordu. -Onu inandırmak için her şeyi yapardı. Ama o başka tarafa baktı, ağzı sıkıydı.

"Patronunuzun iletişim bilgilerine ihtiyacım olacak." Not defterini masaya doğru kaydırды. "İsim ve numara."

"Telefonuma ihtiyacım olacak."

Parolasını girerken Joel Haley ve Laura Letterman'ın ellerini saklamak için yer değiştirdiklerini fark ederek ona geri verdi.

Reeves, kötü bir geçmişi olduğu anlaşılan birine bile sadakat gösteriyordu. Vivian Carlisle'ı düzgün, kompakt bir yazıyla yazdı, sonra da telefon numarasını ve La Jolla'daki adresini eklemeden önce rehberini karıştırdı. Görünüşe göre Dr. Carlisle kendi işini kendi halletmiş. Şehrin güzel bir yeri ydi.

Sözünü sakınmadan defterini ona geri itti. Daha önce çok açık olan ifadesi şimdi kapalı ve soğuktu.

Sonunda avukatının tavsiyesine uymuş gibi görünüyordu.

Bu onu üzgün hissettirdi.

Kes şunu. Ondan hoşlanmayı bırak. Onun masum olmasını istemeyi bırak.

Not defterini cebine soktu. "Sıkı durun, Dr. Reeves. Geri geleceğim."

San Diego, Kaliforniya 9
Nisan Cumartesi, :20.

"Neyin var senin?" Baz polis otoparkından uzaklaşırken sordu. Patronları onlara destek olmaları için küçük bir polis ordusu göndermişti. Kapısını çalmadan önce Colton Driscoll'un evinin etrafını sarmışlardı.

Bu, onlarca yıllık bir seri cinayetler dizisini çözmeye en çok yaklaştıkları andı ve Teğmen Navarro, Driscoll'un kaçmasına izin vermek istemiyordu.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Baz homurdandı. "Bunu benimle deneme. Seni çok uzun zamandır tanıyorum. Azılı bir katili yakalamak üzereyiz ve senin suratın asık. Neyin var senin?"

Kit sevinmeli. Sokaklardan bir canavarı almak üzereydiler.

Ama kendini kötü hissediyordu. "Colton Driscoll'un katil olmasını istiyorum."

"Çünkü doktorun doğruyu söylemesini istiyorsun," diye gözlemledi Baz, kaba olmayan bir sesle.

Cevap vermedi çünkü bunu yüksek sesle itiraf etmek istemiyordu, çünkü bu doğrudu. Ama aynı zamanda, Reeves ne kadar samimi görünürse görünsün, bir psikiyatristin manipölasyonunun kurbanı olmayı da reddediyordu.

"Driscoll, Reeves'den daha mantıklı bir seçim," dedi sessizce. "Doğru yaşta ve şiddet geçmişi var." Telefonunda görüntülenen adamın sabıka kaydına göz gezdirdi. "Saldırdığı ilk kişi komşusu değildi. Dört kabahatten daha hüküm giymiş; iki bar kavgası ve iki aile içi şiddet suçu.

İlk iki karısına şiddet uygulamış. Ama bir gün bile hapis yatmamış. En azından liseden beri San Diego'da yaşıyor ve beş yıldır Ruby Binası'ndaki posta odasında çalışıyor. Ondan önce de bilişim uzmanıydı."

"Peki yanlış olan ne? Driscoll hakkında yani."

Reeves'e verdiği tepkiyi fark ettirmeden bırakmış, onun görmek üzere yola çıktıkları adama odaklanmasına izin vermişti. "Böyle bir şiddet geçmişi olan bir adamın -dürtüsel şiddet- yirmi yıl boyunca radarımızın altında kalmayı başarması."

"O aptal değil," dedi Baz. "Bilgi işlemde çalışıyordu."

"Birçok farklı şirkette çalıştım. Hiçbir işte birkaç yıldan fazla kalamadım. Öfkesi sürekli kovulmasına neden oluyordu. Yine de çekici olması gerekiyordu. Kadınları kendine aşık ediyor. Dört kez evlenmiş."

"Bunu nerede okudun?"

"Şartlı tahliye dosyasında."

"Belki de onu sorgulayacak kişi sen olmalısın. Onu sorguya çektiğimizde cazibesine kapılmış gibi davran."

"Göreceğiz," dedi kuşkuyla.

Baz öfkeli bir nefes verdi. "Biraz daha canlı görün, olur mu? Bir seri katili yakalamak üzereyiz. Bu ikimizin de yüzünü güldürecek."

Kit omurgasını dikleştirdi. Baz haklıydı. Aklını oyuna vermesi gerekiyordu. "Daha canlı, geliyor."

Yolun geri kalanını Driscoll'un dosyasını inceleyerek geçirdiler.

Kit kaşlarını çatı, zihni verileri sıralıyordu. "Dört tane zar zor yasal eşini evliliğe ikna etti. Gözlerinde yıldızlar olan genç bir kıızı kesinlikle etkileyebilir. Ama onları nasıl buluyor? Yalan söyleyip onlara yetenek avcısı ya da yapımcı olduğunu mu söyledi?"

"Benim tahminim de bu yönde. Onu ve evini arayacağız ve ne bulacağımıza bakacağız."

Baz arabayı Driscoll'un polis raporundaki adrese uyan iki katlı harap bir evin önünde durdurdu. Ev on yıldır dokunulmamış gibi görünüyordu, boyası dökülmüş, kapı çerçeveleri sarkmıştı. Çimler yamalı ve yabani otlarla kaplıydı.

Yakındaki diğer evler ise aksine bakımlıydı. Yeni değillerdi ama sahipleri tarafından gururla korunuyorlardı. Saat henüz erken olduğu için sokakta sadece bir kişi vardı; yanlarından geçerken onları merakla süzen bir koşucu.

"Şartlı tahliye dosyasında komşularının hiçbirinin onu sevmediği yazıyor," dedi Kit. "Yani, birini dövmesi bir yana, nedenini anlayabiliyorum."

"Neden komşularını etkilemeye çalışmadığını merak ediyorum."

Kit taktik yeğinin kayışlarını çekiştirdi. Ne bulacaklarından emin olmadıkları için hepsi tam taktik teçhizat giymişti. "Güzel soru."

çekincelerini -ve Dr. Reeves hakkındaki endişelerini- bir kenara bırakarak arabadan indi, zihnini sakinleştirdi ve gerekirse eve girmeye hazırlandı.

İki üniformalı evin arka tarafına doğru ilerleyerek olası tüm çıkışları tuttu. İki kişi daha Baz ve Kit'i ön kaldırıma kadar takip etti.

Diğerleri geride kaldı ve gerekirse harekete geçmek için emir bekledi.

"İyi misin?" Baz sordu.

Kararlı bir şekilde başını salladı, nihayet başı tekrar dikti. "Evet. Gidelim."

Eve dikkatle yaklaştılar ve Colton Driscoll'dan bir iz var mı diye pencerelere baktılar. Daha önce de pencerelerden ateş edilmişti ve Kit bunu düzenli bir şey haline getirmek istemiyordu.

Hiçbir tartışma çıkmadan ön kapıya ulaştılar ve Kit hızlıca kapıyı çaldı. "Bay Driscoll? San Diego Polisi. Sizinle konuşmak istiyoruz."

Hiçbir şey. bir ses yok. koşturma yok, hışırtı yok. Hiçbir şey.

Kit ve Baz kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar.

"Ben hiçbir şey duymuyorum," diye fısıldadı Baz.

Omurgasından aşağıya doğru bir önsezi hissi ürperdi.

"Benim de."

Baz arkalarında duran iki memuru işaret etti. "Eğer isterseniz."

İki adam kapıya bir koçbaşı sallayıp kırarak açtılar. Kit ve Baz silahlarını çekmiş halde içeri girdiler.

"Bay Driscoll," diye yüksek sesle bağırdı Baz, "San Diego Polisi."

Ama sonra Driscoll'un oturma odasının üç adım ötesinde donup kaldılar. Kit, Colton Driscoll'un soğuk gözlerinin içine baktı.

Soğuk, ölü gözlerine.

Boynuna dolanan ipten sallanıyordu, yüzü morumsu bir renk almıştı, dili hafifçe uzamıştı, başı doğal olmayan bir açıyla eğilmişti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Kit. Her ihtimale karşı eldivenli parmaklarını bileğine bastırdı, sonra kaşlarını çatı. "Hâlâ biraz sıcak. Öleli o kadar da uzun zaman olmadı."

"Çok geç kalmış olmalıyız."

Baz'ın sesi de bu konuda pek üzgün gelmiyordu. Kit anlıyordu ama Driscoll bir tür kayıt bırakmadığı sürece kalan kurbanların kimlikleri bir sır olarak kalacaktı.

"Navarro'ya söylememiz gerekiyor," dedi.

Patronları, üst düzey yetkililere soğuk bir seri cinayet vakasını çözdüklerini söylemeyi umarak endişeyle haber bekliyordu.

Baz hâlâ Driscoll'un yüzüne bakarak, "Mutsuz olacak," diye mırıldandı.

Kit Navarro'yu aradı, o da ilk alışta telefonu açtı. "Onu yakaladınız mı?" diye sordu.

"O öldü," dedi Kit açıkça. "Kendini astı." "Orospu ocuğu," Navarro tısladı. "Is Orada a Not mu?

Herhangi bir şey?"

"Henüz etrafa bakmadık," dedi Kit ona. "Araştırıp sizi arayacağız, ama bilmeniz gerektiğini düşün­düm. Daha sonra." Telefonu kapattı ve Baz'a döndü. "Ben adli tabibi arayacağım, sen de Olay Yeri İnceleme'yi ara."

O ve Baz telefon görüşmelerini yaptıktan sonra evi aramaya başladılar.

"Yazıcının üzerinde bir not var," diye seslendi Baz ve Kit aceleyle bakmaya gitti.

" 'Kimi ilgilendiriyorsa,' " diye okudu, " 'Çok üz­günüm. Korkunç şeyler yaptım. Beş genç kadını öldür­düm. Beş masumu. Artık kendimle yaşayamazdım ve bunu tekrar tekrar yapacağımı biliyordum, bu yüzden kendimi denklemden çıkarıyorum. Lütfen ailelerine üz­gün olduğumu söyleyin. "

"Bir itiraf," dedi Baz sersemlemiş bir sesle.

Ama Kit ikna olmamıştı. "Beş mi? Peki ya Cecilia Sheppard? O altı numara olmalıydı."

Baz notu bir kanıt torbasına koydu. "Belki de tüm kurbanlarını itiraf etmek istememiştir. Her zaman kazara bulunduğumuz cesetlerden daha fazlası olabileceğini düşün­dük. Ya da belki Cecilia Sheppard başka biri tarafından öldürüldü. Sadece kayıp olduğu bildirildi. Öldüğünden bile emin değiliz."

Bu teknik olarak doğruydı ama Kit Cecilia'nın hâlâ hayatta olduğunu ya da başka biri tarafından öldürüldüğünü düşünmüyordu. Lacrosse ve leylak göndermeleri çok yerindeydi. "O zaman neden beşe itiraf ediyorsun? Neden beş? Beş kurban bulunduğumuzu biliyor olabilir mi? Jaelyn'in cesedini bulunduğumuzu biliyor muydu?

Longview Park'ta ceset var mı? Bu bilgiyi gizli tutuyoruz. Sadece bilinmesi gerekenler. Bir sızıntı mı var?"

"Hepsi de güzel sorular," diye onayladı Baz. "Aramaya devam edelim. Cevapları bulabiliriz."

Kit kaşlarını çatarak Driscoll'un bedenine döndü ve hafifçe sallanan bedeni inceledi. "Yakın zamanda bir yere çarpmış." Parmak eklemlerinde sıyrıklar vardı ama kabuk bağlamaya başlamışlardı. "Ve şık giyinmiş." Yakası açık güzel bir gömlek, pantolon ve spor bir ceket giymişti. Ceketin cebinden katlanmış bir kravat görünüyordu, sanki bir ara kravatını çıkarmış gibiydi. "Kendini öldürmek için mi giyinmiş yoksa dün gece bir yere gidip kendini öldürmek için mi eve gelmiş?"

Bakışları adamın ayaklarında durdu. Hâlâ ayakkabılarını giyyordu. "Baz, ayakkabılarına bak. Sperry Top-Siders."

"Longview Park olay yerinde bulduğumuz parmak izleriyle aynı." Baz kaşlarını kaldırdı. "Dr. Reeves'in dolabında bulduğumuz ayakkabılarla aynı. Aynı numara gibi görünüyor ama Reeves'inkiler daha yıpranmıştı."

Kit ayakkabılar göz hizasına gelene kadar eğildi. "Bunlar yeni. Giyilmemiş bile. Adli tıp bize hangi ayakkabının iz bıraktığını söyleyebilir."

Ama içten içe bu ayakkabıların uymayacağını biliyordu. Ayrıca Dr. Reeves bir mezar olup olmadığına bakmak için parka gittiğini zaten itiraf etmişti. Parmak izini bırakmıştı.

Ayağa kalktı ve mutfığı aramaya başladı. "Cüzdan ve anahtarlar burada, tezgahın üzerinde. Eğer dün gece bir şey pişirmişse, sonrasında ortalığı toplamıştır."

"Her şey derli toplu," diye gözlemledi Baz. "Kitap raflarında tek bir toz zerresi bile yok."

Tüm mutfak çekmecelerini açtıktan sonra "Bir ıvır zıvır çekmecesini bile yok," dedi. Dolaplara doğru ilerledi ama hemen ilgisini çekecek bir şey bulamayınca yatak odasına gitti.

Ve açtığı ilk şifonyer çekmecesinde dondu kaldı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Ne?" Baz arkasından yaklaşarak sordu. Sonra usulca ısıık çaldı. "Bingo."

Çekmecede altı çift yepyeni kelepçe yığılıydı ve yanlarında, yan yatmış bir kutu ısıltılı pembe spreı boıa vardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

La Jolla, Kaliforniya 9 Nisan
Cumartesi, 9:45

Baz arabalarını Dr. Reeves'in patronunun çok lüks sokağının kaldırımında durdururken Kit, "Bir dakika," dedi. Arabayı terk etmişlerdi.

CSU ve ME teknisyenlerine olay yerini gösterdikten sonra Reeves'in hikâyesinin geri kalanını kontrol etmek için Dr. Vivian Carlisle'in evine . "ME'den gelen arama."

Baz dönüp onu izledi, kaşları çatılmıştı. "Neden?"

Bir parmağını kaldırdı ve hoparlörü açarak cevap verdi. "Alicia? Hoparlörde sen varsın. Baz Constantine de burada."

"Günaydın." Alicia Batra Kit'in en sevdiği sağlık biri olmakla kalmamış, aynı zamanda iyi bir arkadaş olmuştu. "Olay yerindeyim. Asistanım benimle konuşmanız gerektiğini söyledi."

"Evet. Kurban üzerinde toksikoloji taraması yapabilir misiniz? Özellikle yarı ömrü kısa olan sakinleştiricilerle ilgileniyorum."

Baz'ın kaşları havaya kalktı.

"Ne?" "Neden?" Alicia sordu.

"Çünkü birinin kendini asmasına yardım etmediğinden emin olmak istiyorum."

Alicia bir an sessiz kaldı. "Bunun intihar olduğuna inanmıyor musun?"

"Bilmiyorum. Bıraktığı itiraf konusunda endişeliyim. Uyuşmayan bir detay var." Beş genç kadın. Altı değil. "Toksin testinin yapılması endişelerimi giderecek ve ceset henüz tazeyken talebimi iletmek istedim."

Baz başını salladı, yorgun ve sabırsız görünüyordu.

Pek sık böyle görünmüyordu ve bu biraz acı veriyordu ama Kit'in içgüdüleri Driscoll'un itirafını onaylamıyordu. Çok düzgündü ve bir ceset eksikti.

"Bunu yapabilirim," dedi Alicia. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Asılarak öldüğünden ve zaten ölü olmadığından emin olun."

"Ben olsam öyle yapardım zaten. Evde özel bir sakinleştirici buldunuz mu?"

"Hayır," diye araya girdi Baz. "Ecza dolaplarında ya da çekmecelerde reçeteli ilaç yoktu."

"Bunu biliyorum," diye tersledi Kit. "Bakın, bir tür mücadele vermeden asılmaya boyun eğmeyecek kadar iri bir adam ve derisi yüzülmüş eklemler dışında herhangi bir savunma yarası izi görmedik ve onlar da daha eski görünüyordu. Sadece kimyasal olarak zorlanmadığından emin olmak istiyorum. "İ'lerimi noktalıyorum."

"Anladım," dedi Alicia. "Testi yapacağım ve daha kısa ömürlü ilaçları arayacağım. Yaklaşık kırk sekiz saat sürer."

"Teşekkürler Alicia." Kit aramayı sonlandırdı ve kaşlarını çatarak ortağına baktı. "Ben aptal değilim Baz. Adamın bir suçu olduğunu biliyorum ama beş genç kadını geçemiyorum."

"Cecilia Sheppard'ın altı numara olduğunu bilmiyoruz."

"Biliyorum. Ama gerçekten sadece Cecilia Sheppard'ın On beş yılda beş tane mi? Bunlardan dördü tesadüfen mi bulundu?" Üçü metal dedektörleri tarafından, dördüncüsü ise kemik arayan bir köpek tarafından.

Baz'ın ağzı düz bir çizgi halinde sertleşti. "Hayır. Sanırım başkaları da vardı. Ama daha fazlasını itiraf etmezdi.

sadece beşini bildiğimizi sanıyorduk. Cecilia'yı daha dün gece öğrendik. Eğer onu bildiğimizi bilmeseydi, bunu itiraf etmezdi."

"Haklı olabilirsin. Ama Jaelyn'i nereden biliyordu?"

Baz omuz silkti. "Belki de olay yerine geri döndü ve kazdığımızı gördü. Ya da belki bir sızıntımız vardır. Bölümde yeterince insan biliyor. Bu ortaya çıkacaktı."

"Belki." İlk cevap akla yatkındı ama ikincisinden hoşlanmamıştı. Jaelyn'in cesedinin bulunuşu sızdıysa, pembe kelepçelerin kullanımı da sızmış olabilirdi. "Ama vücudunda uyuşturucu olup olmadığını kontrol etmekten zarar gelmez, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Peki ya Reeves? Ona inanıyor musun?"

"Hâlâ bilmiyorum. Ona inanmak istiyorum. Driscoll konusunda haklıydı - eğer o itiraf notu gerçekse. Ama Reeves yalan söylüyor olabilir. Dr. Carlisle'a soracağımız birkaç soruyla hikayesini doğrulayabiliriz."

Bu yüzden evinin önüne park etmişlerdi. "Şu işi bir an bitirelim." Baz kapısını iterek açtı ve inleyerek arabadan indi. "Uyumam lazım."

Carlisle'ların ön kapısına doğru yürürlerken Kit endişeyle onu inceledi. Kısmen, çünkü son zamanlarda çok daha yorgun görünüyordu. Kısmen de bu davayı fazla mı düşündüğünü merak ettiği için. Kısmen de Baz fazla düşünmediği için.

Reeves'in masum olmasını istemiş olabilirdi ama Baz gerçekten Driscoll'un suçlu olmasını istiyordu. Bu da kendi başına yanlış değildi. Baz on altı yıldır cinayet masasındaydı. Katilin beş kurbanının bulunması sırasında da buradaydı. Failin yakalanmasını umutsuzca istemesi çok doğaldı.

Mektuptaki tutarsızlıklarla ilgilenmemesi onu rahatsız etmişti.

Ön kapıya vardıklarında bunu aklından çıkardı. Bej renkli alçı dış cepheyle tezat oluşturan neşeli bir kırmızıya boyanmıştı. Kit kapıyı hızlıca çaldı ve deniz havasını içine çekerek bekledi. Ev sahile bir blok uzaklıktaydı ve bu kadar yakından dalgaların kırılma sesini duyabiliyordu. Bu kadar gergin olmasaydı huzurlu olurdu.

Kapı açıldı, Kit'in yaşlarında bir kadın onlara kuşkuyla bakıyordu. "Eğer bir şey satıyorsanız, ilgilenmiyoruz."

Kadın Vivian Carlisle olamayacak kadar gençti. Psikolog internetteki biyografisinden en az altmış yaşında görünüyordu. Ama kapıdaki kadın Vivian'ın gözlerine sahipti, belki de kızıydı.

Kit rozetini gösterdi. "SDPD. Dr. Vivian Carlisle ile görüşmek istiyoruz."

Kadın gözlerini kırptırdı, sonra hızla kendine geldi. "Şu anda ziyaretçi kabul etmiyor. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır," dedi Kit, nazik ama kararlı bir sesle. "Onunla konuşmamız şart."

Birkaç saniye sonra kadının arkasında beliren bir adam, "Kapıda kim var?" diye seslendi. Daha yaşlıydı, yüzü yara bere içindeydi, başı sargılıydı ve kolu askıdaydı. Kit'in rozetine temkinli bir bakış attı. "Dün gece kaza mahallindeki memura ifade verdik."

Bir kaza bütün gece neden çağrı kabul etmediklerini açıklar. Reeves'in lehine bir işaret daha.

"Özür dilerim efendim," dedi Kit, karşısındakinin Vivian'ın kocası olduğunu varsayarak. "Rahatsız etmek istemem ama eşinizle acilen konuşmam gerekiyor. Çalışanlarından biriyle ilgili."

Adamın gözleri büyüdü. "?"

"Sam Reeves," dedi Baz. "İçeri girebilir miyiz?"

"O iyi mi?" diye sordu adam kapıyı biraz daha açarak.

Kit ona tarafsız bir gülümseme verdi. "Yaralanmamış. Dr. Carlisle'la gerçekten konuşmamız gerekiyor."

"Sadece bir süreliğine," dedi genç kadın kararlılıkla. "Annemin dinlenmeye ihtiyacı var." Adama ters bir bakış fırlattı. "Babamın da öyle."

Gözlerini devirdi ve kapıyı tamamen açtı. "Lütfen içeri gelin. İsimlerinizi almadım."

"Ben Dedektif McKittrick ve bu da ortağım Dedektif Constantine."

"McKittrick?" diye sordu başka bir kadın evin içinden. "Richard, adının McKittrick olduğunu mu söyledi?"

"Evet, canım. Seninle Sam hakkında konuşması gerektiğini söylüyor."

Sam. Dr. Reeves değil.

"İçeri gelmelerini ve acele etmelerini söyle."

Kit ve Baz, kocasının peşinden, Dr. Vivian Carlisle'ın kanepede oturduğu ve alçıya alınmış bacağını kaldırdığı, konforlu bir şekilde döşenmiş oturma odasına girdiler.

Ciddi bir kaza o zaman.

Kit ve Baz gösterilen yerlere oturdular ve Baz görüldüğünden çok daha yumuşak olan bir mindere uzanırken sessiz bir ses çıkardı.

Yaşlı kadına acıyla gülümsedi. "Uzun bir gece. Görünüşe göre sende de bir tane varmış."

"Ben yaptım. Ben Vivian Carlisle. Sam'e ne oldu?"

Kit, "Müşterilerinden biriyle olan ilişkilerine dair anlattıklarını teyit etmemiz gerekiyor," dedi.

Vivian kaşlarını çattı. "Sam şu anda nerede?"

"Karakolda bir sorgu odasında." Kit tepki vermesi için kadını dikkatle izledi. Uzun süre beklemesi gerekmedi.

"Ne oluyor be?" Vivian talep etti. "Neden görüşme odasında?"

Kit, "Çünkü benim direkt hattımı isimsiz bir şekilde aradı," dedi. "Devam eden bir soruşturmadan bahsetti ve biz de onu sorgulamak istedik."

"Yeterince uzun sürdü. Pazartesi günü seni aradı."

Yani Carlisle biliyordu. Reeves'in lehine olan işaretler giderek artıyordu. "Colton Driscoll hakkında ne bildiğini söyleyebilir misin?"

Vivian kızına ve kocasına baktı. "Siz ikiniz çalışma odasına gidip kapıyı kapatabilir misiniz? Onları oraya ben götürürdüm ama ..." Bacağına işaret etti, onlar koridorda kaybolurken bekledi, bir kapı kapandıktan sonra sesleri kesildi. "Dr. Reeves birkaç haftadır Colton Driscoll için endişeleniyordu. Adam 'genç ve güzel şey' ve onun mezarı hakkında konuşmaya başladığında endişelenmişti. Driscoll yeni bir genç kadından bahsedince daha da endişelendi. Driscoll zorlayıcı bir yalancıdır. Driscoll'un doğruyu söylediğinden emin olmak için SDPD'ye isimsiz bir telefon görüşmesi yapmanın uygun olacağına karar verdik. Pazartesi gününden beri parkta bir ceset bulunduğuna dair bir açıklama bekliyoruz ama hiçbir açıklama gelmedi. Sam giderek daha fazla endişelenmeye başladı." Başını öne eğdi. "Bir mezar buldunuz mu?"

Kit bir kez başını salladı. "Getirdik. Dr. Reeves'i getirdik. Çünkü biz bir ceset bulduğumuzu doğrulayana kadar mezarı nereden bildiğini bize söylemeyi reddetti. Sonunda bize bu hikayeyi anlattı ve sizin de bunu doğrulayabileceğinizi söyledi."

"Doğruyu söylüyor. Sam Reeves iyi bir adam. Bazen fazla iyi."

"Bu da ne demek oluyor?" Baz kuşkuyla sordu.

Vivian'ın bakışları buz gibiydi. "Bu onun kocaman bir kalbi olduğu ve müşterilerine kişisel olarak çok fazla yatırım yapma eğiliminde olduğu anlamına geliyor. Bu alanda akıl sağlığını korumak için profesyonel mesafeyi korumak gerekir. Çok fazla önemsemek sizi içten içe yiyip bitirir."

Ortak bir noktamız var, Kit diye düşündü.

Dr. Reeves leylak veya lakros hakkında bir şey söyledi mi?"

"Hayır, ama dün görüşmemizden sonra Bay Driscoll ile bir seans yaptı. Daha derine inmeyi ve umarım daha fazlasını bulmayı planlıyordu. Sanırım buldu da. Potansiyel mezar alanını bugün kendim kontrol edecektim ama dün gece kocam ve bana bir araba dolusu genç çarptı ve ... Yakın zamanda hiçbir parkta yürümeyeceğim. Sanırım Dr. Reeves konuyla ilgili daha fazla bilgi bulmuştur."

"O yaptı." Kit'in söyleyeceği tek şey buydu. "Eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Sadece sizi özellikle seçtiğini söyledi, Dedektif. Ona neden özellikle sizi aradığını sordum. Sizi bir arkadaşından duyduğunu ve unutulmuş kurbanlarla ilgileniyor gibi görüldüğünüzü söyledi. Bu yönünüze hayran kalmış."

Kit buna ne diyeceğinden emin değildi. Reeves'in neden onu aramayı seçtiğini merak ediyordu. "Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum."

"Eğer bir avukata ihtiyacı olursa, ona bir avukat sağlayacağımı da ekleyeceğim. Ona ev telefonunu aramasını söyle. Cep telefonum kazada zarar gördü ve henüz yenisini almadım."

"Bir avukatı var," dedi Kit, "ama ona haber veririm. Senin için endişeleniyordu."

"Ona iyi olduğumu söyle. Kendiniz çıkabilir misiniz?"

Kit ve Baz sessizce arabalarına doğru yürüdüler. "Ee?" diye sordu kadın, ikisi de kemerlerini bağladıktan sonra.

"Reeves doğruyu söylüyormuş," dedi Baz ve sesi o kadar hayal kırıklığına uğramıştı ki Kit gülmek zorunda kaldı.

"Çok özür dilerim."

Ters ters bakmaya çalıştı ama sonunda iç geçirdi. "En azından katilimiz elimizde."

Beş genç kadın, altı değil. "Evet."

SDPD, San Diego, Kaliforniya
9 Nisan Cumartesi, 11:05

Sam volta atmaya ara vererek görüşme odasının aynasına baktı. Arkada hâlâ birileri varsa bile onları göremiyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Laura'ya döndü. "Bu iyi mi, kötü mü?"

Çok tanıdık bir omuz silkme hareketiyle omzunu kaldırdı. Bu omuz silkmeden gerçekten nefret ediyordu ama bir şey söyleyemiyordu çünkü o buradaydı, onu temsil ediyordu. Gelmemeyi seçebilirdi ama gelmişti ve bunun için minnettar olabilirdi ama yine de burada, onun alanında olmamasını dileyebilirdi.

Parfümünün kokusu burnunu kaşındırdı.

Kadının sesi kulaklarının kanamasına neden oldu.

Bir zamanlar onun gülümsemesini görmek bile kalbinin mutlulukla çarpmasına yeterdi. Şimdi ise onun gülümsemesinin ne kadar soğuk ve hesapçı olduğunu görüyordu.

Onun hakkında bu kadar yanılmış olmak uzun süre kafasını kurcalamıştı. Ona güvenmiş olmak.

Gerçeği görmesine yardım eden Joel olmuştu - Laura Letterman gibi insanlar görmenizi istedikleri şeyi görmenizi sağlama konusunda uzmandılar.

Bu deneyimi yaşamış ve ondan ders çıkarmıştı. Müşterilerindeki benzer özellikleri görmesini kolaylaştırmıştı.

Bu yüzden ona bunun için de minnettar olabileceğini tahmin etti.

"İkisi de olabilir, ikisi de olmayabilir ya da hem iyi hem de kötü olabilir," dedi. "Driscoll'u buraya getirip sorguluyorlarsa, sorgusunun cevaplayabileceğin sorulara yol açması ihtimaline karşı seni burada tutuyor olabilirler."

Bunu düşünmüştü. Tüm bu gecikmenin bununla ilgili olduğunu umuyordu.

"Joel sana Siggy hakkında mesaj attı mı?" diye sordu.

Telefonunun ekranına dokundu, sonra başını salladı. "Yaklaşık beş dakika önce. Siggy'nin evinde rahat olduğunu söyledi. Buraya geri dönüyormuş."

"Geri gelmek zorunda değil."

Laura ona yine o aptal olma bakışını attı. "O senin arkadaşın, Sam. Senin için endişeleniyor. Bırak telaşlansın. Köpeğin fotoğrafını gönderdi." Yumuşak bir kahkaha attı. "Çok tatlı."

Sam'in fotoğrafı görebilmesi için telefonunu eğdi. Siggy kafesindeydi, dili mutlu bir şekilde sallanıyordu. En azından korkmamıştı.

Sam köpeğinin korktuğu düşüncesinden nefret ediyordu. "Onu ne zaman aldınız?" Laura sordu.

Sam aynaya yaslanmış, kendisini izleyenleri aklından çıkarmaya çalışıyordu. "Senden ayrıldığımın ertesi günü."

Gözleri büyüdü ve sonra acıyla gülümsedi. "Muhtemelen senin için benden daha iyi biri."

"Hiç şüphesiz," dedi Sam, konuyu değiştirme ihtiyacı duyarak. Aynanın arkasındaki herhangi birinin kişisel işlerini bilmesinden rahatsızdı. Zaten bildiklerinden daha fazlasını biliyorlardı ve derinlere indiklerinden de emindi. "McKittrick ve Constantine ile daha önce çalıştınız mı?"

"Constantine, evet." Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. "O iyi bir polis. Prosedürel olarak çok titizdi. Sarsılmazdı

ve müvekkilim şu anda San Quentin'de ömür boyu hapis yatıyor." Başını öne eğdi. "Psikiyatristleri sevmez. Bunu davadan hatırlıyorum çünkü bir psikiyatrist müvekkilimin lehine tanıklık etmişti." Bir omuz silkme daha. "Azaltılmış kapasite savunması yapmaya çalıştık ama savcının psikiyatristi benimkini suya düşürdü."

Sam alaycı bir tavırla, "Talihsizlik," dedi.

"Çok suçluydu, ben de bir Hail Mary attım. Bazen işe , bazen yaramıyor. Constantine ve ortağına karşı dikkatli olun. Senden şüphelenmeye yatkınlar ya da en azından Constantine öyle."

Sam, McKittrick'in dairesine vardığında yüzünde beliren hayal kırıklığını hatırlıyordu. O zaman onun iyi biri olduğunu ummuştu ama aptal suç tahtası bu gemiyi batırmıştı. Lanet silahtan bahsetmiyorum bile. Onu kasadan hiç çıkarmamış olmayı diledi.

Sadece onun adil olmasını umabilirdi. Onun birini öldürebileceğini düşünmesinden nefret ettiğini fark etti. Adam onun bir katil olmadığına inandığı Constantine'in onun hakkındaki düşünceleri pek umurunda değildi. Ama McKittrick'in ... ne yapmasını istiyordu? Ondan hoşlanmasını mı?

Evet, öyle. Söyledi. Çocukçaydı ama doğruydu.

"Teşekkürler. Dikkatli olacağım. O'na ulaşabildin mi? Vivian?"

"Bilseydim sana söylerdim," dedi, kırılcı olmayan bir sesle.

O da bunu biliyordu. "Özür dilerim." Bir sandalye çekerek oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. "Bu oldukça korkunç."

"Yanlış bir şey yapmadın," dedi onu gerçekten yatıştıran pratik bir sesle. "Direnmen ve silahın dışında."

İnledi. "Ben bir aptalım."

"Onlara doğrulttun mu?"

"Hayır. Kapıyı açtığımda aşağı doğru tutmuştum." İç çekti. "Ya Driscoll'sa diye düşündüm."

"Sizi suçladığımı söyleyemem, özellikle de ofisinize gelmek için neler yaptığını bildiğimden. Endişelenmeyin. Bunu düzeltebiliriz. Tutuklamaya direnme suçlaması cömertliklerine bağlı olabilir. Sizi henüz tutuklamadılar, yani bunu halletmek için hâlâ zaman var."

"Bir kaydım olamaz," diye mırıldandı. "Yapamam işte."

"Bir de şu bak," dedi kadın, sesi neredeyse eğleniyor gibiydi.

"Şimdiye kadar çok sıkıcı bir izci hayatı yaşadın, bu bir gün partilerde anlatacağın bir hikaye olabilir. Kendini gerçek bir baş belası olarak gösterebilirsin."

Kaşlarını çattı. "Sıkıcı olmak kötü bir şey değil." Yine de onu aldatmak için öne sürdüğü sebep buydu ve bu hâlâ canını sıkıyordu. "Senin için yeterince ilginç olmadığım için çok üzgünüm."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, özür dilerim. Şurada sessizce oturup dedektiflerin gelmesini bekleyeceğim."

"Tamam."

Ama oturamadı. Tekrar adım atmaya başladı, sırf prensip gereği aynayı ters çevirmek istiyordu. Ama yapmadı. Bunu daha da kötüleştiremezdi.

Kapı açılıp McKittrick ve Constantine tekrar içeri girdiğinde odanın etrafında yüz tur atıyordu.

McKittrick bir an için onun bakışlarını tuttu ama ne düşündüğünden emin değildi. Sandalyeleri işaret etti.

"Lütfen oturun, Dr. Reeves. Konuşacak çok şeyimiz var."

Kalp vurmak, o itaat etti. "Yaptı mı sen bulmak Colton Driscoll?"

"Öyle de denebilir," dedi Constantine.

McKittrick içini çekti. "O öldü."

Şoke olan Sam'in ağzı açık kaldı. "Ne? Nasıl? Ne zaman?" Hassiktir. Benim mı düşünüyorlar?

"Onu evinde bulduk," Constantine, "bir ipe asılı halde."

Sam kendini enayi yumruğu yemiş gibi hissetti. "Aman Tanrım. Neden?"

McKittrick, "Cinayetleri işlediğine dair bir itiraf notu bırakmış," dedi. "ME ölüm saatini sabah üç ile yedi arasında gösteriyor. Dün öğleden sonra seansa geldiğinde üzerinde ne vardı?"

Sam'in aklı karışmıştı. "Posta odası üniforması. Khakis ve polo tişört. Maviydi."

"Teşekkür ederim," dedi McKittrick. "Bay Driscoll'un işimiz bittikten sonra patronunuzun evine uğradık. Dr. Carlisle hikayenizi doğruladı."

Sam rahatlayarak sarktı. "Teşekkür ederim. O iyi mi?"

McKittrick, "O iyi," diye güvence verdi. "Bir arabanın içindeydi

dün gece kocasıyla birlikte kaza geçirmiş. Her ikisi de hastanede hafif yaralar için tedavi görmüş ve sonra taburcu edilmiş, ancak telefonu parçalanmış. Size iyi olduğunu söylememi istedi."

Sam gözlerini kapadı, biraz başının döndüğünü hissetti. Vivian iyiydi ve dedektifler artık ona inanıyordu. Her şey yoluna girmiş olabilirdi.

Colton hariç. Bu onu beklediğinden daha fazla rahatsız etmişti.

Sam gözlerini açtı ve McKittrick'in onu izlediğini gördü, bakışları hâlâ okunamıyordu. "Bay Driscoll'un kendini öldürmesine şaşırdım," dedi. "Onu böyle bir şey yapacak biri olarak görmezdim."

"Bu, müvekkilimin gitmekte özgür olduğu anlamına mı geliyor?" Laura ona sus artık bakışı atarak araya girdi.

McKittrick başını salladı. "Tutuklamaya direnme suçlamasını düşüreceğiz. Colton Driscoll'u dikkatimize sunarak bize bir iyilik yaptınız, Dr. Reeves ve size teşekkür ediyoruz. Lütfen ilk fırsatta silahınızı Kaliforniya'da kaydettirin."

Sam ürpererek bir nefes verdi. "Evet, elbette. Bunu yapacağım."

"O zaman gitmekte özgürsün," dedi. "Baz, telefonu sende mi?"

"Evet," diye homurdandı Constantine. Sam'e telefonunu uzattı. "Al."

Sam kibarca, "Teşekkür ederim," dedi.

Cebinden Milk-Bone tarzı küçük bir köpek ödülü çıkardı, sonra da gülümseyerek onu şaşkına çevirdi. Sam gözlerini onun yüzünden ayıramadı. Şirin bir komşu kızı gibi güzeldi ama gülümsediğinde tüm yüzü aydınlanıyordu.

"Siggy için," dedi. "Onu korkutmak istememiştik."

İkramı alırken Sam'in ağzı kıvrıldı. "Eminim şimdiye kadar her şeyi unutmuştur ama bu ikram hoşuna gidecektir."

Laura ayağa kalktı. "Şimdi müşterimi eve götüreceğim. Sam?"

McKittrick'e son bir kez başıyla selam verdikten sonra Laura'yı koridora kadar takip etti.

"Teşekkür ," dedi Laura'ya. "Geldiğin için. Minnettarım. Sana ne kadar borcum var?"

"Hiçbir şey. Sanırım sana bu kadarını borçluyum. Gitmeye hazır mısın?"

Bir an için ona, bir zamanlar sevdiği bu kadına baktı. Kalbinde iyilik vardı ama aynı zamanda çok fazla kötülük de vardı.

"Joel'in yolda olduğunu mu söyledin?"

Kızın ifadesi değişti. "Evet. Onu bekleyecek misin?"

Sam neredeyse, Hayır, seninle geleceğim, diyecekti ama sonra onu başka bir adamla yatakta bulduğunda neler hissettiğini hatırladı. Ne kadar acı vermişti. Onu sevdiği ya da terk ettiği için kendini hırpalamayacaktı. Ama o yola tekrar girmeyecekti.

"En iyisi bu. Siggy onun evinde. Köpeğimi alabiliriz, sonra beni eve götürebilir. Cidden, Laura, bugün yaptıkların için minnettarım."

"Aslında hiçbir şey değildi. Ben olmasam da olurdu. Ama her karşı temsilci bulundurmak daha iyi." Bir adım geri çekildi, bakışları biraz pişmanlık doluydu. "Kendine iyi bak, tamam mı?"

"Yapacağım. Sen de öyle."

Onun gidişini izledi, sonra üniformalı bir memurun bir adım kadar arkasında durduğunu fark etti.

"Size lobiye kadar eşlik edeceğim," dedi polis.

"Oh, elbette. Peki ya eşyalarım? Dizüstü bilgisayarım ve cüzdanım?"

"Bunları resepsiyona asacaklar. Hepsini geri alacaksın. Bu taraftan lütfen," dedi polis ve Sam onu takip etti.

Ama gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. Omzunun üzerinden baktığında McKittrick'in görüşme odasının kapısında durduğunu ve sessizce onu izlediğini gördü.

Köpek ödülünü tutan elini kaldırdı, sonra bir daha arkasına bakmadı.

SDPD, San Diego, Kaliforniya
9 Nisan Cumartesi, 11:25

Kit görüşme odasına geri döndüğünde Baz kaşlarını kaldırdı.

"Neydi o?"

Gözünü kırpmadı. "Ne?"

"Bu gülümseme. Ve bir köpek ödülü?" Yüzünü buruşturdu. "Ceplerinde köpek maması mı taşıyorsun?"

"Tabii ki seviyorum. Snickerdoodle onları seviyor. Ve köpeğini korkuttuk."

Baz biraz utanarak bakma nezaketini gösterdi. "O kısım için özür dilerim. Ama gerisi için değil."

"Bize bir katil verdi."

Baz sandalyesinde arkasına yaslanmış, onu inceliyordu. "Hâlâ şüphe duyuyor gibi görüldüğün bir katil. Neden?"

Masanın köşesine oturdu. "Beş cinayet. Neden beş? Neden Cecilia Sheppard dahil altı değil? Neden on değil? Yıllar boyunca tüm kurbanlarını gerçekten bulduğumuzu mu düşünüyoruz? Bu tesadüfü gülünç seviyelere çıkarmak olur."

"Dediğim gibi, belki de öldürdüğü onca insanı itiraf etmek istemedi."

"Hollywood yıldızlarıyla parti yaptığını iddia eden patolojik bir yalancı. Yüzlerce insanı öldürdüğünü iddia etmediğine inanamıyorum. Ya da kendini öldürecek kadar pişmanlık duyduğuna."

Baz yüzünü buruşturdu. "Doğru. Ama tek endişen bu mu?" Kadın kararsızca omuz silkti. "Bilmiyorum. Kendimi kötü hissediyorum."

"Cecilia'yı biliyordu," dedi Baz parmaklarıyla sayarak. "Onun leylak rengi üniforma giydiğini biliyordu. Jaelyn'in mezarını biliyordu. İtiraf etti. Ve Tanrı aşkına, bu ayrıntıyı basından sakladığımız halde kelepçeleri ve pembe sprej boyası vardı. Daha ne görmek istiyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedi ve ciddiydi. Bilmiyordu. Bu onu çok rahatsız etti.

"Bu davayı kapattığımızı söyleyebilirim. Ve bir seri katili yakaladığımız için övgü alacağız, Kit. Kariyerinin bu erken döneminde bu senin için büyük bir başarı." Kaşlarını çatı. "Bu bir başarı korkusu mu?"

Bu fikirle alay etti. "Hayır. Bu çok uygun geliyor. Çok kolay."

Gülümsemesi nazikti. "Bazen kolaydır. Her vaka Wren'inki gibi değildir. Bazen kötü adamı yakalınız. Bunu sen de biliyorsun. Cinayet masasına katıldığından beri payına düşenden çok daha fazla davayı sonuçlandırdın."

İç çekti. "Haklısın. Bunu çok zorlaştırıyorum. Navarro'yu arayalım."

"Yapacağız. Ama önce ... Reeves'e gülümsemenin sebebi neydi, Kit? Ben ciddiylim."

"Bilmiyorum," diye mırıldandı bir kez daha. "Memnundum. Doğruyu söylediğine sevindim. Kendini daha az suçlu göstermek için hayır işi yapan bir sahtekâr olmadığına sevindim. Sahte olmadığı ve gerçekten samimi olduğu için sevindim."

"Ondan hoşlanıyorsun," dedi Baz sessizce.

Ağzı gerildi. "Onu tanımıyorum." "O zaman onun fikrini seviyorsun."

Bu doğru değildi. "Birinin iyi ve nazik olduğu ve olduğunu iddia ettiği kişi olduğu fikrini seviyorum. Hiç tanımadığı genç kadınlar için kariyerini riske atmasına saygı duyuyorum."

Adam aynı zamanda pek çok insandan da sadakat görüyordu; patronu ve kocasından, Joel Haley'den ve hatta onu eve bırakma teklifini reddettiğinde çok üzgün görünen köpekbalığı avukatından bile.

Bu Kit'in merakını uyandırdı. Burada bir hikâye olduğundan emindi.

Bu hikayenin ne olduğunu asla öğrenemeyecek olması çok kötü. Onu bir daha görmek için hiçbir nedeni olmayacaktı.

Baz hoşnutsuz bir ifadeyle, "Sanırım bütün psikiyatristler kötü değil," diye izin verdi.

Kit onun elini okşadı. "Üzgünüm Baz. Eminim görür görmez nefret edebileceğin başka bir narsist psikiyatristle karşılaşırız."

Bir an kaşlarını çattı, sonra güldü. "Peki." Sonra ayıldı ve kadın kendini onun bir sonraki söyleyeceği şeye hazırladı. "Onu tekrar görecek misin?"

"Hayır. Neden yapayım ki? Sürekli söylediğin gibi, bu dava kapandı. Navarro'dan, tutuklanmasının ileride başına iş açması ihtimaline karşı resmi bir teşekkür mektubu yazmasını isteyebilirim." Geçimini mahkemeler tarafından yönlendirilen müşterilerden sağlayan bir psikolog temiz bir itibara sahip olmalıydı. "Ama bunun dışında onu tekrar görmek için bir nedenim yok."

Ona bilmiş bir bakış attı. "Onu arayabilirsin, biliyorsun. Ona çıkma teklif edebilirsin. Yirmi birinci yüzyıdayız. Kadınlar böyle şeyler yapar."

Bu düşünce hoş olmayan bir düşünce değildi.

Bu da onu Colton Driscoll'un itiraf notuyla ilgili şüphelerinden daha fazla rahatsız etmiş olabilir.

"Görmeyeceğim," dedi sessizce. Adamı bir daha göremeyeceği için pişmanlık duyabilirdi ama bu kadarına izin verebilirdi. "Benim çok dolu bir hayatım var. İstedğim gibi bir hayat. Ben iyiyim, Baz."

Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sadece başını salladı. "Mesaj alındı. Mürekkep tepsisinde Ix-nay."

"Teşekkür ederim. Bak. Uzun bir yirmi dört saat oldu. Hadi Navarro'yu kontrol edelim, sonra da eve gidip cebimdeki diğer ödülleri Snickerdoodle'a verip biraz kestireceğim."

Baz'a bir elini uzatarak onu ayağa kaldırdı. Baz sırtını gererken inledi.

"Kestirmeye gidiyorsun ve gençsin. Benim nasıl hissettiğimi düşünsene. Bütün gece uyumak için çok yaşlıyım."

Kit kıs kıs güldü, sonra kendini gülmeye bıraktı. Baz eğlenerek başını sallarken kahkaha karnından yuvarlanarak onu titretti.

"Öyle demek istemedim," dedi kahkahası hırıltılı bir şekilde sona erdiğinde.

"Bunu söylediğini Marian'a söyleyeceğim. Herkese söyleyeceğim. Bunu sen söyledin."

Gözlerini kısmıştı. "Herkese gülümsediğini söyleyeceğim ve köpeği için ona bir bisküvi verdi." Bu onu susturdu. "Sen bir pislisin." Gülümsedi. "Ve bunu sakın unutma."

SDPD, San Diego, Kaliforniya
9 Nisan Cumartesi, 12:10

Kit nezarethaneye girdiğinde yüreği ağzına geldi. Navarro ve patronu ofisindeydiler ve ikisi de neşeye gülümsüyorlardı.

"Sakın buna cüret etme," diye mırıldandı Baz.

Ona baktı, biraz incinmiş gibiydi. "Neye cesaret edeyim?"

"Onlara bunun bir hata olduğunu düşündüğünüzü söyleyin. Biz bulduk

İtiraf. Kelepçeleri ve boyayı bulduk. O öldü. O yaptı ve öldü."

Sessiz bir nefes aldı. "Lanet olası işimi yapacağım, Baz. Tıpkı bana öğrettiğin gibi." Sonra Navarro'nun ofisine doğru yürüdü, Baz da arkasından kekeleyerek.

"Kit," diye tısladı Baz.

"Ona gerçekleri anlatacağım. Sonra seçim onun. Tamam mı?"

Ki bu doğru değildi. Navarro endişelerini görmezden gelseydi, yine de endişeleri olacaktı. Yine de cevaplar için etrafı kurcalayacaktı. Navarro'nun kapısına vurdu ve Navarro onları içeri buyur etti.

"McKittrick, Constantine, içeri gelin," dedi kocaman bir gülümsemeyle. "Bugün güzel bir gün."

Kit saygıyla, "Evet, efendim," dedi.

Navarro'nun gülümsemesi durakladı. "Ne oldu?"

Birden iki adamın da bakışları ona ve Baz'a kilitlendi. Baz

kesin bir ifadeyle, "Hiçbir şey," dedi. "Colton Driscoll bir

süredir

morga nakledildi ve CSU onun

Eve. Dr. Reeves'in hikayesini doğruladık ve serbest bırakıldı. Tıpkı size söylediğimiz gibi, efendim."

"O zaman neden az önce limon emmiş gibi görünüyorsun McKittrick?" Navarro talep etti.

Kit omuzlarını dikleştirdi ve bilerek Baz'a bakmadı. "Akla yatmayan birkaç ayrıntı var, efendim."

Navarro masasının köşesine oturdu. "Altı değil de beş kurban olduğunu söyleyen itiraf mektubundan başka bir şey mi?"

Kit başını salladı, çünkü ona endişelerinden zaten bahsetmişti, ama onun kendisini duyduğundan emin olmak istiyordu. "Çoğunlukla bu. Ayakkabılarından da şüpheleniyorum. Dolabındaki ayakkabıların çoğu yıpranmışken onlar yepyenydi. Ve Jaelyn Watts'ın mezarı yakınında bulduğumuz izi bırakan ayakkabının aynısı."

Navarro kaşlarını çatarak, "Bu ortak bir ayakkabı, Kit," dedi. "Bu konuda hepimiz hemfikiriz."

Evet, öyleydi ama yine de Sam Reeves'in parkta giydiği ayakkabıların aynısı olduğu gerçeğini aklından çıkaramıyordu. Bu sadece bir tesadüf müydü?

"Başka ne var dedektif?" diye sordu kaptan. Keskin bakışlı bir adamdı ve neredeyse sürekli çatık kaşlıydı. Ama Kit onun içten içe iyi bir adam olduğunu biliyordu.

"Neden bugün? Neden bugün kendini öldürdü? Yakalanmak üzere olduğunu biliyor muydu? Ve eğer biliyorsa, nasıl bildi? Dört değil de beş ceset bulduğumuzu nereden biliyordu? Suç mahallini ziyaret etti mi? Bu şekilde mi biliyordu? Jaelyn'in cesedinin bulunmasını gizli tuttuk."

Adamlar önce birbirlerine, sonra Baz'a baktılar.

Kit sonunda ortağına baktı. Çenesi gergindi ve yanakları kızarmıştı; öfkeden mi, utançtan mı, yoksa yorgunluktan mı, Kit emin değildi. Muhtemelen bir kombinasyondur.

"Beşinci cesetten yeterince insanın haberi vardı," diye homurdandı Baz. "Dışarı sızmış olabilir. Ya da belki Jaelyn'den haberi yoktu ve bahsettiği beşinci kurban Cecilia Sheppard'dı."

"İkisi de doğru olabilir." Kit tereddüt etti ve sonra onu en çok rahatsız eden soruyu sordu. "Ama Jaelyn'in cinayeti sızdırıldıysa, kelepçelerin ve pembe sprey boyanın da sızdırılmış olması mümkün mü?"

Yüzbaşının kaşları çatıldı. "Driscoll'un masum olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle. "Kurbanları biliyordu ama Dr. Reeves'e göre patolojik bir yalancıydı, bu yüzden tam olarak ne bildiğini ve ne zaman bildiğini kim bilebilir? Son kurbandan, altıncı kurbandan, sekiz ay önce kaybolmuş olmasına rağmen hâlâ hayattaymış gibi bahsediyordu. Suçsuz olduğunu söylemiyorum. Bazı şeylerin birbirine uymadığını söylüyorum ve kutlama yapmadan önce hiçbir şeyi gözden kaçırmadığımızdan emin olmak istiyorum."

"Nasıl?" Navarro sordu.

"Mesela kurbanlarını nasıl ayarttı? Beş tane olduğunu itiraf etti. Cecilia Sheppard'ı da dahil edersek altı tane olabileceğini biliyoruz. En az on yedi yıldır genç kadınları öldürüyor. Belki yirmi. Bulduğumuz beş kurbandan dördü kazara bulunmuş. Daha fazlası olmalı. Kim onlar? Onları nerede öldürdü? Nereye gömdüler? Neden parkları seçti? Ve bu kadar çok insanın yürüdüğü parklara insanları gömmeyi nasıl başardı? Sorularım var."

Kaptan başıyla onayladı. "Hepsi geçerli. ME ne diyor? Ölüm nedenini doğruladı mı?"

"Bu öğleden sonra otopsi yapacak," dedi Kit. "Dr. Batra olayla ilgileniyor."

"O iyi," dedi kaptan. "Ne diyeceğini görmek için bekleyeceğiz. Eğer Driscoll'un kendini astığından şüphe etmek için herhangi bir neden olduğuna inanırsa, ona göre hareket edeceğiz. Ve eğer Driscoll'un kendini öldürdüğü sonucuna varırsa, o zaman hala bu cevapları bulmamız gerekir. Özellikle de başka kurbanlar varsa. Ve hala Jane Does'a ait olan iki cesedin kimliğini tespit etmemiz gerekiyor."

Navarro bakışlarını Kit'ten Baz'a çevirmişti. "Ne düşünüyorsun Baz?"

Baz kapıya yaslandı ve avucunu yüzünde gezdirdi. "Şu anda uyumak istediğimi düşünüyorum. Ama daha çok bu adamın itiraf ettiğini düşünüyorum. İlk cesedi bulduğumuzdan beri, on beş yıldır bu davada tıkandık kaldık. Birçoğumuz için bu dava bazen geceleri uykusuz kalmamıza neden oluyor." Kit'e baktı, gözleri pişmanlık doluydu. "Davalardan biri," dedi ve Kit onun Wren'in cinayetini kastettiğini anladı. "Bunun doğru olmasını istiyorum, Reynaldo. Ördek gibi vaklıyor."

Kit'in göğsü sıkıştı. Bu adamların üçü de yıllardır Cinayet Masası'nda çalışıyordu ve bu soruşturmaya aşinaydılar. Elbette bu olayı çözmek için duygusal bir bağ kuracaklardı. Son dört yıldır yakaladığı yeni vakalarda da öyleydi. Eski davalarda da öyleydi. Baz'a anlayışlı bir gülümseme verdi, o da gülümseyince kalbinin etrafındaki bant gevşedi. Tartışma sona erdi. Araları iyiydi.

Navarro acımasızca başını salladı. "Ben de bunun doğru olmasını istiyorum. Otopsi bittikten sonra Batra'nın ne diyeceğini bekleyeceğiz ve sonra oradan devam edeceğiz. de evinize gidin. Biraz dinlenin, çünkü her halükarda Driscoll'un neyin peşinde olduğunu bilmemiz gerek. Ve kimliği belirlenemeyen kurbanlarla ilgili soruşturmayı yeniden açmalıyız. Ailelerini de rahatlatmamız gerekiyor."

"Evet, efendim," diye mırıldandı Kit.

Baz sadece el salladı. "Hepinize iyi geceler."

"Bekleyin," dedi kaptan. "Bu psikolog. Reeves. Seviyede olduğundan emin miyiz?"

Baz başını salladı. "Patronu hikayesini doğruluyor. Görünüşe göre bu adam sadece doğru olanı yapmak istemiş ama kişisel ve mesleki ahlaki konusunda iki arada bir derede kalmış."

"Aslında, departmandan bir mektup talep etmek istiyorum, efendim," diye ekledi Kit. "Ona teşekkür eden. Bu aynı zamanda tutuklanmasının bir yanlış anlaşılma olduğunu da gösterecektir. Böyle bir şey kariyerine zarar verebilir ve o zaten yardım etmek için bunu riske attı."

"Bugün taslağı hazırlayacağım," diye söz verdi Navarro. "Ben göndermeden önce bir göz atabilirsin."

"Teşekkür ederim. Gel bakalım ihtiyar," dedi Baz'a. "Seni eve bırakayım."

ALTINCI BÖLÜM

San Diego, Kaliforniya 9
Nisan Cumartesi, 15:15

"Aman Tanrım," Sam gece boyunca yaşadığı macerayı anlatmayı bitirdiğinde Ann Reeves elini boğazına götürdü.
"Onlar

seni tutukladı mı?"

O ve Joel, Siggy'yi aldıktan sonra doğruca ailesinin evine gelmişlerdi ve şimdi dördü yemek masasının etrafında toplanmış, bir önceki geceden kalan lazanya ile geç öğle yemeğinin kalıntılarıyla çevrelenmişlerdi.

"Ve sonra gitmeme izin verdiler," güvence verdi Sam. "Sadece bir yanlış anlaşılmaydı. Her şey yolunda anne."

"Ama yüzün." Annesi yanağını karartan morluğa baktı. "Sana vurdular mı?"

"Tam olarak değil," dedi Sam ona. "Beni tutukluyorlardı ve ben ... şey, ben ..." Bir nefes aldı. "Kollarımdan tuttular."

"Oh," dedi anne ve babası birlikte.

"Mücadele ettin," dedi annesi sessizce.

"Yaptım. Dedektiflerden biri belki de olması gerekenden biraz daha sertti."

Söz konusu dedektifin kendisinden on beş santim kısa ve altmış kilo hafif olduğundan bahsetmeyecekti. Bu küçük düşürücüydü.

Ann'in ağzı öfkeyle gerildi. "Onları dava etmeliyiz."

"Hayır," dedi Sam çabucak. "Ben görevimi yaptım. Sadece gitmek istiyorum." Saygınlığımdan geriye kalanlarla .

Bill Reeves ikinci tabak lazanyasını yemekte olan Joel'e döndü.

"Bu onun kariyerine zarar vermeyecek mi?" Bill sordu.

"Hayır, efendim," dedi Joel. "Dedektifler tüm suçlamaları düşürdüler ve davayı kapatmalarına yardımcı olduğu için ona teşekkür ettiler." Sam'e sinsi bir bakış attı. "Sanırım Dedektif McKittrick onu sevdi bile."

Sam gözlerini devirdi ve Joel'e onun kendisine gülümsediğini söylememiş olmayı diledi. Adrenalini azaldıkça daha da sinirlenmeye başlamıştı. McKittrick'i bundan önce sevmiş ve ona saygı duymuştu. Şimdi . . . Belki ona hâlâ saygı duyuyordu ama artık ondan hoşlanmıyordu. "Siggy'yi korkuttukları için bana bir köpek bisküvisi verdi."

Joel, Sam'in babasına komplocu bir fısıltıyla, "Ve ona gülümsedi," dedi. "Dedektif McKittrick asla gülümsemez. Bana bile ve ben ... şey, ben benim."

Ann güldü. "Evet, Joel, canım. Sen sensin ve biz sana her gün minnettarız. Sana biraz daha lazanya getireyim mi?"

Görünüşe göre anne ve babası Sam'in sözünü dinlemiş ve konuyu kapatmışlardı ve Sam bunun için son derece minnettardı.

"Hayır hanımefendi, ama teklifiniz için teşekkür ederim. İştahım kapandı." Joel tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Laura'yı görmek bana bunu yapıyor."

Bill ismi duyunca kaşlarını çatı. "Laura? Bunu neden gördün? -" Cümlesini tamamlayamadan sözünü kesti. Ailesinin Laura Letterman'a duyduğu tiksinti sınır tanımıyordu.

Joel gözlerini devirdi. "Sam onu kendisini temsil etmesi için çağırdı." Hem hem de anne ve babası ona döndüğünde Sam yüzünü buruşturdu , yüz ifadesi ekşidi. "Tanıdığım tek savunma avukatı oydu."

Babası bakakaldı. "Sam! Arayabileceğin başka bir avukat tanımadığına inanamıyorum. Onca insan arasından onu."

Sam Joel'a intikam vaat eden bir bakış attı. Joel ona sırtarak karşılık verdi. İçgüdüsel olarak hangi düğmeye basması gerektiğini biliyordu. Muhtemelen onu bu kadar iyi bir savcı yapan şeylerden biri de buydu.

"Panik içindeydim baba. Aklım başımda olsaydı, bana bir kamu avukatı bulmalarına izin verirdim."

Gerçi Laura ona beklediğinden çok daha fazla yardımcı olmuş, soğukkanlılığını korumasını sağlamıştı. Yine de karakolda işleri bittiğinde onun gittiğini görmek rahatlatıcıydı.

"Ya da bizi arayabilirdin," diye homurdandı Bill. "Tanıdığım bir savunma avukatı yok ama emin olun size o bi-den daha iyisini bulurdum."

"Bill," dedi Ann sertçe, onun sözünü keserek. "O berbat bir kadın ama ona kötü isimler takmaya tenezzül etmeyeceğiz."

Annesi nadiren küfreder ve Sam ile babasını her küfrettiklerinde azarlardı.

"Seni endişelendirmek istemedim," dedi Sam. "Bu yanlış anlaşılma stresin nüksetmesine neden olsaydı kendimi asla affetmezdim."

Bill gözlerini devirdi. "Ben iyiyim. Yeni diyetime ve her şeye uyuyorum. O lazanyadan hiç yemedim bile."

"Çünkü ona izin vermezdim," dedi Ann küstahça.

Bill yeni rejimde gerçekten çok daha iyiydi. Felç geçirdikten sonra hayatının değişmesi gerektiğini kabul etmişti ama yine de ailesine bakmayı seviyordu, bu yüzden onların sevdiği yemekleri yapmaya devam etti.

"En azından dün gece neden fazla yemediğini biliyoruz," dedi Bill. "Çok fazla tuz eklediğimi falan düşündüm."

"Hayır. Her zamanki gibi çok lezzetli." Joel kirli tabaklarını tutarak ayağa kalktı. "Beni doyurduğuna göre eve gidip uyuyacağım. Dün gece pek uyuyamadım."

Ann kaşlarını çattı. "Sam'in seni şafak sökene kadar aramadığını sanıyordum."

"Saat sabahın beşiydi," diye düzeltti Joel. "Ve daha önce uyumamıştım-" Sam'in annesi gülmek için dudağını ısırınca utanmış görünerek durdu.

"Anlıyorum," dedi. "Bu seferki kimdi? Onu tanıyor muyuz?"

Joel'in çapkınlık konusundaki şöhreti iyi biliniyordu. Sam bunun ne kadarının Joel'in tekrar incinmemeye çalışmasından kaynaklandığını merak ediyordu. Laura'nın ihaneti Sam'i yıkmıştı ama Laura'nın aynısını kendisine yapması Joel için her nasılsa daha kötü olmuştu.

Yine de onları bir araya getiren ortak deneyimleriydi. Joel sahip olduğu en iyi arkadaşı, bu yüzden Sam Laura'ya onu aldattığı için minnettar olmasa da, bunu gümüş astarlı bulutlardan biri olarak kabul etti.

Joel içini çekti. "Kayıt departmanından Amber, ve hayır, onu tanımıyorsun."

"Eğer aradığın kişiyi bulursan, onu bize getir," dedi Ann. "Ona bir kraliçe gibi davranacağız."

"Tercüme edersek," dedi Bill, "Ann senin için yeterince iyi olduğundan emin olmak için onu sorularla şişleyecek."

Joel'in gülümsemesi utangaçtı. "Teşekkür ederim, Ann. Minnettarım."

Joel'in anne babası o üniversitedeyken ölmüştü ve Sam'in anne babası gibi kendisiyle ilgilenen birilerinin olmasını özlemişti.

"Tabaklarını ben alırım," dedi Bill. "Sen eve git ve uyu. Sam ve Siggy'nin de eve sağ salim varmalarını sağlayacağız."

"Üç kat yukarıda, baba," dedi Sam kuru bir sesle. "Sanırım bunu kendi başımıza yapabiliriz."

"Biz de seninle geliyoruz," dedi Ann tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla. "Ve eğer biri bakar ya da fısıldarsa, inanın bana onlara günlerini göstereceğiz."

Sam buna inanmıştı. Normalde helikopter ebeveynlik yaptıklarında sinirlenirdi. Otuz beş yaşındaydı, lanet olsun. Ama bugün . . .

Bugün bunu yapmalarına izin verecekti.

Elinde bir tabak lazanya daha olan Joel'i uğurladıktan sonra Sam'in dairesine doğru yola koyuldular. Neyse ki etrafta ne bakan ne de fısıldayan kimse vardı.

Ama onun dairesi . . .

İçeri girdiklerinde Sam, "Siktir," diye mırıldandı.

"Normalde sana sözlerine dikkat etmeni söyledim," dedi annesi, "ama... lanet olsun."

Duvarlarda ve neredeyse tüm yüzeylerde, parmak izi için toz alan kişiden arta kalan siyah toz vardı. Çekmeceler açılmış ve tabaklar mutfak tezgâhının üzerinde gelişigüzel yığınlar halinde duruyordu.

Yatak odası da benzer bir durumdaydı; yatak takımları yırtılmış ve şilte duvara yaslanmıştı. Bazasının tüllü alt kısmı gitmiş, kesilerek iç kısmı ortaya çıkarılmıştı. Kıyafetleri yerdeydi, şifonyerin çekmeceleri de onların üzerinde duruyordu.

Dolabının içindekiler de yerdeydi. Takım elbiselerini kuru temizlemeye vermek bir servete mal olacaktı.

Kendini bir zombi gibi hissederek giysi yığınlarının arasından geçip takım elbiselerinin üzerindeki tahta kutuya doğru yürüdü. Eğilerek kutuyu aldı ve kapağını kaldırdı. Sonra ürpererek rahat bir nefes aldı.

"Hâlâ buradalar," diye mırıldandı kendi kendine. Çocukluk hazineleri sapasağlam duruyordu - atletizm madalyaları, Boy

İzci kuşakları, Eagle Scout'a giden yolda kazandığı liyakat rozetleriyle kaplıydı.

Onun sınıf yüzüğünü ve ... onunkini buldu. Marley'ninkini. Ama mezuniyet balosunda çektirdikleri fotoğrafın altındaki sade gümüş yüzüğü bulana kadar tam anlamıyla rahatlamamıştı. O gece ona bir söz yüzüğü vermişti ve parmağına taktığında Marley ağlamıştı. Yirmi bir yaşına geldiklerinde nişanlanacaklardı. Babası ona o kadar bekleyeceğine dair söz verdirmişti.

Sam onun parmağındaki basit yüzükle gömülmesini istemişti ama ailesi yüzüğü Sam'in eline vermiş ve Sam'in yumruğunu yüzüğün etrafına kapatmıştı. Sende kalsın, demişlerdi.

Onu hatırla, demişlerdi.

Sanki unutulabilirmiş gibi. On yedi yaşındaydı ve genç hayatının aşkıydı. Sonsuza dek birlikte olacaklarından o kadar emindiler ki. Ama bazı şeyler olmayacaktı.

"Hepsi orada mı?" Sam'in babası korkuyla sordu.

"Evet. Fotoğraf biraz eğilmiş ama hepsi burada." Dürüst olmak gerekirse şaşırmıştı. Genç bir kızı öldürdüğünü düşündükleri için kutuyu kanıt olarak alacaklarını tahmin etmişti.

Belki de CSU'yu kutuyu geride bırakmaya iten, ikisinin birlikte, çok gençken çekilmiş fotoğrafıydı. Bunu asla bilemeyebilirdi.

Dedektif McKittrick ona ne kadar gülümsemiş olursa olsun, ona bunu sormaya kesinlikle niyeti yoktu. Onun cinayet işleyebileceğini düşünmüştü.

Seni tanı mıyordu. Hâlâ da tanı mıyor.

Ve asla yap mıyacaktı. Artık serbest bırakılmanın coşkusundan kurtulduğu için, son on iki saatte olanları zihninin gerisine itiyordu.

Çünkü bu çok sağlıklıydı. Ama umurunda değildi. Şu anda umurunda değ il.

Kutuyu kolunun altına sıkıştırdı, yatak odasından çıktı ve banyoya yöneldi; orada da başka bir karmaşa buldu. Tüm banyo malzemeleri, ecza dolabındaki reçetesiz satılan ilaçlarla birlikte lavabodaydı. Yığının en üstünde, dört uzun yıldır dolapta duran açılmamış bir prezervatif kutusu vardı.

Bu hiç de utanç verici değildi. Lavabodan döndü ve durdu. Banyo duvarının her yerinde kabuklu bir kalıntı vardı. Duşun yanındaki duvarı kaplamış ve duşun fayanslı duvarına kadar devam etmişti.

"O da ne?" diye sordu annesi, sadece başı kapıdan içeri girmişti, geri kalanı hâlâ koridordaydı.

"Luminol," diye fark etti Sam.

Duvarlarına luminol püskürtmüşler. Kan arıyorlardı. Çünkü onun birini öldürdüğünü düşünüyorlardı. Ya da McKittrick'in söylediğine göre birkaç kişiyi.

"Aman Tanrım," dedi babası arkasından belli belirsiz. "Bu ... vay canına."

Annesi Sam'in koluna girerek onu nazikçe banyodan çıkardı. "Burada kalamazsın, tatlım. Üstünü değiştir ve bizim eve geri getir. Siggy için biraz yiyecek getireyim. Burası temizlenene kadar misafir odamızda kalabilirsin."

"Günlerimi alır," diye mırıldandı, uyuşmuş bir halde.

Annesi, "Hayır, olay yeri temizleme servisi günler sürer," dedi ve onu koridordan oturma odasına götürdü. "Bill, onu ve Siggy'yi bizim eve götür. Ben birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Sam şaşırarak kadar akıllıydı. "Anne, olay yeri temizleme hizmetlerini nereden biliyorsun?"

Burnunu çekti. "Televizyondan."

"Gerçek suç programları," dedi babası kederle. "Onlara bağımlı hale geldi."

Sam tutamadı. Gözlerinden yaşlar akana kadar güldü, güldü güldü. Zihninde bunun normal olduğunu biliyordu - travmatik bir deneyimden sonra endorfin salgılanması. Bu yüzden içini döktü, bağırsakları ağrıyana kadar güldü. Sonunda nefesini tuttuğunda kendini kanepede otururken buldu, anne ve babası endişeli ifadelerle etrafta dolanıyordu.

Gözlerini sildi. "Özür dilerim. Sanırım biraz çözülmesi gereken şeyler."

Ann kaşlarını kaldırdı. "İyi kurtardın evlat. Şimdi git. Bütün gece ayaktaydın. Biraz dinlen ve tüm bunları çözelim."

"Pazartesi için bir takım elbise almalıyım."

"Bir tane alıp kuru temizlemeciyi arayacağım," diye söz verdi. "Git, Sam. Uyu."

İçini çekerek, pekmezin içinde yürüyormuş gibi hissederek ayağa fırladı. "Teşekkürler anne."

Ayak parmaklarının ucuna kalkarak onun yanağını öptü, ardından rujunu çıkarmak için başparmağıyla hafifçe kaydırıldı. Bu öylesine tanıdık, tatlı bir hareketti ki, gözleri tekrar yaşardı.

"Burada olmana sevindim," diye fısıldadı. "Ben de öyle," diye fısıldadı.

Ani bir yorgunluk duvarına karşı gözlerini kırpıştırarak Sigg'y'i tasmaladı ve babasını aşağıya kadar takip etti.

SDPD, San Diego, Kaliforniya 9
Nisan Cumartesi, 20:30

Kit koridorda aceleyle bekleme odasına doğru ilerlerken üniformasının manşetlerini çekti. Üniformasını uzun giymemişti ama temizdi, bu da bir avantajdı. Cinayet Masası'nın kapısını açan Baz'a yetişti.

"Neler oluyor?" diye sordu, çünkü Navarro ona sadece hemen gelmesini ve üniformasını giymesini söylemişti.

"Üniformalı olduğumuz için kaptanın bir tür açıklama yapacağını varsayıyorum. Navarro söylemedi."

Ofiste birkaç dedektif vardı, ama hiçbiri üniforma giymiyordu. Baz ve Kit içeri girince hepsi başını kaldırıp baktı. Bir anlık sessizlikten sonra Howard Cook alkışlamaya başladı. Diğerleri de ona katıldı ve Kit hikâyenin bir şekilde ortaya çıktığını anladı.

"Jig's up," diye mırıldandı Baz'a.

"Driscoll'u yakalamak gibi bir şeyi otopsi sonuçları gelene kadar gizli tutabileceğimizi mi sandınız? Ortaya çıkması kaçınılmazdı." Baz meslektaşlarına dramatik bir selam verdi, kıkırdamalar ve homurtular yükseldi. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Connor Robinson, Howard'ın omzunu dürttü - Howard'ın yüzünü buruşturması bunun bir göstergesiye, gerekenden daha sertti. Howard en eski dedektiflerinden biriydi, emekliliği yaklaşıyordu ve ortağı iri yarı, kaslı ve kaba biriydi. Kit, Connor'ın onun bu kadar sert davrandığının farkında olduğunu bile sanmıyordu. "Howard bir davayı kapattığın için mutlu, böylece kek yiyebileceğiz."

Çünkü Cinayet Masası'nda işler böyle yürüyordu. Çözülen cinayetler çörek alırdı ve fırına gitme sırası Howard'daydı.

Howard omuz silkti. "Bu doğru. Ama tebrikler çocuklar. Bu büyük bir olay. Çok büyük."

Hâlâ emin tebrikleri kabul etmek garip gelmişti ama Baz'ın hatırı için gülümsedi. "Teşekkürler çocuklar," dedi ve sonra Navarro'nun ofisine döndü.

Masasının başındaydı, üniformasını da giymişti. Laboratuvar önlüğü giymiş bir kadın misafir koltuğunda oturuyordu, karmaşık örgüleri

Acil çekiliş. Dr. Alicia Batra buradaydı. Umarım bu Colton Driscoll'un ölüm nedenini bulduğu anlamına geliyordur.

Onlar ofisine girdiğinde Navarro okuduğu kitaptan başını kaldırdı. "Dedektifler."

"Efendim," dedi Kit, sonra Alicia'ya döndü. "Ne buldun?"

Alicia, "Boğulma sonucu ölmüş." dedi. "Bağ izleri asılı bulunduğu iple uyumluydu. Şekil, boyut ve yerleşim ası ile uyumlu. Temel toksin taraması negatif çıktı. Hâlâ istediğiniz diğer testlerin sonuçlarını bekliyoruz."

Kit hayal kırıklığına uğramıştı. Alicia'nın muayenesinde yanlış bir şey bulmasını bekliyordu. İçgüdüsel olarak olay yerinin doğru olmadığına dair hissini güçlendirecek bir şey.

Navarro, "Ancak Dr. Batra'nın ilk bulguları bir açıklama yapmak için yeterli" dedi.

"Neden bugün?" Kit sordu, derisi kemiklerinin üzerinde çok sıkı hissediyordu. "Otopsi raporunun tamamlanmasını bekleyeceğimizi sanıyordum."

Navarro ters ters baktı ama Kit bunun onlara yönelik olduğunu sanmıyordu. "Tamsin Kavanaugh."

",," diye inledi Baz. "Şimdi ne yaptı?"

"Jaelyn Watts'ın ailesinden gerçek bir haber aldım," dedi Navarro acı acı. "Onları morgdan eve götürdüğünde seni evlerine kadar takip etmiş, Kit. Ayrıca Pazartesi günü ikinizi Longview Park'a kadar takip etmiş."

"Ama o bölgenin tamamını kordon altına almıştık," diye itiraz etti Baz.

Navarro omuz silkti. "Mezar yerinde fotoğraflarınızı çekmek için uzun menzilli bir telefoto lens kullandı. Görünüşe göre tepkileriniz, bunun bireysel bir cinayetten daha büyük bir şey olduğunu anlamasına yetmiş."

"Watts'lara kelepçelerden bahsetmedik," dedi Kit. "Onların da fotoğrafını çekti mi?"

"Hayır, çok şükür. Ama Jaelyn'in bir seri katilin kurbanı olduğunu biliyor."

Baz sert bir sesle, "Bu bizden gelmedi," dedi.

"Biliyorum," dedi Navarro. "Ama Kavanaugh aptal değil ve belli ki yıllardır cinayetlerimizin kaydını tutuyormuş. İki saat önce makalesiyle birlikte gelip yorumumu almak istediğinde bana notlarını gösterdi. Araştırmasını yapmış ve aynı yaş grubunda benzer fiziksel özelliklere sahip faili meçhul kız cinayetlerimiz olduğunu biliyor. Beş kurban olduğunu ama sadece iki kurbanın kimliğini tespit edebildiğimizi söylüyor: Ricki Emerson ve Jaelyn Watts."

"Neyi bilmiyor?" Kit sinirli bir şekilde sordu.

"Cecilia Sheppard'ı ve kelepçeleri bilmiyor. Miranda Crisp'in kimliği belirsiz kişilerden biri olduğunu da bilmiyor. Driscoll'un intihar ederek öldüğünü biliyor - bu sabah sizi karakoldan takip etmiş. Komşular onun bir ceset torbasıyla dışarı çıkarıldığını görmüşler ve görünüşe göre birisi ilk müdahale ekibinden birinin ipten bahsettiğini duymuş."

Baz içini çekti. "Ne karmaşa ama."

Navarro, "Benden itiraz yok," diye onayladı. "Bu hikâyeyi yarınki gazetenin ön sayfasına koymaya hazır. Pazar baskısı, baş sayfanın üstünde. Bir saat içinde web sitelerinde yayınlanacağını söyledi ve SDPD'nin yorumunu istedi. Bu yüzden bunun önüne geçip geçmeyeceğimize karar vermemiz gerekiyordu."

"Ve Dr. Batra'nın otopsi bulguları size bunu yapmak için ihtiyacınız olan bilgiyi veriyor," dedi Kit ağır bir sesle. "Lanet olsun. Daha fazla zamana ihtiyacımız vardı."

"Bazen daha fazla zamanınız olmuyor," dedi Navarro, ama kaba bir şekilde değil. "Bazen i'lerimizin üzerini çizebiliriz ama t'lerimizin üzerini çizemeyiz. Bu bir denge, ancak bu hikayenin yarın kendi başına devam etmesine izin verirsek, bir şeyler saklıyormuşuz gibi görünmemize neden olur."

Kit bir nefes verdi. "Anladım. Dr. Reeves'i mu?" Lütfen hayır deyin. Bu, içten yeşil gözlü adam için tam bir kâbus olurdu.

Navarro başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Onun hakkında hiçbir şey söylemedi ve bence söyleyebilirdi de."

Rahatlama hissi onu olması gerekenden daha fazla etkiledi. Ama adam hiç tanımadığı insanlara yardım etmek için kariyerini riske atmıştı. "Güzel. Bizden ne istiyorsunuz?"

Navarro başını salladı. "Kaptan'ın ofisi tarafından hazırlanan açıklamayı okurken yanımda durmaktan başka bir şey yapmadı."

"Orada olmama ihtiyacınız var mı?" Dr. Batra sordu.

Navarro, "Şu anda olmaz," dedi. "Siz düşeni yaptınız ve bunu bir öncelik haline getirdiğiniz için size teşekkür ediyoruz. Sadece ofisinizi takip eden aramalar için hazırlayın."

"Dr. Reeves'i tamamen bu işin dışında mı bırakacaksınız?"

Kit sordu. "Tamamen. Biz onun kariyerini herhangi bir daha içine sokmayacağız. tehlikede."

Kit bir kez başını salladı. "Bu şeyi ne zaman yapacağız?"

Navarro saatini kontrol etti. "Şimdi. Gidelim. Tekrar teşekkürler, Dr. Batra."

"Sorun değil. Resmi raporumu mümkün olan en kısa sürede hazırlayacağım. Hâlâ yapılması gereken bazı testler var."

Kit Alicia'nın kolunu okşadı. "Yakında görüşürüz."

Alicia alaycı bir ifadeyle, "Buna güveniyorum," dedi. "Kameraya kaşlarını çatma."

"Bu onun normal yüzü," dedi Baz, Kit ona vurduğunda eğilerek.

Ancak üçü de konferans salonuna doğru ilerlerken ayıldılar; onlar yaklaştıkça toplanan medyanın gürültüsü de artıyordu.

İçeri girdiklerinde gürültü aniden kesildi ve Kit, belediye başkanı ile bölge savcısının çoktan beklediğini görünce şaşırdı. Bölge savcısı Joel Haley'nin patronuydu. Kit onu pek iyi tanımıyordu ama Joel ona saygı duyuyordu ve Kit de Joel'e saygı duyuyordu.

Joel, Dr. Reeves'in en iyi arkadaşıydı. Kit, Reeves'in yeşil gözlerinin görüntüsünü zihninden uzaklaştırmak zorunda kaldı. Doğruyu söylüyordu.

Yani en azından içgüdülerini bu konuda haklıydı.

Kit, platforma çıkan basamakları tırmanırken Tamsin Kavanaugh ile göz göze geldi. Uzun boylu ve atletik yapılı muhabir memnun bir gülümseme takınmıştı.

Kit yüzüne vurmak istedi. Ölülerini temsil etmek yeterince zordu. Eğer sürekli omzunun üzerinden lanet olası muhabiri ararsa, hiçbir şey yapamazdı. Ve her zaman uzun menzilli telefoto lensler için endişelenirse, işini hiç yapamazdı.

Muhabire soğuk bir bakış fırlattı. Tamsin'in sırtışı duraksadı, ama sonra eskisinden daha sırtkan bir şekilde geri döndü.

Kit Baz'ı takip ederek Navarro'nun solunda durdu. Belediye başkanı ve savcı yanında durdu. Navarro, Driscoll'un intiharını ve "birkaç yerel kadının" ölümündeki rolünü kapsayan açıklamasını okudu. Cinayetlerin aydınlatılmasında Kit ve Baz'ı sorumlu tuttu ve bu da Kit'in başının dönmesine neden olan bir kamera flaşı telaşına yol açtı. Sözüne sadık kalan Navarro, Sam Reeves'ten bahsetmedi.

Beklendiği gibi, ilk soru "Kaç kadın?" oldu.

Navarro, "Soruşturmamız devam ediyor," dedi. "Daha fazla bilgi verebilmemiz için

kurbanların ailelerine."

Bir başka muhabir "Onu nasıl teşhis ettiniz?" diye sordu.

Navarro, "Gizli bir muhbir bize ihbarda bulundu," dedi ve hiçbir vurgu yapmadı.

"Ölüm nedeni?" diye bağırdı başka bir muhabir.

Navarro "Elle boğulma" diye cevap verdi. "Yeni bilgiler ortaya çıktıkça güncellemeler yapacağız. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

Sonra belediye başkanı ayağa kalktı ve departman ve özellikle Kit ve Baz hakkında gerçekten güzel şeyler söyledi. Kit gazetecilerin doğrudan bakışlarından kaçınarak dik ve soğukkanlı durmayı başardı.

Özellikle de Tamsin'in. Bu meraklı kaltakla alay ederken fotoğrafının çekilmesi Kit'in şansı olurdu. Elbette haberleri ortaya çıkarmak Kavanaugh'un işiydi ama yas tutan bir aileye saldırmak haddini aşmaktı. Watts'lar yas tutmak için mahremiyeti hak etmişlerdi.

Sonunda işkence sona erdi ve Kit ile Baz gitmekte özgürdüler. Arabalarına doğru yürürlerken Baz onun omzunu sıktı. "Kavanaugh konusunda ne yapmak istiyorsun?" diye sordu. "Onu her gün hız yaptığı için kenara çektirebiliriz."

Kit kıkırdadı. "Cezbedici. Sadece daha dikkatli olmamız gerekecek."

"Bu yarın için bir sorun. Karımla akşam yemeğini bitirmek için eve dönüyorum. Tam kızarmış tavuğa oturmuştuk ki Navarro aradı."

Kit'in midesi bu düşünceyle guruldadı. "Akşam yemeği için Akiko'ya gittim. Biraz somon tütsüledi ve krallar gibi yiyecektik. Umarım bana da biraz ayırmıştır."

"Çok küçük. Ne kadar yiyebilir ki?"

"Senin ve benim toplamımızdan daha fazla. Nereye koyduğunu bilmiyorum."

Baz arabasının yanında durakladı, yüz ifadesi ciddiye.
"Driscoll hakkında hâlâ şüphelerin var mı?"

"Bilmiyorum. Şu anda kafam net değil. Pazartesi günü size haber veririm."

Baz gülümsedi. "Görüşürüz o zaman."

San Diego, Kaliforniya 9
Nisan Cumartesi, 20:45

Sam anne ve babasıyla birlikte televizyon izliyordu, Siggy kucağında hafifçe horluyordu. Annesinin bağımlısı olduğu gerçek suç programlarından biriydi. Bill'in aksi yöndeki itirazlarına rağmen babası da öyle.

Sam yalnız kalmayı tercih ederdi ama ona yakınlarda ihtiyaçları varmış gibi görünüyordu. Bugün hayatı tehlikede değildi ama Laura'nın da yardımsever bir şekilde belirttiği gibi izci bir oğlunun olması ve onun tutuklanması şok etkisi yaratmıştı.

Kulübe katıl.

Kelepçelerin ısırtığını, kollarının bağlanmış olmasının yarattığı paniği hâlâ hissedebiliyordu. McKittrick'in gözlerindeki soğuk şüpheyi. En azından ilk başta. Colton'ın cesedini bulmaktan döndükten sonra çok daha sıcak davranmıştı.

Colton'ın cesedi. Onu bir ipe asılı olarak hayal etmek Sam hastaydı. McKittrick'e Colton'ın kendini öldürmesine şaşırdığını söylediğinde yalan söylemiyordu. Adam kaçacak, her durumdan kurtulmak için yalan söylemeye devam edecek bir tipe benziyordu.

Ve genç kadınları öldürmeye devam etmek için.

Colton bunu bir daha asla yapamayacaktı ve bunun için Sam minnettardı.

"Sam?"

Sam gözlerini kırpıştırarak endişeli görünen annesine odaklandı. "Özür dilerim anne. Ne oldu?"

Telefonunu işaret etti. "Aramanız var."

Bakışlarını üzerinde cep telefonunun çaldığı lamba masasına çevirdi. Arayan Joel'di. "Selam," dedi kabul tuşuna bastıktan sonra. "Ne var ne yok?"

"SDPD birkaç dakika içinde bir basın toplantısı düzenleyecek. Colton Driscoll'un bir katil olduğunu ve artık öldüğünü açıklayacaklar. İzlemek isteyebileceğinizi düşündüm. Muhtemelen tüm büyük kanallarda yayınlanacak."

Sam'in midesi acıyla burkuldu. "Benden bahsedecekler mi?"

Bill televizyonun sesini kapattı, o ve Ann hep birlikte Sam'e bakmaya başladılar, saklamaya çalıştıkları endişe artık yüzlerinden okunuyordu.

"Hayır," dedi Joel. "Patronum Navarro'yla birlikte orada olacak, McKittrick'in teğmeni. Belediye başkanı da orada olacak, yani büyük bir olay olacak. Kısa tutacaklar. Hala cevaplamaları gereken bazı açık sorular var."

"O zaman bunu neden şimdi yapıyorlar?"

"Bir muhabir soruşturmadan haberdar oldu ve kurbanlardan birinin ailesinden bilgi istedi. Onunla konuştular."

"Parkta bulunan kızın ailesi mi?"

"Evet. Kızlarının cesedini teşhis ettikten sonra muhabir onları morgdan eve kadar takip etmiş. Onların kırılgan ruh halinden yararlandı."

"Bu ..." Sam yeterince kötü bir kelime aradı. "Kötülük."

"Öyle. SDPD'nin haberin önüne geçmesi gerekiyordu. Patronum bana mesaj atıyor, şimdi gitmem gerekiyor. Sadece size haber vermek istedim."

"Teşekkürler." Sam aramayı sonlandırdı ve nefes verdi. "Baba, kanalı haberlere çevirebilir misin? Büyük kanallardan herhangi biri olur."

Babası, elleri hafifçe titreyerek ona itaat etti. "Sorun nedir?"

"Benimle ilgisi yok." Umarım. "Ama bir basın toplantısı olacak."

Ann'in yutkunması duyulabiliyordu, Bill'in elini tutuşu gözle görülür biçimde sıkışmıştı.

Televizyon ekranı, en az kırk kişinin katlanır sandalyelerde oturduğu büyük bir konferans salonunu gösteriyordu. Odanın ön tarafında yükseltilmiş bir platform üzerinde bir kürsü duruyordu.

Bir dakika sonra, gri saçlı iri bir adam çerçeveye girdi, onu iki tanıdık figür izledi. "Bunlar Dedektif McKittrick," dedi Sam, "ve ortağı Constantine. Gri saçlı adam da teğmen."

Ann kaşlarını çattı. "O kadın sana el mi kaldırdı?"

"Ve ortağı Siggy'yi tehdit mi etti?" Bill homurdandı.

Sam ailesini severdi. "Bence o sadece işini yapıyordu. Bence ortağı pisliğin teki." Kim yardıma muhtaç bir köpeği vurmakla tehdit etti? "Belediye başkanı ve Joel'in patronu yanlarında. Sesini açın lütfen."

Birlikte Teğmen Navarro'nun ifadesini dinlediler. Adam birkaç yerel kızın kurban olduğunu söylediğinde Sam'in nefesi göğsünde düğümlendi.

"Kaç kişi birkaç eder?" Ann sertçe sordu.

"Şşşt," diye tısladı Bill.

Bir muhabir Colton Driscoll'un kimliğini nasıl tespit ettiklerini sorduğunda Sam nefesini tuttu, sonra teğmen gizli bir muhbirleri olduğunu söylediğinde nefesini bıraktı.

Yine de bunun her şeyin sonu olduğunu düşünerek kendini kandırmadı. Bu görmezden gelinemeyecek kadar ilginç bir haberdi. Muhabirler . Sam'in hapisaneye götürülmüş olması

yakında herkes tarafından bilinecekti. Vivian'ı aramalı ve mümkün olan her türlü önleyici hasar kontrolüne başlamalıydı.

Belediye başkanı ve savcı konuşmalarını bitirdikten sonra platformdaki beş kişi aşağı indi ve dışarı çıktı. McKittrick ve Constantine tek kelime etmemiş, yüzlerindeki sert ifadeyi korumuşlardı. Bu bir polis olayı olmalı.

"O iki dedektifin daha mutlu görüneceklerini sanırsın," diye düşündü Bill. "Bu onlar için büyük bir olay. Sanki idam mangasına doğru yürüyorlarmış gibi görünüyorlardı."

"McKittrick'in ilgi odağı olmayı umursadığını sanmıyorum," dedi Sam, izlediği video röportajı hatırlayarak. "Bence bu bakış Constantine'in varsayılan yüzü."

"Küçük görünüyor," diye gözlemledi Ann. "Seni nasıl yere serdi?"

Sam gözlerini devirdi. "Sağ ol anne."

"Oh, sus." Onun gözleriyle buluştu. "Seninle gurur duyuyorum Sammy."

O adam başka kimseye zarar veremeyecek."

"Kendini öldürerek bu sorunu hemen hemen kendi başına çözdü." Yine de bu onu rahatsız ediyordu. San Diego'daki genç kadınların artık daha güvende olması değil, çünkü bu çok büyük bir şeydi. Colton'ın kendini öldürmüş olması bile değil.

Zamanlama onu rahatsız etti. Hem de çok. Colton neden bu sabah kendini asmıştı? Polisin peşinde olduğunu biliyor muydu? Biliyorduyorsa, nasıl?

Parkı tekrar ziyaret etti ve mezarın kazılmış olduğunu gördü mü?

Onu ihbar edenin ben olduğumu biliyor muydu?

Ama Sam McKittrick'e Colton'ın adını şafak sökene kadar vermemişti. Ölüm saatinin sabah üç ile yedi arasında olduğunu söylemişti, yani Colton, Sam adını vermeden önce ya da hemen hemen aynı saatlerde kendini öldürmüştü.

Benim verdiğim bilginin onun kararıyla hiçbir ilgisi yoktu. Sam'in seansları sırasındaki sorgulama tarzı yakalanmaktan korkmasına neden olmadıysa tabii. Ve eğer durum buysa, polisi aramama gerek var mıydı?

"Sam?"

Annesinin yumuşak ses tonuyla başını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Baban ve ben seninle gurur duyuyoruz oğlum. Kolay olmadığı halde doğru olanı yaptın. Birkaç kızı öldüren piçin önce kendini öldürmüş olması önemli değil. Onu tutuklayıp sokaklardan çekeceklerdi. Driscoll onları bu zahmetten kurtardı."

"Ve vergi mükelleflerinin onu hapiste tutma masrafları." Bill kaşlarını çatı. "Sakın bana onun için üzüldüğünü söyleme."

"Hayır. Gerçekten bilmiyorum. Sadece ... bunu sindirmek çok zor oldu."

"Biliyorum." Sonra gözleri spekülâtif bir şekilde kısıldı. Sam bu ifadedden hiç hoşlanmazdı. Annesi onu okumakta çok iyiydi. "Yine de bayan dedektifi affetmiş görünüyorsun."

"Siggy'ye iyi davranıyordu."

"Fena görünmüyor," diye araya girdi Bill. "Eğer sizi yere serebilecek kadınlardan hoşlanıyorsanız."

Sam gülmek zorunda kaldı. "Ben gülmüyorum."

Bu biraz yalan sayılırdı. En azından onun iş başında kendini idare etme becerisine saygı duyuyordu. Bu, ona zarar verme niyetinde olan gerçek suçlulardan daha güvende olacağı anlamına geliyordu.

Tehdit oluşturmayan inek psikologlar gerçekten sayılmazdı.

Ann telefonuna bakıyordu. "İlk adı Kit. Kit McKittrick. Bu isim tanıdık geliyor. Bill, kız kardeşinin torununa bu isimde bir bebek almamış mıydım?"

Sam yine güldü, çünkü o da aynı şeyi düşünmüştü. "O bebeğin adı Kit Kittredge. Muhabirlerden biri bir röportaj sırasında bundan bahsetti - ona bebeğin adını alıp almadığını sordu. Pek eğlenmiş görünmüyordu." Omuz silkti. "Onun hakkında koruyucu aile sisteminde büyüdüğünü söyleyen başka bir makale okudum. McKittrick adında bir çift tarafından evlat edinilmiş. Liseden sonra Sahil Güvenlik'te görev yapmış, görevdeyken diplomasını almış, sonra SDPD'ye katılmış ve yükselmiş."

Ann kurnaz bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Hoşlanıyorsun onu."

Yanakları ısındı. "Ona saygı duyuyorum. Unutulup genç kadınların cinayetlerini çözerek iyi işler yaptı."

Hmmed. "Navarro'nun bahsettiği 'birkaç' kişi gibi."

"Aynen öyle. Dün gece evime geldiğinde, onlara zarar verdiğimi düşündü. O genç kadınları temsil ediyordu. Tutuklanmak hoşuma gitmedi ama serbest kaldığımda şüphesini anladım. Onun önceliği kurbanlardı. Yine de birkaç tane olduğunu bilmiyordum. Sadece iki tane olduğunu sanıyordum."

"Ve artık başka bir şey olmayacak." Bill ayağa kalkarak konuşmanın bittiğini işaret etti, ki bu gerçekten rahatlatıcıydı. "Kim kahve ister?"

Ann kaşlarını kaldırdı. "Kafeinsiz, canım."

"Elbette," dedi, bunu kastetmediğini açıkça gösteren bir şekilde. "Sam?"

"Elbette. Teşekkürler baba." Sam Siggy'nin sırtını nazikçe okşadı. Umarım yakında kendi dairesine dönerler ve tüm bu fiyasko sadece kötü bir anı olarak kalırdı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Carmel Valley, Kaliforniya 10
Nisan Pazar, 12:10

Hey, Kitty-Cat," diye mırıldandı Harlan, Kit'in başının tepesine hızlı bir öpücük kondurarak. "Geçen gün seni ve patronunu televizyonda gördüm.

Gece."

McKittrick ailesinin Pazar akşamı yemeğine geldiğinde, Navarro'nun bir önceki akşamki basın toplantısı hakkında heyecanla konuşan çok sayıda üvey erkek ve kız kardeşi tarafından kuşatılmıştı.

"Orada olmak istemedim." Spot ışıklarından nefret ederdi. Sadece işini yapmak istiyordu.

"Biliyorum. Ama bırak da ailen seninle gurur duysun."

"Yaptım." Kit onların övgüleri karşısında kızarmıştı ama kutlamalarına izin vermişti. Kutlamalar McKittrick'lerin en iyi yaptığı şeylerden biriydi; evlat edindikleri çocuklara, acılarla çevrili bir hayattan sonra hayatın iyi yanlarını görmeleri için bir fırsat sunuyorlardı.

"Seninle gurur duyuyorum kızım. edemeyeceğin kadar çok. Annem de . O aileler rahatlayacak. Artık kızlarının eve dönmesini beklemek zorunda kalmayacaklar."

"Her halükârda bir darbe," diye mırıldandı Kit, onun övgüsüyle ısınmıştı. Halkın onun hakkında ne düşündüğü o kadar da önemli değildi. Patronunu memnun etmiş olması iyiydi. Harlan ve Betsy McKittrick'in onunla gurur duyması her şeydi. "Ama en azından iki ailenin daha cesedi olacak.

gömmek için." Jaelyn Watts ve Miranda Crisp toprağa verilebilir. Ricki Emerson'ın cesedi yıllar önce ailesine teslim edilmişti. "Kurbanlardan birini bulamadık ve ikisinin kimliği hâlâ tespit edilemedi."

"Bunu takip edeceksin. O kızların isimlerini aramaya devam edeceksin."

Kit, DNA veri tabanlarına danışmak için fon talebinde bulunmaya başlamıştı bile. Genetik şecere teknolojisiyle dünyanın Jane Does'larını araştırmak daha kolay hale geliyordu. Halkın köklerini bilmeye olan ilgisi bu veri tabanlarının çoğunu doldurmuş ve onları DNA hazinelerine dönüştürmüştü.

"Yapacağım," diye yemin etti. Kendini Harlan'a bıraktı ve başını onun omzuna yasladı. Bu onun için alışılmadık bir durumdu. Bugünlerde ona sarılıyor, bu düzeyde bir dokunuşu kabul edebiliyordu ama nadiren kendi iradesiyle birine yaslanıyordu.

Harlan sustu. "Sorun nedir?"

"Bilmiyorum. Bu davayla birlikte içgüdülerim allak bullak oldu. Kısa bir süre için şüpheli olan kilit bir tanık vardı ama suçları onun işlediğine inanmak istemedim. Gerçekten inanmak istemedim. Baz, 'O yaptı, piç kurusu' diyordu ama ben bunun doğru olmasını istemiyordum."

Harlan yumuşak bir sesle, "Bu senin tarzın değil," dedi.

"Hayır, öyle değil. Görünüşe göre o gerçekten de önemli bir tanıkmış ve Baz yanılmış."

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" "Evet."

"Baz'ın hatalı olduğunu mu yoksa kişisel bir bağ hissettiğinizi mi?"

Kahretsin, ama adam onu çok iyi tanıyordu. Kendisini rahatsız etse de onu bu yüzden seviyordu. "İkincisi. Baz çok yanılıyor."

Harlan kıkırdadı. "Küstah."

"Her zaman. Ama gerçekten, Baz nadiren yanılır. Ben daha çok kendime kızmıştım."

"Neden kişisel bir bağ hissettiniz?"

"Bilmiyorum. Sesini duydum ve yüzünü gördüm ve onun bir katil olmadığını düşündüm. Ki bu hiç akıllıca değil."

"Sen bir insansın. Arada sırada mantıksal bir mola vermeye hakkın var."

"Hayır, inanmıyorum. Bir katilin masum olduğuna inanırsam insanlar ölebilir."

"Ah, Kitty-Cat," diye iç geçirdi. "Omuzlarına çok fazla yük alıyorsun."

"Hata yapamam baba."

"Ama bu olayda yapmadın. Kendinin haklı, Baz'ın haksız olduğunu söyledin." Onu inceledi. "Seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana."

"Katil bu," diye sessizce itiraf etti. "İçimden bir ses bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyor ama departman ölü bulduğumuz adamla birlikte hareket etti ve medyaya davayı kapattıklarını söyledi."

"Onun düşünmüyorsun değil mi?"

"Kesinlikle bir şey yapmış." Kelepçeleri ve pembe spreyci boyayı düşündü. Departman bu ayrıntıların bilinmesi gerektiği konusunda hemfikir, yoksa ortaya çıkacaktı. "Bence o bir katildi ama kendini öldürüp öldürmediğini bilmiyorum."

"Bunu patronuna söyledin mi?"

"Yaptım, ama adli tıp gerçekten kendini astığına karar verdi ve sonunda üst düzey yetkililer adamın intihar notunun yeterli bir itiraf olduğuna karar verdi." Bunun en büyük nedeni, önemli bilgileri halktan saklamakla suçlanmak istememeleriydi. "Ama ben zaten adli tabibe

şüphelerim var. Ondan tam bir uyuşturucu taraması yapmasını, özellikle kısa yarı ömürlü sakinleştiricilere bakmasını istedim." Kontrol etmek için çok uzun süre beklenirse yok olacak sakinleştiriciler. "Her ihtimale karşı."

"Ne olursa diye?"

"Bilmiyorum." İç çekti. "Muhtemelen fazla düşünüyorum o."

"Sen mi?" Harlan şakacı bir tavırla konuştu. "Fazla düşünmek mi? Öyle olmadığını söyle öyle."

"Sus, yaşlı adam. Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Kendi kafamdan çıkmam lazım."

"Tabii ki." Sırt üstü yatmış, en yeni bakıcı çocuk Rita'nın karnını okşadığı Snickerdoodle'ı işaret etti. "Köpeğinizi geri almakta zorlanabilirsiniz."

Kit, köpeğiyle oynayan kızı görünce gülümsedi. Margarita Mendoza henüz on üç yaşındaydı ve çok güvensizdi. Kit'e aynı yaştaki kendisini hatırlatıyordu. Ama bir köpek engelleri yıkıyordu ve Snick de sevgiye en çok ihtiyacı olan çocuklara sevgi vermekte en iyilerden biriydi. "Nasıl alışıyor?"

"Senin yaptığın kadar iyi." "Ah.

Özür dilerim."

"Onun adına mı, senin adına mı?"

"İkisi de, sanırım. Kolay bir çocuk değildim." "Hayır, ama her zaman buna değdin."

Kit'in boğazı düğümlendi. "Beni ağlatma baba."

"Aklımdan bile geçmezdi," dedi eğlenerek. "Dün gece bizimle birlikte oturmuş basın toplantısını izliyordu. Sizden çok etkilenmiş görünüyordu."

İçini çekti. "Oraya gidip ona moral konuşması yapmamı istiyorsun, değil mi?"

"Çok şeffafım."

Onun elini sıktı. "Öyle olduğun için çok mutluyum. Başka türlü sana asla güvenemezdin. Çocuk çılgık atarak kaçarsa beni suçlama. Bu işte berbatım." Onu bıraktı ve yeni çocuğa doğru döndü.

"Hayır, değilsin," dedi yumuşak bir sesle onun arkasından.

Hayır, gerçekten değildi. Çocuklarla arası iyiydi, özellikle de gençlerle. Rita moral konuşması yaptığı ilk evlatlık olmazdı.

Kit yavaşça yaklaştı, kıza isterse gitme ya da ona gitmesini söyleme fırsatı verdi. Rita'nın kum sarısı saçları pembe, mor ve maviye boyanmıştı; koyu renk gözleri uzun, siyah kirpiklerle çevriliydi. Kaşlarını çatan dudaklarına rağmen çarpıcı derecede güzel bir kızdı.

Kit de kaşlarının çatıldığını fark etti. Bana çok benziyordu. On üç. Rita'nın oturduğu bankı işaret etti. "Size katılabilir miyim?"

Rita meydan okurcasına, Snickerdoodle'ı kastederek, "Ona zarar vermiyordum," dedi.

"Oh, biliyorum. Çocukları çok sever. Özellikle de karnının ovulmasına bayılır." Kit bir süre bekledikten sonra ekledi: "Köpekler iyi bir karakter yargıdır, bilirsiniz."

Rita gözlerini devirdi, öyle koyu kahverengiydi ki göz bebekleri birbirine karışmıştı. "Evet, evet. Bay McK seni beni kazanmaya çalışman için mi gönderdi?"

Kit hemen, "Evet," dedi, sonra da güldü. "Ve hayır." "Siz hiç doğru dürüst cevap vermiyorsunuz."

"Babam dün geceki basın toplantısıyla ilgilendiğinizi söyledi."

Rita'nın eli Snickerdoodle'ın karnında durdu. Snick küçük bir kıpırdanma ve mızızlanma gösterince kız oflayıp pufalayarak göbeğini ovmaya devam etti. "Bir seri katil yakalamışsın."

"Yaptık. Takım çalışması falan."

"Güzel beyaz kızlar," dedi Rita acı acı.

Ah. Kurbanlar. Rita haklıydı. Güzel beyaz kızların cinayetleri basında daha çok ilgi çekiyordu. "Öyleydiler. Ama bizim çalıştığımız kurbanların çoğu öyle değil. Herkes adaleti hak ediyor, biliyor musunuz?"

"Biliyorum. Seni araştırdım. Bir sürü katil yakalamışsınız." Bakışlarını Kit'in köpeğine sabitledi. "Önemsiz zavallı insanları öldüren katilleri bile."

"Herkes önemlidir, Rita. Herkes."

Rita şaşkınlıkla ona baktığında Kit bu sözleri biraz fazla zorlayarak söylediğini anladı. Kit'in tepkisini ölçüyor gibiydi, sonra başını salladı.

"Keşke annemin yanında olsaydın." Oh, bebeğim. "Biri anneni mi öldürdü?"

"Evet. Erkek arkadaşı."

"Yani polis suçu çözdü mü?"

"Hayır. O hâlâ dışarıda. Annem onun ailesi için çalışıyordu. Evlerini temizlerdi. O ..." Kız sertçe yutkundu. "O ... bilirsin. Önce onu incitti."

Ona tecavüz etti. Kit'in yüreğindeki acı daha da arttı ve Harlan'ın kızın ilk başta kendisinden korktuğunu söylediğini hatırladı. Kit ona ne yapıldığını merak ediyordu. Ama sormayacaktı. Bu aşamada bu onu ilgilendirmezdi ve herhangi bir soru Rita'yı korkutup kaçırmanın en hızlı yolu olurdu. "Özür dilerim."

Rita ince omuzlarını silkti. "Ama o zengin. Bazı polisleri tanıyor. O yüzden kurtuldu."

Kit, "Bu hiç adil değil," diye mırıldandı ve Rita hiçbir şey söylemeyerek yüzünü çevirdi.

Gözyaşları Rita'nın kot pantolonuna döküldü ama Kit onları görmemiş gibi yaptı. Bu kıza onurunu bırakacaktı. Ayrıca ertesi sabah ilk iş olarak annesinin davasına bakacaktı.

"Kız kardeşim öldürüldü," dedi Kit sessizce. Rita kalın kalın yutkundu. "Öldürüldü mü?"

"Evet. On beş yaşındaydık. Polisler denedi ama katili asla yakalayamadılar."

"Demek ki yeterince uğraşmamışlar."

"Benim o zamanki halime benziyorsun. Ben de öyle düşünmüştüm. Babam ve ben onun katilini aradık. Onun davasına bakan dedektif bize yardım etti. O da denedi, biz de denedik ama bunu yapan adamı asla bulamadık."

"Bütün polisler senin gibi değil."

İç çekti. "Sanırım bu doğru."

Rita bir nefes aldı ve koluyla gözlerini sildi. "Bu yüzden mi polis oldun?"

"Öyle. Wren öldükten sonra olmak istediğim tek şey buydu." "Başardın," dedi, sesi biraz korkmuş gibi çıkıyordu. "Sen geldin

Bu yerden, sistemden ve şimdi sen ... .. önemlisin."

Kit'in ilk refleksi önemli olduğunu inkâr etmek oldu. İşi önemliydi. Ama bu kızın kendisinin de önemli olabileceğini bilmesi gerekiyordu, bu yüzden Kit başını salladı.

"Annem ve babam olmadan bunu asla yapamazdım. Diğerlerinin bunu sana zaten söylediğini biliyorum ama sen iyi bir yerdesin Rita. McKittrick'ler gezegendeki en iyi insanlar. Çoğumuz harika hayatlar yaşadık ve bunun sebebi onlar. Yani biz emek verdik ama onlar da bize yol boyunca destek oldular. Ne yapmak istiyorsun?"

Tekrar omuz silkti. "Köpekleri severim." "Peki ya kedileri?"

Gülümsemesi küçük ama gerçektir. "Kediler oldukça havalıdır."

"O zaman veteriner olmayı hedefle. Ya da veteriner teknisyeni. Ya da bir barınakta çalış. Bu muhtemelen şu anda yapabileceğin bir şey, barınak kısmı. Yeni okulunuzdaki öğretmenlerden birinin her Cumartesi sabahı hayvan barınağında çalışan bir grup gönüllü organize ettiğini biliyorum."

Rita'nın hâlâ biraz ıslak olan gözleri büyüdü.

"Gerçekten mi? Kim?" "Bayan Hubbard."

"Onu sosyal bilgiler için aldım. O yaşlı."

Kit biraz daha yaklaştı. "Spoiler uyarısı: O benim de öğretmenimdi, çok eskiden. Yaşlanıyor ama gerçekten iyi biri. Beş yıldız. Kesinlikle tavsiye ederim."

"Ona soracağım."

"Telefonun var mı?"

Rita cebinden eski model bir akıllı telefon çıkardı. "Annem bana almıştı ama o gittikten sonra uzun süre kullanamadım. Tarifesi yoktu. Bay McK yeni bir plan almama yardım etti." Bu iyilikten kuşkullanmış gibiydi. Kit bunu da anladı.

"Numaramı mı istiyorsun? Konuşmak istersen beni arayabilirsin. Telesekreterime ulaşırsan muhtemelen çalışıyorumdur ama en kısa zamanda seni arayacağım."

Rita'nın gözleri şüpheyile kısıldı. "Bunu buradaki tüm sokak hayvanları için mi yapıyorsun?"

Başiboşlar. Kit, McKittrick'lerin evine geldikten sonra yıllarca kendisine bu adı vermişti. "Senin yaşındayken benim sesime çok benziyorsun. Peki bu beni ne kadar yaşlı gösteriyor?"

Rita sırtıttı. "Oldukça yaşlı."

Kit küfürleri duymazdan geldi. Rita onun yaşındayken çok daha kötülerini söylemişti. Onun yerine kaşlarını çatarak alay etti. "Numaramı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Tabii, neden olmasın?"

Rita'nın umursamaz ses tonu onu yanıltmadı. "O zaman şu AirDrop olayını yapalım."

Numaralarını değiştiler ve rahat bir sessizliğe gömüldüler; Rita, ilgiyi içine Snickerdoodle'ı tembelce okşuyordu.

Rita sonunda, "Burayı seviyorum," diye fısıldadı.

"Ben de öyle düşünüyorum. Buranın güvenli bir yer olduğuna güvenmen zaman alacak." Özellikle de o da incinmişse. Bu Rita'nın ilk koruyucu aile yerleştirmesi değildi. Kit bu kadarını biliyordu.

"Uzun mü?" Rita sordu. "Güvenmek mi?" "Öyle oldu."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Baba. Wren öldürüldükten sonra kimsenin duymayacağını düşündüğü bir yerde ağlarken buldum. İşte o zaman farklı olduğunu anladım. Hemen olmadı, yıldırım düşmesi gibi bir şey olmadı. Ama çok geçmeden anladım."

Tam olarak doğru değil. Koca bir yıl daha geçti ve bir sürü terapi gördü.

"Deneyeceğim," dedi Rita yumuşak bir sesle.

"Herkesin sorabileceği tek şey bu. Tavuk ister misin? Anneminki en iyisidir. Şuradaki uzun boylu, küt kesimli adamı görüyor musun? O Mateo. Eve benden önce geldi ama düzenli olarak Pazar akşam yemeklerine geliyor. O bir şef. Şehir merkezinde küçük bir restoranı var. Empanadaları çok güzel. Hadi gidip biraz alalım."

Rita'nın onu takip edip etmeyeceğinden emin değildi ama takip etti. Annem ve diğerlerinin hazırladığı yiyeceklerin ağırlığıyla sarkan piknik masasına doğru yürürlerken Kit, Harlan'ın bakışlarıyla kısa an için karşılaştı. Adam ona minnettar bir baş hareketiyle karşılık verdi, o da ona gülümsedi.

Bugün eve geldiği için mutluydu. Rahatlamaya ihtiyacı vardı. Huzura ihtiyacı vardı. Geri veriyormuş gibi hissetmeye ihtiyacı vardı.

Şimdi, Colton Driscoll'a karşı içinde hissettiği o rahatsız edici duygudan bir kurtulabilse, hayat harika olacaktı.

Sam kafasını Vivian'ın ofisine soktu. Bacağını bir sedirin üzerine koymuş, koltuk değneklerine kolayca ulaşabiliyordu.

"Sana kahve getirdim," dedi ve uzattı. Kafeine ihtiyacı olduğu için kahvesini çoktan yudumlamıştı.

"Oh, teşekkür ederim." En az onun kadar bitkin görünen kadın yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur ve sana bakmama izin ver."

Adam itaat etti ve kadın kaşlarını çatarak adamın yanağındaki solmakta olan morluğa baktı. "Sana vurduklarını bilmiyordum."

"Direnmiş olabilirim. Birazcık." Kadın kaşlarını çattı ve adam devam etti. "Olduğundan daha kötü görünüyor. Neredeyse hiç acımadı."

Gözlerini devirdi. "Doğru ya. Müşterilerine ne söyleyeceksin?"

"Köpeğime takıldığımı. Tökezlediğimde düşürdüğüm dondurma külahının mahvolduğuna dair üzücü bir hikayeyle süsleyebilirim."

Dudakları seğirdi. "Bundan daha kahramanca bir şey yapabilirsin. Bir otobüs dolusu rahibeyi kurtarıırken ninjalar tarafından yaralandığını falan söyleyebilirsin."

"Rahibeler ve yetimler," dedi Sam hafifçe ve kıkırdadı.

"Dondurmaya devam et."

"Yapacağım." Alçısını işaret etti. "Sen iyi misin? Richard da mı?"

"Biz iyiyiz. Araba hurdaya döndü ama sadece eşyalar. Gençlerle dolu bir araba dur levhasına çarptı ve bize çarptı. Tanrı'ya şükür hepsi de güvende. Yorgun görünüyorsun, Sam. Belki de bugünkü randevularını iptal etmelisin."

"Bugün neredeyse arayacaktım ama ailemin evinden çıkmam gerekiyordu."

Kaşlarını çattı. "Neden ailenin dairesinde kalıyorsun? Evinizi suç mahalli olmaktan kurtardılar, değil mi?"

"Evet, ama çok dağınık. İşlerken pek düzenli değillerdi."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı kızgınlıkla. "Bütün bunları temizlemek zorunda mısınız?"

"Ben değil. Annem şu olay yeri temizleme şirketlerinden birini buldu."

Kaşları daha da çatıldı. "Bunun için kendi cebinden ödeme yapmak zorunda mısınız?"

"Evet. Ve ucuz değiller. En azından ihtiyatlı görünüyorlar. Komşularımdan hiçbiri ne olduğunu bilmiyor gibi görüldüğü için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum. Evimin bir suç mahalli olduğunun her yere sızmasını istemiyorum."

"Seni suçlamıyorum. Ne kabus ama."

"Benim de başıma geldi," diye itiraf etti. "Colton Driscoll'u bir ipte sallanırken görüp duruyordum."

Gözleri büyüdü. "Sana bir fotoğraf mı gösterdiler? Bu insanların nesi var böyle?"

"Hayır, yapmadılar," dedi hemen. "Ama hayal gücüm boşlukları doldurdu."

Eğildi ve elini kendi eliyle kapattı. "Sen doğru olanı yaptın Sam. Genç bir kadının hayatını kurtarmış olabilirsin."

Sertçe yutkundu. "Hayır. Yani, bahsettiği kız değil. Sekiz ay önce kayboldu ve öldüğü sanılıyor."

Vivian kendi içine doğru büzülmüş gibiydi. "Olamaz." Boğazını temizlemeden önce aralarında bir an sessizlik oldu. "Yine olsa yine yapardı. Sen gelecekteki kurbanları kurtardın."

Kararsızca başını salladı. "Kendime sürekli bunu söylüyorum."

"Ne olursa olsun, onlarca yıldır terapistlik yapıyorum ve hiç böyle bir vakayla karşılaşmadım. Muhtemelen bir daha da olmayacak."

"Umarım haklısındır."

Ona nazikçe gülümsedi. "Biraz ara ver Sam. Siggy'yi de alıp çöle git ve bir ya da iki gün kamp yap. Oraya gittiğinde her zaman dinlenmiş ve yenilenmiş olarak dönüyorsun. Bir insan neden çadırda uyumak ister anlamıyorum, hele de çölde." Alaycı bir şekilde ürperdi. "Ama hoşuna gidiyor. O yüzden biraz ara ver."

"Sen değilsin."

"Bir araba kazası geçirdim. Sadece kırık kemikler ve birkaç çürük ile kolayca kurtulduk. Sen . .. şey, tutuklandın. Hırpalandın. Şehir merkezine götürüldün ve sorguya çekildin."

"Constantine Siggy'yi vurmakla tehdit etti," diye mırıldandı. Bu da kâbuslarında etkili olmuştu.

Vivian bembeyaz kesildi. "Bunların nesi var böyle? Özür mü dilediler?"

"Pek sayılmaz. Ama McKittrick Siggy korktuğu için kendini kötü hissetti. Sanırım onun da bir köpeği var çünkü cebinde bir ödül maması vardı. Siggy için bana verdi."

"En azından bu var," diye homurdandı. "Başka koşullar altında yasal işlem önerirdim ama bu üzerinize spot ışıklarının düşmesine neden olur ve bunu istemeyiz."

"Hayır, yok." Bu her şeyi çok daha kötü hale getirirdi.

Duvardaki saate baktı. "Kahve hediyeni alıp yola çıkmanı söylemekten nefret ediyorum ama on beş dakika içinde bir müşterim gelecek ve notlarımı gözden geçirmem gerekiyor.

Angeline'e en azından bugün için randevularınızı yeniden planlamasını söyle. Seninle konuşmamı dinleyecek durumda değilsin.

başkalarının sorunları."

Tahta gibi başını salladı. Kız haklıydı. Bunu biliyordu.

"Sam?" diye nazikçe dürttü ve Sam boşluğa bakmakta olduğunu fark etti. "İzin gününde nereye gideceksin?"

Kafasını temizlemek için salladı ve soruyu düşündü. "Yaşlılar evi. Bir süredir ziyaret etmemiştim."

Alnı kırıştı. "Orada kimi tanıyorsun?" "Herkesi. Ayda birkaç kez onlar için çalışıyorum. Piyano," Kızın kafası karıştığında ekledi. "Tüm eski standartlar."

Gözleri yumuşadı. "Senin hakkında her zaman yeni bir şey öğreniyorum. Bu çok tatlı. Eminim bundan hoşlanıyorlar."

"Yapıyorlar. Bazen dans ediyorlar." Burnunu kırıştırdı. "Bazen dans ederken birbirlerini ellemeye başlıyorlar ve o kısım o kadar da tatlı olmuyor. Ama sabahın bu saatinde sanat ve zanaat zamanı olacak ve fonda müzik olmasını seviyorlar."

Gülümsedi. "Güzel. Oraya vardığında bana mesaj at. Senin için endişeleniyorum."

O da gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi hissettiği gibi göründüyse de gergin ve acımasızdı. "Yarın başım dik bir şekilde döneceğim."

"Kendine iyi bak Sam." "Sen de."

Ofis binasından çıkıp dairesine doğru yürürken çevresini fark etmeye çalışıyordu. Yüzüne vuran güneş, köşedeki sosisli sandviç satıcısı, sahibinin o tezgâha gelene kadar siparişini her zaman hazır ettiği kahve dükkânı, yolunun karşısına fırlayan sokak kedisi gibi küçük şeylerle kendini topraklıyordu. Onun birine ait olduğunu umuyordu.

Neredeyse Joel'i arayıp huzurevine gitmeden önce kahvaltıda buluşmak isteyip istemediğini soracaktı ama arkadaşı bu sabah mahkemede olacağını söylemişti.

İşte o zaman Sam arayabileceği başka kimse olmadığını fark etti.

Daha fazla arkadaş edinmeliyim.

Ve tabii ki aklına McKittrick geldi. Ona gülümsemişti ve kendisine nasıl davrandıklarına hâlâ kızgın olsa da o gülümsemeyi unutamıyordu.

İşini yapıyordu. Beni tanımıyor. Bir sineği bile incitemeyeceğimi bilmiyor. Ve geriye dönüp baktığımda, davranışları kaypaktı.

Ailesinin oturduğu kattaki apartmanın asansöründen tam da köpeğini gezdiren kişi dairelerinden çıkarken çıktı. Skyler bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırıp kulağının arkasına sıkıştırırken kapının tamamen kapalı olduğundan emin olmak için kapı kolunu salladı -Siggy küçük bir kaçış sanatçısıydı.

Skyler arkasını döndüğünde onun yaklaştığını görünce şaşırdı. "Dr. Reeves. Tatilde olduğunuzu ve ailenizin Siggy'ye baktığını sanıyordum."

"Hayır. Dairemde bir boru sızıntısı oldu ve temizlenirken onlarla kalıyorum." Söyleyeceği yalan buydu. Ailesi de aynı hikâyeyi yayacaktı. Kimsenin onun işini bilmesine gerek yoktu.

Yüzünü buruşturdu. "Bu berbat. Siggy'yi gezdirmeyi yeni bitirdim. Bir sopa buldu."

Sam kuru bir sesle, "O her zaman bir sopa bulur," diye cevap verdi. "Bu onun olayı gibi bir şey."

"Bu büyük bir sopa." Sırıtarak ellerini iki yana açtı. "Bunu taşırken o kadar sevimliydi ki ona hayır diyemedim, bunun için üzgünüm. Çiğnemesi halinde ortalığın kolayca temizlenebilmesi için bunu sandığına koydum."

Sam kıkırdadı, kalbi şimdiden biraz daha hafiflemişti. Skyler iyi bir genç kadındı ve köpeğini gerçekten seviyordu. Dört yıl önce Sam'in yanına taşındığından beri Siggy'yi gezdiriyordu. O zamanlar on yedi yaşındaydı ve üniversite için para biriktiriyordu. Artık üniversitede okuduğu ve geceleri çalıştığı için köpeklerin çoğunu

ama Siggy de dahil olmak üzere bir avuç müşteriye elinde tutuyordu.

"Gerçekten çok sevimli," diye onayladı Sam. "Onu yaşlılar evine götürmeye hazırlanıyorum. Onu orada çok seviyorlar."

"Şey, o iyi ve yumuşak başlı. Yaklaşık bir mil yürüdük." Asansör düğmesine bastı. "Sonra görüşürüz. Kendine iyi bak!"

"Sen de Skyler." Siggy'yi sandığında, gerçekten etkileyici büyüklükte bir çubuğu çiğnerken buldu. "Gel oğlum. Shady Oaks'a gidelim."

Siggy ismi tanıyarak canlandı.

Sam kendini ve sakinleri rahatlatmak için sessiz bir müzik çalardı. Kazan-kazan. Sonra işine geri dönecekti. İnsanların ona ihtiyacı vardı ve bu hoşuna gidiyordu.

İhtiyaç duyulmak güzeldi.

San Diego Adli Tıp Kurumu, San Diego, Kaliforniya 11 Nisan
Pazartesi, 13:45

Kit sessizce bir parça keki ME'nin masasına bıraktı ve onun yazmakta olduğu e-postadan başını kaldırmasını bekledi. Kit'ten sadece birkaç yaş büyük olan Alicia Batra, çoğunlukla zeki ve nazik olduğu için ME'ler arasında en sevdiğiydi. Ama aynı zamanda unlu mamullerle rüşvet verilebildiği için de.

Alicia'nın bakışları bilgisayar ekranından ayrılmadı ama Kit pastayı geri almak için hamle yaptığında, ME hafifçe onun eline vurdu. "Geri almak yok," dedi Alicia sertçe.

Kit midesindeki gerginliğe rağmen kıkırdadı. Alicia o sabah ilk iş olarak Colton Driscoll'un uyuşturucu testinin sonuçlarını almamış ve öğle yemeğinden sonra onu aramasını söylemişti.

Kit, Baz ile birlikte Driscoll'un iş yerindeki dolabını boşaltmaya gittiklerinde onu bulmayı umarak endişelenmemeye çalışmıştı.

Onu cinayetlere bağlayacak bir şey. Ne yazık ki boştu.

İş arkadaşları Driscoll'un katil olmasının sürpriz olmadığı konusunda hemfikirdi çünkü çok çabuk sinirlenen biriydi. Ancak kendini öldürmesine şaşırmışlar, böyle bir şey yapmaya cesaret edebileceğini düşünmediklerini söylemişlerdi.

Bu Kit'in intiharda bir terslik olduğu hissini daha da güçlendirmişti ama cinayet masasında bu kadar çok dinleyici varken masasından Batra'yı bir kez daha aramak istememişti. Bu yüzden elinde bir tabak kekle olabildiğince çabuk sınıışmıştı.

Alicia, "Bunu bitirmem için bana bir dakika daha ver," dedi, "sonra tüm dikkatimi sana vereceğim. Çünkü bana pasta getirdin."

Bir dakika sonra Alicia gönder tuşuna bastı ve Kit'e döndü. "Bu güzel rüşveti neye borçluyum, Dedektif?"

"Öncelikle, yarı rüşvet yarı teşekkür gibi bir şey." Alicia kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Kit. "Daha çok yetmiş otuz gibi."

"Yani çoğunlukla bir rüşvet." Alicia omuz silkti. "Bence sunduklarınız rüşvet olduğunda daha lezzetli oluyor."

Kit yine kıkırdadı. "Bu pasta tek başına da oldukça lezzetli. Cinayet masasındaki adamlardan biri yaptı." Altı kadının seri cinayetlerinin kapanışını kutlamak için. Colton'ın intihar notunda yazdığı gibi beş değil. Altı. "Normalde kutlamalar için bir pastaneden kek alırız ama sıra Howard Cook'taydı ve o da aşcılık dersi alıyor."

"Daha fazla kadınla tanışabilsin diye mi?" Alicia tahmin etti.

Kit başını salladı, çünkü bu Howard'ın beşinci dersiydi ve hepsi de aynı nedenden kaynaklanıyordu. "Maalesef, evet."

Alicia iç geçirdi. "En azından bu dersten pasta alabiliyoruz."

"Doğru." Howard'ın son dersi meyve resimleri yapmaktı.

"O iyi bir adam. Ders almak zorunda olması utanç verici.

buluşma tarihleri."

Alicia, " çalışırken insanlarla tanışmak zor," diye gözlemledi.

Yine doğru. Alicia evliydi ve zaten bir çocuğu vardı ama Kit neredeyse iki yıldır gerçek bir randevuya çıkmamıştı. Gerçekten vakit geçirmek istediği biriyle tanışmamıştı.

Sam Reeves'ten hoşlanıyordun, dedi kafasının içindeki küçük ses sinsice.

Sen kapa çeneni.

Alicia pastasından ilk ısırığı alırken onu inceliyordu, gözleri ilgiyle kısılmıştı. "Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey var mı, Kit?"

"Hayır." Kit, Alicia'nın masasına yaslandı. "Yine de bir iyilik isteyeceğim. Ya da iki tane."

"Şimdi rüşvete gelelim. Vur bana. Buraya kadar geldiğine göre büyük bir şey olmalı."

"Sadece on beş dakika sürdü."

"On beş dakikayı başka şekillerde de kullanabilirdiniz. Yedek kulübesinden çıkmaya o kadar mı ihtiyacın vardı?"

"Sayılır," diye itiraf etti Kit. Karakoldan yayılan kutlama havası sinirlerini bozuyordu. "Önce bu dava." Alicia'nın masasına bir dosya koydu. "İki yıl öncesine ait. Maria Mendoza."

Alicia şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Driscoll davası değil mi?" "Evet, ama bu ilk."

Alicia dosyayı açtı ve ilk sayfayı okuduktan sonra yorgun bir şekilde iç çekti. "Bunu hatırlıyorum. Kurban dövülerek öldürülmüştü. Dava kapandı, değil mi?"

Kit o sabah masasına oturur oturmaz Rita'nın annesinin dosyasına bakmıştı ve Rita haklıydı. Annesinin zengin patronunun onun ölümüne karıştığından şüphelenmek için sebepler vardı. Yine de adam hiç şüpheli olmamıştı.

Davaya bakan dedektif ertesi ay emekli olmuş ve soruşturmayı başka kimse devralmamıştı.

Ben de dahil.

Kit elinden gelse bu hatayı düzeltecekti. "Soğumuştı ama bence tekrar bakmalıyız." Çok ince dosyadan bir fotoğraf çıkardı. "Kurbanın derisinde bir şey var, tam burada." Kadının yanağındaki bir izi işaret etti. "Bir girintiye benziyor, belki bir yüzükten ya da başka bir şeyden. Ama fotoğraf bulanık. Başka fotoğraf çekip çekmediğinizi merak ediyordum."

Alicia kaşlarını çatıyordu. "Gönderdiğim fotoğraflar arasında bu yoktu."

Kit'in kaşları . "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bu raporla birlikte yüklenmek üzere kurbanın yüzünün yarım düzine temiz fotoğrafını seçmiştim. Yanağındaki iz bir yüzüğün girintisine benziyordu." Alicia sıkıntılı görünüyordu. "Kendi dosyalarım dönp ne bulabileceğime bir bakayım. Çok uzun zaman önce değildi. Çektiğim tüm fotoğrafların kopyalarını saklarım. Size haber veririm."

Vay be. Basit bir hata olabilirdi. Birisi yanlışlıkla yanlış fotoğraf yüklemiş olabilir, ancak Batra bu konuda takıntılı olacak kadar titizdi.

"Yüklemeyi kim yaptı?"

"Katiplerden biri. Kim olduğunu görmek için kontrol etmem gerekecek."

Kit sessizce nefes verdi, bunun basit bir hata mı olduğunu yoksa Maria Mendoza'nın patronu zengin ve iyi bağlantılara sahip olduğu için bir örtbas mı yapıldığını merak ediyordu. Eğer öyleyse, bunu çözmek patronunun sorumluluğunda olacaktı. "Teşekkür ederim. Tam açıklama -Hafta sonu kurbanın kızıyla tanıştım. Navarro muhtemelen davayı almama izin vermez, ama umuyorum ki

yeni bir kanıt varsa onu başkasına devredin. Ya da bir şekilde gözden kaçmış eski bir kanıt."

Alicia kesin bir ifadeyle, "Iskaladım," diye tekrarladı. "Bu konuda içimde kötü bir his var, Kit."

"Ben de öyle. Yine de karamsarlığa kapılmadan önce neyin ne olduğunu anlayalım."

"Beni çok iyi tanıyorsun." Alicia dosyayı kapattı ve pastadan büyük bir ısırık daha aldı. Yuttuktan sonra, "İkinci iyilik ne?" diye sordu.

"Colton Driscoll'un uyuşturucu testi."

Alicia bilgisayar ekranına döndü. "Hızlı etki eden sakinleştiricilere çok sık bakamıyorum. Ya ceset bulunduğunda çok fazla zaman geçmiş oluyor ya da dedektifler kurbanın sakinleştirici ancak ilaç vücuttan atıldıktan sonra şüpheleniyor. Bu sabah ilk kontrol ettiğimde sonuçlarınız gelmemiştir ama şimdi gelebilir." Kit'e baktı. "Eğer haklıysan, Navarro'nun en sevdiği çocuğu olmayacaksın. Driscoll'un intihar haberini halka duyurduktan sonra olmaz."

"Biliyorum," dedi Kit iç çekerek. "Ama Driscoll kendini asmadıysa, bunu başkası yapmış demektir. Bu Driscoll'un o kızları öldürmediği anlamına gelmez ama başka birinin onun ölmesini istediği anlamına gelir. Yani işin içinde başka oyuncular da olabilir."

"Sonuçlarınız geldi ve işte bela geliyor." Alicia bir sayfanın çıktısını aldı ve Kit'e uzattı.

"Zaleplon nedir?" Çünkü Colton Driscoll belli ki bir ton almış.

"Bu bir uyku hapı. Ara sıra küvette bileklerini kesen kurbanlarda görüyorum ama asılarak öldürülenlerde hiç görmedim."

"Bu seviye ne anlama geliyor? Ne kadar kendinden geçmiş ?"

"Bazı hesaplamalar yapmam için bana bir iki dakika verin."

Kit, Alicia'nın Driscoll'un boyu ve kilosuyla birlikte sayıları bir tür bilgisayar yazılımına yazarak işini yapmasını izledi. Sonunda başını kaldırdı, yüz ifadesi asıktı.

"Adamınız, ilmeğe ulaşmak için kullandığı tabureye tırmanabileceğinden şüphe duymama yetecek kadar içmişti."

"'İçtenlikle şüphe' ifadesini yüzdelere çevirebilir misin?"

"Tırmanmadığından yüzde doksan ila doksan sekiz eminim.

tek başına. Bunu, numuneyi aldığımız sırada kanında kalan seviyeye dayandırıyorum."

"Kısa bir yarılanma ömrü var."

"Aynen öyle. Bu yüzden ölüm zamanı tahmininin her iki ucundaki rakamları da araştırdım."

"Sabahın üçü kadar erken ve yedisi kadar geç."

"Evet. Eğer üçte ölmüş olsaydı, o sırada vücudunda daha da fazla ilaç olurdu ve tahminimce yüzde doksan sekiz oranında olurdu. Ama yedide ölmüş olsaydı bile, onu yürüyemez hale getirmeye yetecek kadar ilaç olurdu."

"Bu yüzde doksan. Anladım."

Driscoll'un itiraf notunda altı yerine sadece beş kurbandan bahsetmesi ve ayakkabılarının yepyeni, ayak izinin ise giyilmiş bir ayakkabıya ait olmasıyla birleşince ... .

Bu dava umdukları kadar kolay olmayacak gibi görünüyordu.

Kahretsin. Kit Navarro'ya söylemek zorunda kalacaktı. Mutlu olmayacaktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SDPD, San Diego, Kaliforniya 11
Nisan Pazartesi, 15:15

Navarro başını arkaya yasladı, gözleri kapalıydı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Baz sessizce oturmuş, şakaklarını ovuşturuyordu. Pasta yerken ve "zaferlerini" kutlarken o kadar mutluydu ki, Kit ona Adli Tıp'ın bulduklarını söylemekten nefret etmişti. Ama Navarro'ya haberi verdiğinde omuzlarını dikleştirmiş ve onun yanında oturmuştu.

"Hayır, efendim. Şaka yapmıyorum." Patronu adli tabibin raporuna tam da beklediği gibi tepki vermişti. "Bu Driscoll'un cinayetten suçsuz olduğu anlamına gelmez."

Navarro, "Lanet olsun ki öyle değil," diye homurdandı. "Bunun intihar değil de cinayet olduğuna dair en ufak bir ihtimal bile varsa, geride bıraktığı itirafın üzerine basıldığı kâğıda değmez." Sonra içini çekti. "Devam et. Söyle hadi. Bana öyle demiştin. Beklemeliydik."

"sanmıyorum, efendim," dedi Kit kesin bir tavırla.

Navarro'nun ağzının bir tarafı kalktı. "Akıllıca."

"Ya da belki de çok iyi gelişmiş bir kendini koruma duygusuna sahibim."

Navarro tekrar iç çekti. "Ya da bu. Lanet olsun. Peki, şimdi ne yapacağız?"

Kit, Baz'la göz göze geldi ve onun bu kadar yaşlı görüldüğünü görünce irkildi. Sanki bir yıl içinde on yaş yaşlanmış .

son on dakika. Omuzları çökmüş, gözleri kapanmıştı. Yanakları solgundu ve yenilmiş görünüyordu.

Kit daha önceki kurbanların hiçbiri bulunduğu Cinayet Masası'nda değildi ama Baz hepsinde buralardaydı. Onların cinayetlerini yıllarca çözememiş olmak onu Wren'in cinayeti kadar etkilemişti. Bu davayı kapatmak omuzlarındaki yükü hafifletmişti. Şimdi gözle görülür bir şekilde geri dönen bir ağırlık.

Ama Baz sandalyesinde doğruldu ve bir nefes aldı. "Araştırmaya devam edeceğiz. Driscoll'un evini sadece bir katilin evi olarak değil, cinayet mahalli olarak da yeniden inceleyeceğiz."

Kit, "Olay Yeri İnceleme'den sanki bu bir intihar değilmiş gibi kanıt toplamasını istedim," diye ekledi. "Buldukları şeyle başlayacağız. Yine de Driscoll'un hâlâ seri katilimiz olabileceğini tekrarlamak istiyorum. Tamamen alakasız bir şey için öldürülmüş olabilir. Anladığımız kadarıyla pek sevilen biri değildi."

Navarro, "Tam bir gün ışığı gibisin," diye mırıldandı. "Gerçekten onun yaptığını mı düşünüyorsun? Driscoll'un beş kadını öldürdüğünü mü? Belki de altı?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Eğer o yapmadıysa, o zaman birileri onun yaptığını düşünmemiz için çok uğraştı. Batra, o tabureye tırmanıp kafasını ilmeğe geçirmesinin kesinlikle imkânsız olmadığını söyledi. Sadece çok zordu."

"Yani yüzde iki ila on arasında bir şans verdi." "Evet, efendim. Sanırım üzerindeki yepyeni Top-Siders Öldürüldüyse ayaklar daha sorunludur, çünkü bunlar kurgunun bir parçası olacaktır."

Navarro kaşlarını çattı. "Bu da demek oluyor ki birileri Longview Park'ta Jaelyn Watts'ın mezarında o parmak izini bulduğunuzu biliyordu."

Driscoll'un cesedini bulduğundan beri bu onu endişelendiriyordu. "En iyi ihtimalle Driscoll bizim seri katilimiz ve düşündüğümüz gibi kendini öldürdü. Sonraki en iyi ihtimal, öldürüldü ama onu öldüren kişinin cinayetlerle bir ilgisi yoktu ve belki de yalanlarına kızmıştı. Saldırdığı komşusunu araştırıp bunun bir intikam taktiği olup olmadığına bakacağız. En iyi ihtimalle Driscoll bizim seri katilimiz ve her şeyi onun üzerine yıkmak ve/veya sessiz kalmasını sağlamak isteyen bir ortağı var. En kötü ihtimalle Driscoll'un bundan haberi vardı ve gerçek katil hâlâ dışarıda bir yerde."

Navarro yorgun bir şekilde başını salladı. "Psikiyatrist yine şüpheli mi?"

"Hayır," dedi Kit -eğer patronunun ona attığı bakış bir gösterge ise, çok çabuk. Baz'ın kaşları da kalkmıştı. "Olay yerine vardığımızda ceset hâlâ sıcaktı," diye ekledi, ses tonunu mantıklı tutarak. Duygusal değil. "Batra'ya göre ceset sabah üç ile yedi arasında ölmüş. Dr. Reeves o süre boyunca görüşme odasındaymış. Colton Driscoll'u o öldürmüş olamaz."

Baz, "Ama hâlâ işin içinde olabilir," diye karşı çıktı.

Hayır, diye tekrarlamak istedi Kit, çünkü Reeves'in bu işe karışmasını istemiyordu. Ama kendini başıyla onaylamaya zorladı. "Bu mümkün. Onu kontrol edeceğiz. Ama Driscoll'un hayatını her yönüyle araştıracağız. Eğer o gençleri o öldürdüyse, bağlantıyı bulacağız."

Navarro, "O zaman işe koyulun ve bazı zor telefon görüşmeleri yapmama izin verin," dedi, bakışları telefonuna kaymıştı, korkusu hissediliyordu.

Kit Baz'a baktı. Ona Maria Mendoza cinayetinden bahsetmişti ve o davanın yeniden açılmasını desteklemişti ama şu anda başını hafifçe sallıyordu.

"Ne?" Navarro havladı. "Başka ne var?"

Kit tereddüt etti, sonra soluk verdi. Her şeyi bir an önce halletmek daha iyiydi. "Bir şey daha var efendim. Driscoll davasıyla ilgili değil." Mendoza dosyasını Navarro'nun masasına bıraktı ve ona dün Rita Mendoza ve öğleden sonra Alicia Batra ile yaptığı konuşmaları anlattı.

Navarro'nun dudakları inceldi. "Ciddi misin? resmi otopsi raporunu mu değiştirmiş?"

"Dr. Batra bunun basit bir hata mı yoksa daha kötü niyetli bir şey mi olduğundan henüz emin değil, ancak bu dosyadaki tek fotoğrafı kendisinin göndermediğinden emin. Araştırıyor. Kurban sekiz haftalık hamileymiş efendim. Bu otopsi raporunda da var. Fetüsten doku örnekleri almışlar ama DNA karşılaştırması yapacak şüpheli bulamamışlar. Görünüşe göre kimse işvereni sorgulamamış bile, ve kesinlikle kimse ondan DNA örneği istememiş. Davayı yeniden açacağınızı umuyorum. Kurbanın kızıyla olan bağlantım nedeniyle üzerinde çalışamayacağımı biliyorum, ama ... ya Maria Mendoza'nın işvereni onu öldürdüyse?"

Navarro dosyaya zehirli bir yılanmış gibi baktı.

"Bu soruşturmadan bu yana geçen iki yıl içinde söz konusu işverenin belediye meclisi üyesi olduğunun farkındasınızdır."

Kit irkilmemek için kendini zor tuttu. "Evet. Bunu gördüm." Navarro burun kemiğini sıktı. "Bunu araştıracağım."

Batra lanet otopsi raporuna ne olduğunu öğrenene kadar yeniden açmayabilirim, ancak bunu araştıracağım."

"Teşekkür ederim, efendim."

Navarro kapıya el salladı. "Git."

Kit hiç oyalanmadan Baz'ı takip ederek kapıdan çıktı. Masasındaki sandalyeye yığıldı. "Eğlenceliydi." Navarro'nun ofisinin pencerelerine baktı. Adam hâlâ telefonuna bakıyordu. "Suçlu hissetmemeliyim. Neden suçlu hissediyorum?"

Baz omuz silkti. "Ben değilim. Bu yüzden ona büyük paralar ödüyorlar. nce ne var?"

"Driscoll'un evine geri dönelim ve hapları daha sıkı arayalım. Uyku hapı alıp kendini asmış olma ihtimaline karşı, hapları bir yerden almış olmalı. Reğetesi olsaydı hayatımız çok daha kolay olurdu."

"Ama Cumartesi günü ecza dolabında hiçbir Şey yoktu."

"Tylenol bile yok," diye mırıldandı Kit. "Bu da beni rahatsız ediyor."

"Yani birileri ilmeğe girmesine yardım ettiyse, ecza dolabını temizlediler mi demek istiyorsunuz?"

Evet. "Belki. Ayrıca Driscoll ve lise tiyatro kulüpleri arasında bir bağlantı bulmalıyız. Bu geńç kadınların yolu katille bir yerde keşişti ve Őu anda elimizdeki tek Őey tiyatro. Bunu bildikten sonra geri dönüp kurbanların aileleri ve arkadaşlarıyla konuşabiliriz. Onları nasıl ayarttığıyla ilgili bir ortak nokta olmalı."

"Peki ya Dr. Reeves?"

Adamın ciddi yeşil gözlerini düşünen Kit başını salladı. "Hâlâ işin içinde olduğunu düşünmüyorum ama onunla tekrar konuşacağım."

Baz kaşlarını çattı. "Onunla konuşacağız."

"Deneyebiliriz. Sanırım bize yeterince kızacak. Ama köpeğini vurmakla tehdit ettin. Onun favori listesinde olduğunu sanmıyorum."

"Umurumda değil." Baz ona sert bir bakış fırlattı. "Senin de umurunda olmamalı."

"İstemiyorum," diye ısrar etti.

Ama umurundaydı. Birazcık. Ki bu hala çok fazlaydı.

Baz içini çekti. "Kahretsin, Kit."

Onun gözleriyle karşılaşmak istemedi. "Hadi gidelim."

Mira Mesa, Kaliforniya 11
Nisan Pazartesi, 18:30

Kit, Baz'la Colton Driscoll'un oturma odasında buluştu. "Burada hiçbir şey yok."

"Biliyorum. Yani, normal eşyalar burada ama tek bir kişisel eşya yok. Cep telefonu yok, duvarlarda fotoğraf yok, ödenecek fatura yok, paket menüleri ya da önemsiz bir çekmecede bir şeyler yok."

"Sanki ev bir emlakçı tarafından düzenlenmiş gibi," diye mırıldandı. Antredeki kirişe baktı. Driscoll'un ipini bağladığı yer orasıydı. "İpi oraya nasıl çıkardı? Garajda merdiven yok ve o kiriş, evdeki en uzun sandalyenin üzerinde dursa bile ulaşamayacağı kadar yüksek."

Baz, "Sanırım ipi yukarı fırlatıp atmış olabilir," dedi ama sesi kuşkuluydu. "Buraya ne kadar çok bakarsak, Driscoll'un intiharının yardımsız olma ihtimali o kadar azalıyor."

"Sanırım onu kim öldürdüyse, öldüğüne sevinmemizi ve ikinci kez bakmak için geri gelmememizi istedi."

"Hızlı yarı ömürlü yatıştırıcı kontrolü istemeyi akıl etmeseydiniz buna gerek duymazdık."

Baz'ın sesi ondan memnun görünüyordu ve bu her zaman bir ego darbesiydi. "Beş kurbandı, altı değil," dedi. "Cuma akşamı Dr. Reeves tekrar arayıp bir lakros oyuncusundan bahsedinceye kadar altıncı kurbandan haberimiz yoktu. O itirafı kim yazdıysa bizim bildiğimizi bilmiyordu."

"Olay Yeri İnceleme tüm dolap kapaklarında sadece Driscoll'un parmak izlerini buldu ama katil epey zahmete girmiş. Ben

Eldiven giydiğinden eminim. Bir erkek olduğunu varsayıyorum. Driscoll çoğu kadın için kafasını ilmiğe geçirmek üzere bir taburenin üzerinde sürükleyemeyeceği kadar ağırdı."

Kit başını salladı. "Katılıyorum. Olay yeri inceleme bütün halıları süpürdü, belki katil kullanabileceğimiz bir saç teli düşürmüştür. İlk dört kurbanın üzerinde hiç saç teli bulundu mu? Kıyafetlerinde?"

"Hayır. İlk kurbanı bulduğumuzda DNA artık sıradan bir araçtı. En hızlı testler hala yirmi dört ila kırk sekiz saat sürüyordu, ancak bir saç teli bulunmuş olsaydı kesinlikle test ederdik."

Kit içini çekti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bence komşularla tekrar konuşmalıyız."

"Hangi komşu Driscoll tarafından saldırıya uğradı?"

"David Epstein. Caddenin karşısında oturuyor. Cumartesi günü onunla konuşmadık. Evde değildi."

"Tamam. Onunla ve diğer komşularla konuşacağız, sonra da gidip Dr. Reeves'le bir kez daha sohbet edeceğiz." Baz trafik polisi gibi elini kaldırdı. "Driscoll'un söylediği ve bize yardımcı olabilecek başka bir şey hatırlayıp hatırlamadığını görmek için."

"Köpeğini tehdit ettiğin için özür dilemelisin. İşbirliği yapma olasılığı daha yüksek olacaktır."

Baz gözlerini devirdi. "Markete uğrayıp köpeğine bir köpek kemiği getireceğim."

"Köpek ödül mamalarım var. Bir dükkânda durmaya gerek yok. Basit bir özür yeterli olabilir Baz."

"İyi," homurdandı. "Ama o köpek sana hırılıyordu, Kit. Endişelendim."

Ona gülümsedi. "Bunu ona söyle. Hadi, Bay Epstein'la konuşalım."

Ön verandada durup nöbetçi üniformalıya şimdilik işlerinin bittiğini söylediler. Sokakta sürekli bir aval aval bakanlar vardı ve hatta birkaçı evden gizlice bir hatıra almaya çalışmıştı.

Aşırı büyümüş arka bahçe çitle çevriliydi ve SDPD kapıya bir kilit koymuştu, ancak bu kararlı gerçek suç meraklılarını dışarıda tutamazdı.

Komşular kendi içlerine kapanmış, meraklı halkla muhatap olmamışlardı. Umarım meraklı gazetecilerle de muhatap olmamışlardır, ama Kit pek umutlu değildi. En azından bir komşunun medyaya kulak verdiğiğine bahse girerdi.

Yine de Kit, Tamsin Kavanaugh'un boş çıkmasını umacak kadar zavallıydı.

Baz Epstein'ların ön kapısını çaldı ve kapıyı kırk yaşlarında, kucağında yürümeye başlayan bir çocuk olan bir kadın açtı. "Eğer gazeteciyseniz, gidin buradan," diye tersledi kadın.

Kit rozetini uzattı. "SDPD Cinayet Masası, hanımefendi. Ben Dedektif McKittrick ve bu da ortağım Dedektif Constantine. Size Colton Driscoll hakkında birkaç soru sormak istiyoruz. Siz Gemma Epstein mısınız?"

Kadın başını salladı, gözleri kısılmıştı. "Öyleyim."

"İçeri girebilir miyiz?" Baz sordu. "Medyadan gerçekten uzak durmak istiyoruz."

"Akbabalar gibi," diye mırıldandı Gemma. "Bütün gün bizi rahatsız edip durdular." Kapıyı daha geniş açtı. "Sanırım şu işi bir an önce halletmeliyiz. David! Polisler geldi."

Bir adam merdivenlerden yavaşça indi, yürüyüşü dengesizdi. Saçları askeri tarzda kısacık kesilmişti. Yan masadaki çerçeveli fotoğrafta Bay Epstein'ın donanma üniforması içinde çok daha genç bir hali görülüyordu.

"Er ya da geç uğrayacağınızı tahmin etmiştim," dedi. "Ben David Epstein."

Kit onları tanıştırdı, sonra oturma odasını işaret etti. "Oturabilir miyiz?"

Gemma telaşlı bir ifadeyle, "Lütfen," dedi. "Bırak da bebekle ben ilgileneyim. Maureen!"

Genç bir kız mutfaktan içeri girdi, ellerini bir havluya kuruluyordu. Bakışları Kit'le Baz'a kaydı ve gözleri çılgınca kırpıştıktan sonra başka tarafa baktı. Kit bir an için bunun korku olduğunu düşündü, ama kız gözlerini o kadar çabuk kaçırmıştı ki emin olamadı. "Onu götürmemi ister misin anne?"

"Eğer istersen. Teşekkür ederim, tatlım." Gemma bebeği uzattı. "Onu mama sandalyesine oturtun ve biraz Cheerios verin. Nadine birazdan gelip onu alacak." Kocasının yanındaki kanepeye ve bir aşk koltuğunu işaret etti. "Lütfen, Dedektifler."

Kit, Baz'la birlikte otururken duvarlardaki aile fotoğraflarını inceledi. "Çok hoş bir aileniz var. İki kızınız mı var?"

David başıyla onayladı. "Evet, bir de torunum var. Kızlarımız Nadine ve Maureen. Gazetedeki makaleyi okudum. Driscoll'un küçük sarışın kızlardan hoşlandığı yazıyordu. Benimkiler gibi."

En azından Tamsin Kavanaugh pembe kelepçelerden haberdar değildi.

"Bu beni şok etmiş olmalı," dedi Baz sessizce. "Benim bir kızım var ve bir yırtıcı hayvana bu kadar yakın yaşamış olmayı hayal bile edemiyorum."

"Evet," dedi David kısaca. "Bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama kendini öldürdüğü için çok mutluyum. 'Birkaç' kaç kızıdan oluşuyor bilmiyorum ama çok fazla kızıdan oluşuyordu."

Kit başını salladı. "Aynı fikirdeyiz. Boşlukları doldurmaya çalışıyoruz. Belli ki sorgulanamamış ve elimizde cevaplanmamış pek çok soru var. Bana onunla olan etkileşiminizden bahsedebilir misiniz? Sana saldırdığını biliyoruz."

David sertçe başını salladı. "Geçen haftaya kadar çenem telle bağlıydı. En azından otuz kilo verdim." Gülümseme çabası boşa gitti ve karısı incinmiş bir ses çıkardı.

"Driscoll'un akli dengesi yerinde değildi," dedi Gemma. "David'ime saldırdı. Bir an için orada bulunan insanlar öylece bakakaldı. Hepimiz şok olmuştuk. Sonra komşulardan ikisi onu David'in üzerinden çekti ve Driscoll tepinerek uzaklaştı. David için 911'i aradık ve polislerin Driscoll'un peşinden gidebileceğini düşündük çünkü hiçbirimiz ona yaklaşmak istemiyorduk."

"Bana mantıklı geliyor," dedi Kit. "Sonra ne oldu?" Gemma hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı.

"Arabasına bindi ve David'i ezmeye çalıştı."

"Yardıma gelen iki komşu beni garaja çekti," diye ekledi David, "sonra Driscoll arabayla uzaklaştı. Şartlı tahliye ve terapi aldı." İki kelimeyi tükürdü. "Lanet olası yargıçlar."

"Ondan sonra onu bir daha gördün mü?" Baz sordu.

"Hayır," dedi David. "İçine kapanık biriydi. Ehliyetini kaybetti, o yüzden otobüse binmeye başladı. Maureen okula gitmek için belediye otobüsünü kullanırdı. Karım onu okula bırakıp alıyor. Ben de memnunum. Benden ne kadar nefret etse de . . . Dün geceden beri düşündüğümüzden daha da kötü biri olduğunu bilmek beni dehşete düşürüyor."

"Bu bana yine mantıklı geliyor," dedi Kit. "O gün kendini kaybetmesine ne sebep oldu?"

"O bir yalancı. Her konuda yalan söyler. Donanma SEAL'i olduğunu iddia etti, Tanrı aşkına. O adam SEAL falan değildi. Kendinden başka hiç kimseye ya da hiçbir şeye hizmet etmedi."

"Çalıntı cesaret," diye mırıldandı Kit. "Ben de hizmet ettim. Sahil Güvenlik'te. Hizmet hakkında yalan söyleyen insanlar beni de üzüyor."

"Ona saldırmadım," dedi David. "Sadece yalan söylemeyi bırakmasını yoksa onu şikayet edeceğimi söyledim. Bu bir kabahat, biliyorsunuz."

Bayan Epstein, "Bunun için hiç ceza almayacaktı," dedi, vücudu öfkeden kaskatı kesilmişti. "Tıpkı hiç zaman alamadığı gibi

kocama saldırdığın için."

Kit onun öfkesini anlıyordu. "Onu hiç genç bir kadınla gördün mü?"

David başını salladı. "On altı yaşında çocuk yok. Driscoll yaklaşık on yıldır burada yaşıyor. Bu süre içinde iki karısı oldu, ikisi de zar zor yasaldı. Blok partilerimize gelip hikayelerini anlatmayı severdi. Tatilde olduğu zamanları ayarlamaya çalışırdık ama o hiçbir yere gitmezdi. Öyle bir noktaya geldi ki, onu konuşturmak ve herkesten uzak tutmak için sorumluluğu dönüşümlü olarak üstlendik. Son blok partisinde sıra bendeydi."

"Peki kavga ne zaman verdi?" Baz sordu.

"Gerçek bir kavga değildi," dedi David kuru bir sesle. "Yirmi yıl önce bir çatışmada yaralandım. Sağ elimi tam olarak kullanamıyorum ve o tarafım hâlâ topallıyor. Geri sallanmadım."

Kit iç çekti. "Hepiniz için ne büyük bir kabus."

David'in yeni iyileşmiş çenesi gerildi. "Kızlarıma dokunsaydı daha kötü olurdu. İkisine de sordum ve ikisi de asla yapmadığını söyledi. Mahalledeki diğerleriyle pek konuşmadım ama konuştuğum birkaç kişi kızlarının da aynı şeyi söylediğini anlattı."

"Anladım." Kit Baz'a baktı, o da bir kez başını salladı. Aileden alabilecekleri her şeyi almışlardı. "Kızınızla konuşabilir miyiz acaba?" Çünkü eğer tepkisinde korku varsa, Kit bunun nedenini bilmek istiyordu. "Okulda bir şeyler duymuş olabilir. Diğer kurbanlarla aynı yaşta."

David ürperdi. "Ben bebekle kalacağım. Karım Maureen'le kalacak."

"Elbette," diye mırıldandı Baz. "Biz sadece ona başka neler bilebileceğini sormak istiyoruz. Nazik davranacağız. Söz veriyorum."

David bir kez daha başını sallayarak mutfağa gitti ve Maureen dışarı çıktı, başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. Temkinli bir şekilde annesinin yanına oturdu.

Kit ona gülümsedi. "Başın belada değil Maureen. Sadece okuldaki kızlardan herhangi birinin Colton Driscoll'dan bahsettiğini duyup duymadığını sormak istedik."

Omuzları belirgin bir rahatlamaıyla çöktü. "Hayır. Mahalledeki bazı kızlar onun ne kadar tuhaf olduğunu söylerdi, özellikle de bir mahalle partisinden sonra. Babalar onu herkesten uzak tutmak için bir araya gelirdi. Sadece onunla konuşuyordum," diye eklemek için acele etti. "Kimse kötü bir şey yapmadı."

"Yani kızlar onun tuhaf olduğunu mu düşündüler?"

"Şey, evet. Her zaman Beyoncé ve Jay-Z'yi tanıdığından bahsediyordu. Hatta Meghan Markle'ı bile. Sanki People dergisini okumuş ve hepsini kusmuş gibiydi."

Baz gülümsedi. "Duyduklarımıza göre bu oldukça doğru. Eğer okulda bir şey duyarsan annene bizi aramasını söyler misin?"

Kararsızca annesine baktı. "Elbette."

Kit, Driscoll'un nasıl giyindiğini düşündü. "Cuma gecesi onu dışarı çıkarken gördün mü?"

Genç kız irkildi, ama Kit tepkisini araştıramadan Gemma konuştu. "Biz yaptık. Kocamı ezmeye çalıştıktan sonra ehliyetine el konulmuş olmasına rağmen arabasıyla gitti." Yaşlı kadının yanakları kızardı. "Bu konuda polisi aramayı düşündük ama o adamın başımıza daha fazla bela açmasını istemedik. Kocam şimdi yeniden çalışabilecek durumda. Ne zihinsel, ne fiziksel, ne de finansal açıdan başka bir saldırıyı göze alamazdık. Ve kanun Driscoll'a bir şey yapmayacaktı. David'in çenesini kırdığı için şartlı tahliye edilmişti. Araba kullandığını ihbar edersek sadece ellerine vururlardı ve bize zarar vermekte özgür olurdu."

Ne yazık ki kadının haklı bir endişesi vardı. Kit denedi yatıştırmak için. "Onun ihlallerini rapor etmek senin işin değildi. Ne zaman ayrıldığını hatırlıyor musun?"

"Saat sekiz gibi," dedi Gemma. "Neden?"

Baz, "Ölmeden hemen önceki hareketlerini tespit etmeye çalışıyoruz," dedi. "Döndüğünü gördünüz mü?"

Gemma başını salladı ama kızı daha da seğirmeye başladı.

"Maureen?" Kit usulca sordu. "Onun döndüğünü gördün mü?"

Gemma kızına döndü. "Sorun yok Maureen. Eğer biliyorsan, onlara söyle."

Maureen yutkundu. "Gördüm. Yatak odamın penceresi caddeye bakıyordu ve farları gördüm. Saat on bir civarıydı, belki? Arabasını garaja koymuştu."

"Ondan sonra tekrar gitti mi?" Baz sordu.

"Hayır," dedi, biraz fazla hızlı bir şekilde. "Anne, artık gidebilir miyim?"

Onun hakkında konuşmayı sevmiyorum.

Korkunç biriydi." "Elbette tatlım."

"Teşekkür ederim," dedi Kit, merdivenleri hızla çıkarken kızı gülümseyerek.

"Üzgünüm," dedi Gemma yorgun bir iç çekişle. "David'in dövuüldüğünü gördü ve ... şey, terapi yardımcı oldu ama hala kabuslarla uyanıyor."

"Bunu anlıyoruz," diye onu temin etti Baz. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Kit ve Baz, ailenin başka bir şey hatırlaması ihtimaline karşı ona kartvizitlerini verip ayrıldılar. Sokağa doğru yürürlerken Kit omzunun üzerinden şöyle bir baktı. Üst kattaki pencerenin perdeleri arasından bir çift göz dışarı bakıyordu.

"Yukarı bakma," diye mırıldandı Kit.

"Bizi mi izliyor?" Baz da aynı sessizlikle sordu.

"Yatak odasının penceresinden."

"Bir şeyler biliyor."

"Kesinlikle öyle. Ve bu onu korkutuyor." Kit iki kapı ötedeki evi işaret etti. "Işıklar yanıyor, demek ki evdeler."

Birkaç komşuyla daha sohbet edip gidelim. Yarın Maureen ile tekrar konuşmak için geri gelebiliriz."

"Sorun değil. Dr. Reeves ile bugün tekrar konuştuğumuz sürece sorun yok."

Kit hayır demek, adamı rahat bırakmaları gerektiğini söylemek istedi. Ama adamı rahatsız etme konusundaki isteksizliği, Driscoll'un ölümünün bıraktığı boşlukları doldurmalarına yardımcı olmuyordu - her nasıl ortaya çıktıysa. "Dairesine gitmek yerine bizimle tarafsız bir yerde buluşmasını isteyelim. Basın toplantısına bu kadar yakın bir zamanda bizimle görülmesi, komşularının ikiyle ikiyi bir araya getirmesine ve gizli muhbirimiz olduğunu tahmin etmelerine neden olabilir."

Baz başını sallamadan önce bakışlarını uzun bir süre onun yüzünde gezdirdi. "Bu adil."

Adil. Olmak istediği tek şey buydu. Dr. Reeves'in hak ettiği de buydu.

San Diego, Kaliforniya 11
Nisan Pazartesi, 20:15

Sam iki dedektifin yaklaşmasını giderek artan bir tedirginlikle izledi. Midesinde İrlandalı halk dansçılarından oluşan bir grup gösteri yapıyormuş gibi hissetti. McKittrick ve Constantine'in kendisini neden tekrar görmek istedikleri hakkında hiçbir fikri olmadığı için korkudan ödü koparak RAV4'ünün direksiyonuna geçti.

Onunla kendi seçtiği "tarafsız bir yerde" buluşmak istemişlerdi, böylece komşuları onun muhbirleri olduğu konusunda ipucu vermemiş .

Bunu takdir etti. Bunun McKittrick'in fikri değil de ortağının fikri olduğunu düşündü. Böyle şeyleri düşünecek bir tipe benziyordu. Yine de gerçekten önemli değildi,

.

Belki de bu gizli muhbirler için standart bir prosedüdü.

Belki de annemle daha çok gerçek suç izlemeliyim.

Hayır, bu berbat bir fikirdi. Zaten müşteri seanslarından kâbuslarına yeterince malzeme çıkmıştı, çok teşekkür ederim. Hafta sonu Ann'le birlikte izlediği birkaç bölüm, kâbuslarına gerçekten de onsuz yaşayabileceği ayrıntılar eklemişti.

McKittrick ön yolcu camına vurdu. "Binebilir miyiz?"

Sam kapıların kilidini açtı ve McKittrick önde, Constantine arkada olmak üzere ikisi birlikte arabaya bindiler.

Sam, Siggy'yi en son köpek parkına götürdüğünden beri süpürmemişti, bu yüzden arka koltuk muhtemelen kirliydi. Umarım Constantine'in takımı mahvolmuştur.

Yaşlı dedektif boğazını temizledi. "Geçen gece köpeğinizi tehdit ettiğim için özür dilemek istiyorum. Ortağıma hırliyordu ve ben de onun güvenliği için endişelendim." Sam gözlerini kırptırdı. "Oh. Şey, ona zarar vermezdi." Muhtemelen. "Ama özrünü kabul ediyorum."

McKittrick doğrudan Sam'e bakabilmek için koltuğunda iki büklüm oldu. "Colton Driscoll hakkında birkaç sorumuz daha vardı. Yarım kalmış bazı işleri tamamlamaya çalışıyoruz."

Sam kaskatı kesildi. Sözleri doğrudu ama beden dili yanlış. Yanlış bir şeyler vardı.

"Tamam," dedi temkinli bir şekilde. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Bize genç kadınlarla ilgili söylediklerini anlattınız - lakros maçları, leylak rengi, mezar yeri. Kendisi hakkında ne söyledi?"

"Pek değil. Sana söylediğim gibi, patolojik bir yalancıydı. Bazı yalancılar yalan söylediklerinin farkında değildir. Beyinleri, bireyin ağzından dökülen imgeleri ya da durumları konfabüle eder. Ama bence Colton Driscoll yalanları bir araç olarak kullandı.

koltuk değneği. Sosyal ortamlarda rahat değildi ve başka biri olmak onun çekici ve sosyal olmasını sağlıyordu. Yalanlarını da saptırma olarak kullanıyordu. Terapide olmak istemiyordu ve temelde bir zaman saatini yumrukluyordu." Ani bir hatırlama yaşadı. "Oh, bekle. Yumruklama. Cuma öğleden sonra parmak eklemlerinde sıyrıklar vardı. Taze görünüyordlardı."

McKittrick başını salladı. "Onları gördük. Onlar hakkında ne söyledi?"

"Birine vurmuş olabileceğini düşündüm. İş arkadaşlarından birinin ona kötü davrandığını, diğer adamın işini alabilmesi için başını belaya sokmaya çalıştığını iddia etti."

"Bir posta odasında çalıştığını sanıyordum," dedi Constantine. "O yaptı. Ben de aynı şeyi düşündüm - hangi iş daha düşük

iş arkadaşının sahip olabileceği posta odasından daha mı iyi? Ama Colton öfkesini duvardan çıkardığını iddia etti. Sıyrıklar bu hikayeye uyuyor gibiydi. Ona öfkesiyle başa çıkmanın ona zarar vermeyecek yollarını öğretmeyi teklif ettim ve seanslara başladığımızdan beri ilk kez anlayışlı görünüyordu."

"Yani iş arkadaşları saldırı suçundan tutuklandığını biliyor muydu?" McKittrick sordu.

"En azından öfke kontrolü sorunu olduğunu biliyorlardı. Tutuklandığını ve şartlı tahliye edildiğini öğrenmiş olabilirler ya da sinirlenip birine yumruk attığı için IT işini kaybettiğini duymuş olabilirler. Onun hakkında ne kadar şey biliyorsunuz?"

"Çok değil," diye itiraf etti. "Geçmişini araştırmaya daha yeni başladık."

"Son yirmi yılda öfkesi yüzünden en az dört IT işini kaybetti. Ya da yalan söylediği için. Ya da ikisi birden. Oldukça tatsız bir adamdı."

Constantine homurdandı. "Evet. Biz de öyle düşündük. Genç kızları öldürmek genellikle hoş olmayan bir insanı gerektirir."

Sam gözlerini adama dikti ve bir karşılık vermek için ısırmaya başladı, sonra başını iki yana salladı. Buna değmezdi.

Constantine yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Yıllar boyunca bu cinayetler üzerinde çalıştım."

"Oh." Sam bunu hiç düşünmemişti. Birkaç kurban vardı. "Kurbanlar için adaleti sağlayamamak cesaret kırıcı olmalı."

Constantine'in yüz ifadesi acı içindeydi. "Öyleydi. Hâlâ da öyle. Çünkü o kızlar adaleti bulamadılar. Aileleri Driscoll'la mahkemede yüzleşemedi. O korkakça bir çıkış yolu seçti. Yani . . . evet. "Cesaret kırıcı" herhangi bir kelime kadar iyi bir kelime."

McKittrick dikkatini Sam'e vermeden önce ortağına sempatik bir bakış attı. "Hiç arkadaşı var mıydı? Güvenebileceği biri?"

"Hayır. Sanırım çok yalnızdı. Görünüşte çok çekici olabilirdi. Sanırım bu yüzden dört kez evlendi. Ama evliliklerinin hiçbirisi o kadar uzun sürmedi çünkü dış görünüşünü koruyamadı. Eşleri sadece on sekiz yaşındaydı ama hiçbir konuda doğruyu söyleyeceğine güvenilemeyeceğini anladılar. En uzun evliliği bir yıl sürmüş. En kısası ise dört buçuk ay. Bu, sevgiyle birlikte gelen mahkeme kayıtlarına göre. Kendi ifadesine göre, eşleri 'aldatan fahişelerdi' ve hepsini terk etmişti. Tabii ki ilk seansımızdan sonra verdiği ayrıntılara şüpheyle yaklaşılması gerektiğini biliyordum."

McKittrick, "Ev adresi gibi," dedi.

Sam'in yanakları, iki potansiyel kurbanın evlerinin ve Colton'ın gerçek adresinin yer aldığı haritayı da içeren o aptal suç panosunu hatırlayınca kızardı. "Evet."

"Ben de aynı türden bir suç tahtası yapardım," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece iki şüpheli polisin seninkini çok kötü bir zamanda görmesi gibi bir talihsizlik yaşadın."

Ağzının bir tarafı kalktı. "Teşekkürler ama aptalcaydı."

Kadın başını salladı. "Önemsediniz, Dr. Reeves. Bu asla aptalca değildir." Sonra konudan saptığını fark eder gibi oldu.

"Dört eski karısı olduğunu biliyoruz. çocuk yok."

Constantine, "Neyse ki," diye mırıldandı ve Sam de buna katılmak zorunda kaldı.

"Kesinlikle," dedi McKittrick. "Anne ve babası ölmüş ve geçmiş araştırmasında herhangi bir erkek ya da kız kardeşine rastlamadık. Başka bir aileden hiç bahsetti mi?"

"Hayır. Ünlü insanlara neredeyse saplantı derecesinde hayrandı. Onların ilişkilerini, boşanmalarını ve çocuklarını biliyordu. Onlarla kanka olduğunu, onlara yeni beceriler öğrettiğini ve onlarla sıkı partiler yaptığını iddia ediyordu."

McKittrick, "Ayrıca Donanma SEAL'i olduğunu da iddia etti," dedi.

Sam iç çekti. "Evet, yaptı. Yine de yalanlarıyla hiç yüzleşmedim. Bunun bir anlamı yoktu. Ama yalanlar ve yasadışı yalanlar arasındaki farkı tartıştık. Orduda olduğunu iddia etmenin bir suç olmasına şaşırmış gibiydi. Komşusunun çok ince derili olduğunu ve şaka kaldıramadığını söyleyerek bu konuda gevezelik etti."

McKittrick kaşlarını çatı. "Komşusu hizmet etti ve bir savaş yaralanmasının ardından kalıcı olarak sakat kaldı."

Sam bunu bilmiyordu. "Colton'ın ona yaptığı şey daha da kötü o zaman."

"Seni hiç tehdit etti mi?"

"Evet, bir kez. Cuma günü son seansımız sırasında." Bu gerçekten sadece üç gün önce miydi? "Bir günü atlamak istediğini söyledi."

Londra'daki bir partiye gitmek için. Ona şartlı tahliye memurunun bunu onaylaması gerektiğini söyledim ve üzerime yürüdü. İtiraf etmeliyim ki birkaç saniyeliğine telaşlandım." Korkudan altıma sıçtım desem daha doğru olur ama neyse.

McKittrick üzgün bir gülümsemeyle, "Komşusuna ne yaptığını bildiğim için sanırım öyle," dedi. "Herhangi bir ilaç kullanıyor muydu?"

Sam tereddüt etti, çünkü Colton ölmüş olsa bile bu korunan bir bilgiydi. "Ona göre değil."

McKittrick başını eğdi. "Ama öyle olduğunu biliyorsun?"

"Bunu söyleyemem."

İç çekti. "Doğru. HIPAA ve tüm bunlar. Tamam. Bir şeyler yazmış olabilecek bir psikiyatriste gidip gitmediğini söyleyebilir misiniz?"

"Ne gibi?"

Tereddüt etme sırası McKittrick'teydi ama kadın doğrudan McKittrick'in gözlerine baktı. "Uyku hapları."

Sam seçeneklerini gözden geçirdi çünkü kızın bunu sormasının iyi bir nedeni olmalıydı. Sonunda başını abartılı bir şekilde sallayarak, "Söyleyemem," dedi.

Gülümsemesi hızlıydı. "Anladım. Yani diğer ilaçları da kontrol etmeliyiz. Teşekkür ederim. Hiç araba kullanmaktan bahsetti mi?"

"Hayır. Ehliyetine el konulmuştu. Yine de bunun onu durduracağını sanmıyorum. Eğer seanslarımıza arabayla geldiyse bilemem ama belediye otobüsüne ya da tramvaya binmesi gerekiyordu."

"Hafta sonu planları olduğundan bahsetti mi?" Constantine sordu. "Belki o akşam biriyle buluşacaktı?"

Sam cevap vermeye başladı ama sonra ağzını kapattı. Bu önemliydi. Neden soruyorlardı ki? Colton ölmüştü, cinayetleri de onunla birlikte sona ermişti. Tabii . . .

Vay anasını. "Colton'ın ortağı var mıydı?"

Her iki dedektif de çok kısa bir süre için de olsa irkildi. "Bunu neden soruyorsunuz?" Constantine sordu, ses tonu rahat görünüyordu ama altında görmezden gelinemeyecek bir kavgacılık vardı.

"Çünkü biriyle buluşup ve arkadaşları olup olmadığını sordunuz. O öldü, bu yüzden bir ortağı ya da suç ortağı olmadığı sürece bunun bir önemi olmamalı."

Constantine'in ifadesi karardı. "Lanet psikiyatristler."

Sam omuz silkti. "Özür dilerim. Öyle mi yaptı?"

McKittrick, "Bilmiyoruz," dedi ve Sam neredeyse ona inanacaktı.

Ama . . . Uyku hapları. Ortaklar. Suç ortakları. Sam istemediği bir düşünceyle nefesini içine çekti. "Annemle gerçek suçları izlemeyi bırakmalıyım."

McKittrick'in dudakları seğirdi. "Neden?"

"Çünkü şimdi gerçekten kendini öldürüp öldürmediğini merak ediyorum ve bu çok saçma."

Ona güleceklerini düşündü ama .
İkisi de enayi gibi görünüyordu.

"Siktir," diye fısıldadı Sam, nabızı normalden stratosferik seviyeye çıkmıştı. "Şaka yapıyorsun. Lütfen saçmaladığımı söyle."

Constantine tekrar, ama bu kez daha az hararetle, "Lanet olası psikiyatristler," diye mırıldandı.

Vay canına. "Bu ortak yüzünden herhangi bir tehlike altında mıyım?" Sam kaçabilmek için arabada olmamalarını dileyerek sordu.

Constantine, "Böyle bir şeyin var olduğunu bilmiyoruz," diyerek konuyu saptırdı. Bu bir yalandı. Sam bunu adamın gözlerinde görebiliyordu.

"Doğru. Lanet olsun."

"Gerçekten bilmiyoruz," dedi McKittrick seviyeli bir şekilde. "Dürüst olmak gerekirse şu anda pek bir şey bilmiyoruz. Seni tutacağız

kişisel güvenliğinizle ilgili olarak güncellenmiştir."

"Vay canına." Sam buna karşılık kesici bir şey söylemek istedi ama aklına mantıklı tek bir söz bile gelmedi. Alaycı bir "Vay be, teşekkürler." demekle yetindi.

Tekrar iç çekti. "Üzgünüm, Dr. Reeves. Bu durum berbat ve keşke hiç . Ama . Etrafınıza dikkat edin ve kendinizi tehdit altında hissederseniz 911'i arayın."

"Bu hiç yardımcı olmuyor, Dedektif," diye tükürdü. Ama bu onun hatası değildi. O da bunu biliyordu. "Özür dilerim. Kaba olmak istememiştim."

" değil. Anlıyorum."

"Peki ya o muhabir? Colton'ın katil olduğu haberini yapan? Beni öğrenecek ve adımı gazeteye yazacak mı?"

"Onu nereden biliyorsun?" Constantine sordu. "Joel söyledi." Yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Şimdi Joel bana da kızabilir." Başını iki yana salladı. "Boş ver. Kızacak mı? İsmim kamuoyuna duyurulacak mı?"

McKittrick, "Henüz yayınlamadı," dedi. "Ve eğer bilseydi böyle bir şeyi kendine saklayacağını sanmıyorum."

Sam neredeyse bunun yeterince iyi olmadığını söyleyecekti ama o sadece işini yapıyordu. "Pekâlâ."

"İsminiz duyulursa polis korumasına başvurabiliriz ama bu pek olası değil." Yüzünü buruşturdu. "Bütçe kesintileri." Sam öfkelerini kontrol etmeye çalışarak gözlerini kapadı. "Yani Tek başımayım."

Constantine alaycı bir tavırla, "Silahın var," dedi.

Sam adama ters ters baktı. "Sen bir pisliksin."

Constantine biraz mahcup görünme nezaketini gösterdi.

"Haklısın. Bu . Ben bir hayranı değilim

küçülür."

"Bunu kendim anladım," dedi Sam kanalize edebildiği kadar kötü niyetle. "Bu bir kâbus."

McKittrick sessizce, "Bunu yaşadığınız için üzgünüm," dedi. "Tatile çıkabilir misin? Bir süreliğine uzaklaşabilir misin?"

"Müşterilerim var. Öylece kalkıp gidemem." Gerçi birikmiş tatil zamanı vardı ve Vivian teklif etmişti. "Bunu düşüneneğim," diye düzeltti.

Constantine, "Şehirden ayrılırsanız bize haber verin," diye uyardı.

Sam ona pis bir bakış attı, ağzını açtı ve sonra aklına daha da kötü bir şey geldi. "Ailem benim apartmanımda yaşıyor. Şu anda onlarla birlikte kalıyorum. Tehlikedeler mi?"

"Sanmıyorum," dedi McKittrick ve bu kez ona inandı.

"Neden kendi dairende kalmıyorsun?" Constantine sordu.

Sam alay etti. "Çünkü CSU ekibiniz evimi darmadağın etti de ondan. Duvarlarda parmak izi tozu var, her çekmecenin içindekiler atılmış ve banyo duvarımda luminol var. Masrafları bana ait olmak üzere bir suç mahalli temizleyicisi tutmak zorunda kaldım."

Constantine irkildi. "Oh."

"Evet," diye alay etti Sam. "Annemlere Scottsdale'deki evlerine gitmelerini söyleyeceğim. Muhtemelen bu konuda benimle kavga edecekler. Onlara ne söylememe izin var?"

"Hiçbir şey," diye tersledi Constantine.

McKittrick elini kaldırdı. "Onlarla Scottsdale'e gidebilir misin? Belki de kaçmaya ihtiyacın varmış gibi davranırsın? Hatta onlara medya bu işe karıştığınızı öğrenirse etrafta olmak istemediğinizi bile söyleyebilirsiniz."

Sam avuçlarını yüzünde ovuşturdu. "Evet. Bunu yapabilirim." Constantine'e ters ters baktı. "İyi fikirleri var. Olmak

onun gibi."

Constantine bir an için aırmı gibi göründü, sonra kahkahayla güldü. "Deneyeceğim. İkimizden daha iyi olduğu kesin."

"O daha kibar," diye homurdandı Sam. "zellikle de kpeğime karşı."

Constantine hâlâ kıkırdayarak, "zr diledim," dedi. "Kabul ettin."

Sam gözlerini devirdi. "Siggy'ye bir Şeyler ikram etmek için beklemeliydim."

Constantine McKittrick'e muzaffer bir bakış attı. "Sana bir köpek kemiği için durmam gerektiğini söylemiştim."

McKittrick ceketinin cebini karıştırdı ve avucunun yarısı büyüklüğünde kemik şeklinde bir şekerleme çıkardı. "Karakolun yakınında bunları yapan bir fırın var. Köpekler için iyidir. Kanişim Snickerdoodle bayılır. Siggy de sevecektir. Bunu ona ver, SDPD'nin ikramı."

Sam ikramı aldı, kendine rağmen büyülenmişti. "Teşekkür ederim."

Ona nazikçe gülümsedi. "Kendinize iyi bakın, Dr. Reeves. Driscoll'un seansta söylediği ve size yardımcı olabilecek herhangi bir Şey aklınıza gelirse lütfen bizimle iletişime geçin. Scottsdale'e giderseniz bana bir mesaj atıp haber verirsiniz çok sevinirim." Başka bir cebinden bir kart çıkardı ve arkasına bir Şeyler karaladı. "Bu benim ve ortağımın cep telefonu. Eğer bir sorunla karşılaşırsan bize haber ver. Yardım etmek için elimizden geleni yaparız."

Kadının doğruyu söylediğine inanarak kartı aldı. Ya da daha doğrusu, kadının doğruyu söylediğine inandığına inandı. "Teşekkür ederim, Dedektif."

Aramasına gerek kalmayacağını uman Sam, araçtan inip uzaklaşırlarken kartı cüzdanına yerleştirdi. Ve , tüm bunlar uzak, kötü bir anı olduğunda

Hafıza, onun numarasını arayıp kahve içmeye davet edebilirdi.

Hayal kur, Sammy. Rüya görmeye devam et.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Balboa Park, San Diego, Kaliforniya 17
Nisan Pazar, 16:35.

Kit'in Pazar günü annem, babam ve diğerleriyle birlikte aile yemeği yemesi gerekiyordu ama

Navarro onu başka bir parka doğru hızla göndermişti. Metal dedektörü olan bir genç bir insan eli bulmuştu. Tırnakları düzgünce kesilmiş bir kadın eli.

Genç hemen 911'i aramış ve Navarro'ya haber verilmiştir.

Şimdi Baz'la birlikte, CSU'nun uzun menzilli objektifleri olan gazetecilerin kurtarma çalışmalarını gözetlemesini engellemek için kurduğu çadırın altında omuz omuza durmuşlardı. Sessizce beklediler ve Olay Yeri İnceleme'nin sabırla cesedin üzerindeki toprağı temizlemesini izlediler.

Sadece pembe kelepçeler olmasın. Lütfen.

CSU'dan Çavuş Ryland kurbanın orta kısmı üzerinde çalışırken yardımcısı da yüzündeki kiri temizliyordu. Çavuş Ryland, genç kadın kurbanın birleşen ellerindeki kiri her an temizleyebilirdi.

Kit nefesini tutarak onu izlerken küçük kedi kuşunu cebinde tutuyordu. Ve sonra . . . Hayır.

Parlak pembe kelepçeler.

"Hayır," diye fısıldadı Baz, bu tek kelime öfke ve yıkımla doluydu.

Kit dehşete kapılarak, "Evet," diye fısıldadı.

Bir tane daha.

Kit kendini salladı. Kafanı oyuna ver.

Detaylar. Dikkat edin.

Bu kurban sarışındı ama diğerlerinden birkaç yaş daha büyük görünüyordu. Gövdesinin uzunluğuna bakılırsa biraz da uzundu. Belki beş-beş ya da beş-altı.

Toprağa gireli çok olmamıştı. Günler, eğer o kadar uzunsa.

Ryland başını kaldırıp Kit'e baktı, gözleri Kit'in hissettiği çaresizlikle doluydu. Asistanına döndü. "Adli tabibi çağır."

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan kadın başını salladı ve birkaç adım uzaklaşarak aramayı yaptı.

"Navarro'yu aramalıyım," dedi Kit, çünkü Baz olduğu yerde donup kalmış gibiydi.

"Henüz değil," dedi Ryland. "Bana bir dakika ver. Tıbbi uyarı kolyesi var."

Kit nefesini içine çekti. "Üzerinde kimlik mi bırakmış?" Baz sadece başını salladı ve hiçbir şey söylemedi.

"İsim yok," dedi Ryland, "ama bir ICE ismi ve bir numara verilmiş."

Acil bir durumda irtibat kuracağı kişi. Bu neredeyse kendi adı kadar iyiydi.

Kit telefonundaki Notlar uygulamasını açtı. "Hazır."

"Joe Slash Denise, 619-555-2540," diye okudu Ryland. "Kimliğin fotoğrafını çektim ve telefonlarınıza gönderdim."

Kit'in telefonu gelen fotoğrafla çaldı. Kurbanın yer fıstığı alerjisi vardı ve EpiPen taşıyordu. "Boğazında bağ izleri var mı?"

"Evet," dedi Ryland acı acı. "Öyle."

"Teşekkürler." Kit Baz'ın kolunu okşadı.

"Navarro'yu arayacağım." Baz başını salladı, hâlâ sessizdi.

Ortağı için duyduğu endişeyi bir kenara iten Kit, Navarro'yu aradı. Cevap verdiğinde "Pembe kelepçeler," dedi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Ve Driscoll'u kimin öldürdüğünü bulmaya hiç yaklaşamadık."

Bu doğruydı. Kit ve Baz bütün komşularla görüşmüşlerdi ama hiçbirisi gerçek bir yardımda bulunmamıştı. Hatta Maureen Epstein ve annesiyle görüşmek için iki kez geri dönmüşlerdi. Maureen hiçbir şey bilmediğini iddia etmeye devam etti. Aynı şey Driscoll'un iş arkadaşları ve dört eski karısı için de geçerliydi.

Mali kayıtlarını ve telefon kayıtlarını incelemişler.

Hiçbir şey.

"Bu sefer tıbbi uyarı kolyesini takılı bırakmış. İsim yok ama ICE isimleri ve numarası var." Numarayı tersten arattı. "Joe ve Denise Carville. Kayıp kişi verilerini kontrol edebilir misin-" Dondu kaldı, midesi serbest düşüşteydi. "Bu da ne?" diye fısıldadı, kelimeleri normal bir ses tonuyla söyleyecek kadar nefes alamıyordu.

"Ne?" Navarro talep etti.

"Adresleri. Dr. Reeves'in binası. Onun katı. Onlar onun komşuları."

Navarro sessiz kaldı.

"Beni duydun mu?" diye sordu.

"Seni duydum," dedi, sesi kısıktı. "Ailesi bu sabah kayıp ihbarında bulundu. Kızları Skyler en son Cuma gecesi görülmüş. İşe gitmiş ve bir daha eve dönmemiş."

"Ne yapmamızı istiyorsun?" Kit sesinin titremesine engel olamayarak sordu. Tesadüf değil. Ama Dr. Reeves değil. Buna hâlâ inanamıyordu.

Buna inanmak istemedi.

Kahretsin, Doktor. Ne yaptın sen?

Navarro cevap vermeyince "Bildirimi şimdi mi yapalım?" diye sordu. "Yoksa ceset tamamen ortaya çıkana kadar bekleyelim mi?"

"Size az önce kayıp kişi raporunu ve ebeveynlerin eklediği fotoğrafı gönderdim. Şimdilik görsel kimlik tespiti yapın."

Telefonu genç kadının fotoğrafıyla tekrar çaldı ve dizleri titredi. Bu oydu.

Skyler Carville, 21 yaşında. Rapora göre UC San Diego'da öğrenciymiş ve bir barda çalışıyormuş. Ve yarı zamanlı olarak köpek gezdiriyormuş.

Kit, Dr. Reeves'le sorgu odasında, ona bir ceset bulduklarını söylemeden hemen önce yaptığı konuşmayı hatırladı. Bir köpek bakıcısı olduğunu ama onun henüz uyanmadığını söylemişti. Çünkü geç saatlere kadar bir barda çalışıyor ve cumartesi günleri uyuyordu.

Skyler Carville, Sam Reeves'in köpek . "Eee?"

Navarro tersledi. "Bu o mu?"

"Evet." Ama kelime boğuk boğuk çıkmıştı. Kit boğazını temizledi. "Evet," diye tekrarladı . "Bu o. Dr. Reeves'in köpeğini gezdiren o."

"Nerede o?" Navarro homurdandı.

"Scottsdale'deki ailesinin yanına gitti. Salı günü ayrıldılar. Bu gece döneceğini çünkü daha fazla çalışamayacağını mesaj attı."

"O zaman dairesinde bekleyin ve gelir gelmez onu içeri alın."

"Bu . . ." Yanlış hissediyor. Ama kelimeleri söylemeye zorlayamıyordu kendini. "Tamam."

Navarro sabırsız bir ses çıkardı. "Konuş, McKittrick." "Bu ... uygun. Yanlış hissettiriyor. Başka bir metal Dedektör mü? Kaybolduktan bir gün sonra mı?"

İç çekti. "Katılıyorum. Ama kanıtları takip edeceğiz. Eğer bu hafta sonunun her dakikasında nerede olduğunu kanıtlayabilirse ...

Onu buraya getirdiğinizde göreceğiz."

"Driscoll'un katili onun ayağına yepyeni Top-Siders ayakkabılar giydirmiş." "Biliyorum Kit," dedi Navarro, daha nazik bir şekilde.

daha önce konuştum. "Biri bizi manipüle ediyor gibi geliyor. Kanıtları takip edelim, tamam mı?"

"Tamam, efendim. Bildirimi yapacağız ve Dr. Reeves'i bekleyeceğiz. Ama kızın ailesine onunla konuşmayı planladığımızı söylemeyeceğim."

"Bu akıllıca. Baz'a söyle, ben de öyle yapmamasını söyledim."

"Baz, Reeves'in adını her söylediğinde tıslamayacak noktaya geldi."

Navarro tekrar iç çekti. "Biliyorum. Ona beni aramasını söyle."

Baz hareket etmemişti. Bir santim bile. Şok geçirmiş gibi görünüyordu. "Onun için biraz endişeleniyorum patron. Şu anda gerçekten iyi değil."

"Ben de değilim."

"Hayır. Yani solgun ve terliyor. Konuşmuyor, hareket etmiyor. Sadece cesede bakıp duruyor."

"O iyi olacak. Onu bir arabaya bindirin ve besleyin. Bırakın bir süre öfkelenсин. İyi olacak."

"Pekâlâ." Kit, ortağına bakmak için geri döndüğünde Navarro'nun haklı olduğunu umarak aramayı sonlandırdı.

Ama o iyi değil.

Vücudu hareket etmeye başlayıp dizleri bükülen ve vücudu yere yığılan Baz'a doğru çılgınca koşarken, bu düşünce anlık bir panik sisi içinde güçlükle fark edildi. Yüzü griydi, gözleri dehşet içindeydi.

Kit mi? Kelimeyi ağızından kaçırdı, fısıldayamıyordu bile.

Baz'ın elini avuçlarının içinde tutarken 911'i aradı, Baz'ın gözleri kapanmaya ba ladığı için korkudan nabzı hızla atıyordu. "Ben buradayım Baz. Sadece dayan."

Sam, asansörden inip kendi katının altındaki kata çıkan kadına bakarak özür dilercesine yüzünü buruşturdu. Üç gün kamp yaptıktan sonra kirlenmişti ve berbat kokuyordu ama bir düşün düzeltemeyeceği bir şey değildi.

Üç gün boyunca Scottsdale'de ailesinin yanında kalmış ve o süre boyunca eve dönmenin güvenli olup olmadığını merak etmişti. Sonunda başka seçeneği kalmamıştı. İşe geri dönmesi gerekiyordu. Vivian ve Angeline, Salı sabahı şehirden apar topar kaçışından sonra tüm müşterilerini yeniden planlamak konusunda çok iyi davranmışlardı ama bunu tekrar yapamazlardı. Hele acil bir durum yoksa.

Neyse ki ailesi Scottsdale'de kalmıştı ve dairesi artık temizdi. Eve dönme vakti gelmişti.

Ama tüm o endişeden sonra biraz sessizliğe ihtiyacı vardı. Kafasını toparlaması gerekiyordu. Bu yüzden Cuma günü erkenden Scottsdale'den ayrılıp Joshua Tree Ulusal Parkı'na gitmişti. Siggys ile birlikte Cuma, Cumartesi ve Pazar günlerinin çoğunda yürüyüş yapmış ve geceleri yıldızlara bakarak geçirmişti.

Şimdi daha iyi hissediyordu. Yüzde yüz değil ama daha iyi.

Siggys mutlu bir şekilde nefes nefese dairesine doğru ilerledi. Ev güzel kokuyordu. Taze. Yavaşça dönerek oturma odasını kontrol etti.

Parmak izi tozundan eser yoktu ve yerde de hiçbir şey yoktu. Banyosu pırıl pırıl parlıyordu. Annesinin tuttuğu temizlik şirketine beş yıldız. Dairesi hiç olmadığı kadar temizdi.

Bunu düzeltmenin zamanı geldi. Kirli kıyafetlerini tuvalete attı. sepete attı ve duşa girerek üç günün kirini ve terini yıkadı. Parkta hava çok sıcak değildi ama güneş doğrudan vuruyordu ve o da olabildiğince sert yürümüştü.

cesaret edebilirdi. Elbette Siggy'yi de düşünmek zorundaydı. Köpeği gençti ama bunun da bir sınırı vardı ve Sam'in Siggy'nin su içip dinlenebilmesi için sık sık durduklarından emin olması gerekiyordu.

Temiz ve yıpranmış bir çift eşofman giyerek Siggy'yi besledi ve dondurucusunu açtı. Sonra iç çekti. Dondurucu boştu ve nedenini çok geç hatırladı. Temizlik şirketi annesine dondurucunun kapısının açık bırakıldığını ve her şeyin bozulduğunu söylemişti. Annesi onlara her şeyi atmaları talimatını vermişti, bu yüzden tek bir yiyecek zerresi bile yoktu.

Teslimat vardı. Bir şey sipariş etmek için telefonunu eline aldı ve durakladı. Yeni bir mesaj almıştı. McKittrick'ten.

Eve iyi döndün mü?

Bu onu aynı anda hem ürkütmüş hem de mutlu etmişti çünkü onu soru sormaya iten şeyin ne olduğundan emin değildi. Belki daha fazla soru.

Ya da belki sadece önemsiyordur. Ve bu onun başını belaya sokacak bir düşünceydi.

Eve yeni , mesaj attı. Her şey yolunda mı?

Cevap gelmeyince sokağın aşağısındaki Çin lokantasından sipariş verdi ve oturup beklemeye başladı. Beş dakika sonra kapısı sert bir şekilde çalındı ve kaşlarını çatı.

Teslimatçının o olmasına imkan yoktu.

Gözetleme deliğini kontrol ederken dehşet omurgasına tırmandı.

McKittrick. Sadece McKittrick, yardımcısı ortalıkta görünmüyordu. Acımasız görünüyordu.

Bir an için kapısını açmamayı düşündü ama evde olduğunu biliyordu.

Tam içine düştüm.

Kendi aptallığına lanet ederek kapıyı bir parça açtı. "Evet, Dedektif?"

Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı, sonra onun gözleriyle buluştu. "Dr. Reeves. Sizinle konuşmam gerekiyor. İçeri girebilir miyim?"

"Başka seçeneğim var mı?" diye sordu, sesinin titrememesinden gurur duyarak.

İnce bir omzunu kaldırdı. "Elbette. Ama bu, konuşmak için seni karakola götürmem gerektiği anlamına geliyor. Bu çok önemli."

"Avukatıma ihtiyacım var mı?"

Tereddüt etti. "Şu anda değil."

Dehşet bir kurşun yığını gibi içine çöktü ama yine de kapıyı açtı. "Yaşayan en aptal adam ben olmalıyım," diye mırıldandı.

Sessizce nefes verdi. "Özür dilerim."

istemedi, yumrukları kalçalarında, önünde durmayı tercih etti. Bu onu kendisine bakmaya zorluyordu ve ne kadar boş olsa da bu küçük kontrol sembolüne ihtiyacı vardı. Bu durumda tüm güç onun elindeydi.

Çünkü siz onun içinde çağırmadan Laura için seni temsil ediyorum.

"Ne için?" diye sordu sıkıca.

"Skyler Carville öldü."

Sam bir adım geri çekildi, şok olmuştu. "Ne?" diye fısıldadı.

Skyler ... öldü mü? McKittrick de buradaydı, bu da cinayet demekti.

Ağzını kapattı ve çalkalanan midesinin dışarı çıkmasını engellemeye çalıştı.

"Cesedini bu öğleden sonra bir parkta bulduk," dedi McKittrick onunkinden biraz daha yüksek bir sesle. "Jaelyn'i bulduğunuz yerde değil. Ölüm şekli diğer kurbanlarla uyumlu."

Sam oturacak en yakın yeri bulmak için telaşla etrafına bakındı ama kanepeler ve sandalyeler çok uzaktaydı. "Hayır." En yakın duvara uzandı ve yere kayarak başını eğdi. "Hayır."

Onun yanına çömeldi. "Bu hafta sonu neredeydin? Cumartesi sabahı gece yarısından Pazar sabahı şafağa kadar nerede olduğunuzu belgelememiz gerekiyor."

Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Kadın onun yanında kaldı, yüzü ifadesizdi. Ama gözleri endişeliydi ve bu onu ölümüne korkutuyordu.

"Avukatımı aramam gerek."

Başını salladı ama ayağa kalkmak için bir hareket yapmadı. "Tamam. Benimle karakola gelir misin?"

"Hayır. Seninle orada buluşacağım. Önce avukatımı arayacağım." Düşünmeye çalışarak gözlerini kapattı. "Ona zarar verdi mi? Tecavüz etti mi?" Kadın bir şey söylemeyince gözlerini açtı ve gözlerindeki gerçeği görebildi.

Etmmişti. Skyler'ı kim öldürdüyse, hayatına son vermeden önce ona tecavüz etmişti.

Gözleri yandı ve gözyaşlarını durdurmaya bile çalışmadı. "O çok tatlıydı. Neden biri onu hedef alsın ki?" Sonra farkına vardı. "Benim yüzümden mi? Bu benim yüzümden miydi?"

"Bilmiyorum," dedi McKittrick. "Gerçek bu. Bu hafta sonu nerede olduğunuzu belgeleyebilir misiniz?"

Dudaklarını büzdü. "Kamp yapıyordum. Joshua Tree'de. Cuma'dan bugün saat beşe kadar. Tek başıma."

Yavaşça nefes verdi. "Tamam. Bayan Letterman'ı ara. Sizi alsın. Ben aşağıda lobide bekleyeceğim ve ikinize karakola kadar eşlik edeceğim."

"Yani kaçmayacağım konusunda bana güvenmiyorsun," dedi acı bir şekilde.

Bir kez daha hiçbir şey söylemedi ama konuşmasına da gerek yoktu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı.

"Evet," diye fısıldadı. "Aşağıda bekleyeceğim. Lütfen beni peşinden koşturma. Gerekirse seni kelepçeleyip içeri getirmem gerekiyor ama bunu yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

Kadın kendini dışarı atarken Sam yerde kaldı. Kaç dakika geçtiğinden emin değildi ama sonunda Laura'yı aramak için cebinden telefonunu çıkardı.

Yine de tereddüt etti, önce Joel'i aradı. Telefon çaldı, çaldı ama sonunda Joel açtı. "Selam dostum. N?"

"McKittrick

buradaydı."

"Oh?

Neden?"

"Bana komşumun bu hafta sonu diğer cinayetlerle tutarlı bir şekilde öldürüldüğünü söylemek için. Ve ben bütün hafta sonu kamp yapıyordum, Joel." Sesinde bir histeri tonu vardı. Bu doğruydı, çünkü kalbi bir matkap gibi atıyordu. "Bu sefer mazeretim yok. Bu neden oluyor?"

"Tanrı aşkına," diye Joel. "Eminim düşünmüyorlardır. Ne düşündüklerini kim bilebilir? Kamp yaptığınıza dair kanıtınız var mı?"

"Kampa gittiğimde her zaman yaptığım gibi Facebook'a bir fotoğraf gönderdim. Ailem için, iyi olduğumu bilsinler diye." Fotoğraflı göndermemeyi düşünmüştü ama dedektifler ona artık şüpheli olmadığını söylemişti. Hayatına devam etmek istiyordu ve normal alışkanlıklarına devam etmek bunun için iyi bir yol gibi görünüyordu. Sanırım yanılmışım.

Joel'in kısa süreli sessizliği, bir Facebook fotoğrafının yeterli olmayacağını haykırıyordu. "Hâlâ evinde misin?"

"Evet. Lobide aşağı inmemi bekliyor. Avukatım olmadan gelmeyeceğimi söyledim."

"Güzel. Ben de geliyorum. Sana bir avukat çağırmamı ister misin? Yoksa yine Laura'yı mı aramak istersin?"

Sam yanağının içini ısırdı. "Laura geçmişî biliyor. Ve o iyi biri. Ona güveniyorum. En azından bu konuda."

"O iyi biri," diye itiraf etti Joel. "Mahkemede onunla karşı karşıya gelmekten nefret ediyorum. Ara onu. Ve ben gelene kadar dairenden çıkma. Siggy ne olacak?"

"Bilmiyorum." Nefesi yine kesildi. "Ailem Scottsdale'e döndü." Arayabileceği başka kimse de yoktu.

"Vivian'ı ara. Siggy'yi tanıyor. Gelecektir."

"Bacağı alçıda ama kocası onu götürebilir. SDPD neden bunu benim yaptığımı düşünsün ki?"

"Bilmiyorum ama çalışacağım."

"McKittrick ve Constantine Colton'ın kendini öldürmediğini düşünüyor."

Joel bir an sessiz kaldı. "Sana bunu mu söylediler?"

Yani o da biliyordu. Bilmesi mantıklıydı. "Hayır. Ben kendim anladım. Neden bana söylemedin?"

"Ailenle birlikte dinleniyordun."

Sam alaycı bir şekilde homurdandı. "Hayır, bütün bu süre boyunca çok endişelendim. Bu yüzden ailemle birlikte geri döndüm."

"Medyadan kaçmak için olduğunu düşünmüştüm."

"Bu McKittrick'in fikriydi, ailemin endişelenmesini önlemek için."

Joel iç çekti. "Ona benziyor. Nasıl görünüyordu?" Sam kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Constantine hastanede. Kalp krizi geçirdi. İyileşecek ama bir süre görev yapamayacak."

Bu yüzden yalnızdı. Sam merak bile etmemişti, korkuyla doluydu. Kendine haklı bir korku olduğunu hatırlattı. "Üzgün görünüyordu," dedi. "Ve endişeli. Sanırım benim için."

"Bu hiç de üzücü değil."

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" Sam tersledi.

"Zaten arabamdayım. Çıldırmaman için konuşmaya devam etmen gerekebilir diye düşündüm."

Joel onu iyi tanırdı.

"Laura'yı aramam gerek."

"Tamam. Eğer hemen cevap vermezse, sana başka birini bulurum."

"Teşekkürler, Joel."

"Bunu çözeceğiz Sammy."

Sam, Joel'in haklı olduğunu umarak aramayı sonlandırdı.

SDPD, San Diego, Kaliforniya 17
Nisan Pazar, 21:15

Kit, Sam Reeves'in avukatıyla birlikte beklediği görüşme odasının dışında Joel Haley'nin duvara yaslanmış olduğunu görünce şaşırmadı.

"Joel."

Bir kez başını salladı. "Seni aramaya çalıştım ama sesli mesajını aldım."

Neden aradığını biliyordu ve sesli mesaja yönlendirmişti. "Biraz meşguldüm."

Kumral bir kaşını kaldırdı. "Lütfen. Eğer benimle konuşmak istemiyorsan, söylemen yeterli."

Bir an için çenesini indirdi, ona yeterince güvenerek kendisini güçlü görünmediğini görmesine izin verdi. Zayıf değil, ama şu anda çok da güçlü değil.

"Constantine'e olanları duydum," diye mırıldandı. "O iyi olacak, değil mi?"

Başını kaldırıp baktı ve adamın yüzünde şefkat ve endişe karışımı bir ifade buldu. Arkadaşının tekrar görüşmeye gittiği düşünülürse bu anlamlıydı. "Evet, Baz iyi olacak. Yine de bir süre için biraz korkutucuydu."

Ortağının yere yığılırken dizlerinin bükülüşünün görüntüsü zihninde sürekli tekrarlanıyordu.

"Eminim öyledir." Joel birkaç saniye sessiz kaldı. "O masum, biliyorsun. Sam. O iyi bir adam. Kimseye zarar vermez."

Bir nefes aldı ve bıraktı. Savcıya karşı açık sözlü olmaya karar verdi, çünkü Joel da iyi bir adamdı. "Biliyorum. En azından ben inanıyorum." Omuz silkti. "İnanmak istiyorum. Ama kanıtları takip etmek zorundayım."

"Elinizde ne kanıt var?"

Tartışarak dudaklarını büzdü. Ama Joel öyle ya da böyle öğrenecekti. "Skyler'ın ailesi Cuma gecesi geç saatlerde ondan bir mesaj almış. İşten sonra bir şeyler içmek için Dr. Reeves'le buluşacakmış."

Joel yüzünü buruşturdu. "Bu hiç iyi değil. Ama bu bir tuzak, Kit. Bunu bilmek zorundasınız."

"Dediğim gibi, inanmak istiyorum. Şu anda size verebileceğimin en iyisi bu. Titiz olmak zorundayım. Bunu o kızlara borçluyum."

Başını salladı, çenesi gerilmişti. "Gözlemleyebilir miyim?"

Omuz silkti. "Navarro sorun yok diyorsa, benim için sorun yok. O arkada."

"Ona soracağım. Sadece . . . lanet olsun, Kit. O benim en iyi arkadaşım ve ölümüne korkuyor. O yanlış bir şey yapmadı."

Kit iç çekti. "Oraya girmem gerek."

Joel geri adım attı. "Constantine'e söyle, umarım yakında başımın belası olarak işinin başına döner."

"Yapacağım." Görüşme odasına girmeye başladı ama durdu. "Hey, Joel? Siz ikiniz ve savunma avukatı arasında ne var?"

Joel sert bir kahkaha attı. "Sam'i aldattı. Benimle birlikte. Bu şekilde tanıştık."

Kit'in ağızı açık kaldı. "Ne oluyor lan?"

"Değil mi? Sinirlenmişim çünkü Sam'i tanıımıyordum ve onun da beni tanımadığı belliydi. Bana ilk bakışı çıplak kıcımdı. Ama o iyi bir adam, Kit. Bana karşı hiçbir şey tutmadı. Yıkılmış olmasına rağmen beni destekledi. Dört yıldır birlikteydiler. Ben sadece tekrarlanan bir ilişkiydim ama onun tek düşünebildiği beni nasıl etkilediği idi."

"Bir avukata ihtiyacı olduğunda onu aradı."

"O yaptı. Affetme konusunda büyük bir kapasitesi var."

Kit bunun doğru olmasını umuyordu, çünkü olacaklar için ondan kendisini affetmesini isteyeceğini hissediyordu. "Bana söylediğin için teşekkürler."

Bir kez başını salladı ve aklını başına toplayarak görüşme odasına girdi. Sam Reeves masada, onu son getirdiklerinde kullandığı sandalyede oturuyordu.

Laura Letterman, Kit'e hançer gibi bakıyordu. "Şunu başlatabilir miyiz? Müvekkilime gereksiz yere sıkıntı veriyorsunuz."

Kit bunu görebiliyordu. Sam o akşam kapısını ilk açtığında neredeyse rahatlamış görünüyordu. Tedirgindi ama yenilmiş değildi. Şimdi ise yıkılmış görünüyordu.

Gözleri kırmızı ve şişti. Ağlıyordu.

Skyler hakkında mı? Yoksa kendi çıkmazı hakkında mı? Yoksa zekice bir numara mıydı?

Sam'in karşısına oturdu ve avukatının devam eden bakışlarını görmezden geldi. "Peki... bu hafta sonu nerede olduğunu kanıtlayabilir misin, kanıtlayamaz mısın?"

Sorunun sert ve ters çıkmasını istemişti ama sesi isteklerine uymadı. Sesi yumuşak ve endişeliydi.

Eğer Navarro kendini toparlayamazsa, Navarro kendini kaybedecekti.

Laura Letterman öne doğru eğildi, bakışları Kit'in sözlerini kastettiği kadar keskindi. "Müvekkilim bütün hafta sonu kamptaydı. Tek başına. Yeterli zaman verilirse, olayı doğrulayacak tanıklar bulabilir. Hafta sonu boyunca birkaç kez bir park bekçisiyle konuştu."

"Korucunun adına ihtiyacım olacak," dedi Kit, sonra dikkatini Sam'e çevirdi. "Eğer parkta kamp kurduysan, parkın kayıt listesinde olacaksın. Değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Parkta kamp yapmadım. Kamp alanları doluydu ama zaten onları hiç kullanmadım. Parkın sınırında arazisi olan bir arkadaşım var. Evini kiralıyor ama arkadaşlarının evden uzakta, arazide kamp yapmasına izin veriyor."

Kit iç çekmek istedi, çünkü bu onun için daha da kötü bir haberdi. "Cuma gecesi Facebook'a bir fotoğraf göndermişsin." Köpeğiyle çekilmiş bir selfie'ydi, arka planda çadırı vardı. Fotoğrafta huzur içinde görünüyordu.

Başını salladı, gözleri periliydi. "Evet. Yaptım."

"Parkta mıydı yoksa arkadaşının arazisinde mi?"

"Arkadaşımın arazisi. Cuma günü öğleden sonra saat beşte parktan ayrıldım. Kapıda bir bekçi vardı, yani bunun bir kaydı olmalı."

Bu daha da kötüydü. Bu, eline fırsat geçtiği anlamına geliyordu. Yine de kendini ona yardım etmeye çalışırken buldu. "Facebook ayarlarınızı koruyor musunuz?" diye sordu.

Gözlerini kırptırdı, kafası karışmış görünüyordu. "Ne?" "Gönderilerini kimin göreceğini kontrol ediyor musun?"

Sam başını yavaşça salladı. "Hayır. Fotoğrafları daha çok ailem görebilsin diye paylaşıyorum. Ayrıca çöl parklarında yürüyüş yapan birkaç kişiyle internette sohbet ediyorum."

"Yani herhangi biri onun orada yalnız olduğunu bilebilirdi," dedi Laura, detayın üzerine atlayarak.

"Evet. Bu mümkün. O fotoğrafı çektikten sonra San Diego'ya gitmiş ve Skyler Carville'le bardaki vardiyasından sonra bir şeyler içmek için buluşmuş olması da mümkün." Kit, avukatıyla konuşmasına rağmen Sam'e odaklanmaya devam etti.

Kaşlarını çattı. "Bunu neden yapayım ki?"

"Sam," diye uyardı Letterman. "Ama bu mükemmel bir soru, Dedektif. Lütfen cevaplayın."

Kit başını eğdi, hâlâ onu izliyordu. "Çünkü Skyler ailesine mesaj atıp eve geç kalacağını söylemiş. Çünkü Dr. Reeves ona mesaj atmış ve bir şeyler içmek için buluşmak istediğini söylemişti."

Sam'in ağzı açık kaldı. "Ben yapmadım."

"Sam," diye tersledi Letterman. "Hiçbir şey söyleme."

Letterman'a baktı. "Ama ben yapmadım. Telefonumu kontrol edebilirler."

"Cep telefonu kayıtlarınız için arama emri çıkarttık bile, Dr. Reeves," dedi Kit sakince, ama rahatlayarak iç çekmek istedi. Adam doğruyu söylüyordu. Bundan emindi. Ama siz kararınızı çoktan vermiştiniz, değil mi? Kafasının içindeki küçük sesi duymazdan geldi ve ekledi: "Ama bize erişim izni verirsiniz her şey çok daha hızlı ilerler."

"Hayır," diye bağırdı Letterman. "Kesinlikle olmaz." Sam sinirli görünüyordu. "Laura."

Letterman gözlerini kısarak ona baktı. "Bırak da işimi yapayım, Sam."

Kit avukatı suçlamadı. İşini Sam'in izin verdiği kadar iyi yapıyordu.

Letterman Kit'e döndü. "Katil o mesajı müvekkilimin numarasını taklit ederek ailesine göndermiş olabilir. Ya da Skyler'a göndermiş olabilir. Ya da her ikisine de. Müvekkilime tuzak kuruluyor."

"Muhtemelen," diye kabul etti Kit. Muhtemelen, hatta. "Eğer söylediği yerde olduğunu kanıtlayabilirse Dr. Reeves' şüpheli olmaktan çıkarabiliriz." Avukat konuşmaya başladığında Kit elini kaldırdı.

bir kez daha hayır demek için. "Telefonunuzda konum servisleri açık mı, Dr. Reeves?"

"Bilmiyorum." Ama gözlerinde bir umut parıltısı vardı.

Kit kontrol etmelerine izin vermesini sağlayabilirse, bu işi çabucak halledebilir ve adam da hayatına devam edebilirdi.

Ve gerçek katili aramaya başlayabilirim.

Sam'in yüzü kararsızlığın resmiydi. Belki küçük bir itme daha.

Kit yumuşak bir sesle, "Bu olayın, mazeretiniz olmadan yalnız kaldığınız hafta sonu gerçekleşmiş olması çok uygun görünüyor, Dr. Reeves," dedi. "Hızlı bir kontrolle bunu ortadan kaldırabiliriz."

Letterman, Kit'e öfkeli bir bakış atarak, "Bu hızlı bir kontrol değil," dedi. "Telefonuna erişimleri gerekecek. Bu sadece dedektifin yerinizi görmesine izin vermek değil. Olay Yeri İnceleme ekibi tüm telefonunu kontrol etmek zorunda kalacak."

Sam'in omuzları çöktü. "Bunu yapmana izin veremem. Telefonumda hasta kayıtlarına erişim sağlayan bir portal var."

Kit, "Mahkemenin atadığı özel bir uzmanımız olabilir," dedi. "SDPD'den olmayan ve müvekkil dosyalarınızı gizli tutacak biri."

Sam Letterman'a baktı. "Bu doğru mu?"

"Öyle," diye kabul etti. "Yine de biraz zaman alacak." Kit,

"Bazı iyilikler isteyip işi hızlandırabilirim," dedi.

"Bakın, eğer bu bir tuzaksa ve Dr. Reeves'e bir şekilde komplo kuruluyorsa, bunu hemen bilmem gerekiyor çünkü bu dışarıda hâlâ bir katil olduğu anlamına gelir."

Sam o zaman Kit'e baktı, bakışları onu değerlendiriyordu. Gördükleri onu tatmin etmiş olmalıydı, çünkü başını salladı. "Bunu yap. Ama bu her şeyi 'unutturmaz'. Skyler hâlâ ölü. Ve bunun nedeni birilerinin beni katil gibi göstermek istemesi. O iyi bir insandı. Büyük hayalleri vardı." Sertçe yutkundu. "Şimdi o öldü ve ben ailesinin gözlerinin içine bakmak zorundayım, çünkü onun hedef alındığını biliyorum."

Yanlış bir şey yapmamış olsam bile. Ve beni aklasanız bile - beni akladığınızda - benim hakkımda her zaman şüpheleri olabilir. Ve bu ... şey, bu ..."

Kit onun ıstırabını hissedebiliyordu. O haklıydı. "Cinayetler her zaman korkunç durumlardır. Bir katilin eylemleri, geride kalan insanların hayatlarını etkileyen dalgalanmalara neden olur. Bunu değiştiremem. Ama mazeretinizi kontrol edebilirim. Ayrıca bana şu park bekçisinin adını da ver. Onunla irtibata geçeceğim. Ya da onunla?"

"O," dedi Sam. "Adı Herman Rymer. Ama iletişim bilgileri bende yok."

"Onu bulacağım," diye söz verdi Kit. "Muhtemelen yarına kadar bulamam."

Sam sertleşti. "Bütün gece burada kalmak zorunda değilim, değil mi?" "Hayır," dedi Kit ve Letterman aynı anda. "Biz kalacağız."

Yine de telefonunuzu saklamanız gerekiyor," diye ekledi Kit. "O artık bir kanıt. Ama kilitli ve özel yetkili atanana kadar da öyle kalacak."

Sam parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. "Ama telefonumun Joshua Tree'de olduğunu tespit etseniz bile, bu benim orada olduğum anlamına gelmez."

Kit yüzünün buruştuğunu zar zor da olsa gizledi. Adam haklıydı ama Kit onun endişesini en azından bir süreliğine yatıştırmayı umuyordu.

Letterman şaşkınlıkla başını salladı. "Sam." "Yine de doğru," dedi ona. "Öyle değil mi?"

Letterman isteksizce başını salladı. "Ama hiç yoktan iyidir."

"Bu yüzden korucuyu da bulacağım," diye ekledi Kit.

"Ama bu beni tamamen temize çıkarmayacak," dedi acı bir şekilde, gözlerini kapatarak. "Bir jüriyi ikna edebilirsin ama insanlar hep merak edecek."

"Dr. Reeves, doğru katili hapse atmak istiyorum ki başka kimseye zarar veremesin. Adınızı temize çıkarmak, eğer kanıtların götürdüğü yer ise, mutlu bir olacaktır-

Ürün. Ama benim görevim kurbanlara karşı. Onlar adalete kavuşana kadar rahat etmeyeceğim."

"Biliyorum." Ama sesi hâlâ yenilmiş gibiydi ve Kit bunu düzeltemedi.

"Müvekkilim gitmekte özgür mü?" Letterman sertçe sordu. Kit başıyla onayladı. "Evet. Nereye gideceksiniz, Dr. Reeves?"

Gözlerini açmadı. "Evde olmaz. Eğer Carville'ler Skyler'la vardiyasından sonra bir şeyler içmek için buluştuğumu düşünürlerse, ..." Gözlerini açtı ve öyle bir hüznle doluydu ki Kit'in kalbi acıdı. "Ne yapacaklarını bilmiyorum ama öğrenmek istemiyorum. Bir otele gidebilirim."

Letterman Kit'e, "Onun yerini sana borçlu değilim," dedi. "Müvekkilimi gitmek istediği yere götürüyorum. Şimdi."

Kit yüz ifadesini boş bırakmaya zorladı çünkü Sam'in omuzlarının çöküşüne tanık olmak acı vericiydi. "Mahkeme müvekkilinizin telefonunu incelemesi için özel bir uzman atadığında sizinle temasa geçeceğim Bayan Letterman."

Kit, Sam'e tek kelime etmeden oradan ayrıldı ve Navarro'yu gözlem odasında tek başına buldu. Anlaşılan Joel Haley'e hayır demişti.

Sam Reeves'e karşı çok yumuşak davrandığını söylemesini bekledi ama adam onu şaşırttı.

Sam'i avukatıyla birlikte camdan izleyen Navarro, "Ya çok çok iyi ya da suçsuz," dedi. Letterman kolunu Sam'in omuzlarına dolamıştı ve kulağına yakın konuşuyordu. Dört yıldır birlikte olduklarını duyduktan sonra anlamlı gelen samimi bir pozdu bu.

Sam Reeves gerçekten de affetme konusunda büyük bir kapasiteye sahipti.

"Katılıyorum," diye mırıldandı.

Navarro onun gözleriyle buluşmak için döndü, bakışları deliciydi. "Hangisi olduğunu bul. Skyler Carville'i kimin öldürdüğünü bulun."

"Yapacağım."

"Şimdilik yalnız çalış, ama en kısa zamanda sana geçici bir ortak atayacağım. Baz geri gelene kadar."

Kit başını salladı, tartışamayacak kadar yorgundu. Geçici bile olsa başka bir ortak istemiyordu. Baz geri dönecekti ve hepsi bu kadardı. "Evet, efendim."

Hillcrest, Kaliforniya 18
Nisan Pazartesi, sabah 7:30.

Sam çenesini kilitledi ve Joel'in mutfak masasının üzerinden Joel'e baktı. En iyi arkadaşının yüz ifadesi onaylamama ile karışık bir şok ifadesiydi.

"Ne yapacaksın?" Joel kahve fincanının üzerinden gözlerini kısarak sordu.

Joel, bir gece önce Siggy'yi Vivian'ın evinden aldıktan sonra Sam'in kendisiyle kalması için ısrar etmişti. Joel'in evi işlek bir yerleşim caddesinde büyük bir Viktorya dönemi idi. Bir sürü odası vardı ve Sam itiraz edemeyecek kadar yorgundu. İşte buradaydı.

Hâlâ bitkin durumdaydı, gözünü bile kırpmamıştı ama bütün gece boyunca bu fikri kafasında evirip çevirmişti ve emindi.

"Kendi soruşturmamı kendim yapacağım. Zamanım var," diye ekledi acı bir şekilde.

Çünkü o ve Vivian, isteksizce de olsa, SDPD adını temize çıkarana kadar izin alması gerektiği konusunda anlaşmışlardı. Vivian bunun ona olan güveniyle ilgili olmadığını bilmesini sağlamıştı. Mesele kliniğin sorumluluğu ve müşterileri için en iyi ve en az rahatsız edici bakımı sağlamaktı.

Evet. Zaman. Bolca vardı. "Bu kötü bir fikir Sam."

"Katılmıyorum. Bu benim hayatım. Geçim kaynağım. Özgürlüğüm. Ve eğer yapacak hiçbir şeyim olmadan oturursam, delireceğim."

Joel içini çekti. "Araştırmayı nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Sam bunu da enine boyuna düşünmüş, gece boyunca aklına yeni fikirler geldikçe notlar almıştı. "Colton'ın ya ortağıyla birlikte cinayetlere katıldığını, ortağının da Colton'ı öldürdüğünü ya da Colton'ın ortağı, hatta kiracısı olduğunu düşünüyorum. Sonuncusu seansta gördüklerimle daha tutarlı olurdu. Colton kendini her zaman başkalarının hayatına sokuyordu, bu yüzden bir katilin hayranı olması mantıklı."

"Tamam. Şu ana kadar seninleyim. Ama özellikle ne yapacaksınız?"

"Colton'ın geçmişini araştırıp ikisinin yollarının nerede kesiştiğini ve birleştiğini çalışacağım. Eski eşleriyle başlayacağım."

"Polis zaten eşleriyle görüştü."

"Ben polis değilim. Kendimi övmek gibi olmasın ama insanlar benimle konuşuyor."

"Doğru. Ama hayır derlerse, çekip gitmek zorundasınız."

Sam gözlerini devirdi. "Bunu biliyorum. Kendimi tutuklatmayacağım."

"Tekrar."

"Yine," diye kabul etti Sam. "Ayrıca bu adamın kaç kurban öldürdüğünü de bilmek istiyorum. Polis sadece 'birkaç tane' dedi. Sen biliyor musun?"

Joel tereddüt etti. "Evet." Sonra omuz silkti. "Boş ver. Burada senin hayatından bahsediyoruz. Şu ana kadar Skyler Carville dahil altı kişi var. Lila üniformalı kız kayıp değil de kurban olsaydı belki yedi olurdu."

"Öyleydi," dedi Sam sessizce.

Joel başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum. McKittrick de öyle. Kızın adı-"

"Cecilia Sheppard," diye araya girdi Sam. "Ne arayacağımı öğrendikten sonra hızlı bir Google yaptım. Sekiz ay önce Tomlinson Lisesi'nden kaybolan bir genç kız. Peki ya diğerleri?"

"Diğer dört kişiden sadece ikisinin kimliğini belirlediler. Miranda Crisp ve Ricki Emerson."

Sam telefonundaki isimleri not etti. Joel'in dün gece onun için aldığı tek kullanımlık telefon, çünkü onunki SDPD tarafından kanıt olarak alınmıştı. "Tek kurbanların bunlar olduğundan eminler mi?"

"Hayır. Jaelyn Watts dışındaki tüm kurbanların kazara bulunduğu düşünüldüğünde, çoğu insan hala gömülü daha fazla kurban olduğuna inanıyor."

Sam, Jaelyn'in küçük mezarını hatırlayarak, "İşaretsiz mezarlarda," diye mırıldandı. "Kazara nasıl bulunmuşlar?"

"Çoğunlukla metal dedektörlü adamlar."

Sam kaşlarını çatı. "Skyler'ın cesedini bulan çocuk gibi mi?" "Aynen öyle."

"Bu uygun görünüyor."

Joel başıyla onayladı. "Son derece uygun ve McKittrick de zaten aynı fikirde. Bu yüzden sana tuzak kurulduğunu düşünüyor. Ama bunu kanıtlayabilmesi gerekiyor."

"Ve bu şu anda mümkün değil. Gerçekte kimin yaptığını bulmadıkça mümkün değil. Cinayetler ne kadar geriye gidiyor?"

Joel bardağına baktı, sonra içini çekti. "Neredeyse yirmi yıl."

Sam'in ağzı açık kaldı. "Yirmi yıl mı?"

"İlk kurban on beş yıl önce bulundu, ancak birkaç yıldır toprak altındaydı."

"Aman Tanrım."

Sam bu bilgiyi değerlendirirken birkaç dakika sessizce oturdular. Yirmi yıl mı? Hayır merak ediyorum

Constantine o gece Sam'in cipinde çok duygulanmıştı. Yirmi yıldır katilin peşindeydi.

Ve bu iç karartıcı değil miydi? Polisler bu adamı yirmi yıldır yakalayamamış mıydı? Ve Sam onu yakında temize çıkaracaklarını mı ?

McKittrick'e saygı duyuyordu ama genç kadınlar ölürken ve kendi hayatı mahvolurken yirmi yıl daha oturup bekleyecek hali yoktu. "Kayıp kişi raporları halka açık mı?"

"Genel bir indirme olarak değil. Özel raporlar talep etmeniz gerekir. Neden?"

"Çünkü başka kurbanlar da olmalı ve onların kim olduğunu bulmak bize bu piçle yollarının nerede kesiştiğini gösterebilir. Şimdiye kadarki kurbanlar tiyatroyu seven minyon sarışınlardı." Tiyatro detayı Tamsin Kavanaugh'un Jaelyn Watts cinayetiyle ilgili makalesinde yer almıştı. "Kayıp kişi raporlarını alamazsam kayıp çocuklar için başka kaynaklar da var. Ulusal Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuklar Merkezi ya da kaçak çocuklar için Kaliforniya takas merkezi. New Horizons'tan biri bile bana yardımcı olabilir." Dört yıldır genç sığınma evinde gönüllü olarak çalışıyordu. Sığınma evinin tam zamanlı çalışanlarından biri ona yardımcı olabilirdi.

Joel tereddüt etti. "Raporlar için talepte bulunabilirim ama Arkadaşım olduğun için muhtemelen hayır diyeceklerdir."

"Denemeni bile istemiyorum. Seni ya da işini tehlikeye atmayacağım Joel."

"Biliyorum." Joel elini Sam'in omzuna vurdu. "Gitmem gerek. Bu sabah mahkemem var. Yeni bir şey olursa bana mesaj at."

"Yapacağım." Sam kapıyı Joel'in arkasından kilitledi ve kahvaltı bulaşıklarını yıkamak için mutfığa döndü. En azından iyi bir misafir olabilirdi.

Sonra dizüstü bilgisayarını açtı ve son yirmi yılda kaybolan minyon sarışınları aramaya başladı.

Çok fazla vardı. Bir sürü paramparça hayat. Kurbanlar ve aileleri.

"Öyleyse işe koyul," dedi Sam kendi kendine ve bir fincan kahve daha doldurdu.

ONUNCU BÖLÜM

SDPD, San Diego, Kaliforniya 18
Nisan Pazartesi, 08:45

Konuş benimle," mırıldandı Kit, çalışma odasında kurduğu cinayet panosuna, öldürülenlerin fotoğraflarına bakarken. katillerinin bilinen kurbanlarına ve gece boyunca yayınladığı bir düzine yeni fotoğrafa baktı. Bunlar olası kurbanlardı - profile uyan kayıp genç kadınlar.

Ama fotoğraflar elbette sessiz kaldı. Normalde fotoğraflarla konuşmazdı ama itiraf etmek istediğinden daha çaresiz bir hale gelmişti.

"Kit?"

Omzunun üzerinden baktığında Navarro'nun arkasında durduğunu ve endişeli göründüğünü gördü. "Evet, patron?"

"Bir dakikadan fazladır burada duruyorum. Burada olduğumu hiç bilmiyordun."

Belki de kurbanların yüzlerine o kadar dalmıştı ki. Belki de burada, istasyonda kendini güvende hissettiği ve gardını almadığı içindi.

Belki de zihinsel olarak yorgun olduğu içindi.

Sonuncusu doğru olsa bile önemli değildi. Yapması gereken bir iş vardı ve şu ana kadar olağanüstü bir şekilde başarısız olmuştu.

Skyler Carville ölmüştü çünkü doğru adamdan şüphelenmemişlerdi. Ya da şüphelendikleri ve o da onları sevimli bir köpeği olan iyi bir adam olduğuna inandırdığı için.

Gece boyunca Sam Reeves'le yaptığı iki röportajın kayıtlarını izleyerek ileri geri gidip gelmişti. Hâlâ onun suçlu olduğunu düşünmüyordu.

Ve bu yüzden hâlâ onun yargılarına güvenmiyordu.

"Özür dilerim," dedi sessizce. "Meşguldüm."

Bir sandalye çekti ve işaret etti. "Düşmeden önce otur. Tanrı aşkına McKittrick, sen de üzerime yığılmasan iyi edersin."

Gözlerini devirdi ama sandalyeye oturdu. "Ben daha iyi beslenmesi ve stresini azaltması konusunda doktorunu görmezden gelen elli yaşlarında bir adam değilim," diye mırıldandı.

Bu küçük bilgi Baz'ın karısı Marian tarafından, kardiyolog tarafından "iyileştiği" açıklandıktan sonra ağzından kaçırılmıştı. Neyse ki o sırada Baz'ın odasında sadece Kit ve Navarro vardı. Bunu gizli tutacaklardı ama Baz en başta duydukları için çok üzülmüştü.

"Yine de." Navarro onun yanındaki sandalyeye çöktü. "Bu kızların hepsi kim?" Panonun bir tarafına dizilmiş bir düzine yeni fotoğrafı işaret etti.

"Dün gece kayıp kişi raporlarını tekrar gözden geçirdim ve San Diego County'de liseye giden ve son on yılda kaybolan ve/veya kaçak ilan edilen on dört ila on sekiz yaş arasındaki tüm minyon sarışınları çıkardım."

Navarro bir düzine fotoğrafa kaşlarını çatarak baktı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Oh, hayır. Çok daha fazlası var ama ben bu on ikisine indirgedim. Hepsinin ya okullarındaki tiyatro bölümüyle bağlantıları vardı ya da oyuncu olmak istediklerini ifade etmişlerdi. Tiyatro öğrencisi olabilecekleri için ayırdıklarımı başka bir dosyada sakladım, ancak bu rapora dahil edilmedi. Onları derinlemesine inceleyeceğim

sonra da on bir ila yirmi yıl önceki raporları ele alın."

"Sana bu konuda yardım getiriyorum. Duyuruyu öğle yemeğine kadar yapabilmeliyim. Yine de şu anda size iyi haberlerim var."

"Lütfen. Bugün iyi haberlere ihtiyacım var."

Gülümsedi. "Dr. Batra'nın yüklemeyi planladığı fotoğrafları gördükten sonra geçen hafta Maria Mendoza dosyasını yeniden açtım."

Kit, Rita'nın annesinin öldürülmesini neredeyse unutmuştu. "Ve?"

"Kurbanın yanağındaki iz ise bir mühür yüzüğünün iziydi. Ve iki yıl sonra, şüphelinin karısı işbirliği yapmaya hazır. Görünüşe göre onun aldatmalarından bıkmış. Evlerini aramamıza izin verdi ve tahmin edin ne bulduk?"

Heyecandan öne doğru eğildi. "Yüzük mü?"

"Evet. Çorap çekmecesinde buldum. Görünüşe göre aile yadigârıymış, bu yüzden ondan kurtulmak istememiş. Temizlemiş ama yarıklarda Maria Mendoza'nın derisinin izleri varmış. Dün DNA sonuçları geldi ve ona ait. Onu bugün tutuklayacağız. Böylece kurbanın taşıdığı çocukla karşılaştırmak için ondan DNA örneği alabileceğiz."

Kit derin bir nefes aldı, gözleri aniden yanmaya başladı. "Teşekkür ederim. Umarım bu küçük üvey kardeşimin sistemden biraz umutlanmasını sağlar. Bu kadar bıkkın olmak için çok genç."

Gülümsemesi nazikti. "Takip ettiğiniz için teşekkür ederim. İyi bir avukat tutabilir ama kanıtlar oldukça kötü."

"Rita'ya söyleyebilir miyim?"

"Onu tutukladıktan sonra, evet. Kızın annesinin hamile olduğunu bilip bilmediğini bilmiyorum, yüzden dikkatli olun."

"Evet, efendim. Bu akşam işten sonra annemle babama uğrarım."

"Güzel." Navarro tahtasını işaret etti. "Şimdi bana bu bir düzine olası kurbanla ne yapacağını söyle." "Bu kızları nasıl hedef aldığını bulmam gerekiyor. "Bu kızları nasıl hedef aldığını

Daha yeni olanların drama bağlantısı var ama bu bize onunla yollarının nerede kesiştiğini söylemiyor. Ya da Driscoll'la. Ya da her ikisiyle. Driscoll ile bağlantılı herkesle konuştum ve hiçbiri 'O bir ' dışında işe yarar bir şey söylemedi. "Öldüğüne sevindim. Onun hakkında söyleyecek iyi bir şeyi olan tek bir kişi bile bulamadım, ancak tüm olumsuz şeyler ipucu açısından büyük bir sıfırdı. Ben de kurbanlara geri döndüm." Tekrar tahtaya döndü. "Bu katilin daha iyi bir profilini çıkarmam gerekiyor. Bu öğleden sonra saat bir için Dr. Levinson'dan randevu aldım. Geçmişte bana çok yardımcı oldu ve bu davadaki orijinal profili de o geliştirdi."

Suçlu psikoloğu, bir suç psikoloğu geliştirmekte çok iyiydi. Kişilik profilleri ve diğer katillerin yakalanmasında etkili olan tanımlayıcı özellikler önermek.

"O iyi," diye onayladı Navarro. "Buraya mı geliyor?"

"Öyle. Saat bir için bir toplantı odası ayırttım."

"O zaman onunla birlikte buluşabiliriz. Daha önceki kurbanları araştırdığım için, yararlı bir şeyler hatırlayabilirim. Başka ne var?"

İç çekti. "Hâlâ Epstein'ın çocuğunun söylemeye korktuğu bir şeyler bildiğini düşünüyorum."

"Onu içeri alalım mı?"

"Hayır. Bence bu işleri daha da kötüleştirir. Geçen hafta birkaç kez geri döndüm. Bu hafta tekrar denemeyi planlıyorum.

Öğleden sonra okuldan eve döndüğünde. Gerçi ailesi bana kızmaya başladı. Ayrıca bu düzine kızın ailelerini de ziyaret edeceğim. Onlar hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Navarro, "Tamsin Kavanaugh'a dikkat edin," diye uyardı. "Daha fazla kurban ailesine odaklanmasını istemiyorum."

"Geçen hafta boyunca dikiz aynamı izliyordum. Onu bir kez takip ederken yakaladım ama Baz onu kaybetti." Ortağının bir hastane yatağında yattığını düşününce boğazı düğümlendi. Çok gri görünüyordu. Yaşlı. Ve yorgun. "Takipçilerini kaybetme konusunda iyidir."

"Geri dönecek," dedi Navarro ve bu bir yemin gibiydi. "Henüz emekli olduğunu görmeye hazır değilim. O benden daha genç."

Baz'ın emekli olacağı düşüncesini aklından uzaklaştırmak zorunda kaldı çünkü buna da hazır değildi. "Umarım öyledir. Bu dava beni biraz çaresiz hissettiriyor."

"Nasıl yani?"

"Bence Skyler Carville'i Dr. Reeves'i suçlu göstermek için öldürdü. Eğer Dr. Reeves'i tutuklamazsak, katil onu suçlu göstermeye devam etmek için daha kaç kızı öldürecek?"

"Geçerli bir soru. Peki ya cesedi metal dedektörülle bulan çocuk? Buna inanıyor muyuz?"

Skyler Carville'in fotoğrafına bakarak, "Çok iyi bir zamanlama," dedi. "Çocuğun adı Daryl Chesney. Metal dedektörünü doğum gününde aldığını iddia etti."

"Bir genç için garip bir hediye. Kaç yaşında?" "On beş. Ona arama yapmak için o siteyi nasıl seçtiğini sordum. metal dedektörü ile. 'Kazılmış' gibi göründüğünü söyledi. Birinin işe yarar bir şey gömmüş olabileceğini düşündü."

"Gibi mi?"

" 'Şeyler.' " Tırnak işareti kullandı. "Baz, 'Ne eşyası, evlat?' dedi. Bu soruyu sorduğumuzda işbirliği yapmadı. Uyuşturucu ya da silah arıyor olabileceğini düşündüm ama bunu şiddetle reddetti."

"Bölge kazılmış mıydı?"

"Öyleydi. Skyler kırk sekiz saatten daha kısa bir süre önce oraya gömülmüştü. Aklımdaki soru katilin neden orayı seçtiği. Çoktan kazılmış mıydı? Parkın bekçisini arayıp orada daha önce kazı yapıp yapılmadığını sordum. Bu katil ya da katiller parkları seçiyor ve kurbanlarından hiçbirini gömerken yakalanmadı."

Navarro daha dik oturarak, "O zaman kazdığı yerin güvenli olduğunu biliyor," dedi. "Bu anahtar olabilir."

"Biliyorum. İki hafta önce Jaelyn'i bulduktan sonra park görevlilerini birkaç kez aradım ama hafta sonuydu ve kimse yoktu. Sonra Driscoll oldu ve ben de takip etmedim. Yine de takip edeceğim. Ama çocuğa geri dönelim. Suçlu gibi davranmadı. O ..." Gözlerini kapadı ve Baz'la birlikte olay yerine ilk vardıklarında olan biten her şeyi hatırlamaya çalıştı. Baz yere yığılmadan önce. "Gösteriş yapıyordu. Sanki önemli bir şey yapmış gibi. Yani, on beş yaşında, yani gömülü bir el bulmak büyük bir olay. Olay Yeri İnceleme'nin olay yerinin etrafına çadır kurmasını izlerken resmen vızıldıyordu. Ayak altında kalmasın diye üniformalılardan birine onu eve götürmesini söyledim. Telefonuyla çekim yapıyordu."

Navarro yüzünü buruşturdu. "Harika."

"Ondan sonra onunla bir daha konuşmadım çünkü Baz . ."

Kendini bir silkeledi. "Çocukla bugün görüşeceğim."

"Planladığın dolu dolu bir gün var. Takip gereken her şeyin bir listesini yapın. Sen ve desteğin paylaştırabiliriz."

Selam verdi. "Emredersiniz, efendim."

"Ve artık masanda uyumak yok, McKittrick."

Yüzünü buruşturdu çünkü bütün geceyi masasında geçirmemiş gibi görünmek için özen göstermiş, hatta dolabında sakladığı yedek kıyafetlerini bile değiştirmişti. "Kim beni darbetti?"

"Oda temizliği. Hiçbirimiz çöp kutularımızı boşaltmadık çünkü seni uyandırmak istemediler. Bir melek gibi uyuduğunu söylediler."

"Ben melek değilim," diye mırıldandı.

Kıkırdamasında açık bir şefkat notası vardı. "Gerçek bu değil mi? Bugün çalış ve sonra eve git. Biraz gerçek uyku çek."

İç çekti. "Peki."

Ona hem sert hem de nazik bir bakış attı. "Senin için endişeleniyorum. Bu dava üzerinde durmadan çalışıyorsun ve ondan önce de son davada ve ondan öncekinde durmadan çalıştın. Baz'ın kalp krizi hepimiz için bir uyanış çağrısıydı. Eğer kendinize biraz zaman ayırmazsanız -en azından uyumak için- sizi zorla izne çıkarmak zorunda kalacağım. Ya da Dr. Scott'ı haftada birden fazla görmeni emredeceğim."

Kit'in gözleri gerçek bir dehşetle açıldı. "."

Dr. Levinson suçluları yakalamalarına yardımcı oldu ve tamamen cana yakındı. Dr. Scott onlara duygularını sordu ve Kit onunla seans yapmaktan nefret etti.

"Evet, . Scott da o kadar kötü değil."

Kadın ürperdi. "Gerçekten öyle. Sana o gözlerle bakıyor. gözleri." Çok fazla şey gören karanlık, delici gözler.

Navarro'nun dudakları kıpırdadı. "Çoğu insanın gözleri vardır, Kit."

"Ama o bir şeyler görüyor," diye mırıldandı. Dr. Scott onun en çok saklamak istediği şeyleri ortaya çıkarmakta çok iyi idi.

Navarro'nun ifadesi yumuşadı. "Kit. Eğer izin verirsen bu iş seni kurutur. Birinin bazı şeyleri görmesine izin vermek akli başında kalmana yardımcı olabilir."

Adamın ses tonundaki bir şey dikkatini çekti. "Onunla konuşuyor musun?" diye sordu ve hemen ardından yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim efendim. Bu kişisel bir şeydi."

"Sorun değil. Konuyu ben açtım. Evet. İşler bunaltıcı bir hal aldığı anda zaman zaman onunla konuşurum. Yıllar boyunca akıl sağlığımı korumama birden fazla kez yardımcı oldu. Ayıklığımı korumama da yardımcı oldu."

Şaşırmıştı. Navarro'nun kimyasal bağımlılık sorunları olduğunu bilmiyordu. Bu Scott'ı çok daha farklı bir yere koyuyordu. "Ona güveniyor musun?"

Navarro başını salladı. ". Nöbetçi olduğu için şanslıyız."

Kit bunu daha önce de duymuş olduğu için içini çekti. "Biliyorum. LawTV'de çalışarak çok daha fazla para kazanabilirdi." Scott birkaç yıl önce bir cinayette bilirkişi olarak kanalın dikkatini çekmiş ve LawTV özel programlarında uzman olarak görünerek mütevazı bir yan kariyer yapmıştı. Televizyon için iyi bir yüzü vardı.

"Yapabilir," diye kabul etti Navarro. "Ama onun polislik. Gör onu. Bırak seni görsün. Yoksa ben sana emredeceğim." "Ama uyursam olmaz."

"Söz vermiyorum. Önce uyuma olayını dene. Kenarlardan yıpranıyorsun ve bunun daha da kötüleşmesini istemiyorum. Sen benim için kaybedilmeyecek kadar iyi bir dedektifsin ve bunun olmaması için ne gerekiyorsa yap." Ayağa kalktı ve yeni fotoğraflara son bir kez baktı. "Saat 1'de Dr. Levinson'la görüşürüz."

"Dedektif McKittrick. Sizi tekrar görmek ne büyük bir zevk."

Kit toplantı odasındaki masada kriminal psikoloğun karşısına oturdu. "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, efendim."

Dr. Alvin Levinson klişeleşmiş bir profesöre benziyordu. Altmışlı yaşlarının sonlarında olan Levinson'ın düzgünce kesilmiş keçi sakalı, saçlarıyla birlikte çoğunlukla tuzdan ibaretti ve geriye çok az biber kalmıştı. Dirsekleri yamalı tüvit bir ceket giyer, papyon takar ve her zaman mutlu gözlerinin üzerine yuvarlak gözlükler takardı. Katiller hakkında konuşmadığı sürece. O zaman çok ciddiye.

Navarro'ya döndü. "Reynaldo. Uzun oldu." "Çok uzun zaman oldu," diye onayladı Navarro.

"Peki ya Dedektif Constantine?" Levinson sordu.

"Huysuz," dedi Kit. "Öğle yemeğinde onu hastanede ziyaret ettim ve şimdiden doktorları eve gitmesine izin vermeleri için zorlamaya çalışıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ona en iyi dileklerimi ilet, olur mu?" Levinson başını eğdi, ifadesi ağırlaştı. "Pembe kelepçelere geri döndük. Yine."

Navarro iç çekti. "Yine."

Kit, en az on beş yıldır emniyet güçlerinden kaçan katilin profilini okumuştı. Ayrıntılar çok azdı. Umarım bunu düzeltebilirler.

Kit, "Profile yeni bir gözle bakabileceğimizi düşündüm," dedi. "Bu davada yeni olduğum için."

"Yeni gözlerden yeni bir bakış," diye onayladı Levinson. "Bu sizin toplantınız, Dedektif."

Bir an için bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu düşündü. Bir departman dolusu deneyimli dedektif on beş yıldır bu dava üzerinde çalışıyordu ve katili yakalamaya henüz yaklaşamamışlardı. Ne ekleyebilirdi ki?

Colton'ı biliyorsun. Ve kimlikleri biliyorsun daha fazla kurban var.

Omuzlarını dikleştiren Kit, yanında getirdiği dosyayı açtı. "Katilin kimliği konusunda elimizde gerçek bir ipucu yok," dedi körü körüne. "Ya Colton Driscoll'la birlikte çalışmış ya da en azından onu bir şekilde tanıyor olması dışında. Ben de kurbanlarından öğrendiklerimizin bir listesini çıkardım."

"Şu anda kaç tane var?" Levinson sordu. "Altı, belki yedi," diye yanıtladı Navarro.

"Aslında," dedi Kit, "altı, belki de sekiz. Kaçak raporlarını ve bir düzine olasılık buldum, ama biri öne çıktı." Dosyadan bir fotoğraf çıkardı ve adamların görebileceği şekilde çevirdi. "Adı Naomi Beckham'dı. Dr. Reeves'le görüşürken bana-"

Levinson bir elini kaldırdı. "Bekle. Dr. Reeves?"

"Özür dilerim. Kendimi aştım." Sam Reeves hakkında, ilk telefon görüşmelerinden Skyler Carville'in cesedini buldukları gün yaptıkları görüşmeye kadar her şeyi anlattı.

Kadın konuşurken belli aralıklarla başını salladı, sonra da keçi sakalını kaşdı. "Sam Reeves'i tanıyorum. Kendini topluma, özellikle de en yetersiz hizmet alanlara adamıştır."

Kit, Baz'ın Reeves'in kötü davranışlarını iyi işlerle örtbas ettiğini düşündüğünü hatırlıyordu. "Yaşlılarla ve evsiz gençlerle gönüllü olarak çalışıyor."

"Evet. New Horizons'ın yönetim kurulunda birlikte görev yapıyoruz ve ikimiz de oradaki gençler için ücretsiz terapi yapıyoruz."

"Orayı biliyorum," diye mırıldandı Kit. Evsiz gençlerin kaldığı sığınma evini yıllardır çalıştığı davalar nedeniyle birkaç kez ziyaret etmiş ve her seferinde kendi çocukluğuna geri dönmüştü. Harlan ve Betsy McKittrick olmasaydı ... Ben de kendimi orada bulabilirdim. "Dr. Reeves ne zamandır New Horizons'ta gönüllü olarak çalışıyor?"

"Dört yıl."

Yani şehre ilk geldiğinde. Bu onun hakkında iyi şeyler söylüyordu. Baz haklı değilse tabii, ama Sam Reeves hakkında daha fazla şey öğrendikçe, onun hakkında haklı olduğundan daha da emin oluyordu.

"Bu davaya iddia ettiğinden farklı bir şekilde dahil olabileceğini düşünüyor musunuz?" Navarro sordu.

Levinson gözlüklerinin arkasından baykuş gibi göz kırptı. "Yalan söyleyip söyleyemeyeceğini mi soruyorsunuz? Bu konuda değil. Ama tekrar ediyorum, ben sadece gördüklerimi biliyorum. Davranışları ilkeli bir birey olduğunu gösteriyor. Nazik biri. Bırakın öldürmeyi, kimseyi incitebileceğini bile sanmıyorum."

Rahatlama Kit'in üzerine çöktü, omuzları gevşedi. Sertleştiğini fark etmemiştir ama nefesini tutmuş, Sam konusunda haklı olduğunu ummuştur.

"Peki ya patronu?" Navarro sordu. "Vivian Carlisle? Kadının hikayesini doğrulamasına dayanarak onu temize çıkardık."

"Vivian'ı çok iyi tanıyorum. UCLA'de birlikte üniversiteye gittik ve ikimiz de lisans aldığımızda çalışmak için şehre geri döndük. Biz arkadaşız." Kaşlarını kaldırdı. "Ben onun kızının vaftiz babasıyım. Eğer Viv, Sam'in doğruyu söylediğini söylüyorsa, bunu bankaya götürebilirsiniz."

Navarro, "Bu beni biraz rahatlattı," dedi. "Teşekkür ederim."

"İçinizi rahatlatılabildiğime sevindim. Görünüşe göre zavallı Sam, biz psikologların asla karşılaşmamayı umduğu bir kaya ile sert bir yer arasında kalmış. Vivian bana gelmeliydi. Bu bilginin kimsenin kariyerini tehlikeye atmayacak şekilde size aktarılmasını sağladım."

"Sorun şu ki," dedi Kit, "Reeves'in köpek gezdiricisini öldürmediğini kanıtlayamayız. Muhtemelen telefonunun tüm hafta sonu Joshua Tree'de olduğunu gösterebiliriz ama fırsatı vardı."

"Anlıyorum," dedi Levinson acımasızca. "Yani ... başka bir kurban hakkında bir şeyler söylüyordunuz."

Kit başını salladı. "Doğru. Dr. Reeves'le görüşürken Driscoll'un yeni hedefi olduğuna inandığı kurbandan bahsettiğimde, 'Avondale'i sever miydi?' diye sordu. Driscoll, Reeves'e genç kadınla birlikte diziyi izlediklerini söyledi. Kaçaklardan biri -Naomi Beckham

-dış son görüldü ise giyiyor bir Avondale Ailesine göre tişört. Onlarla henüz konuşmadım ama hala şehirde yaşıyorlar. Üç yıl önce, Şubat ayında kaybolmuş. Bu arada Şubat ayında kaybolan iki kurbandan biri. Diğer Jaelyn Watts tabii ki. Kimliklerini belirlediğimiz diğer ikisi Ekim ayında kayboldu. Ricki Emerson ve Miranda Crisp. Eylül ayında kaybolan üçüncü bir kurbanımız daha var -Cecilia Sheppard-."

Navarro memnuniyetle gülümsedi. "Başka bir model. İyi iş, Dedektif."

"Teşekkür ederim efendim. Bu, park bağlantısıyla el ele gidebilir. Dikimin bir kısmı o zaman gerçekleşir."

Navarro, "O halde en kısa zamanda parkları takip etmemiz gerekiyor," dedi.

"Yapacağım. Skyler Carville Nisan ayında öldürüldü, yani bu şablonun bir parçası değil. Cinayetin Dr. Reeves'i suçlamak için işlendiğini sanıyorum."

"Adil," dedi Levinson.

"Elimizde sekiz ay önce kaybolan Cecilia Sheppard; on dört ay önce kaybolan Jaelyn Watts; üç yıl önce kaybolan Naomi Beckham; yedi yıl önce kaybolan Miranda Crisp ve on yıl önce kaybolan Ricki Emerson var. Kimliği belirlenemeyen iki kurban için kesin kaybolma tarihleri elimizde yok, ancak ölüm zamanlarının sırasıyla on yedi ila yirmi yıl ve on beş yıl olduğu tahmin ediliyor.

Ya henüz keşfetmediğimiz çok sayıda kurban var ya da son yıllarda sıklığını artırıyor."

"Çok hoş," diye mırıldandı Levinson. "Başka ne var?"

"Kit sözlerine şöyle devam etti: "Driscoll'un kurbanlardan en az üçünü bildiğini biliyoruz, çünkü Dr. Reeves'e Cecilia'nın lakrosundan, Jaelyn'in mezarından ve Naomi'nin Avondale sevgisinden dolayı olarak bahsetti. Driscoll onları kendisi öldürmemiş olabilir, ancak Dr. Reeves seanslarında kurbanlardan biri hakkında konuşurken elleriyle boğma hareketleri yaptığından bahsetmiştir."

Levinson, "Dolayısıyla Driscoll'un bu işe ne şekilde dahil olduğunu bilmiyoruz," dedi.

Kit başını salladı. "Doğru. Driscoll'un katili ya Driscoll'un yöntemini kopyaladı ya da Skyler Carville'in cinayeti de aynı yöntemi izlediği için diğerlerinin bazılarının ya da hepsinin öldürülmesinde parmağı vardı. Eğer bu doğruysa, Driscoll ve katilinin yolları en az üç yıl önce kesişmiş demektir çünkü Naomi o zaman ortadan kaybolmuştu. Belki daha da önce."

"Kadınları kimin öldürdüğünü düşünüyorsunuz, Dedektif?" Levinson sordu. "Driscoll mü yoksa ortağı mı?"

Kit bu soru dışında pek az şey düşünüyordu. "Bence cinayetleri ortağı işledi. Dr. Reeves'e göre Colton Driscoll öfke kontrolü sorunu olan patolojik bir yalancıymış. Driscoll'un saldırdığı adamla konuştum. Driscoll kontrolünü kaybetmiş ve adamı neredeyse öldüresiye dövmüş. Driscoll'u Bay Epstein'ın üzerinden çekmek için iki komşu daha gerekmiş. Driscoll neredeyse Dr. Reeves'e de vuracaktı. Kendini tuttu çünkü Reeves'in şartlı tahliyesinin iptal edilebileceğini biliyordu. Kurbanlarda herhangi bir darp izi yoktu. Tecavüze uğramış ve boğulmuşlardı. Her biri. Eğer karşı koysalardı Driscoll'un onlara vurmadan durabileceğini sanmıyorum. Evinde kelepçe ve spreylere boya vardı ama bunlar

yerleştirilmiş olabilir. Ya da o yardımcıydı. Asıl failin o olduğunu sanmıyorum."

"Katılıyorum," dedi Levinson. "Öyleyse cinayetlerin hepsinin ortak tarafından işlendiğini varsayalım. En az on yedi yıldır aktif, belki de yirmi yıldır. Bence hâlâ erkek olduğunu varsaymak doğru olur."

"Çünkü onlara cinsel saldırıda bulundu," dedi Kit. "Ama bir kadın da olabilirdi. Nesneleri kullanarak."

Navarro başını salladı. "Muhtemelen, ama onları boğmak için kullanılan güç daha çok bir erkeğe uygun."

Kit düşünceli bir tavırla, "Driscoll'u o ilmeğe geçirmek için daha fazla güç gerekirdi," dedi.

"Aynen öyle." Navarro düşünürken kollarını kavuşturdu. "Eğitimli ya da en azından çok zeki olduğunu düşündük. Muhtemelen beyazdı. İlk kurbanı bulduğumuzda, cinayet sırasında yirmi ila otuz yaşlarında olabileceğini tahmin ettik."

"Bu da cesedin bulunduğu sırada yirmi üç ila otuz üç yaşlarında olduğunu gösteriyor," dedi Levinson, "yani şu anda otuz sekiz ila kırk sekiz yaşlarında olmalı. Profile fiziksel olarak uygun olduğunu da ekleyin. Artık genç değil ama Driscoll'u hâlâ kaldırabilir."

Kit bunu not ettikten sonra eski profilin bir sonraki ayrıntısına geçti. "Pembe kelepçelerin kolluk kuvvetlerine bir hakaret olduğunu düşünmüştün. Bu hâlâ doğru mu?"

"Daha da fazlası," dedi Levinson. "Bu açık bir alay değil. Kurbanlarını kimsenin görmesini istemedi. Dr. Reeves'in rapor ettiği ceset dışında hepsi aşağı yukarı tesadüfen bulundu."

"Ve muhtemelen Skyler Carville, Dr. Reeves'in köpek bakıcısı," dedi Kit. "Okuldan sonra çocuğu evinde ziyaret edip neden Balboa Park'ta olduğunu öğrenecektim."

"Sence onu biri mi gönderdi?" Levinson sordu.

Başını salladı. "Katil onun bulunmasını istedi. Sanırım Sam Reeves'in şüpheli olmasını istedi. Bu da başka bir noktayı ortaya çıkarıyor. Reeves'i biliyordu. Onu suçlamanın dikkatimizi dağıtacağını biliyordu."

Hem Levinson hem de Navarro sustu. "Onu nereden biliyordu?" Navarro sordu.

Kit omuz silkti. "Driscoll ortağına Reeves'ten bahsetmiş olabilir. Ya da Driscoll'un katili Dr. Reeves'i sorgulamak için getirdiğimizi öğrenmiş olabilir. Ya da her ikisi de. Davadan vazgeçmiş olsak bile Reeves'in direnme suçundan tutuklandığına dair bir kayıt olacaktır."

Navarro, "Bu kayıtlara erişim talebinde bulunan olup olmadığını öğrenin," diye talimat verdi.

Kit bunu giderek büyüyen yapılacaklar listesine yazdı. "Evet, efendim. Ama Skyler Carville'e dönecek olursak, geçtiğimiz hafta sonu öldürülmesi ve bulunması önemliydi çünkü Reeves mazereti olmadan tek başına kamp yapıyordu."

Levinson başını salladı. "Tamam. Ama diğer kurbanların bulunmaması gerekiyordu. Pembe kelepçeler onun imzası olabilir. Ne de olsa tiyatroyla ilgileniyor. Bir sahne hazırlıyordu."

Navarro, "Ve polislere siktiri çekiyor," diye mırıldandı.

"Ama bulundular," dedi Kit kaşlarını çatarak. "Tekrar söylüyorum, ben

Yirmi yıldır cinayet işleyen adamın Driscoll'u öldürdüğünü ve itiraf notu bıraktığını varsayıyorum. Beş genç kadını öldürdüğünü söyledi. Yani diğerlerini bulduğumuzu biliyordu."

Levinson, "Bunca zamandır haberleri izliyor olabilir," diye önerdi. "Onları nereye gömdüğünü biliyor. Bir cesedin bulunduğuna dair bir haber gördüğünde bunu not eder. Ya da belki kontrol etmek için olay yerlerini tekrar ziyaret ediyordur. Onun gibi biri öldürdüklerinin kaydını tutar gibi görünüyor. Kibirli ve kendinden emin biri."

Navarro, "Umarım kendime fazla güveniyorumdur," diye mırıldandı.

"Evet," dedi Kit, "ama benim söylemek istediğim, ilk dört cesedi bulduğumuzu bunca zamandır biliyordu. Kelepçeleri gördüğümüzü biliyordu. Neden onları kullanmayı bırakmadı? O zaman isimsiz bir mezarda bir Jane Doe'muz olurdu. Onları birbirine bağlayan pembe kelepçeler. Her zaman metal detektörlerle bulunan üç kurbanın tesadüf olduğunu düşündük, çünkü çok uzun yıllara yayılmışlardı. Ama ya tesadüf değillerse?"

"Sence onların bulunmasını mı istedi?" Levinson sordu.

"Olabilir. En azından bazıları. İlk dört kurbanı bulan kişilerle görüşmemiz gerekecek ve en azından bir tanesi öldü. Ama bu katil kesinlikle bizimle alay ediyor. İzini sürebileceğimizi bilmesine rağmen onları mücevherleriyle birlikte gömüyor. Özellikle Jaelyn'in boynundaki zincire taktığı sınıf yüzüğünü. Onu henüz yakalayamadık, bu yüzden daha da cesaretlendi."

Levinson gözlüklerini parlattı, her bir camın üzerinde durdu. "Sanırım haklısın. Bu bir alay. Ama yardım için ağlamıyor. Birkaç kurban bulmamızı istiyor olabilir ama yakalanmak istemiyor. Sadece bizim onun kadar zeki olduğumuzu düşünmüyor."

"O zaman hayal kırıklığına uğrayacak," dedi Kit. "Kurbanların bir diğer ortak noktası da hiçbirinin bir erkekle görüştüğünden bahsetmemiş olması. İlk kurbanı yirmi yıl kadar önce öldürdüğünde bile yaşlı bir adamdı. Ya onları gafil avlamış ya da kendisinden kimseye bahsetmemeleri için ikna etmiş. Ne ailelerine, ne de en iyi arkadaşlarına. Hiç kimseye."

Levinson öne doğru eğildi. "Bu yeni bir bilgi. Jaelyn bulunmadan önce Ricki Emerson'ın kimliğini tespit etmiştik. Ailesi bir erkek arkadaşından bahsetmediğini söylemişti ama

tek bir noktaydı. Bu önemli, Dedektif." Sonra kaşlarını çatı. "Ama Driscoll'un kurbanlarla vakit geçirdiğini iddia ettiğini söylemişsiniz. Birlikte televizyon izlemişler. Bu da Driscoll'un ortağıyla değil, kendisiyle bir ilişkisi olduğunu gösteriyor."

"O bir yalancıydı," dedi Navarro. "Tüm bunları uydurmuş olabilir."

"Ya da birlikte çalışabilirlerdi," diye ekledi Kit.

Levinson başını salladı. "Maalesef bu doğru. Kurbanların hiçbirinde savunma yarası yok muydu?"

"Hayır," dedi Kit. "Zorla alındıklarını gösteren bir şey yok. Yine de onlara ilaç vermiş olabilir. Daha önceki kurbanların hiçbirinde bir şey bulunamadı çünkü ölümlerinden aylar ya da yıllar sonra bulundular. Ama Skyler kaybolduktan kırk sekiz saatten az bir süre sonra bulundu. Şansımız yaver gidebilir. Bana bir dakika verin."

Telefonunu çıkarıp Alicia Batra'ya mesaj attı. **Sen mi Skyler Carville'e toksikoloji testi yaptırmak için mi? Rohypnol gibi bir şey arıyorum.**

Telefonunu bir kenara koydu. "Tamam, eğer onlara ilaç veriyorsa, bunu yapmak için yeterince yaklaşmış olmalı. Savunma yaralarının olmaması hâlâ onu tanıdıklarını ve izin verdiklerini gösteriyor."

"Önemli," diye mırıldandı Levinson. "Güvendikleri biri. Belki de yetkili bir pozisyonda olan biri."

Navarro, "Belki de kendini menajer ya da yapımcı olarak tanıtan biri," dedi. "Tüm kurbanlar tiyatro ve oyunculuğa ilgi duyduklarını ifade ettiler."

"Baz da aynı şeyi söyledi," dedi Kit. "Bu da bana kurbanların yakın arkadaşları için başka bir sorgulama alanı açıyor. Eğer bir yapımcıyla konuşuyorlarsa, içlerinden biri bundan birine bahsetmiş olmalı. Aşağı yukarı on altı yaşında kızlardan bahsediyoruz. Sırlarını arkadaşlarına anlatıyorlar."

"Öyle mi?" Levinson kaşlarını kaldırarak sordu.

Kit başını salladı. "Hayır, ama o zamanlar fazla arkadaşım yoktu. Güvenebileceğim tek kişi ben on beş yaşındayken öldürüldü."

Levinson yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, Dedektif."

"Sorun değil," dedi otomatik olarak, aslında öyle olmasa da. "Sıradaki madde. Neden pembe kelepçeler? Sadece kız oldukları için mi? Yoksa polise başka bir saldırı mı?"

Levinson, "Bizi kesinlikle hor görüyor," dedi. "Bizden daha zeki olduğunu düşünüyor. Kurbanlarının ona güvenmesini sağlayabiliyor. Kolluk kuvvetlerinde olabilir mi?"

Navarro irkildi. "Tanrım, umarım öyle değildir. Başka hangi meslekler güven kazanıyor?"

Kit bunun doğru olmadığını umarak notlarına "Polis mi?" diye yazdı. "Doktorlar, hemşireler, öğretmenler."

"Din adamları," diye önerdi Levinson. "Ya da bunlardan biri gibi davranan biri."

Kit bunu not etti. "Ben de okulları kontrol edeceğim. Etrafta bu tanıma uyan biri var mı diye bakacağım. En son Cecilia ve Jaelyn'in gittiği okullara odaklanacağım çünkü onlar en yeniler."

"Skyler'ın çalıştığı bardan ayrıldıktan sonra nereye gittiğini takip ettik mi?" Navarro sordu.

Kit ona, "Dün gece işyerinin çevresindeki güvenlik kayıtlarını inceledim," dedi. "Küçük İtalya'da ve otoyola yakın bir yerde. Gece yarısı işyeri kapandığında çıkmış, arabasına binmiş ve I-5'e doğru gitmiş ama sokak kameraları onu rampadan bir blok ötede kaybetmiş. BT'den eyaletler arası kameraları araştırmasını istedim ama henüz bir haber alamadım."

"O bölgede ne var?" Levinson sordu.

"Onun arabası değil," dedi Kit. "Eyaletler arası girişin etrafındaki dört blokluk bir aradık. Ama o dün geceydi. Onun

Ailesi, kadının Cumartesi günü saat bir sularında Dr. Reeves'le bir şeyler içmek için buluşacağını bildiren bir mesaj attığını söyledi. Yani ya onunla buluşacağını sanıyordu ya da katil o sırada onu ve telefonunu ele geçirmiş ve mesajı kendisi göndermişti. O akşam herhangi bir mesaj alıp almadığını görmek için cep telefonu kayıtlarını talep ettik ama henüz alamadık."

Navarro telefonundaki haritaya bakarak, "Eğer o bölgede bir yere park etmiş olsaydı, arabası çekilirdi," dedi. "Yapılacaklar listesine arabasına el konulup konulmadığını kontrol etmeyi de ekle, Kit."

Öyle yaptı, sonra telefonuna gelen bir mesajla irkildi. Evet. "Batra idrar testinin Rohypnol için pozitif çıktığını söylüyor. Bu yüzden savunma yarası yok. Onları uyuşturacak kadar yaklaşıyor. Ya da en azından Skyler'a yaptı. Asıl soru, ona nerede doz verdi?"

Navarro, "Listenize gece yarısından sonra açık olan tüm yerel barları onun fotoğrafıyla dolaşmayı da ekleyin" dedi.

"Bitti." Kit hazırladığı soruların sonuna gelmişti. "Özetlemek gerekirse, elimizde kırk yaşlarında, iyi durumda olan beyaz bir erkek var. Zeki, kendini beğenmiş ve kolluk kuvvetlerini küçümsüyor. Sonbahar başı ve kış sonu olmak üzere belli bir düzende öldürüp gömüyor. Kurbanlarına karşı güvenilir - onları uyuşturabilecek kadar ve kendisinden kimseye bahsetmemelerini sağlayacak kadar."

Levinson, "Bu daha önce sahip olduğumuzdan biraz daha ayrıntılı," dedi. "İyi iş, Dedektif."

"Teşekkürler, Doktor. Yapacak milyonlarca işim var, o yüzden ben çıkıyorum."

Navarro telefonundan başını kaldırarak, "Bekle," dedi. "Cook ve Robinson'ın yarın sabahtan itibaren sizinle çalışabileceklerine dair teyit aldım. Şu anda

Başka bir cinayette yarım kalmış işler var. Sabah ilk iş olarak sizin masanıza gelmeleri gerektiğini biliyorlar."

Kaşları havaya kalktı. "Howard ve Connor mı? Tamam. Kulağa hoş geliyor." En azından yarı yarıya iyi. Howard'ı severdi. Connor biraz yıpratıcıydı. "Howard biraz daha pasta getirecek mi?"

Navarro kıkırdadı. "Bundan bahsedeceğim. Yeni bir şey öğrendiğinizde beni arayın."

"Yapacağım."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Clairemont, Kaliforniya 18
Nisan Pazartesi, 17:30

Yine tutuklanacaksın," mırıldandı Sam kendi kendine.
Beckham'ların evinin önünde oturuyordu.

Otuz dakika boyunca kendini içeri girmeye ikna etmeye çalıştı. Dedektifçilik oynamaya çalıştığı son seferde başını belaya sokmuştu, aptal suç panosunun anısı hâlâ utançtan kızarmasına neden oluyordu.

Ama başka bir kurban daha bulduğunu düşünüyordu ve en azından onları kimin öldürdüğünü bulmaya çalışmayı Skyler'a

İnternetteki kayıp kişi veri tabanlarını taramak için saatler harcamış, sonra da bir hevesle Google'da "kayıp genç", "San Diego" ve "Avondale" kelimelerini aratmıştı. McKittrick, leylak rengi giyen lakros oyuncusu Cecilia Sheppard'ın ailesinin diziden hiç bahsetmediğini söylemişti. Colton'ın ayrıntıları kafasında karıştırıp karıştırmadığını merak etmeye başlamıştı.

Hemen bir sonuç elde edememişti ama evden kaçtığından şüphelenilen kayıp çocukların Facebook paylaşımlarını araştırmaya devam etmiş ve sonunda kaybolduğu gün Avondale tişörtü giyen bir kız bulmuştu.

Naomi Beckham üç yıl önce ortadan kaybolduğunda sarışın, 1.80 boyunda ve on beş yaşındaydı.

Kaçak ilan edilmişti çünkü daha önce sevdiği bir grubun peşinden bir kez kaçmıştı.

Naomi'nin kayboluşuyla ilgili gönderide ailesinden ve arkadaşlarından yüzlerce mesaj vardı. Başlangıçta eve dönmesi için yalvarmışlardı. Haftalar sonra ise onu kaçıran kişiye nerede olduğunu söylemesi için yalvarmışlardı. Ve bundan aylar sonra, ailesi cesedinin nereye saklandığını öğrenmek için yalvarmış.

Eve gelmeyeceğini biliyorlardı. Kalpleri nasıl da kırılmış olmalı.

Kızlarına ne olduğunu bulmaya yardım edebilirdi. Etmek zorundaydı.

Elbette riskler vardı. Özellikle de artık bir şüpheli olarak görüldüğü için. Ama şu anki gerçekliği çok farklıydı. Geçmişte bir polis soruşturmasına müdahale etmeyi düşünmezdi ama Skyler'ın öldürülmesiyle her şey değişmişti. Onu öldüren kişi bulunmazsa hayatı bir daha asla kendi hayatı olmayacaktı.

Böylece RAV4'üne binmiş, şehrin öbür ucuna, Beckham'ların yaşadığı yere gitmiş, deponun dörtte üçü dolu olmasına rağmen benzin almak için durmuştu. Benzin istasyonunun güvenlik kamerasında görünecekti. Mazerete ihtiyacı olursa diye.

Makbuzu da sakladı, çünkü onlar da mazeret olarak kullanılabilirdi, değil mi?

Ve şimdi burada, Beckham'ların mütevazı evinin önünde oturuyordu. Çoktan içeri girmiş, onlarla konuşuyor olabilirdi. Ama bu o kadar basit değildi.

Gerçek adını vermeli miydi? Takma bir isim düşünmüştü. Yasadışı değildi ama dürüst değildi. Neden soru sorduğu konusunda onlara karşı dürüst mü olmalıydı?

Eğer yapsaydı, kariyerini mahvedebilirdi. Gerçi kısa süre içinde hiçbir şüpheyi yer bırakmayacak şekilde aklanmazsa

Kariyer.

Ve sonunda, daha önemli olan neydi? Bir katili durdurmak mı? Yoksa kariyerini mi?

Doğru cevabı biliyordu ama inşa etmek için çok çalıştığı kariyerini kaybetme olasılığı karşısında tereddüt edecek kadar bencildi.

Ama ya geçim kaynağını kurtarabilir ve bu aileye yardım edebilirse?

O yüzden kapıya git ve kapıyı çal. Bu ailelere yardım edin.

Kendini hazırlayarak aracından indi ve ön kapıya doğru yürüdü. İri yarı, genç bir çocuk belirsiz bir şekilde orada duruyordu, gözleri ağlıyormuş gibi kızarmıştı. On beş yaşlarında görünüyordu. Kız kardeşi kaybolduğunda da aynı yaştaydı, çünkü bu çocuk Naomi'ye kardeşi olamayacak kadar benziyordu. Sam, Nathan'ı Naomi'ye internette gönderdiği mesajlardan hatırlıyordu. Kız kardeşinden üç yaş küçüktü.

"Ne istiyorsun?" Nathan boğuk bir sesle sordu. Kaba değildi ama kapıyı Sam'in içeriyi görebileceği kadar açmadı. "Annemi yeterince incitmedin mi zaten?"

"Kim?" Sam nazikçe sordu.

"Siz polisler," diye tükürdü çocuk. "Her şeyi karıştırıyorsun ama hiçbir şeyi düzeltmiyorsun. Siz-" Başını sallayarak sözünü kesti. "Annem seninle daha fazla konuşamaz. Şu anda uyuyor."

Polisler mi? "Dedektif McKittrick uğradı mı?"

Çocuk başını salladı, gözleri kısılmıştı. "Evet, iki saat önce. İki saat önce."

Sam McKittrick'in de ipuçlarını takip etmesine şaşırması gerektiğini biliyordu. Onu tutukladıktan sonraki sabah sorgu odasına götürdüğünde Avondale'den bahsetmişti.

Bu, çocuğun gözyaşlarını açıklıyordu. Bir sürü anı canlandı.

Adını gizlemeye yönelik her türlü düşünce aklından uçup gitti. "Ben polis değilim. Benim adım Dr. Reeves. Ben bir psikoloğum."

Nathan geri çekildi. "Psikiyatrist mi?"

Sam içini çekti ve kendini küçümseyen bir tavırla omuz silkti.

"Korkarım öyle.

Üzgünüm."

"Ne istiyorsun?" Nathan talep etti.

"Birkaç cevap. Bu davanın içine çekildim. Benim fikrim değildi," diye ekledi çocuk kaşlarını çattığında. "İyi bir yardımsever olmaya çalışıyordum ama her şey tersine döndü ve şimdi ben de bu işin içindeyim. Bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorum."

"Hayır, gerçekten değil. Neden buradasın?"

Sam tereddüt etti, ama . . . Bir peni için, bir pound için. Bu çocuk kız kardeşini kaybetmişti ve annesi acı çekiyordu. O yüzden dürüst olacaktı. "Dün gece öldürülen genç kadını duydun mu?"

Nathan başını salladı. "Polis geldiğinde okuldan eve dönmemiştım. Annemin geride bıraktığı parçaları toplamak için tam zamanında geldim," diye ekledi acı acı.

Ne acı. Sam'in bakışları bir an için ayaklarına kaydı, sonra kalkıp çocuğun öfkeli gözleriyle buluştu. "Bu hafta sonu bir kadın öldürüldü. Polisler kız kardeşinin kaybolmasından da aynı kişinin sorumlu olabileceğini düşünüyor. O kadın benim arkadaşımdı. Köpeğimi gezdirirdi. Katili benim yaptığımı düşünmüş."

Nathan bir adım geri çekildi, burun delikleri alevlendi. "Nasıl?"

"Telefonundan ailesine benimle buluşacağını söyleyen bir mesaj. Kamp yapıyordum ve ..." Omuz silkti. "Mazereti yok."

Nathan alay etti. "Herhangi biri mesaj gönderebilirdi. Sahte mesaj atmış olabilirler."

"Biliyorum. Polisler de bunu biliyor."

"Onlara telefonunu ver, dostum. Takip etsinler."

"Ben yaptım. Ama bu sadece telefonumun kamp alanında olduğunu gösteriyor. Benim değil."

"Yani temelde boku yedin."

"Temel olarak. Ben de soru sorarak kaybedecek bir şeyim olmadığına karar verdim. Ben polis değilim, ama . . . Skyler benim arkadaşımdı. Katilinin cezalandırılmasını istiyorum."

"Ve sen de hayatını geri istiyorsun," diye mırıldandı Nathan. "Evet. Ama geri alamazsın, değil mi? Hayır. daha önce olduğu gibi. Keşke bunu değiştirebilseydim."

Nathan sertçe yutkundu, gözlerine yeni yaşlar doldu. "Onu özlüyorum."

Sam nefesini verdi, kendi gözleri de yanıyordu. Bu çocuğun acısını anlıyordu. "Benim arkadaşım da öldü. Bir kız kardeş gibi değil ama yine de ..."

"Acıtıyor," diye fısıldadı Nathan. "Ve beni çok kızdırıyor."

"Ben de. Bak, eğer annen benimle konuşamazsa, geri gelebilirim. İkinizi de kötü bir duruma sokmak istemem."

"Aslında uyumuyor," dedi Nathan. "Bunu sadece seni uzaklaştırmak için söyledim." Hafifçe döndü. "Anne? İçeri gelebilir mi?"

Sessiz bir ses, "Evet. Ama ona silahım olduğunu söyle. Aklına bir şey gelirse diye."

Sam'in gözleri büyüdü. "Onu duydum. Hiçbir fikrim yok. Yemin ederim." "O zaman içeri gel," dedi Nathan, kapıyı daha geniş açarak.

Hayatındaki seçimleri sorgulayan Sam, çocuğu takip ederek bir zamanlar güzel olan oturma odasına girdi. Şimdi karanlıktı, perdeler çekilmişti. Tüm yüzeylerde bir santim toz birikmişti ve duvarlardan birinde yumruk büyüklüğünde bir delik vardı. Bira kutuları ve şarap şişeleri mobilyaların üzerine saçılmıştı ve Nathan utanmış bir ifadeyle yanlarından geçerken onları topladı.

"Hemen döneceğim," dedi Nathan. "Oturun lütfen."

Sam berjer koltuğa oturmuş, kanepenin köşesinde zayıf bir kadına bakıyordu. Kalın bir kazak giymişti ve bacaklarının üzerine bir yorgan örtmüştü. Kucağında ağzı gri bir dachshund köpeği oturuyordu. Yanındaki lamba masasının üzerinde yarı sarhoş bir şarap şişesi duruyordu. Görünürde bir bardak bile yoktu. Ya henüz içmeye başlamamıştı ya da doğrudan şişeden yudumluyordu. Sam ikincisine bahse girerdi, çünkü gözleri cam gibiydi.

Kalçasındaki koltuk minderinin üzerinde bir silah vardı.

Tamam o zaman.

"Demek polis değilsiniz," dedi kadın, sesi . "Hayır, hanımefendi."

"Bir psikiyatrist," dedi, gözleri sefaletle doluydu.

"Evet, hanımefendi. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Yine de ."

"Anne," dedi Nathan sessizce. Bir elinde plastik bir market poşeti vardı ve daha fazla boş şarap şişesi toplamaya koyuldu.

"Bırak onları tatlım," dedi Bayan Beckham öylesine ağır bir hüznle ki Sam yutkunmak zorunda kaldı. "Onlarla daha sonra ilgileneceğim."

Nathan'ın küçük iç çekişi ve çökmüş omuzları, bunun eski bir tartışma olduğunu ve annesinin muhtemelen devam etmeyeceğini gösteriyordu. Elinde cep telefonuyla onun yanına oturdu.

Nathan, "Çizgiyi aşarsan 911'i ararım," diye uyardı.

"Sormayacağım," diye söz verdi Sam. "Sadece sana Naomi hakkında bazı sorular sormak istiyorum. Kaybolduğu zaman hakkında ne hatırlıyorsun?"

Bayan Beckham sabırsızca eliyle işaret etti. "O zaman söyleyin de bu iş hallolsun."

"Hiçbir şeye cevap vermek zorunda değilsiniz Bayan Beckham," dedi Sam nazikçe. "Ben polis değilim. Burada olduğumu bilselerdi muhtemelen bana çok kızarlardı."

"Güzel. Sorularınızı sorun, Dr. . . . Reeves, mi?"

"Evet, hanımefendi."

"Tanıdık geliyorsun," dedi, onu inceleyerek.

Bir parça panik Sam'in göğsünü delip geçti. Gazeteler onun adını yayınlamış mıydı? Ama yüz ifadesini sakın tuttu. "Daha önce tanıştığınızı sanmıyorum."

"Hayır, ama seni gördüm." Bir süre daha onu inceledi, sonra başını salladı. "New Horizons'da. Naomi'yi aramak için oraya gittiğimde birkaç kez oradaydın."

Oh. "Gençlerle terapi yapıyorum."

"Zor bir iş," diye yorumladı, sanki inkâr etmeye cesaretlendirircesine. "Hayır, hanımefendi. Onlardan hiçbir ücret almıyorum."

"Neden?" diye sordu.

Sam hafifçe kaşlarını çattı. "Neden onlardan ücret almıyorum?" "Hayır. Bunu neden yapıyorsun? Onlara danışmanlık mı yapıyorsun?"

"Üniversite öğrencisiyken başladı," dedi. "Gönüllü kredilere ihtiyacım vardı. Hayatımın ne kadar iyi geçtiğini fark ettim. Ne kadar şanslı olduğumu. Ve bu çocukların gerçekten ne kadar yalnız olduklarını. Kredilerimi aldıktan sonra bile devam ettim. Artık bu benim hayatımın bir parçası."

Sanki sözlerinin doğruluğunu test ediyormuş gibi ona baktı. "Naomi kaçmadı, değil mi?"

Tekrar yutkundu. Avondale'i seviyor, demişti Colton. Bir şekilde o adam -ya da ortağı ya da ikisi birden- bu kadının çocuğunu ele geçirmişti. "Hiç sanmıyorum, hanımefendi."

Aniden yere baktı, yaşlı köpeği okşarken elleri titriyordu. "Ona gitmesini söyledim," diye fısıldadı.

"Anne," dedi Nathan ağır bir sesle. Bir inkâr. "Bu senin hatan değildi."

Başını iki yana salladı. "Ona gitmesini söyledim. O gün benimle ters konuşuyordu ve zaten işte berbat bir gün geçirmiştım. Yorgundum ve ..." İnce bedenini sarsan bir hıçkırık sözlerini kesti. Nathan bir kolunu onun omuzlarına doladı, yüz ifadesi çaresizdi. Umutsuz.

Bu aile acı çekmişti.

Kendine geldiğinde "Tartıştık," dedi. "Ona dışarı çıkmadan önce odasını temizlemesi gerektiğini söyledim ama yine de gizlice dışarı çıkarken yakaladım. Büyük bir kavgaydı. Sonra ona o kapıdan çıkarsa bir daha geri gelmemesini söyledim."

. Bu sözleri ilk kez duymuyordu.

Bir ebeveyn tarafından söylenmişti ama cevap vermek hiç kolay olmamıştı. Sam öne doğru eğildi, ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu.

"Nathan haklı. Bu senin hatan değildi. Onu kaçıran her kimse onun suçuydu."

Gözyaşları solgun yanaklarından aşağı süzüldü. "Kocam bunu kabul etmedi. Beni terk etti. Her şey için beni suçladı."

Oh. Ne yazık ki, bu da çok yaygındı. Pek çok evlilik kayıp bir çocuğun baskısı altında parçalandı. "Özür dilerim."

"Evet, tamam. Bu iş bitti. Size başka ne söyleyebilirim bilmiyorum, Dr. Reeves. Dik başlı bir kızdı ama iyi bir kalbi vardı. Hayvanları severdi. İnsani yardım derneğinde gönüllüydü. Köpeklerin uyutulması gerektiğinde ağlardı. Matematikten nefret ederdi. Brokoliyi çok severdi." Yanında Nathan kıkırdadı ve Nathan onun dizini okşadı. "İyi bir ablaydı."

"Aktris olmak istiyor muydu?"

"Oh evet. Başardı. O da başarabilirdi. Sahnede parlıyordu."

"Hangi ?"

"Birkaç tane. Bir zamanlar ortaokuldayken bir şiltede. Bir meleğin sesine sahipti. O yıl Küçük Deniz Kızı'nda rol aldı. Bilirsiniz işte."

Sam biliyordu.

"Bu büyük bir ," diye etti Bayan Beckham. "Daha on beş yaşındaydı, henüz birinci sınıftaydı ama liderliği kaptı."

"Onunla çok gurur duyuyor olmalısın."

Gülümsemesi pişmanlık doluydu.

"Öyleydim."

"Biriyle görüşüyor muydu? Belki gizlice?"

Başını iki yana salladı. "Bunu bana polis sordu. Öyle değildi. Naomi'm iyi bir kızdı."

Ama Nathan irkildi. Sam kısa bir süre onun bakışlarıyla karşılaştı ama çocuk gözlerini kaçırdı. Ama Sam onun paniğini görmeden önce değil.

Sam tereddüt etti, sonra annesi odada yokken Nathan'ın kendisine anlatmasını sağlamaya karar verdi. "Arkadaşlarının Facebook sayfasına yazdığı mesajları okudum. Popüler bir kıza benziyordu."

Bayan Beckham omuz silkti. "Bu paylaşımların çoğu okuldan tanıdığı çocuklara aitti ama çok azı arkadaşıydı. En azından ortadan kaybolduğu zaman."

Bunu hiç beklemiyordu. "Ne oldu?"

İçini çekti. "Normalde çocuklar birbirlerine açık seçmelerden bahseder ve birlikte giderlerdi, ancak Naomi bunu yılın başlarında Avondale için yapmıştı ve arkadaşlarından biri geri çağrıldı ve Naomi çağrılmadı. Naomi hayal kırıklığına uğramıştı elbette ama arkadaşı adına mutluydu. Çoğunlukla. Ne de olsa o bir genç kızdı."

Sam, "Karışık duygular," dedi ve Bayan Beckham başını salladı.

"Ama bir dahaki sefere ..." Bir kez daha iç geçirdi. "Naomi ortadan kaybolduğunda, başka bir seçmeye gittiğine ve kimseye söylemediğine dair bir söylenti çıktı. Arkadaşları çok kızmıştı. Ona sırt çevirmişlerdi. Ama eve dönmeyince, sanırım birkaçı utandı. İşte o zaman eve dönmesi için yalvaran paylaşımlar başladı."

Arkadaşlarından sakladığı bir şey. Bu yeni bir şeydi.

"Ne için seemeler?"

"Bilmiyorum. Kimse bilmiyor gibiydi."

"Bundan Dedektif McKittrick'e bahsettiniz mi?"

Bayan Beckham irkilmiş görünüyordu. "Hayır.

Sormadı." "Bahsetmemin bir sakıncası var mı?"

"Dr. Reeves, onu geri almak için kendi hayatımı bile veririm." Yanında oturan Nathan gözlerini kapattı, yüz ifadesi Sam'in kalbini kırarak kadar umutsuzdu. Görünüşe , uzun zaman önce yaşamaktan vazgeçmiş gibiydi. Çok fazla acı çekiyordu. "Eğer dedektifin küçük kıza ne olduğunu bulmasına yardımcı olacağını düşünüyorsan, söyle ona." Yere yığıldı, yorgun olduğu belliydi. "Gerçekten çok yorgunum. Gitsen iyi olur."

"Evet, hanımefendi. Hanımefendi, New Horizons kaçakların ailelerine yardım sunuyor. Danışmanlık hizmeti. Eğer gelmek isterseniz, size konuşacak birini bulmanıza yardımcı olabilirim. Ebeveynlerle seanslar yapıyorum ama ben olmak zorunda değilim."

Çenesi gerildi. "Teşekkür ederim ama buna ihtiyacım yok. Lütfen şimdi gidin."

"Elbette. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Nathan gibi o da ayağa kalktı.

Sam sessizce Nathan'ı n kapıya kadar takip etti ama Nathan kapıyı Sam'in arkasından kapatmak yerine onunla birlikte çıktı ve kapıyı sessizce arkasından kapattı.

"zr dilerim," diye mırıldandı Nathan. "O artık gibi değil."

Sam elinden geldiğince rahatlatıcı bir sesle, "Biliyorum," dedi. "Sanırım sen de değilsin."

Nathan başını salladı. "Hayır."

Nathan'a Naomi'nin biriyle görüşüp görüşmediğini sorduğunda neden kadar panikle miş göründüğünü sormak istiyordu ama önce çocukla ilgilenmeliydi.

Sam sesini yumuşattı. "Bazen bu tür kayıplar aileleri birbirinden ayırır. Geride kalan çocukların kendilerini kaybolmuş hissetmelerine neden olur. Terk edilmiş."

Nathan'ın omuzları kamburlaştı. "Evet."

"Kaçakların kardeşleri için de grup terapimiz var. Kardeşlerini özleyiyorlar. Bazıları kardeşlerinin geri dönmesini umuyor. Bazıları ise dönmeyeceklerini yürekten biliyor. Şu anda nerede olduğunuzu anlayacaklardır. Size birlikte oturabileceğiniz bir grup bulmaktan mutluluk duyarım. İstemiyorsanız tek kelime etmek zorunda değilsiniz. Sadece dinle. Ve ol."

Nathan yutkundu. "Pahalı mı? Çünkü annem artık çalışmıyor. Sadece orada oturuyor. İçiyor. I . . . Hafta sonları market alışverişi yapıyorum ve babam nafaka ödüyor, ama ..." Utanmış görünerek sözünü kesti.

Sam işleri yoluna koymak istedi ama yapamadı. Ancak bu çocuğu terapiye götürebilirdi. "Ücretsiz, Nathan." Çocuğa New Horizons kartını verdi. "Bu numarayı ara ve seni benim gönderdiğimi söyle. Seni alıp eve getirecek bir servisleri var." Bu, New Horizons'ta sundukları yeni hizmetlerden biriydi ve Sam'in organizasyonunda rol aldığı bir hizmetti. Hemen, çılgınca popüler olmuştu.

Nathan kartı nazikçe aldı. "Teşekkür ."

Sam birkaç saniye bekledikten sonra, "Kız kardeşinin kiminle gittiğini biliyorsun," dedi.

Nathan başını kaldırdı, gözleri yeniden panikle parlıyordu. "Ben öyle bir şey demedim."

"Hayır. Ama vücut dilini okumak psikiyatristlikle birlikte gelir. Üzgünüm."

"I . . ." Nathan gözlerini kapattı. "O zaman polislere söyledim. Kaybolduğunda. Pusuda bekleyen bir araba gördüğümü söyledim. Ama bana inanmadılar."

"Neden olmasın?" Sam sordu, çünkü bundan daha fazlası olduğunu sezmişti.

"Çünkü söylediler," dedi Nathan acı acı. "Ve?"

Nathan gevşemiş gibiydi. "Etrafımızdaki tüm evlerin kameralarına baktılar ve tarif ettiğim arabayı görmediler. Bir şeyler uydurduğumu söylediler."

"Araba neden kameralarda görünmedi?"

Nathan'ın gözleri açıldı. "Bana inanıyor musun?"

". Neden, Nathan?"

İç çekti. "Çünkü yatak odamın penceresinden gördüğümü söyledim. Ama görmedim."

Sam anladığını düşündü. "Sen de mi evin dışındaydın?"

Nathan başını salladı. "Arkadaşımın evinden dönüyordum. Video oyunları oynuyorduk ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Başımı belaya sokmak istemedim ama evden iki blok ötede onu ve arabayı gördüm."

"Ne tür bir araba?"

"Siyah Mercedes. Yeni. Renkli camlı."

Sam'in kalbi çarpmaya başladı. "Saat kaçtı?"

"İki civarı. Ama ..." Bir iç çekiş daha, bu seferki yorgun bir iç çekişti, sanki üç yıldır sakladığı sır onu yormuştu. "İçeri girdiğinde ışık yandı. Onu sadece bir saniye gördüm ama yaşlıydı. Annemle babamdan daha yaşlıydı. Saçları ağarmıştı ve gözlük takıyordu."

Sam'in hızla çarpan kalbi hızlandı. Colton'ın saçları kömür karasıydı ve gözlük takmıyordu. O zaman ortağı. "Yüzünü gördün mü?"

"Pek sayılmaz."

Sam sesini olabildiğince yumuşak çıkardı. "Neden polise evde olmadığını söylemedin? Zamanın nasıl geçtiğini anlamadığın için ailen sana kızmazdı, değil mi?"

Nathan yaralı bir ses çıkardı. "Yatakta olmam gerekirken gizlice dışarı çıktım. Arkadaşımın ailesi evde değildi."

Onların içkilerini içtik ve otlarını tüttürdük. Babam çok kızardı."

"Demek yalan söyledin," diye mırıldandı Sam, sesinde bir yargılama olmamasını umarak.

Nathan başını salladı, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Ve sonra eve gelmedi. Annemle babam birbirlerine bağırıyorlardı ve ben sadece ... . Saklanmak istedim. Özür dilerim," diye fısıldayarak bitirdi. "Arabaya sürüklenmedi. Kendi başına gitti. Adama 'Merhaba' bile dedi, kapıyı açtığında neşeli ve mutluydu. Eve geleceğini düşünmüştüm. Ama gelmedi. Bu benim hatam."

Sam çocuğun kemikli omzunu kavradı ve hafifçe sıktı. "Hey, bana bak lütfen." Nathan gözleriyle buluşana kadar bekledi. "Annene de söylediğim gibi, bu onu kaçırان kişinin suçu. Senin değil, Nathan."

Nathan sadece başını acıyla salladı. "Ama öyle. Eğer bir şey söyleseydim ..."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama yine de onu kaçak olarak etiketlemiş olabilirler. Kendi başına ayrıldı. Yakalanıp sürüklenmedi."

"öldü, değil mi?"

"Bilmiyorum."

Nathan'ın bakışları isyankârdı. "Ama sen öyle düşünüyorsun."

"Evet. Sanırım öyle. Umarım yanıliyorumdur." Ama yanıldığını düşünmüyordu.

"İçeri dönmem gerek."

"Bu bilgiyi Dedektif McKittrick'e söyleyebilir miyim?"

Omuz silkti. "İyi. Artık umurumda değil." Nathan kapıyı açtı ve içeri süzölmeye başladı. "Umurumda değil."

Çocuğun tavrındaki bir şey Sam'in omurgasından aşağıya korku dolu bir ürperti yaydı. "Nathan, bekle." Başka bir kart çıkardı ve üzerine yeni cep telefonu numarasını yazdı.

Geri. "Eğer ciddi bir şey yapacağınızı hissederseniz lütfen beni arayın."

"Kimsenin umurunda olmaz."

"Yapardım," diye fısıldadı Sam şiddetle. "Ve annen de isterdi. Lütfen."

"Her neyse." Ama Sam'in yüzüne kapıyı kapatmadan önce kartı aldı.

Kalbi sıkışan Sam arabasına gitti, telefonunu çıkardı ve McKittrick'e mesaj attı. **Ben Sam Reeves. Telefonum sende olduğuna göre yeni numaram. Seninle paylaşmak istediğim bazı şeyler var. Lütfen kısa zamanda beni ara.**

Sonra Joel'in evine geri döndü ve bundan sonra ne yapacağını merak etti.

Carmel Valley, Kaliforniya 18
Nisan Pazartesi, 1745

Kit, peşinde Snickerdoodle olduğu halde McKittrick'lerin ön kapısından içeri girdiğinde Harlan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Çiftlik evine gitmeden önce köpeği evinden almış, Rita'nın haberi duyduktan sonra biraz kucaklaşmaya ihtiyacı olabileceğini düşünmüştü. "Selam baba."

"Kitty-Cat!" Sırıtarak ona kaburgalarını kırarak şekilde sarıldı ve bu kez homurdanmadan önce gitmesine izin verdi. "Bu gece seni görmeyi beklemiyorduk. Ve Snick'i de." Köpeğin başını okşadı ve Snick'in kuyruğunu salladı.

Kit ayak parmaklarının ucuna kalkarak onun yanağını öptü ve memnuniyetle gülümsemesinin tadını çıkardı. "Her şey yolunda mı?"

"Tabii ki! Anne!" diye bağırdı. "Kit burada."

Betsy mutfaktan çıktı, ellerini önlüğüne sildi. "İyi ki rosto yapmışım."

Kit'in midesi guruladı. Öğle tatilinde Baz'ı ziyaret etmiş ve yemek için durmamıştı. "Bebek havuçlarıyla mı?"

Betsy gücenmiş görünüyordu. "Elbette." Kit'i sıcak bir kucaklamayla sardı ve Kit ona her şeyini vermiş olan kadının ev kokusunu içine çekti. "Sen iyi misin?" Betsy onun kulağına fısıldadı.

Kit kendini daha sıkı tuttu çünkü iyi değildi. Baz hastanedeydi ve davayla ilgili ipuçlarını takip ederken öğleden sonra büyük hayal kırıklıklarını birbiri ardına yaşamıştı. Ama Navarro'ya verdiği sözü tutmuş ve zamanında çıkmıştı. Rita'yla konuştuktan sonra Snick'le birlikte eve gidip uyuyabileceklerdi. "Olacağım."

"Tabii ki yapacaksın." Betsy onu bıraktı ve yanağını nazikçe okşadı. "Dinlemek için burada olduğumuzu biliyorsun. Ve biz de kasayız."

Gerçekten . Kit onlara her şeyi anlatabileceğini ve bunun daha ileri gitmeyeceğini biliyordu. Yine de bunu nadiren yapıyordu, çünkü aklına takılan zihinsel resimleri başka kimsenin paylaşmasını istemiyordu.

"Biliyorum. Aslında Rita'yla konuşmak için gelmiştim. O burada mı?" "Odasında," dedi Betsy. "Sorun nedir?"

"Kötü bir şey yok. Umarım kötü karşılamaz. Bana annesinden bahsetti."

Harlan'ın bakışları karardı. "Zavallı kadın. Ve Rita onu buldu."

Kit'in kalbi sıkıştı çünkü bunu polis raporunda okumuştı. "Annesinin davasını tekrar inceledim. Dava dosyasına girmemiş bazı kanıtlar bulduk." Batra'nın ofisi hâlâ tam olarak ne olduğunu bulmaya çalışıyordu ama bir memurun yanlış fotoğraf yüklediği anlaşılıyordu. Söz konusu kişi artık adli tabiplikte çalışmıyordu ve son bilgilere göre de hiçbir yerde bulunamıyordu.

Yani iyi değil.

"Ve?" Harlan bastırdı. "Bizi bekletme."

"Navarro davayı yeniden açtı." Gülümsemekten kendini alamadı. "Maria Mendoza'nın patronunu bugün tutukladılar."

"Oh, Kit," diye nefes aldı Betsy. "Bu harika."

Harlan Kit'i bir kez daha kucakladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı saçlarına, sesi kırılarak, vücudu onunkine yaslanarak. "Teşekkür ederim."

Kit de ona sarıldı, her zaman onun gücünü almak yerine bu kez ona güç vermekten mutluydu. "Ben sadece arka plan çalışmasını yaptım. Onu diğer iki dedektif getirdi." Connor ve Howard'ın yakasıydı, bu yüzden yarından itibaren ona yardımcı olmaları için serbest bırakılmışlardı. "Yarın kekleri getireceğim. İstasyonun yakınındaki fırından gerçekten pahalı olanları."

Betsy, "Saçmalık," diye terslendi. "Kekleri ben pişireceğim, Kit McKittrick. Bu tutuklamayı dükkândan alınmış keklerle kutlamana imkân yok."

Kit ona gülümsedi. "Annem McK'nin pişirdiği keklerle asla hayır demeyeceğim."

Betsy durduğu yerde küçük bir salınım yaptı. "Rita ... olacak." Ayıldı. "Sanırım tatmin olacak. Ama çok uzun sürdü."

Kit iç çekti. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Sus artık," diye uyardı Betsy. "Bu sistem için bir suçlamaydı. Seni değil. Asla sen değil. Yukarı çık ve onu gör. Senin eski odanda. Ona akşam yemeğinin on beş dakika sonra olduğunu söyle. Eğer aşağı gelemeyecek kadar bunalırsa, ona bir tepsi götürürüm."

"Ona söylerim." Kit uzanıp Betsy'nin elini sıktı ve kadının Kit'in onu ne kadar takdir ettiğini bilmesini umdu. "Cinayet Masası çikolatalı keklerle bayılır."

"Biliyorum," dedi Betsy sevgiyle. "Bu benim ilk rodeom değil, Kit."

Öyle değildi. Betsy, Kit'in Baz'ı ziyaret etmesinden çok önce, Harlan ve Kit'le birlikte Baz'a her zaman unlu mamuller gönderirdi.

polis olmuştu. Ne zaman bir ipucu, hatta bir ipucu fısıltısı bulsalar, Betsy Baz'ın gözdesi oluyordu.

Kit Snickerdoodle'a seslendi, sonra koşarak merdivenleri çıktı ve eski odasına yöneldi. Son on altı yıl içinde birçok kez yenilenmişti. Neredeyse her ev sakini yeni perdeler yapmıştı çünkü Betsy herkesin temel şeyleri nasıl dikeceğini bildiğinden emin olmuştu. Yemek pişirebilmelerini, çek defterlerini dengeleyebilmelerini ve yetişkinlerin hayatta kalmak için yapmaları gereken tüm gerekli becerileri yapabilmelerini sağlamıştı. Herkes dikiş dikmeyi, yemek yapmayı ya da matematiği sevmiyordu ama kimse McKittrick Evi'nden kendi başının çaresine bakamayacak şekilde ayrılmamıştı.

Kit kapıya hafifçe vurdu ve "Girin," diyen bir ses duyunca iterek açtı.

Rita yatağında oturmuş -Wren'in eski yatağında- yırtık pırtık bir kitap okuyordu. Kit'in boğazı düğümlendi. Coraline. Bu Wren'in en sevdiği kitaptı.

"Vay canına," dedi Kit, gülümsemeye zorlayarak. "Sana hâlâ okulda bunu mu okutuyorlar?"

Snick'i gören Rita'nın yüzü aydınlandı, sonra Kit'e bakarken ifadesi aniden temkinli bir hal aldı. Snickerdoodle'ın kendisine katılması için yatağa vurarak başını salladı, saçlarındaki pembe, mor ve mavi çizgiler birbirine karıştı. "Hayır. Kitabı zaten okul için okudum. Ben bunu ... bilirsin işte, eğlence için okuyordum. Eğlence için."

Kit karşı yatağa oturdu, köpeğini getirmek için zaman ayırdığı için mutluydu çünkü Rita onu severek gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "Bu kız kardeşim Wren'in en sevdiği kitaptı. Ürkütücü, korkutucu hikâyelere bayılırdı."

Rita hareketsiz kaldı, sonra Kit'in görebilmesi için kitabı çevirdi. Ön kapağın içinde yürek parçalayıcı derecede tanıdık bir karalamayla WMcK yazıyordu.

Kit zorlukla yutkundu. "Annemin onu sakladığını bilmiyordum."

Rita başını salladı. "Bana onun çok değerli olduğunu ve ona iyi bakacağıma söz vermem gerektiğini söyledi." Çenesi dışarı doğru çıkıktı. "Bakacağım."

"Yapacağını biliyorum." Kit derin bir nefes aldı. "Bazı haberlerim var."

Rita kaskatı kesildi. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Biliyorum, biliyorum," diye yatıştırdı Kit. "Kimse senin yaptığını ima bile etmedi. Bu annenle ilgili, tatlım."

Rita, Wren'in kitabını dikkatle bir kenara koydu. "Ne oldu?" "Ben onun çantasına baktım ve biz bazı bulduk yeni Kanıt. Annenin patronu bugün tutuklandı."

Kit, Rita'nın nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Öfkeden gözyaşlarına kadar pek çok farklı yol izleyebilirdi.

Rita ayağa fırladı, kaçacakmış gibi görünüyordu. "Öyle miydi?"

Kit kıpırdamadan durdu.

"Öyleydi." "Süslü bir avukat tutacak."

"Olabilir. Ama elimizde iyi kanıtlar ve iyi savcılar var." Joel Haley'nin birinci başkan olacağını öğrenmişti. "Annenin patronuna dava açacak olan adamı tanıyorum. Çok yeteneklidir. Eğer biri mahkumiyet kararı aldirabilirse, bu o olacaktır."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Henüz bilmiyorum. Patronum az önce size söylemem için izin verdi. Bir aksilik çıkma ihtimaline karşı size söylemeden önce rezervasyon yaptırmasını beklemek istedik."

Rita sertçe nefes aldı, elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Ne diyebilirim ki?"

"Kime, tatlım?"

"Sana."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece bazen sistemin çalıştığını bilmeni istedim. Ve herkesin önemli olduğunu. Herkes adaleti hak eder."

"Yalan söylemedin," diye fısıldadı.

"Hayır," dedi Kit usulca. Ona her şeyi anlatmayacaktı, özellikle de annesinin katilinin çocuğuna hamile olduğunu. En azından şimdi değil. Bu konuda Rita'nın terapistinden yardım

Rita kendini onun kucağına attığında Kit irkildi, kolları Kit'in boynuna öyle sıkı sarılmıştı ki nefes almakta zorlanıyordu. Kız titriyordu. Ağlamıyordu, sadece titriyordu.

Kit kollarını dikkatle ona doladı. " yok. Tuttum seni. İyisin."

Cevap olarak sadece başını salladı, Kit de Rita'nın vücut sarsıntıları titremeye ve sonunda büyük bir ürpertiye dönüşene kadar sabırla bekledi. Sonra Rita hareketsiz kaldı.

"Kimsenin umurunda değildi," diye fısıldadı. "Annem ölmüştü ve kimsenin umurunda değildi."

"Umursuyorum," diye fısıldadı Kit. "Annem ve babam önemsiyor. Patronum önemsedti."

"Annemi özledim." Kelimeler Kit'in kalbini bir kez daha kıran acınası bir iniltiydi.

"Biliyorum bebeğim. Ben de kız kardeşimi özlüyorum."

Rita'nın gözyaşları Kit'in boynuna doğru akmaya başladı ama Kit kıpırdamadı. Kendisine çok benzeyen bu on üç yaşındaki kıza sarılmaktan vazgeçmedi. Rita'yı nazikçe salladı, saçlarına mırıldandı.

Tıpkı Wren öldüğünde Betsy ve Harlan'ın onun için yapmaya çalıştıkları gibi. Ama Harlan'ı ahırda ağlarken gördükten sonra bile bir yıldan fazla bir süre onları kendinden uzaklaştırmıştı. Sonra bir gün bu yükün altında ezildi ve onların tesellisi katlanılması gereken bir işkenceden ziyade bir merhem haline geldi. Kısa bir süre sonra onlara hâlâ evlat edinilebilir olup olmadığını sormuştu.

O zamandan beri Kit McKittrick'ti. Bu yüzden şimdi de bu çocuğa, kendisinin bile kabul etmeye hazır olmadığı bir rahatlık sağlayarak borcunu ödeyecekti.

Rita'nın hıçkırıkları önce hıçkırıklara, sonra da küçük horlamalara dönüştü. Snickerdoodle dikkatle yanlarındaki yatağa tırmandı ve Kit'in yanına sokuldu. Sonunda Betsy bir tepsiyle geldi ama Rita'nın Kit'in kucağına kıvrıldığını görünce odadan çıktı.

Sonra, Betsy mırıldandı.

Kit sırtı duvara dayanana kadar geriye doğru çekildi. Rita uyumaya devam etti, kollarında sıcak bir varlık vardı. Normalde insanlara bu kadar uzun süre sarılmayı sevmezdi ama Rita farklıydı. Rita'nın ona ihtiyacı vardı.

Telefonu cebinde vızıldıyordu ama eline alırsa kızı uyandıracaktı. Bu yüzden birkaç dakikalığına bıraktı.

Sadece birkaç dakika. Sonra onu uyandırıp bize yemek getireceğim.

Kit bir sarsıntıyla uyandı, havanın karanlık olduğunu görünce şaşkına döndü. Artık duvara yaslanmış oturmuyordu, yatıyordu, başı eski yatağının yastığının üzerindeydi. Biri onu bir battaniyeyle örtmüş ve çizmelerini çıkarmıştı.

Gözlerini kırıştırarak telefonunu aradı.

Kahretsin. Saat on bir olmuştu. Kit oturduğu yerden kalktı, gözlerini ovuşturdu, kendine kızdı ama Rita Wren'in eski yatağında uyuyordu, Snickerdoodle da ona sarılmıştı, bu yüzden Kit homurdanmalarını sessiz tuttu. Ayrıca komodinin üzerinde Betsy'nin dolambaçlı el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

*Seni uyandırdım çünkü es'e ihtiyacın vardı. Dinne' i th
fridg. Gitmeden önce. Yarın için cupcake o th tabl i
bo . Seni seviyorum. -Mo.*

Kit rahatlamış bir şekilde nefes verdi. McKittrick'leri hak etmek için ne yaptığından emin değildi ama onların sevgisini kazanmak için hiçbir şey yapmak zorunda kalmadığı için çok mutluydu. Bu bildiği en saf şeydi.

Kendine uyanması için bir dakika vererek mesajlarını gözden geçirdi.

Baz: Gel ve beni çıkar. Stat!

Baz: Neden cevap vermiyorsun? İyi misin? Şimdi endişelendim.

Baz: Harlan aradı. Uyuduğunu söyledi. Zamanı gelmişti, evlat. Beni yarın ara. Marian telefonumu elimden alıyor. Geceleri mesaj atmama izin vermiyor. Tam bir canavar. Bunu söylediğimi ona söyleme lütfen.

Kit gülümsedi. Baz'ın karısına duyduğu sevgi de bir başka saf şeydi. Birlikte çok iyiydiler.

Birkaç mesaj daha gözden geçirdi, spam mesajları sildi, sonra tanımadığı bir numarada durakladı. Mesaja tıkladı ve nefesini zor tuttu.

Ben Sam Reeves. Yeni numaram sende olduğuna göre Telefon. Sizinle paylaşmak istediğim bazı şeyler var. Lütfen en kısa zamanda beni arayın.

Mesajı altı on beşte göndermişti, bu yüzden uyumadan hemen önce hissettiği vızıltı olmalı. Mesaja cevap vermek için çok geç olup olmadığını düşündü, sonra da "Boş ver" diye düşündü. Bu önemli bir şeye benziyor.

Özür dilerim. Şu ana kadar mesajını görmedim. Çok geç kaldım.

Aramak mı? Gönder tuşuna bastı ve bekledi. Birkaç saniye sonra adam cevap verdi.

Hâlâ uyanıksın. Muhtemelen hoşunuza gitmeyecek bir şey yaptım ama önemli detayları öğrendim.

Kit kalbinin birkaç sert atışı boyunca metne baktı. O ne yapmıştı?

Kendini sakın kalmaya zorlayarak cevabını tuşladı. **Bana on beş dakika ver. Yemek yemem ve sonra da evi uyandırmayacağım bir yere gitmem gerekiyor.** Ve bunu neden açıkladığını bilmiyordu.

Sorun değil. Aramanızı bekleyeceğim.

Snick'i çağırmaya başladı ama köpeği Rita'nın kollarında rahat görünüyordu, bu yüzden onları uyumaya bıraktı. Çalışma zamanı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Hillcrest, Kaliforniya 18
Nisan Pazartesi, 11:15

Joel iç çekti. "Sam, beni delirtiyorsun. Otur lan yerine."

Sam ona ters ters baktı. "Çıldırarak üzereyim. Adım atmaya iznim var."

Beckham'ların evine yaptığı ziyaretin adrenalini geçtikten sonra paniğe kapılmıştı. Ne düşünüyordu ki? McKittrick onu yere serecek ve bunu hak edecekti.

Bir suç kurbanını bu şekilde ziyaret etmek.

Ama sen malı aldın. O . İyi iş çıkardın, Sammy.

Ayakları tökezleyerek durdu. "O bana hiçbir şey yapamaz."

"Ben olsam bu konuda bahse girmezdim. Suç mahallini mahvedersen oldukça acımasızdır. Ben bir kez kazara yaptım ve size söyleyeyim, bir daha asla bu kadar dikkatsiz olmayacağım."

Sam ona göz kırptı. "Ne yaptın sen?"

"Bir suç mahalline ayakkabılarımı giymeden girdim. Olay yerini çapraz kontamine ettim. Ayakkabılarımı CSU'ya teslim etmek zorunda kaldım. Onları geri almak bir ayımı aldı ve onlar benim Ferragamo'larımdı."

Joel'in sesi çok öfkeli çıktığı için Sam kuru bir sesle, "Zavallı bebek," dedi. "Eğer normal ayakkabılar alsaydın

onları kaybettiğin için bu kadar üzülmezdin." Bir çift ayakkabı için neden bu kadar para ödendiği Sam'i aşıyordu. Top-Siders'larının pahalı olduğunu düşünmüştü. Onları satın almak üç ayda bir yaptığı savurganlıktı ve indirimdeydiler. Joel'in ayakkabıları on kat daha pahalıydı. Delilik.

"Ben normal bir insanım. Sadece güzel ayakkabıları severim. Her neyse, CSU'dan Ryland daha sonra bana ayakkabılarla işlerinin iki gün sonra bittiğini ama McKittrick'in küçük bir intikam olarak onları ayın geri kalanında sakladığını söyledi." Sam'e acıyan bir bakış attı. "Ve ben hiçbir tanığa tek kelime bile etmedim."

Sam kaşlarını çatarak ona baktı. "Kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım."

Joel sırtıttı. "Bir şey değil. Oops, işte oldu."

Sam'in yeni telefonu çalıyordu. McKittrick. Hoparlörü açarak cevap verdi.

"Dedektif," dedi terapist sesini kullanarak. "Ne yaptınız?" diye sordu.

Joel'in koltuğuna ağır ağır oturdu. Joel'in yüzünde artık acımasız bir cesaret ifadesi vardı. "Bugün biraz vaktim vardı, ben de kendimce küçük bir araştırma yapmaya karar verdim."

Bir süre sessizlik oldu. "Ne yaptın?" diye tekrarladı, daha uğursuz bir sesle.

"Bakın, bu olayı çözmek için elinizden geleni yapacağınızı biliyorum ama yapmazsanız, bu sizin için sadece bir hayal kırıklığı olur. Burada söz konusu olan benim hayatım, Dedektif."

Sabırsız bir nefes çekti. "Ne. Ne. Sen. Yapar mısın?"

"I googled eksik gençler ve Avondale. Naomi Beckham'ın adı geçti."

"Tamam," dedi temkinli bir şekilde. "Ve?"

"Evine gittim. Ailesiyle konuştum."

Bir sessizlik anı daha, öncekinden çok daha uzun. "Ne yaptın?" diye tısladı.

"Naomi Beckham'ın annesi ve kardeşiyle konuştum. Siz ayrıldıktan kısa bir süre sonra geldim."

"Orada kardeşim yoktu." Sesi soğuktu, ama bir parça merak duyduğunu sandı.

"Siz gittikten sonra okuldan eve geldi. Annesi sarhoş olmaya gidiyordu."

"Sarhoş olmayı bıraktığını hiç sanmıyorum," dedi McKittrick, ses tonu acımasızdı. "Ev boş şişelerle doluydu. Bana öğrendiğiniz bu önemli ayrıntıları anlatın."

"Bayan Beckham, Naomi ve arkadaşlarının geçmişte açık seçmelere katıldıklarını ama Naomi'nin bir tanesini gizli tuttuğuna dair söylentiler olduğunu söyledi. Sınıf arkadaşları onun oraya gittiğini düşünüyordu."

"Huh. Bu yararlı."

"asıl bomba bu değildi. Biriyle görüşüp görüşmediğini sorduğumda annesi hayır dedi. Ama erkek kardeşi Nathan paniklemiş ve suçlu görünüyordu."

"Kayıp ihbarında bir araba gördüğünü söylemiş, ancak soruşturma sonucunda ya yalan söylediği ya da yanlışlığı tespit edilmiştir."

"Yalan söylüyordu ama sadece arabayı gördüğü sırada nerede olduğu konusunda. Bir arkadaşının evinden eve dönüyordu. Saat geç olmuştu, iki buçuk civarı. İçki ve ot içiyordu, bu yüzden nerede olduğunu itiraf etmekten korkuyordu. Naomi'nin renkli camlı siyah bir Mercedes'e bindiğini gördü. Kendi isteğiyle binmişti. Sürücüyü bir an için görmüş, Dedektif."

Nefesini içine çekti. "Ve?"

"Adamın ailesinden daha yaşlı olduğunu söyledi. Saçları ağarmış ve gözlük takıyormuş. Yüzünü görmemiş. Sadece bu detaylar."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "O Colton Driscoll değildi."

"Hayır," dedi Sam basitçe. "Nathan kız kardeşinin sonunda eve geleceğini ve anne babasının sürekli kavga ettiklerini düşündü, bu yüzden arabayı gördüğünü söylemek dışında bir şey söylemedi. Hassas bir çocuktur. Ev kurallarını çiğnediği için tüm gerçeği açıklamaktan korkuyordu. Ama Naomi eve gelmedi ve anne babasının kavgası daha da kötüleşti. Babası sonunda evi terk etti. Görünüşe göre zavallı Nathan o zamandan beri annesine bakıyor."

"Anlıyorum," dedi sessizce. "Bunu bana kendisi mi söyleyecek?"

"Bence onu annesinden uzaklaştırırsanız size daha kolay anlatabilir. Çok kırılgan ve sanırım annesinin sahip olduğu tek ebeveyn olduğunu düşünüyor. Suçluluk duygusuyla parçalanmış durumda ama gerçekten korkuyor."

Nefesini dışarı üfledi. "Vay canına. Tamam. Öncelikle, her şeyi gerçekten berbat edebilirdiniz, Dr. Reeves. Her şeyin yolunda gittiğini düşünüyor olabilirsiniz ama sadece orada bulunarak bir tanığın ifadesini mahvedebilirdiniz. Siz bir şüphelisiniz."

Sam sinirlendi. "Buna inanmıyorsun ama."

"Hayır, inanmıyorum. Ama benim işim size inanarak kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlamak değil. Hayatınızı kolaylaştırmak da benim işim değil. İşin için endişelendiğini anlıyorum-"

"Ve özgürlüğüm," diye hırlayarak sözünü kesti, öfke ona sertçe vuruyordu.

"Ve özgürlüğün," dedi, onu inatçı bir çocukmuş gibi aşağılayarak, bu da onu daha da öfkeliendirdi. "Ama bunu kendi başına araştıramazsın. Yapamazsın."

Sam çenesinin yükseldiğini, çenesinin sıkıldığını fark etti. "Bu yasadışı mı?"

"Belki," diye tersledi, sesi kızgın çıkıyordu. "Tanık değiştirme olarak yorumlanabilir. Bu da federal bir

suç, Dr. Reeves."

Ona kızacağı endişesi geçmişti. Umurunda bile değildi. "Ya da insanlar benimle konuşabilir."

Muhtemelen burnundan nefes aldığını duydu. Kızgındı.

Umurunda değildi. Onu daha iyi hissettirmek de onun işi değildi. "Şu anda izinli olduğumu biliyor muydunuz, Dedektif?" diye sordu acı acı. "Patronum bana güveniyor ama işimin başında olmam müşterilerimin ruh sağlığını ve iyileşme ihtimallerini riske atabilir. Bunu biliyor muydunuz?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Bu yüzden mi vaktin var?"

"Öyle," diye ısırdı. "Beckham'ın oğlu çoktan uğradığını söyledi. Birkaç soru sorarak bir şeye zarar vermeyeceğimi düşündüm. Cevapları aldım. Bir şey değil, bu arada." Omzunun üzerinden bakınca Joel'in kendisine bir yabancıymış gibi baktığını gördü.

Kendini bir yabancı gibi hissetti. Daha güçlü bir yabancı. "Sorular sormam seni kızdırıyorsa, üzgün değilim. Skyler Carville benim arkadaşımdı!" Artık bağıırıyordu ve duracak gibi görünmüyordu. "Ailesi onu benim öldürdüğümü düşünüyor! Ve sen tüm bunları çözene kadar oturup beklememi mi bekliyorsun?"

Joel yaklaştı ve şimdi Sam'in omzunu kavradı. "Hey," diye mırıldandı. "Sakin ol. Bağırarak onu kazanamazsın."

"Kim var orada?" McKittrick sertçe sordu.

"Joel Haley. Onun evinde kalıyorum çünkü evime geri dönemem."

"Temizlikçiler hâlâ çalışıyor mu?" diye sordu, sesi içtenlikle şaşkıncı.

"Tanrı aşkına," diye hırladı Sam. "Aptal mısın yoksa duygusuz mu? Ailesi benim komşularım. Onlar benim

onu öldürdü. Bunu bilerek orada yaşayabileceğimi mi sanıyorsun? Onları koridorda gördüğümde ne diyeceğim? 'Kaybınız için üzgünüm ama ben yapmadım' mı?"

"Evet," dedi o kadar sakın bir şekilde ki, adam bir yere çarpmak istedi.

Bu onun yapacağı bir şey değildi. Bir şeylere vurmazdı. Spor salonundaki kum torbasına bile.

"Siz duygularınızı ayırabiliyor olabilirsiniz ama ben ayıramıyorum."

"Siz bir ruh sağlığı uzmanısınız," dedi, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi gerçekçi bir şekilde konuşarak. "Sizin de bunu yapabilmeniz gerekir."

Öfkesi onu telaşla terk etti. Kız haklıydı. Bunu yapabilmeliydi. Gözleri yandı ve canını acıtan derin bir nefes aldı.

"Skyler'la henüz on yedi yaşındayken tanıştığımı biliyor muydun?" diye sordu, sesi kırılarak. "Köpek gezdirme işi için iş planını hazırlamasına yardım ettiğimi biliyor muydun? Siggy onun ilk müşterisiydi. Ailesiyle mutfak masasına oturdum ve birlikte üniversite başvurularında ona yardımcı olduk. Referanslarından biriydim. Dansa gitmeden önce beni balo kavalyesiyle tanıştırdı. Fotoğrafını çektim ve iyi bakması gerektiğini söyledim. O resim hâlâ telefonumda duruyor. Psikoloji okumaya karar verdiğinde çok gururlanmıştım. Sanki bir hayata dokunmuştum. Küçük bir kız kardeş gibiydi. Ve şimdi o öldü, Dedektif. Gri saçlı, gözlüklü ve siyah Mercedes'li bir piç onu bir yere çekti çünkü benimle içki içmek için buluşacağını sanıyordu. Onu benim yüzümden öldürdü. Beni suçlu göstermek için." Ürperdi ve yüzünü sildi çünkü gözyaşları dökülmeye başlamıştı ve umurunda bile değildi. "İnsan olduğum için beni affedin, Dedektif. Kişisel ve profesyonel kişiliğimi birbirinden ayıramadığım için beni affedin. Ama yapamam. Eğer ihtiyacınız varsa

Beni başka bir şey için tutuklayacaksanız avukatımla irtibata geçtiğinizden emin olun çünkü size tek kelime daha etmeyeceğim."

"Dr. Reeves, bekleyin. Lütfen ."

Lütfen demişti, o yüzden bir nefes daha çekti. "Ne?"

"Öncelikle, bu olay hayatınızı üst ettiği için üzgünüm." dedi, sesi artık kutup buzu gibi değildi. Bu, Siggy'nin kafesini okşayan ve onu tutukladığı gece köpeğine her şeyin yoluna gireceğini söyleyen kadındı. "Dalgalar yüzünden."

"Dalgalar," diye tekrarladı kesin bir ifadeyle.

"Evet, dalgalanmalar. Cinayet sadece kurbanı etkilemez. Aileyi, arkadaşları, meslektaşları da etkiler. Cesedi bulan bir yabancı olsa bile. Kurbanın çevresindeki hiç kimse eskisi gibi olmayacaktır. Doğru olanı yapmaya çalıştınız ama size, Bayan Carville'e ya da ailesine asla dokunmaması gereken bir davanın içine çekildiniz. Ama geldiğimiz nokta bu." Tereddüt etti. "Senden işimi yapmam için bana güvenmeni istiyorum. Bu soruşturmadan uzak durmak için."

Tamam, geri çekiliyorum demek istedi. O istedi Bunların hiçbirisi olmuyormuş gibi davranmak. Dalgaları onun hayatına dokunmamıştı. Ama dokunmuştu. "Onlar dalga değil," dedi onun yerine.

"Affedersiniz?"

"Bu bir dalgalanma değil. Bu lanet olası bir dalga ve beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor."

"Bu bir hayır mıydı?" diye sordu sertçe.

"Kesinlikle evet değil. İyi akşamlar, Dedektif. Nathan Beckham'la konuşurken nazik olun. Onun kırılgan olduğunu söylerken abartmıyordum. Bence kendine zarar verme riski var. İpe asılı bir ceset daha bulmanızı istemem, çünkü Nathan'ınki aslında intihar olabilir."

Aramayı sonlandırdı ve telefonuna bakarak oturdu.

Joel hâlâ onun yanında oturuyordu, eli hâlâ omzundaydı. Aralarındaki sessizlik sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Sonra Joel iç çekti.

"Çok üzgünüm Sam," diye mırıldandı.

Sam ona doğru baktı. "Ne için?"

"Skyler'ın ölümünün seni ne kadar incittiğini fark etmediğim için. Bunun itibarın ve kariyerin için bir tehlike olduğunu düşünüyordum. Senin de yas tuttuğunu düşünmemiştim. Bunun için özür dilerim."

Sam omuz silkti. "Sorun değil. Sanırım dedektif hayatımı cehenneme çevirecek, çünkü geri çekilip ona güvenmeyeceğim. Güvenemem." Joel'in onu vazgeçirmeye çalışmasını bekliyordu ama yapmadı.

"Öncelikle, anlıyorum. Sana durmanı söylemeyeceğim ama dikkatli olmalısın."

"Yapacağım. İkincisi ne?"

"McKittrick aptal ya da duygusuz değil. Bugün yeni bir dava aldım, eski hizmetçisini öldürmekle suçlanan bir belediye meclis üyesini tutukladım."

Sam temkinli bir ifadeyle, "Tamam," dedi. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Hiçbir şey, ama McKittrick ile bir ilgisi var. Cinayet birkaç yıl önce işlendi ama adam zengin ve bağlantıları olduğu için sorgulanmadı bile. Ama Kit kurbanın kızıyla tanıştı. McKittrick'ler tarafından bakılıyormuş. Kit katilin hiç yakalanmadığını öğrenince olayı araştırdı. Kanıtlarla ilgili bir sorun buldu ve patronundan davayı yeniden açmasını istedi. Bugün bir tutuklama yaptılar. Teğmen Navarro'ya devrettikten sonra, istemiş olması gerektiği halde olaya karışmadı."

"Sisteme güveniyor," dedi Sam ağır bir sesle, çünkü bu onun da sisteme ve kendisine güvenmesini beklediği anlamına geliyordu.

"Sisteme bir noktaya kadar güveniyor. Bence Navarro'ya güvendiğini söylemek daha doğru olur. Bence Navarro davayı yeniden açmasaydı ve ciddiye almasaydı, geri adım atardı. Neredeyse her zaman kitabına göre hareket ediyor."

"Ve?"

"Araştırmaları güzel ve düzenli. İşinin ehlidir. Asla durmaz ve bir davayı kapattığında mahkumiyet kararı alır. Bir Kit McKittrick davası, bir Mısır mezarı kadar sağlam olacaktır."

Sam başını salladı, sinirlenmeye başlamıştı. "Ve?"

"Ve sen onun özenle kurduğu dünyasını yıkıyorsun. Seni suçladığını sanmıyorum ama seni durdurmaya çalışmazsa çok şaşırrım."

"Ne ki?"

"Birincisi, seni koruyucu gözetim altına almak." Sam'in gözleri büyüdü. "Bunu yapar mı?"

"Gerçekten bilmiyorum. Ama seni hazırlıksız bırakırsam en iyi arkadaşın olamam." Omuzlarını dikleştirdi. "Yalnız gitmene izin verirsem de en iyi arkadaşın olmam. Bir refakatçiye ihtiyacın var, siyah Mercedesli piç başka bir şey yaparsa sana kefil olacak birine. O kişi ben olacağım. Davalarımı teslim etmek için biraz zamana ihtiyacım olacak ve birkaç gün tatil talep edeceğim. Hiç kullanmadığım için bolca iznim var."

Bunalmış olan Sam'in ağzı açıldı ve kelimeler çıkmadan kapandı. "Ama senin kariyerin. Bunu tehlikeye atmayacağım."

"Patronuma ne yaptığımı söyleyeceğim. Kendimi bu davadan ve bundan doğacak her şeyden çekmem gerekecek ama sorun olmayacak. Umarım," diye mırıldanarak ekledi.

"Bir 'ama' geldiğini duyuyorum."

"Ama başka ziyaretleri yalnız yapmayacağına dair bana söz vermelisin. Bugün kendini inanılmaz derecede savunmasız bıraktın Sam. en kötü şey, Nathan'ın çocuğunun senin basın toplantısında adı geçen muhbir olduğunu fark etmesiydi. Bunu hiç düşündün mü?"

"Evet. Birkaç kez. Ama bu artık sadece benimle ilgili değil. Ripples, değil mi?"

Joel ciddiyetle başını salladı. "Evet. Dalgalanmalar. Bir sonraki adımınız ne olacaktı?"

"Colton'ın eski eşleriyle konuşmak istiyorum. Onun terapisti olduğumu açıklamayı düşünmüyorum ama arkadaşlarının kim olduğunu bilmek önemli ve eski eşleri bunu biliyor olabilir."

"McKittrick kesinlikle onlarla çoktan görüşmüştür."

"Bayan Beckham'la da konuşmuş ama doğru soruları sormamış. Colton oturumda hiç bahsetmedi ama eski sevgililerinden biri saçları ağarmış, gözlüklü ve Mercedes kullanan bir adamı fark etmiş olabilir."

Joel burun kemiğini sıktı. "Pekâlâ. Sonra ne olacak?"

"Colton'ın saldırdığı komşusu yalanını ortaya çıkarmıştı. Colton donanma olduğunu iddia etmişti. Mahkemeden aldığım dava dosyasında David Epstein'ın Colton'ın herhangi bir yerde görev yapmadığından emin olmak için kontrol ettikten sonra onunla yüzleştiği yazıyordu. Colton'ın geçmişini araştırırken değerli başka bir şey öğrenmiş olabilir."

"Tamam. Yarın sabah Yarın sabah patronumla konuşmak için ofise gideceğim. Mümkün olduğunca çabuk evde olacağım. Sen burada kalacaksın, tamam mı?"

"Tamam." Çünkü Joel haklıydı. Bugün kendini savunmasız bırakmıştı. Ama bunun için üzgün değildi.

"O zaman yarın özel dedektif şapkalarımızı takar ve bilgi avına çıkarız."

Sam sessizce, "Fikrini değiştirebilirsin," dedi. "Seni suçlamayacağım. İkimizin de kariyerlerimizi tehlikeye atmamız için bir neden yok."

Joel kaşlarını çattı ve Sam bunun onu endişelendirdiğini görebiliyordu. "Bakalım patronum ne diyecek."

"Ya başka bir refakatçi bulursam?"

Joel'in kaşları kalktı. "Kim?"

Sam omuz silkti. "Laura."

Joel yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, Sam."

"Onun benim savunma avukatım olması duyulmamış bir şey değil."

Joel iğrenmiş görünüyordu. "Bunu senin için neden yapsın ki?" "Çünkü bana borçlu. İkimize de borçlu. Bırak denesin telafi etmek için."

Joel iç çekti. "Ona sor. Ben de patronuma soracağım. Neler olacağını göreceğiz. Bu gece biraz uyumaya çalış, tamam mı?"

Sam önceki gece hiç uyumamıştı. Bunun yakın zamanda değişmesini de beklemiyordu.

Shelter Island Marina, San Diego, Kaliforniya 19 Nisan
Salı, 12:05.

Teknesine vardıda Kit'in kamarasının penceresindeki ışık yanıyordu. Akiko buradaydı ve Kit, özellikle Snick'i Rita'yla bıraktıda için, söyleyebileceğinden çok daha fazla minnettardı.

Akiko küçük kanepeye kıvrılmıştı, dirseğinin yanında bir kadeh şarap ve kucağında tableti vardı. Silahını kasasına kilitleyip anahtarlarını ve cüzdanını mutfak tezgâhına bırakırken izlediği televizyon programının kahkaha tonu Kit'in kulaklarını tırmalıyordu. Kedi ve kuşun küçük ahşap heykelciği de onu takip etti. Sonra Kit tezgâha yaslandı, avuçlarının üzerinde durdu ve başını öne eğdi.

Akiko televizyonu kapattıktan sonra "Oh be," dedi. "O kadar kötü mü?"

Aptal mısın yoksa duygusuz mu? Sözler, söylediğinden çok daha derinlere inmişti.

Kit arkasını dönmedi. Ben aptal değilim. Bundan emindi. "Ben duygusuz muyum?"

Akiko soluk soluğa Kit'in yanına koştu. "Hayır. Asla. Bunu sana kim söyledi? Onları gelecek haftaya kadar tokatlayacağım."

Ve Akiko da bunu yapabiliyordu. Ufacık bir şeydi ama mücadeleciydi. Sonunda McKittrick'lere ulaşana kadar hayatta kalmak için öyle olmak zorundaydı. O zamanlar kendini savunma hareketleri kendi kendine öğrenilmişti, daha çok içgüdüsel. Vahşi bir kedi gibi. Şimdi becerileri bir dojo'da düzgün bir şekilde geliştirilmişti ve zarifti. Ve vahşiydi. Henüz ergenlik çağındayken, yırtıcı üvey babalarla ve bazen de onların oğullarıyla savaşmıştı. Şimdi ise yeteneklerini, teknesinde balık tutmaları gerekirken sarhoş olup kendisine sarkıntılık eden erkek arkadaşlarını zapt etmek için kullanıyordu.

Akiko'nun Kit'in aleyhtarlarını tokatladığı düşüncesi genellikle onu gülümsetirdi. Ama bu gece değil. Sam Reeves olduğunda değil.

Akiko'nun eli geçici olarak sırtına dokunduğunda Kit sarktı. "Tamam mı?" Akiko, Kit'in kürek kemikleri arasında rahatlatıcı daireler çizmeye başlarken mırıldandı.

"Evet," diye homurdandı Kit.

"Senin duygusuz olduğunu kim söyledi?" Akiko sessizce sordu. "Sam. Yani Dr. Reeves." Onu düşünmeye başlamıştı.

Sam olarak görüyordu ve bu hiç hoş değildi.

"Kim o?"

Nazik. Samimi. Bağışlayıcı. Acı içinde. "CI'm."

"Tamam. Ama bundan biraz daha fazlası gibi görünüyor. Normalde bu tür açıklamaları ördeğin sırtından su akar gibi bırakırsınız."

"Hayır, bilmiyorum," diye itiraf etti Kit. "Sadece iyi bir poker suratım var."

"Bunu hepimiz biliyoruz. Biz sadece senin rock'çı kişiliğini satın aldığımıza inanmana izin veriyoruz."

Persona. Sam'in bu gece kullandığı kelimenin aynısı. Kişisel ve profesyonel kişiliklerini birbirinden ayıramıyordu. Kit en azından bunları ayrı tutuyormuş gibi yapmakta hiç zorlanmamıştı.

Bu gece, o kadar da değil.

"O bir psikolog. Bu davanın içine çekildi."

"Seri katil davası mı? Nasıl içine çekildi?"

"İyi bir yardımsever olmak. Şimdi katil onu suçluyor."

"Berbat bir şey," dedi Akiko, ses tonu o kadar gerçekçiydi ki Kit kendini şaşırtarak güldü. Ama bu sulu bir kahkahaydı, gözyaşları yüzeye çok yakındı.

"Kendisi araştırmaya karar verdi."

"Oh," dedi Akiko düz bir sesle. "Sanırım onu suçlamıyorum. Sen suçluyor musun?"

"Hayır. Ama işleri edebilirdi." "Ne yaptı?"

"Kurbanın ailesiyle konuştum."

"Her şeyi berbat etti mi?"

"Hayır. Benim alamadığım bilgileri o aldı. Ya da alamadı. Ve şimdi katil hakkında daha önce bilmediğimiz detayları biliyoruz."

"Katili yakaladığınızı sanıyordum." Sonra bir mırıldanma sesi çıkardı. "Henüz hepsini yakalayamadın."

"Hayır, ama sen bunu bilmiyorsun."

"Neyi biliyorsun?" Akiko masumca sordu. "Ben mütevazı bir balıkçı kadını."

Kit yine kıkırdadı. "Doğru ya. Nevada'da okyanus kıyısında bir mülküm var."

"Yani aileyle konuştuğu için mi yoksa sizin alamadığınız ya da almadığınız bilgileri aldığı için mi kızgınsınız?"

Kit, Akiko'nun gözleriyle karşılaştı. "Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Bu beni rahatsız ediyor."

"Tabii ki öyle. Hayatının düzenli olmasını seviyorsun ve bu öyle değil. Onun hakkında ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," dedi tekrar. "Onu durdurmalıyım, ama ... ya benim elde edemeyeceğim bilgileri elde edebilirse? Ya bu bilgi bizi bu katile götürürse ve onu sonsuza dek sokaklardan uzaklaştırabilirsek? Böylece başka kimseyi öldüremezse?"

Skyler Carville gibi. Sam'in arkadaşı.

"Kulağa olumlu gibi geliyor. Öyle değil mi?"

"Ama ... yaralanabilir. O bir psikolog, polis değil. Sevimli bir köpeği var, aptal gözlükler takıyor ve çok samimi. O bir dövüşçü değil. Kollarını tuttuğum için panikledi." Ve nedenini bilmiyordu.

Ancak avukatı söyledi. Sam tutuklanmaya neden direndiğini açıkladığında Laura Letterman "oh" demişti. Sanki dünyadaki tüm mantıklı şey buymuş gibi.

Kit, adamı böyle tetikleyecek ne olduğunu merak ediyordu.

"Birlikte çalışabilir misiniz?"

Kit başını salladı. "O teknik olarak bir şüpheli. Bu yüzden soruşturma yürütüyor. Adını temize çıkarmak için."

Akiko tekrar, "Bu berbat," dedi.

Kit içini çekti. "Öyle. İşini yapmasına izin verseydim onu kullanmış olur muydum?"

"Olabilir. Sakıncası olur mu?"

"Hayır, sakıncası olacağını sanmıyorum." "O zaman izin ver."

"O bir şüpheli."

"taciz etti mi? Bir yere izinsiz girdi mi?"

"Hayır."

"O zaman istediği herkesle konuşmaya hakkı var. Ve öğrendiklerini aktarırsa, sizin için daha iyi olur."

"Yaralanmadığı sürece."

"Hayatı tehlikede, Kit. Çaresiz insanlar genellikle zarar görmeyi umursamazlar."

"Ben bundan korkuyorum. O çaresiz ve ben de onu serbest bırakarak bundan faydalanıyorum."

"O da bu katilin sokaklardan çekilmesini istiyor mu?" "Evet."

"Kendi aklını biliyor gibi mi görünüyor?"

"Evet."

"O zaman bırak denesin. Yasaları çiğnemediği sürece, onu gerçekten durduramazsınız. Durdurabilir misin?"

"Hayır. Ama de denemeliymişim gibi hissediyorum."

Saniyeler geçtikçe Akiko sessizleşti. "Senin hakkında ne düşündüğünü önemsiyorsun."

"Sanırım biliyorum." Ve bundan nefret ediyordu. Ama bu Sam'in suçu değildi.

"Bak, annem onun evinde uyuduğunu söyledi, ama eve döndüğünde seni tekrar uyutmak için. Yani seninle yatağa. Bu kıyafetleri çıkar ve pijamalarını giy. Dondurucuda Rocky Road da var. Rita'nın annesinin katilinin tutuklanmasını kutlarınız diye düşünmüştüm ama duyguları incitmek için de işe yarar."

"Benim duygularım-" Kit kendini durdurdu çünkü Akiko başını sallıyordu.

"Sen de insansın, Kit. Duyguların incinebilir. Her zaman huysuz olmak zorunda değilsin."

İnsan olduğum için beni affedin, Dedektif.

Elbette affetmişti. Onu affetmişti. Belki kendini de affedersin?

Kit itaatkar bir şekilde kıyafetlerini değıştirdi ve dondurucudan kayalıklı yol aldı, laktozlu olduğunu görünce gülümsedi

Akiko da biraz alabilsin diye bedava. İki kaşık alarak, Akiko'nun çoktan battaniyenin altına girmiş olduğu yatağa girdi.

"Kalmak mı?" Kit bir kaşık uzatarak sordu.

"Sanki benden kurtulabilirmişsin gibi," diye alay etti Akiko.

Kit bir lokma dondurma yerken, "Rita bizim eski odamızda," dedi.

"Wren'in eski yatağında," dedi Akiko hüzünlü bir gülümsemeyle.

Kit, "Senin eski yatağın," diye düzeltti ama Akiko haklıydı. Her zaman Wren'in eski yatağı olacaktı. "Annem Rita'ya Wren'in Coraline kitabının kopyasını verdi."

"Bu hikayeye bayıldım." Akiko sırtıttı. "Özellikle de seni çok korkuttuğu için. Katiller, cesetler ve suç mahalleri hakkında hiçbir şey yokmuş gibi konuşabiliyordun ama gözleri düğme olan Öteki Anne sana kâbuslar gördürüyordu."

Kit ürperdi. "Hâlâ öyle."

"Biliyorum, tatlım." Akiko bir kaşık dondurma daha aldı ve Kit'in kaşığına tuttu. "Kötü rüyaların olmadığı bir geceye."

Kit kaşığını Akiko'nun kaşığına dokundurdu. "İki kez en iyi arkadaş olan kız kardeşlere."

Akiko gülümsedi. "Duygusuz değilsin, Kit McKittrick. Çok fazla şey hissediyorsun."

Kit içini çekti. "Kimseye söyleme, tamam mı? Bir ünüm var." "Dudaklarım mühürlü."

SDPD, San Diego, Kaliforniya
19 Nisan Salı, 08:30

Kit, Betsy'nin keklerinin olduğu kutuyu Howard Cook'a uzattı. "Mendoza davası için tebrikler. Ve teşekkür ederim."

Howard gülümsedi. "Sadece topla koştum. Sen pası attın."

"Bunları sen mi yaptın?" Connor şüpheyile sordu.

Kit alınmadan, "Hayır, annem yaptı," dedi. "Güvendesin."

"Mükemmel." Connor bir tane aldı, sonra Kit'in masasına oturdu ve her yere kırıntılar saçarak kek paketini soymaya başladı. "Bizi hızlandır."

"Bize bir toplantı odası ayarladım." Kit masasının üzerindeki dağınıklığa kaşlarını çattı. "Ama önce şunu temizle. Tanrım."

Topuklarının üzerinde döndü, Howard da elinde kek kutusuyla onu takip ediyordu.

Homurdanıyor, Connor fırçalanmış ve kırıntılar içine çöp sepetine attı, sonra da keki ağzına tıktı. Bütün bir . İri bir adamdı ama yine de domuz gibiydi. "Özür dilerim." Howard mırıldandı. "Ben olmuştur çalışıyor için ama işe yaramıyor."

Connor boğazından homurdanan bir ses çıkarırken Kit kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. Howard ellili yaşların ortasındaydı ve Connor Kit'ten belki bir yaş büyüktü. Howard Connor'ın eğitmeniydi ve bunda da başarılıydı. İkisi de iyi dedektiflerdi, bu yüzden Kit başarısız ev hırsızlığı konusunda Howard'ı biraz rahat bırakacaktı.

Masanın etrafındaki yerlerini aldılar ve Kit onlara şu ana kadarki dava hakkında bilgi verdi.

"Gri saçlı, gözlüklü ve Mercedes kullanan bir adam mı?" Connor şüpheyile sordu. "Bu çok fazla bir şey değil."

"Dünkünden daha fazla," dedi Kit, "ama evet. Çok değil."

Howard, "Bence seçmeler daha yararlı olacak," dedi. "Dr. Reeves'e göre Naomi bir seçme teklifi almış ve kimseye söylememiş. Naomi'nin sonunda öldüğüne inanıyoruz. Reeves'in Beckham'larla yaptığı konuşmaya inanıyor muyuz?"

Kit başını salladı. "Şimdilik evet."

"Tamam," dedi Howard. "Yani yine Naomi öldü. Acaba diğer kurbanlar da aynı deneyimi yaşadılar mı, bir seçme teklifi aldılar mı?"

"Bu noktada öyle olduğunu varsayıyorum." Kit bir çörek kemirdi. "Bu da beni söyleyenler hakkında meraklandırıyor."

Connor sabırsız bir hareket yaptı. "Ve?"

"Arkadaşlarına söyleyenler mutlaka olmuştur," dedi. "Bunu gizli tutmalarını istiyordu ama her kız bunu yapmazdı. Arkadaşlarına söylediklerinde ne olduğunu merak ederek uyandım."

"Bunu merak ederek mi uyandın?" Connor sordu, ses tonu biraz alaycıydı. "Kız arkadaşım yanımda uyandığında işi düşünseydi çok sinirlenirdim." Dudakları kıvrıldı. "Asla öyle olmazdı. İş hakkında düşünmek yani."

Kit ona baktı. Connor Robinson yakışıklı bir adamdı ve her zaman bir kız arkadaşı olurdu. Kit onlardan birkaçıyla tanışmıştı ve iyi görünüyorlardı. Bu yüzden de genellikle onu terk ederlerdi.

"Sakıncası var mı?" diye sordu.

Aynı anda Howard tısladı, "Connor."

"Özür dilerim, özür dilerim." Connor uzlaştırmacı bir tavırla ellerini kaldırdı ama Kit bunu yutmadı. Onlardan bir tepki almak istemişti ve başarmıştı da.

Zihnini önceliğe geri çekti. Ölü kızlara. "Acaba arkadaşlarına söyleyen kızlar yine de seçmelere katıldılar mı - tüm arkadaşlarıyla birlikte - ve hiçbiri öldürülmedi mi? Yoksa ortadan mı kayboldu? Bahaneler mi uydurdu? Rol için gerçekten birini seçti mi? Ortada bir prodüksiyon var mıydı yoksa hepsi bir oyun muydu?"

"Drama öğretmenlerine sorabiliriz," dedi Howard. "Konuyu dağıtmak istemem ama bunlar harika kekler. Annen bana tarifini verebilir mi?"

"Muhtemelen. Onları yapmayı bana o öğretti. Ya da denedi. Kız kardeşim Akiko yemek yapmayı öğrendi. Ben sadece hayatta kalmak için yiyorum."

"Bu çok üzücü Kit," dedi Howard. Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Drama öğretmenleri. Bunu nasıl bölüşmek istiyoruz? Bölgedeki liselerin bir listesini yapıp üçe bölebiliriz ve telefonlara bakarız."

Connor, "O zaman bir şeyler hatırlayan drama öğretmenlerini ziyaret edin," diye ekledi.

"Kulağa hoş geliyor. Takip etmem gereken başka şeyler de var." Her birine o sabah ilk iş olarak yazdırdığı yapılacaklar listesini uzattı. "Kayıp ve kaçak listelerindeki diğer potansiyel kurbanların kimliklerini tespit etmemiz, profile uyan kızlara özellikle dikkat etmemiz gerekiyor."

Howard, "On beş ila on yedi yaşlarında, sarışın, minyon, tiyatroyla ilgilenen," diye mırıldandı.

"Her zaman seçmeler miydi?" Connor sordu. "Bu son kurbanların ortak bir draması var. Diğerlerinden bazılarını başka bir şeyle mi cezbetti?"

"Bu iyi bir soru," diye itiraf etti Kit, umarım çok isteksiz görünmüyordu. Connor'ın sırtışından, bunu saklamakta başarısız olduğunu anladı. "On yıl öncesine kadar olan raporları çoktan inceledim ve fiziksel profile uyan ama drama bağlantısı olmayan herkesi ayrı bir yığına koydum."

Howard, "Eski raporları alacağım," dedi. "Ne kadar geriye? Yirmi yıl mı?"

Kit başını salladı. "Şimdilik. Bulduğumuz ilk kurbanın onun ilk kurbanı olup olmadığını bilmiyoruz."

"Çok iyimser," diye mırıldandı Connor. "Bir kenara koyduğunuz raporları alacağım. Taze gözler ve hepsi."

Kit desteyi ona uzattı. "Teşekkürler. Listemdeki bir sonraki şey, son kurbanlarımızın gittiği liseleri kontrol edip katilin eşkaline uyan biri var mı diye bakmak.

etrafta dolaşan bir profil. Kırk yaşlarında, fiziksel olarak formda, gri saçlı ve gözlüklü, güven telkin eden bir meslekte - doktorlar, hemşireler, öğretmenler, din adamları. Jaelyn Watts, Cecilia Sheppard ve Naomi Beckham'a odaklanmalıyız. Her birimiz bir okul alalım."

Kimin nereye gideceğine karar verdiler ve Kit devam etti.

"Skyler Carville'in arabasını bulmamız gerekiyor. Cuma gecesini Cumartesi sabahına bağlayan gece sokağa park ettiyse arabasına el konulabilir."

"Bunu ben alayım," diye teklif etti Howard.

"Teşekkürler. Skyler'ın cep telefonu kayıtlarını istedim ve bugün elimde olacak. Cuma gecesini vardiyasından sonra biri onu bir yere çekmiş. Muhtemelen kullan-at ya da sahte bir numaraydı ama şansımız yaver gidebilir."

"Hiç sanmıyorum," dedi Connor.

Kit omuz silkti. "Ben de, ama en azından kontrol etmemiz gerekiyor. Sonra da Skyler'ın fotoğrafıyla Küçük İtalya'daki otoban girişinin etrafındaki barları araştırmalıyız. Sokak kameraları arabasını kaybettiğinde oraya gidiyordu. Vücudunda Rohypnol vardı. Dr. Reeves'le içki içeceğini düşünerek bara gittiyse, biri tarafından uyuşturulmuştur. Artık Naomi'nin kır saçlı ve gözlüklü bir adamla arabaya bindiğini bildiğimize göre, onu da sorabiliriz."

"Küçük İtalya'da sadece düzinelerce bar var," diye homurdandı Connor. "Birkaçı öğle yemeği için açık ama çoğu öğleden sonraya kadar açılmıyor, üç ya da dört gibi."

"Ben bir liste yapacağım," dedi Howard. "Onları bölebilir ve bu şekilde daha çabuk halledebiliriz."

"İyi fikir." Kit gerginliğinin bir kısmının eridiğini hissetmeye başladı. Görevler bölüştürüldüğünde idare edilebilirdi.

Connor kaşlarını çattı. "Tamam, odadaki fili bıçaklayacağım."

Howard kekeledi. "Fili bıçaklamazsın Connor. Sadece ondan bahsediyorsun."

Connor yine sırttı. "Yani, fil-Dr. Reeves. Onun yasal olduğunu nereden bileceğiz?"

Sorunun geleceğini bilmesine rağmen gerginlik omuzlarına geri döndü.

"Bilmiyoruz," diye itiraf etti, bu sözleri söylemenin ne kadar zor olduğunu düşünerek sinirlenmişti. "Ama patronu ona kefil oldu ve Dr. Levinson da her kefil oldu. Görünüşe Reeves gerçek yardımcılardan biri."

Connor homurdandı. "Şaşırdım, McKittrick. Genelde herkesi en kötü şekilde resmeden kişi sensin. Bu adamın olayı ne? Onunla görüşüyor musun?"

Kit sesini kontrol edebilene kadar dilini ısırды. "Hayır Robinson, değilim. Yalan söylüyor olabilir ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Skyler Carville'in öldürüldüğü sırada nerede olduğunu kontrol edebilmemiz için bize telefonunu verdi."

"Hangisi ne zamandı?" Howard sordu.

"Cumartesi sabahı üç ile yedi arası."

"Colton Driscoll ile aynı zaman diliminde," diye gözlemledi Connor. "Bunu gördüm," dedi Kit düz bir sesle. "Tasadüf olabilir ya da önemli bir bağlantı olabilirdi. Skyler'la gece yarısından biraz sonra bir barda buluştuysa, onu uyuşturup oradan uzaklaştırması zaman alacaktır. Onu öldürdüğü yere en erken sabahın üçünde götürebilirdi."

"Ve onu parka gömdüler," diye mırıldandı Connor. "Bu parklar da neyin nesi?"

"Bilmiyorum," dedi Kit kaşlarını çatarak, çünkü bir şeyi unutmuştu. Parklar, parklar, parklar. "Oh! Parklar. İsimsiz arayanın Dr. Reeves olduğunu tespit ettikten sonra park bakım programlarını kontrol etmek istedim. katilinin birini halka açık bir parka gömmeyi nasıl başardığını merak ettim."

yakalanmadan. Belki de toprağın zaten kazılmış olduğu yerleri seçmiştir diye düşündüm, yani ekim ya da bakım için, özellikle de sonbaharın başlarında ve kışın sonlarında meydana gelen kaybolmalarda. O zamanlar ekim mevsimidir."

Connor biraz etkilenmiş bir ses tonuyla, "Bu çok mümkün," dedi. "Parkları kim istiyor?"

"Ben alırım," dedi Kit.

Connor başını salladı. "Ama psikiyatristinize geri dönelim. Beckham'ın çocuğunun siyah bir Mercedes'in içinde gözlüklü, kırlaşmış bir adam gördüğüne dair sadece onun sözüne sahibiz."

"Bu sabah Nathan Beckham'ın okuluna gidiyorum," dedi Kit. "Rehberlik danışmanından orada bulunmasını isteyeceğim." Çünkü Nathan'ın kendine zarar vereceği düşüncesi dün gece onu uyutmamıştı. Eğer danışmanı da Dr. Reeves'in gördüklerini görürse, belki Nathan yardım alabilirdi. "Reşit değil ve yanında bir ebeveyni olması gerekiyor ama Reeves annesi yanındayken konuşmayacağını düşünüyor. Annesini getirmeden önce ona açılma şansı vermek istiyorum."

"Zavallı çocuk," diye mırıldandı Howard. "Annesine böyle bakıyor. Peki ya Epstein denen kız? Onun bir şeyler bildiğinden bu kadar eminsen, bunu nasıl açığa çıkaracağız?"

"Bilmiyorum. Onu bir dahaki ziyaretimde Dr. Levinson'ı da yanımda götürmeyi düşünüyordum. Eğer müsait olursa bu gece."

"Ya da 'gerçek yardımcı'dan onunla konuşmasını isteyebilirsin," dedi Connor alaycı bir tavırla. "Psikiyatristinizin sihirli bir sesi falan var."

Kit onun alaycılığını görmezden geldi. "Bunu yapmayacağız." Sam Reeves tanıklarıyla temas kurmak istiyorsa, onu durduramazdı. Ama ondan yardım istemeyecekti. Listesini tekrar kontrol etti, kâğıdın kenarına karaladığı nota gözlerini kısarak baktı ve kendi el yazısını okumaya çalıştı.

"Tamam, sıradaki. Metal dedektörü olan çocuk. Skyler'ın cesedini bulan çocuk."

Connor tekrar ciddileşerek, "Uygun," dedi. "Ona inandın mı?"

Kit yüzünü buruşturdu. "Bilemiyorum. Ben de bunun son derece uygun olduğunu düşünmüştüm, ama sonra Baz . . . Sonunda dikkatim dağıldı. Olayı takip edip ona daha fazla soru soracaktım ama kurbanın ailesine haber verdikten sonra acile gittim."

"Ben giderim," dedi Connor, ses tonundaki nezaket onu şaşırtmıştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Adı Daryl Chesney." Çocuğun adresini Connor'a iletti ve dosyayı kapattı. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Howard. "Bu iyi bir başlangıç Kit. Öğleden sonra burada buluşalım mı?"

"dörtte," diye kabul etti Kit. "Teşekkürler."

Connor'ı arkalarında bırakarak Howard'la birlikte dışarı çıktı.

"Connor için üzgünüm," diye mırıldandı Howard.

"Senin suçun değil," diye mırıldandı. Ve değildi de.

Connor yıllar boyunca birlikte çalıştığı birçok erkek kadar kötü değildi. Ona kendisini yemleyemeyeceğini gösterecekti, tıpkı diğerlerine gösterdiği gibi.

Ama adam onu hâlâ rahatsız ediyordu.

Sam Reeves'e psikiyatristim diyordu. O öyle biri değildi. Ve asla da olmayacaktı.

Connor'ın sözlü sataşmalarını görmezden geldi. O sadece geçiciydi. Baz dönene kadar. Ve eğer Connor katili daha hızlı bulmasına yardım edecekse, ona katlanacaktı.

Yine de Connor Robinson için endişelenecek zamanı yoktu. O akşam saat sekizde Dr. Scott'la lanet olası bir randevu almıştı, bu yüzden sadece

üç günlük işi bitirmek için on bir buçuk saati vardı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Clairemont, Kaliforniya 19
Nisan Salı, 14:15

Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Kit, Naomi Beckham'ın müdürüne. Howard, Jaelyn'i Watts'ın okulunu, Connor da Cecilia Sheppard'ın okulunu ziyaret ediyordu.

Müdür Larkin'in gülümsemesi net ve profesyoneldi. "Elbette, Dedektif. Lütfen oturun."

Kit teklif edilen koltuğa oturdu ve müdürün masanın arkasına geçmesini bekledi, ama o Kit'in yanındaki misafir koltuğuna oturdu.

"Şimdi." Larkin ellerini tuttuğu defterin üzerinde kavuşturdu. "Sizin için ne yapabilirim?"

"On gün önce kimliği tespit edilen seri katili duyduunuz mu?"

Larkin ürperdi. "Hepimizin günlerce düşünebildiği tek şey buydu. Genç kızları hedef aldı ve bu benim öğrenci nüfusumun yarısı demek."

Kızların yaşları Tamsin Kavanaugh'un makalesinde yer almıştı. En azından bu iyi bir ifşaat olmuştu. Ebeveynler ve eğitimciler daha dikkatli olacaktı.

Colton Driscoll öldüğü için hâlâ tehlikenin geçtiğini düşünmeleri dışında. O, Howard ve Connor'ın bugün yapacakları röportajlar birilerine durumun artık böyle olmadığını gösterebilirdi. Eğer böyle bir şey olursa, bir basın toplantısı daha yaparlardı.

Navarro senaryosunu çoktan planlamıştı. O zamana kadar, olabildiğince büyük bir gizlilik içinde araştırma yapacaklardı.

Kit, "Tüm kurbanlarının kimliklerini tespit ettiğimizden emin değiliz," diye söze başladı, "bu yüzden katilin profiline uyan genç kadınlar için kayıp kişi raporlarını gözden geçirdik." Ya da katillerin. "Ailelere hak ettikleri kapanışı sağlayabilmek istiyoruz."

Larkin'in yüzü düştü. "Naomi Beckham," diye fısıldadı.

Kit başını salladı, irkilmişti ama bunu saklamayı başarmıştı. "Evet, ama nereden biliyorsun?"

"Basın toplantısını izledikten ve gazeteyi okuduktan sonra öğretmenlerle bu konu hakkında konuştuk. Naomi oldukça inatçı bir kızdı ve o zamanlar inanmak kolaydı. Ancak Driscoll'u duyduğumuzda, onun tarafından hedef alınıp alınmadığını merak ettik."

Kit öfkesini yutmayı başardı. "Neden bizi aramadın?"

"Elimizde herhangi bir kanıt yok ve bu sadece boş bir spekülasyondur. Basın toplantısında gerçekten çok fazla bilgi verilmedi. Naomi hakkında ne bilmek istiyorsunuz?"

"Bu sabah kardeşiyle konuştum." Duygusal bir görüşme olmuştu ve Kit, Sam Reeves'in gördüklerinin aynısını görmüştü. Nathan Beckham çok kırılmıştı. Onu okul danışmanına emanet etmiş, o da ona çok ihtiyacı olan yardımı sağlayacağına söz vermiş ve Reeves'e haber vermek için kendine bir not almıştı. İçinin rahat etmesi için.

Ona bu kadarını borçluydu.

Larkin'in kaşları kalktı. "Nathan? Burada olduğunuzdan haberim yoktu."

"Çünkü onunla burada, okulda karşılaşmadım. Önce ofisi aradım ve bugün burada olmadığını söylediler."

annesi onu hasta olduğunu söylemişti."

Larkin dikkatle nefes verdi ama yüz ifadesinden endişeli olduğu anlaşıyordu. "Annesi onu sık sık hasta olduğunu söylüyor. Nathan'ı ihmal edildiğine dair herhangi bir işaret var mı diye izliyoruz ama iyi beslendiğini ve kıyafetlerinin her zaman temiz olduğunu iddia ediyor. Çocuk esirgeme kurumunu birkaç kez aradık ama sosyal hizmet görevlileri onu evden uzaklaştırmak için bir neden bulamadılar. Ofisin bana aradığınızı söylemesi gerekirdi."

"Okul danışmanıyla temasa geçtim ve benimle Beckham'ların evinde buluştu." Görüşme süreci Kit'in beklediğinden üç kat daha uzun sürmüştü. Bu durum yapılacaklar listesindeki diğer işleri geciktirmişti ama çocuğun bakıma ihtiyacı vardı.

Bu gece daha sonra çalışmak zorunda kalacaktı.

Larkin'in elmacık kemiklerine renk geldi. "Bunu ben de bilmiyordum."

"Danışman size bir mesaj bıraktı. Yaptığını duydum."

Larkin ayağa kalktı, masasındaki pembe mesaj kâğıtlarını karıştırdı ve sonra içini çekti. "Evet, gönderdi. Sadece henüz okumamıştım." Koltuğuna geri döndü. "Ne oldu?"

"Onu sorgulamayı bitirdiğimde danışman onunla kaldı. Sosyal hizmetleri aradı ve anneyi çocuğun hemen bir tedavi merkezine yatırılması için ikna etmeye çalışacaktı. Çocuğun depresyonu had safhadaydı." Ve Sam Reeves'in kartvizitini sanki her türlü kötülüğü önleyebilecek bir tılsımmış gibi elinde tutuyordu.

"Onunla bu kadar ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedi Larkin, sesi duygu yüklü bir tonda. "Zavallı çocuk."

Kit, müdürün Sam Reeves'e teşekkür etmesi gerektiğini düşündü. Sam onu uyarımasaydı, istemeden de olsa Nathan için işleri daha da kötüleştirebilirdi.

Kit, "Benim ailem koruyucu aile," dedi. "Çok fazla duygusal acı çeken çocuk gördüm. Ne yapmaları gerektiğini biliyorum."

Sandalyesinde kaykıldı ve müdürün gözleriyle buluştu. "Annesi bu sabah sarhoş bir halde uyuyordu ama Nathan bize önemli olabilecek ayrıntıları anlattı. Öncelikle, Naomi'nin kaybolduğu sırada arkadaşlarına yaklaşan bir seçmeden bahsetmediğine dair söylentiler dolaştığını söyledi. Bu yüzden kaçmış. Sonrasında da arkadaşları ona sırt çevirmiş."

Nathan aslında Sam'in dün gece ona anlattığı her şeyi doğrulamıştı.

Larkin içini çekti. "Gençler bunu yapar. Bir söylenti duyarlar, yayarlar. Büyütrlr. Sonra başka bir öğrencinin hayatı altüst olur ve bir anda dışlanırlar. İptal edilir, dedikleri gibi. Naomi'nin başına da bu geldi."

"Seçmelerin ne için olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum. O zaman sordum çünkü kaybolmuştu ve ailesi çılgına dönmüştü. Ama çocuklar aralarına kapandılar. Kimse konuşmadı. Tabii ki kafaları karışıkmiş ve bilmiyorlarmış gibi davrandılar." Çaresizce bir omzunu kaldırdı. "Gençler."

"Anladım." Kit o zamanlar çok iyi bir saptırıcı olmuştu, en iyileriyle bile gözlerini masumca kırpıştırabiliyordu. Sadece Harlan ve Betsy onun maskaralığını anlamıştı. "Bu katilin yöntemini bulmaya çalışıyoruz. Kurbanlarını nasıl hedef alıyordu? Onlarla nasıl iletişim kuruyordu? Naomi'nin kaybolduğu gece kendi isteğiyle gittiğine inanmak için nedenlerimiz var."

Larkin'in gözleri büyüdü. "Okuldan biri olduğunu mu düşünüyorsun? Tiyatro bölümünden?"

Kit, bilinen her kurbanın farklı bir okuldan geldiği gerçeği olmasaydı, olabilirdi. Yine de bu ihtimalin dışında değildi. "Ben öyle bir şey demedim.

Demek istediğim, bu seçmelerin vaadi onu cezbetmiş olabilir."

"Diğer kurbanlar da tiyatroyla ilgilendikleri için mi?"

Kit başını salladı. Lanet muhabir bu küçük gerçeği de paylaşmıştı. "Evet, hanımefendi. Naomi'nin okulu iptal edilen öğrencilerden hâlâ okula devam eden var mı?"

"Evet. Naomi birinci sınıfın Şubat ayında kayboldu. Sınıf arkadaşları şimdi son sınıfta." Larkin gözlerini kapadı. "Naomi önümüzdeki ay mezun olacak."

Kit gazetede ya da televizyonda ne zaman bir lise mezuniyeti görse Wren için aynı şeyi düşünüyordu. "Bu son sınıf öğrencilerini ofisinize çağırabilir misiniz? Onlara ne hatırladıklarını sormak istiyorum."

"Teker teker mi yoksa hepsi mi?" "Teker teker, lütfen."

"En iyi arkadaşım Madison ile başlayacağız." Masasına dönen Larkin öğrenciyi ön büroya çağırdı.

On dakika sonra, Kit'in tüm gardırobundan daha pahalı bir kıyafet giymiş olan neşeli bir esmer kapıyı çaldı. "Bayan Larkin? Bana-" Kit'i görünce durdu. "Sorun ne?" diye sordu kuşkuyla.

"Bu Dedektif McKittrick. Naomi Beckham hakkında size bazı soruları var."

"Ne gibi?"

Larkin Kit'in yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur Madison. Başın belada değil. Polis Naomi'nin kaybolması dosyasını yeniden açtı."

Madison'ın gözleri parlak maviydi -muhtemelen renkli lenslerdi- ve otururken son derece ihtiyatlıydı. "Tamam."

Kit gençken onun gibi kızlarla tanışmıştı. Madison "Kötü Kızlar" havası veriyordu. Kesinlikle bir kraliçe arı.

Geçici bir gülümseme takınan Kit, omuzlarını biraz kamburlaştırdı ve kız yemi yuttu, hem gülümsemesi hem de

Bakışlar keskinleşiyor. Zayıflık hissediyorum. Suda kan var.

Madison'ın gardını düşürmek için daha iyi.

"Madison, o zamanlar Naomi'nin en iyi arkadaşı sen miydin?"

Madison'ın çenesi kalktı. "Pek sayılmaz. Dürüst olmak gerekirse bir tür özentiydi. Bizimle takılmasına izin verdik çünkü onun için üzülüyorduk."

"Ama ortadan kaybolduğunda Facebook sayfasına öyle güzel bir mesaj bırakmışsın ki," dedi Kit şaşkınlık numarası yaparak. "Onu sonsuza dek seveceğini söylemişsin. Eve dönmesi için ona yalvardın."

Madison omuz silkti. "Annesi okulun etrafında dolanıyor, ağlıyor ve bize onu görüp görmediğimizi soruyordu. Bu eskidi. Naomi eve gelseydi annesi dururdu. Ama şimdi kadın ayyaşın teki. Annem onu tanıyor. Bayan Beckham eskiden şehir kulübündeki çiçek gösterisi komitesindeydi, ama yıllardır hiçbir şey yapamayacak kadar sarhoş. Annem boşluğu doldurmak zorunda kaldı. Artık başkan o."

Madison'ın sesinde biraz merhamet olsaydı, Kit ilk izlenimini tekrar gözden geçirebilirdi, ama hiç yoktu. Sadece alay vardı. Bunu da muhtemelen çiçek gösterisi komitesi başkanı olan annesinden duymuş ve öğrenmişti.

Zengin insanlar çok sinir bozucu olabiliyor.

"Naomi'nin ortadan kaybolmadan önce hepinizi kirlettiğini duyduk," dedi Kit, hâlâ çekingen davranıyormuş gibi yaparak.

Madison kibirli bir şekilde başını sallayarak, "Evet, ," dedi. "Bencil sürtük."

Kit, konuşmamak için elinden geleni yapıyor gibi görünen Bayan Larkin'e baktı. Madison'dan pek memnun görünmüyordu.

Kit yalın içinde a   Biraz,   alçaltma   onu
ses   için komplocu bir fısıltıyla. "O ne yaptı?"

"Bir seçmeyi tamamen kendine sakladı," diye tükürdü Madison. "Bu basitçe yapılmaz. Eğer doğru tarafta kalmak istiyorsan

bize."

"Biz mi?" Kit sordu.

Madison gözlerini devirdi. "Bizim grup. Drama çocukları. O kaçtığında, kurtulmanın iyi olacağını düşündük. Onun gibi bir kalleşin etrafta dolaşmasına ihtiyacımız yoktu."

Kit başını salladı. "Bunun seni ona nasıl kızdırdığını anlayabiliyorum. Seçmelerin ne için olduğunu hatırlıyor musun? Bir oyun muydu yoksa bir film mi?"

Madison başını salladı. "Bir burs içindi."

Kit gözlerinin açılmasını zorlukla engelleyebildi. Kısmen beklenmedik bir şey olduğu için, kısmen de Madison'ın görünürdeki zenginliğine sahip bir kızın bursla bu kadar ilgileneceğini ya da burs almaya hak kazanacağını düşünmediği için. Belki de Madison'ın ailesi göründükleri kadar varlıklı değildi. "Ne bursu?"

"Orion Sahne Sanatları Okulu."

Kit Larkin'e baktı, çünkü yaşlı kadın duyulabilir bir şekilde nefesini içine çekmişti. "Şehir merkezindeki özel lise mi?"

"Şehir merkezinde çok seçkin bir tiyatro okulu," dedi Larkin. "Çok pahalı. Başvuranların yüzde beşinden daha azını kabul ediyorlar."

Madison acı bir şekilde, "Yüzde birden daha az," diye düzeltti. "Onların seçme komitesine girmek neredeyse imkânsız. O zamanlar bir açıkları varmış ve Naomi bunu duymuş. Bize söylemeliydi. En azından bana. Ama bunu bir sır olarak sakladı. Hiçbirimiz seçmelere katılamadık." Alay etti. "Sanki Naomi zaten seçilecekti de. O kadar da iyi değildi."

"Seçmelerden nasıl haberin oldu?" Kit sordu, çünkü bu bekledikleri fırsat olabilirdi.

"Sırt çantasında formu gördüm." Madison omuz silkti. "Rujuna ihtiyacım vardı, ben de eşyalarını karıştırdım."

"Onu gördüğünü biliyor muydu?"

"Evet, çünkü kızgındım. Ona bağırdığımda bana Avondale ile şansımı denediğimi söyledi. Bu onun şansıydı." Madison daha dik oturdu. "Ona tokat attım. Bununla gurur duymuyorum. Ama kızgındım."

"Bu Avondale meselesi de ne?" Larkin sordu.

Nathan o sabah Avondale seçmelerinden bahsetmişti ama Kit, Madison'ın ne diyeceğini görmek için bekledi.

"Üç yıl önce Avondale için açık bir seçme vardı. Sonbahardaydı. Naomi bunu öğrendi ve bize söyledi. Los Angeles'a gittik - ben, Naomi ve birkaç kişi daha. Hepimiz denedik ve ben geri çağırıldım. Naomi değil." Madison parmağıyla kendini işaret etti. "Ben. Naomi Denizkızı'nda Ariel rolünü aldığı için kendini çok önemli biri sanıyordu." Kaşlarını çatı. "Değildi. Zaten detone bir şekilde şarkı söylüyordu," diye homurdanarak ekledi.

Vay canına, diye düşündü Kit, artık ergen olmadığı için çok mutluydu.

"Avondale rolüne ne oldu?" Larkin sordu.

Madison'ın kaşları çatıldı. "Gösteriyi iptal ettiler ve fırsat kaçtı. Orion Okulu'na girmek çok önemli. Kendi biletinizi kendiniz yazabilirsiniz. Mezunları Hollywood'da rol alıyor ve Broadway'de şarkı söylüyor. Naomi'nin bunu kendine saklaması ..." Başını iki yana salladı. "Bencilce, daha önce de söylediğim gibi."

"Burs seçmeleri için kiminle bağlantı kurduğunu biliyor muydun?" Kit sordu.

"Hayır. Bana söylemedi." Madison derin bir nefes aldı. "İşte o zaman ona tokat attım."

Kit, Madison'a biraz sempati duyuyordu. Bu korkunç bir ihanet olurdu. Ama sadece küçük bir parçaydı, çünkü Madison'ın bunu önemli olduğu zamanlarda kimseye söylediğini sanmıyordu. "O zaman ne yaptı?"

"Ağladı. Sanki tokatlanmayı hak etmiyormuş gibi. Ona ne yaptığını herkese anlatacağımı ve adının okulda kötüye çıkacağını söyledim. Bundan emin olacağımı söyledim."

"Sonra ne oldu?"

"Gitti. Daha öğle yemeği vaktiydi ama gitti." "Peki sonra?" Kit sordu.

"O gitmişti. Kavga ettiğimiz gün Cuma'ydı ve Pazar günü ailesi tüm arkadaşlarımı arayıp onu bulmaya çalışıyordu."

"O sırada kimseye burs seçmelerinden bahsettiniz mi?"

Huysuz bir omuz silkme. "Ailesine bir rol için dışarı çıkmaktan bahsettiğini söyledim. Muhtemelen pazartesi günü kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir şekilde geri dönecekti çünkü yeteneksizin tekiydi."

Kit sessizce, "Ama geri dönmedi," dedi ve Madison'da bir empati, bir pişmanlık kıvılcımı olup olmadığına baktı.

"Hayır," dedi Madison hafifçe , sanki hiç önemi yokmuş gibi.

Belki oldu, belki de olmadı.

Eminim Sam Reeves onu .

Ve . . . Vay be. Bu da çıktı? Bu düşünce sadece sarsıcı değil, aynı zamanda yanıltıcı. Çünkü onu çözmeye çalışıyorum, tamam mı?

"Seçmeler ne zamandı?" Kit sordu.

"Sırt çantasındaki kâğıtta ertesi gün sabah ilk iş olacağı yazıyordu."

Ama Naomi Cumartesi sabahının erken saatlerinde, saatler öncesinden yola çıkmıştı.

Sonra Kit bir ayrıntıyı hatırladı. Nathan, annesinin Naomi'ye o akşam saat dokuz sularında, arkadaşıyla video oyunları oynamak ve ot içmek için gizlice dışarı çıkmadan hemen önce bağırdığını söylemişti. Naomi, annesinin ona bir daha asla geri dönmemesini söylemesinin ardından evi terk etmişti.

dışarı çıktı. Cuma akşamı saat dokuz ile Cumartesi sabahı saat iki buçuk arasında nereye gitmişti?

"Naomi o gece evinize geldi mi?" Kit sordu. Madison'ın ağzı açık kaldı. Hemen kapattı, Ama bu Kit'e bilmek istediği şeyi anlatıyordu.

"Öyle yaptı, değil mi?" Kit mırıldandı. "Ne oldu?" Madison'ın çenesi yukarı kalktı. "Yemekten sonra beni aradı,

Yine ağlıyordu. Açıklamak istediğini söyledi. Bunu telafi etmek için. Arkadaşlığımın onun için önemli olduğunu. Ben de gelmesine izin verdim ama üzgün değildi. Ben de onu dışarı attım. O noktada benim için ölmüştü."

Kit iç çekmek istedi ama yapmadı. Madison kalmasına izin verse de muhtemelen bir şey değişmeyecekti. Naomi yine de ona o seçmeleri teklif eden kişiyle gidecekti. Ama Madison, Naomi'nin muhtemelen ölmüş olduğunu bilseydi ne yapardı?

"Bayan Larkin size dedektif olduğumu söyledi. Cinayet masası dedektifi olduğumdan bahsetmedi."

Kit, Madison'ın yüzünde duyguların uçuşmasını izledi. Şok. Korku. İnkâr. Sonra ... anlayış ve ardından soğukkanlı bir kabullenme.

"Ne oldu?" Madison sordu.

"Henüz tam olarak bilmiyorum. Yaşlı bir adamdan bahsetti mi?"

"Evet. Ertesi sabah onu Orion'a götürecekti. Benim de gelmemi teklif etti."

Kit'in nabızı hızlandı. "Bu adamı tarif etti mi?"

"Hayır. İlişkilerini gizli tutmasını istediğini söyledi. Çünkü adam yaşlıydı ve başları belaya girebilirdi. Güzel bir arabası olduğunu söyledi. Seçmelere sık bir şekilde gidebileceğimizi söyledi."

"Ne tür bir araba olduğunu söyledi mi?"

"Siyah bir Mercedes. Özel bir şey değildi. Okuldaki ebeveynlerin yarısı Mercedes kullanıyor."

"Neden onunla gitmedin? İstedğin buydu, değil mi?"

"Bu sadece ona 'moral desteği vermek içindi," dedi Madison acı bir şekilde ve tırnak işareti kullandı. "Seçmelerine şık bir şekilde gideceğimizi söylediğinde anladım. Bizimkine değil. Seçmelere katılamayacaktım. Sadece bir kişilik yer vardı ve onu da çoktan aldığını söyledi. Evraklarını günler öncesinden teslim etmişti. Sırt çantasında gördüğüm sadece bir kopyaydı. İşte o zaman onu dışarı attım."

"Bu ne zaman oldu?"

"Gece yarısı civarı mı? Hatırlamıyorum. Sanırım şanslıydım. Onunla birlikte olsaydım, ben de ölmüş olurdum."

Belki de. Özellikle de katil Naomi'nin Madison'a güvendiğini biliyorsa.

"O gece ne giyiyordu?"

Madison gözlerini devirdi. "Avondale tişörtü, okula giderken giydiğinin . Seçmelere girerken giymek için bir elbise hazırlamıştı."

"Şu yaşlı adamla vakit geçirdiğinden bahsetti mi?" "Evet.

Onu pratik yapması için evine davet etmişti. Adamın ve o şarkı söylerken ona çaldı. Bir şeyler denerdi diye endişelenirdim. Bilirsin, seçmeler karşılığında. Onu onunla yatmakla suçladım. Adamın bir centilmen olduğunu, ona hiç dokunmadığını söyledi. Birlikte Avondale'in tekrarlarını izlediklerini söyledi. Gerçekten sadece ona yardım etmek istiyormuş." Kit'in gözlerine baktı ve Kit sonunda bir üzüntü kıvılcımı gördü. "Sanırım bu bir yalandı, ha? Hiç seçme olmadı mı?"

Madison Naomi'nin kaybolmasına üzülmemişti. Seçmeler hiç yapılmadığı için üzgündü. Vay canına.

"Bilmiyorum. Nerede yaşadığından bahsetti mi?"

"Hayır."

"Onu dışarı attıktan sonra nereye gittiğini biliyor musun?"

"Eve döndü, sanırım."

Kit bundan emin değildi. Polisler o zamanlar güvenlik kameralarını kontrol etmişlerdi ve bu not edilmiş olmalıydı. "Ailesi onu aramaya başladığında neden bunlardan hiç bahsetmediniz?"

Son bir omuz silkme, kayıtsız. "Dediğim gibi, Naomi benim için ölmüştü. O zaman ona yardım etmeyecektim. Beni yanlış anlamayın. Öldüğüne sevinmedim. Ama bize yalan söyledi ve karma bir sürtüktür. Bunların hiçbiri benim suçum değildi."

Tamam. "Hiç gri saçlı bir adam gördün mü? Naomi'nin etrafında takılan gözlükler?"

Madison sıkılmış gibi bir sesle ofladı. "Hayır. Ama az önce öğretmenlerimizin yarısını tarif ettiniz, yani ..."

"Bir soru daha. Bundan sonra hiç Orion Okulu için seçmelere katıldınız mı? Sonbaharda düzenli seçmeler yaptıklarında?"

Madison'ın gözleri öfkeli yarıklara dönüştü. "Evet," diye tısladı.

Kabul edilmediğini söylemesine gerek yoktu. "Zaman ayırdığın için teşekkürler Madison."

"Artık sınıfa dönebilir miyim?" Madison soğuk bir şekilde sordu.

"Alabilirsin," dedi Larkin ve ona bir not verdi. "İşte koridor kartınız."

O gittiğinde, Larkin başını ellerinin arasına aldı. "Emekli olmam gerekiyor."

"Orion'da bir bağlantın var mı?" Kit sordu.

Larkin başını kaldırdı, gözleri akmayan yaşlarla cam gibiydi. "Hayır. Orası özel ve ayrıcalıklı. Biz bir devlet okuluyuz. Yollarımız kesişmez. Yine de okul ofisinin bir randevu ayarlayabileceğinden eminim. Yıkıldım. Bilseydik Naomi'yi kurtarabilirdik." Larkin kaşlarını çatı.

"Bir dakika. Gri saç ve gözlük mü? Patronunuzun basın toplantısında bahsettiği adam gri saçlı değildi. Ve gözlük takmıyordu." Sandalyesinde aniden doğruldu ve gözleri büyüdü. "Başka bir katil mi var?"

"Söylemesi zor." Kit, Navarro'nun kendisinden vermesini istediği cevabı verdi. "Olaya başka bir daha karıştığını düşünüyoruz. O kişi şu anda şüpheli konumunda. Hâlâ tüm kurbanları tespit etmeye çalışıyoruz. Aklınıza bu tanıma uyan biri geliyor mu?"

"Madison'la aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum ama o haklı. Bu kampüsteki erkek öğretmenlerin yarısı gri gözlüklü. Yani hiçbir Mercedes kullanmıyor. Ne de olsa biz devlet okulu eğitimcileriyiz."

"Bu tanıma uyan ve şüpheli görünen birini görürseniz ya da bir şey hatırlarsanız lütfen beni arayın." Kit kadının masasına bir kartvizit bıraktı, muhtemelen pembe mesaj fişleri yığını arasında kaybolacağını biliyordu. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, hanımefendi."

Mira Mesa, Kaliforniya 19
Nisan Salı, 1530

Laura Letterman arabasını Epstein'ların evinin önündeki kaldırıma park ederken Sam, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Bana sürekli teşekkür etmene gerek yok Sam," dedi Laura, ses tonu kararlı ama aynı zamanda bir şekilde çekingendi. "Başın belada çünkü doğru olanı yapmaya çalıştın. Sana yardım edebilirim, o yüzden edeceğim."

Onu şehirde gezdirebilmek için programını yeniden düzenlemişti, ancak geçirdikleri zaman şimdiye kadar verimsiz olmuştu. Colton Driscoll'un üç ve dört numaralı eski eşleri kapıyı çaldıklarında evde değillerdi, muhtemelen işteydiler. İki numaralı eski karısı Doğu Yakası'na taşınmıştı ve

İlk karısı, boşanmalarından birkaç yıl sonra, henüz yirmili yaşlarındayken bir araba kazasında ölmüştü.

Sam bir akşam üç ve dört numaralı eski eşlerinin evlerine dönmek zorunda kalacaktı. Ama bu gece değil, çünkü Laura'yı bu şekilde kullandığı için kendini suçlu hissediyordu. Başta çok basit görünmüştü, ona kendini affettirmesi için bir şans verecekti. Laura bu fırsatın üzerine öyle bir atlamıştı ki Joel bile etkilenmişti. Ama şimdi Sam adil olup olmadığını merak ediyordu.

"Minnettarım," dedi içtenlikle. "Ama bunu her gün bekleyemem. Senin bir kariyerin ve hayatın var. Başka düzenlemeler yapacağım."

"Ya da," dedi yüzünü buruşturarak, "ve bu kelimelerin ağzımdan çıkmasından bile nefret ediyorum - işini yapması için McKittrick'e güvenebilirsiniz."

Sam, Colton Driscoll tarafından dövülen adama ait eve baktı. Düzenli çimenleri ve gemiye benzeyen tuhaf bir posta kutusu olan güzel bir evdi. Görev sırasında yaralandıktan sonra donanmadan terhis edilen David Epstein artık bir askeri müteahhit için çalışıyordu.

Epstein, Colton Driscoll tarafından incitilen pek çok kişiden sadece biriydi ama en azından hâlâ hayattaydı. Colton ve ortağı, gri saçlı, gözlüklü ve siyah Mercedesli gizemli adam sayesinde asla büyüymeyecek en az sekiz genç kadın vardı.

Sam o gün birkaç kez geri çekilmeyi düşünmüştü ama kurbanları düşünmeye devam etti. Longview Park'taki o küçük mezarı.

Nathan Beckham ve annesi, dünyaları tamamen paramparça oldu.

Onu ölüme sürüklediğini düşünen zavallı, tatlı Skyler'ailesi hakkında.

"Onlara dalgalanma diyordu," diye mırıldandı Sam. "McKittrick. Kurbanların ailelerine ve arkadaşlarına 'dalgalar' derdi. Cinayetin devam edip giden sonuçları. Ama onlar dalga değil. Onlar tsunami."

Laura içini çekti. "McKittrick'i prensip olarak sevmiyorum ama asla yanlış bir adım atmadı. Hiçbir davası teknik nedenlerden ya da kötü bir araştırmadan dolayı reddedilmedi. Odaklanmış, kendini işine adanmış ve dürüst biri. Ama önemsiyor da. Dalgaların küçük, nazik şeyler olduğunu kastettiğini sanmıyorum. Bence yayıldıklarını ve birçok insana dokunduklarını kastetti. Bence bunun nedeni kendi kaybı."

Sam dönüp kaşlarını çatarak eski sevgilisine baktı. "Ne kaybı?"

Laura'nın gözleri büyüdü. "Bilmiyor musun? Onu araştırdığını sanıyordum."

". Kapattığı davaları okudum ve bir video röportajını izledim. Neden? Neyi kaçırıyorum?"

"Oh. Şey. Doğru röportajları izlememişsiniz. Koruyucu ailede büyüdüğünü biliyor muydun?"

"Evet. McKittrick'ler tarafından evlat edinildi."

"Ondan önce üvey kız kardeşi öldürüldü. On beş yaşındaydılar."

Sam dehşet içinde bakakaldı. "Aman Tanrım."

Aptal mısın yoksa duygusuz mu? Kelimeleri hiç bu kadar yoğun bir şekilde geri istememişti.

"Evet. Duyduğuma göre, korkunçmuş. O ve üvey babası yıllarca ipuçlarını takip etmişler. Baz Constantine'le de böyle tanışmış. Kız kardeşinin davasında baş dedektifmiş. Constantine'in de bunu atlattığını sanmıyorum. Ona ve Harlan McKittrick'e ipuçları tükenene kadar yardım etti. Duyduğuma göre Kit gençliğinde neredeyse karakolda yaşıyormuş. Şimdi anlayın, McKittrick ve ben kanka değiliz, bu yüzden tüm bunlar söylenti değirmeninden geldi ve bu konunun gündeme geldiği bir röportajda, o

gitti. Ama bu yüzden polis oldu. Yine dedikodu fabrikası. Ama iz sürüyor. O bir makine. Sürekli çalışıyor. Başkalarının faili meçhul davalarına bakıyor. Onları da kapatıyor."

"Ona hayranlık duyuyorsun."

"İstiyorum, her ne kadar kendimi kirli hissettirse de. Kaba da değil. Mahkemede yani. Pek çok polis savunma avukatlarına karşı kindar ve ağzı bozuk davranır, tutukladıkları suçluları serbest bıraktığımız için bizi suçlarlar ama McKittrick'in bunu yaptığını hiç duymadım. Ama o yumuşak değildir. Bu cinayetlerle bir ilginiz olduğunu düşünürse sizi kuduz bir köpek gibi yere serer. Joel da bunu biliyor. Bu yüzden kendini savunmasız bırakmanı istemedi."

"Dün gece ona korkunç bir şey söyledim," diye mırıldandı Sam.

"İnsanlara kötü şeyler söylemezsin Sam. Hak ettiklerinde bile."

Benim gibi, söylenmemiştii. Sam onu Joel ile yatakta bulduğunda ona hiç bağırmamış ya da küfretmemiştii. Sadece arkasını dönüp gitmişti.

"Onu duygusuz olmakla suçladım."

Laura yüzünü buruşturdu. "Eminim daha kötülerini de duymuştur."

Ama benden değil. Suçluluk duygusu boğazına düğümlendi ve sertçe yutkunmasına neden oldu.

"Bunu daha sonra düzeltmem gerekecek. Gidip Epstein'larla konuşalım." Çünkü McKittrick'in ne kadar iyi bir insan olduğuna bakılmaksızın hayatı hâlâ tehlikedeydi.

"Tamam," dedi Laura sessizce.

Epstein'ların ön kapısına doğru sessizce yürüdüler, Sam hızla atan kalbini kontrol etmeye çalışıyordu. McKittrick'ten daha sonra özür dileyecekti. Yapabileceği tek şey buydu. Şimdi konsantre olmalıydı.

Ne söylemeyi planladığını, Colton Driscoll'a olan ilgisini nasıl açıklayacağını prova etmişti ama kapı açıldığında sözleri güneşteki sis gibi kayboldu. Genç bir kız orada duruyordu, yüzü o kadar solgundu ki Sam bayılacağından korktu.

"Sen iyi misin?" Sam sordu.

Kız sesli bir şekilde yutkundu. "Evet. Ben iyiyim. Sen kimsin?"

"Benim adım Sam Reeves. Colton Driscoll'u araştırıyorum. Babanla konuşmayı umuyordum."

"O burada değil. Hâlâ işte." Daha da solgunlaştı. "Bunu sana söylememem gerekiyordu."

Sam onu rahatlatmak umuduyla gülümsedi. Kapıyı o kadar sert tuttu ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Sorun yok. Buraya sadece soru sormaya geldim. Annenden ne haber? Evde mi?"

Kız tereddüt etti. "Evet. Anne!" diye seslendi omzunun üzerinden. "Daha fazla polis."

Sam aceleyle, "Ben polis değilim," dedi. "Sadece bir psikoloğum."

Kız gözlerini kırıştırdı. "Polis değil misin?"

Ve rahatladı. Gözle görülür bir şekilde. Laura da fark etmişti, yüz ifadesi temkinli bir merakla değişmişti.

"Polis değil," diye doğruladı

Sam. "Peki ya o?"

"Ben bir savunma avukatıyım," dedi Laura. Kıza bir kart verdi.

"Huh." Kız başını kaldırıp baktı. "Yine de bir karta her şeyi yazdırabilirsiniz."

Laura'nın dudakları seğirdi. "Yapabilirsin, ama ben yapmadım. Beni Google'da arayabilirsin."

"Maureen?" Yaşlı bir kadın kucağında yürümeye başlayan bir çocukla kapıya geldi. Gemma Epstein, David'in karısı. Sam ve Laura'yı görünce gözlerini kırıştırdı. "Siz McKittrick değilsiniz."

McKittrick'in çoktan buraya gelmiş olması sürpriz değildi. Sam saygıyla, "Hayır, hanımefendi," dedi.

Maureen, "Adam Reeves adında bir psikiyatrist ve kadın da Letterman adında bir avukat," diye ekledi.

Sam, genç kızın küçüldüğünü söylediğinde yüzünde beliren aşağılayıcı ifade karşısında irkilmemek için kendini zor tuttu. "Bayan Epstein, Colton Driscoll hakkındaki bazı soruları yanıtlamak için birkaç dakikanız var mı?"

Gemma'nın gözleri kısıldı. "Neden?"

Çünkü seri katilleri araştırıyorum. Söylemeyi planladığı şey buydu. Ama söylemedi. "Değer verdiğim insanlara zarar verdi."

Bu doğruydı. Skyler'ı Colton öldürmemişti ama ortağı öldürmüştü.

Sam Jaelyn Watts, Cecilia Sheppard ya da Naomi Beckham ile hiç tanışmamıştı. Ama yine de onları önemsiyordu.

Gemma telefonuna bakan kızına bir göz attı.

Maureen annesine ekranı göstererek, "O gerçekten bir avukat," dedi. "Tamamen yasal."

"O zaman sanırım sorun yok." Gemma kapıyı açtı. "Lütfen içeri gelin." Onları oturma odasına götürdü. "Dağınlık için kusura bakmayın. Yeni yürümeye başlayan çocuklar."

Sam koltukta Laura'nın yanına oturdu ve Gemma çocuğu Maureen'e uzattı. "Onu mutfağa götür lütfen."

"Hayır, anne," dedi Maureen. Bebeği aldı ve sandalyelerden birine oturdu. "Seni onlarla yalnız bırakmayacağım."

Annesi kızgın bir şekilde içini çekti. "Onun yasal olduğunu söylemiştin."

"Öyle, ama ben yine de gitmiyorum."

Gemma oturdu ve başını salladı. "O zaman elimizi çabuk tutalım. Yakında biberona ihtiyacı olacak. Sen ne yapıyorsun?"

Driscoll hakkında ne bilmek istiyorsun ve neden? Önemsemiğiniz kimleri incitti?"

"Bu hafta sonu öldürülen genç kadını duydun mu?" Sam sordu.

Epstein'ların ikisi de temkinli bir şekilde başını salladı. "Ve?" Maureen biraz fazla kavgacı bir tavırla sordu. Yine beti benzi atmıştı. "Driscoll değildi. O öldü."

Laura, "Polis onun bir ortağı olduğunu düşünüyor," dedi. "Ya da bir suç ortağı."

Maureen'in ağzı açık kaldı ve hasta görünüyordu. Annesi, Maureen onu düşürmeden önce bebeği kapmak için hamle yaptı. "Mo? Neyin var?"

Maureen gözlerini kapadı ve elleriyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Aman Tanrım."

Sam koltuktan kayarak onun yanında bir dizinin üzerine çöktü. "Başını dizlerinin arasına al Maureen," dedi yatıştırıcı bir sesle ve bir elini sırtına koyarak onu öne doğru itti. "Benimle birlikte nefes al. Al ve ver."

Müşterileri bunaldığında seanslarda bunu birkaç kez yapmak zorunda kalmıştı. Gemma'ya sorgulayan bir bakış attı ama Gemma dehşet içinde kızına bakıyor, bebeği öyle sıkı tutuyordu ki çocuk kıpırdanıyordu.

Laura imdadına yetişti, çocuğu aldı ve kanepeye dönmeden önce onu bir oyun parkına yerleştirdi. "Ne yapabilirim?" diye sordu çaresizce.

Sam en sakın ses tonunu kullanarak, "Bu iyiydi," dedi. "Maureen iyi olacak. Sadece nefes almaya ihtiyacı var."

"Benim hatam," diye fısıldadı Maureen. "Hepsi benim hatam."

"Sadece nefes al," dedi Sam, kız gözyaşları içindeki yüzünü kaldıranı kadar bekledi.

"Öldüğü için her şeyin bittiğini sanmıştım."

Laura, Maureen'in oturduğu sandalyenin koluna bir kutu mendil koydu ve Sam ona minnettar bir gülümseme verdi

Genç kıza dönmeden önce.

"Maureen," diye mırıldandı. "Eğer bir şey biliyorsan, birine söylemen gerekir."

"McKittrick beni tutuklayacak," diye fısıldadı. Annesinin nefesi kesildi. "Ne?"

Sam'in akli kızın ne bildiğini merak etmekteydi. "Bize anlat ve birlikte çözelim, tamam mı?"

Başını salladı, gözlerinde yeni yaşlar birikiyordu. "Özür dilerim anne."

Gemma Maureen'in sandalyesinin koluna oturmak için hareket etti, kolu kızının omuzlarına koruyucu bir şekilde dolandı. "Bekle, Mo. Sana bir avukat bulana kadar beklemelisin."

"Ben bir avukatım," dedi Laura. "Eğer bir avukata ihtiyacı olursa, onun adına hareket ederim."

Gemma Laura'yı bir aşağı bir yukarı süzdü, şüphesiz pahalı takım elbisesini ve tasarım ayakkabılarını fark etmişti. "Sana paramız yetmiyor. Driscoll onu dövdükten sonra kocam işsiz kaldı. Geçimimizi zar zor sağlıyoruz."

"Karşılıksız," dedi Laura sessizce. "Sam benim arkadaşım ve ona yardım etmek istiyorum. Eğer kızınız ona yardımcı olabilecek bir şey biliyorsa, ona yardım ederim."

Sam'in boğazı duygusallıkla düğümlendi. "Teşekkür ederim."

Laura'nın gülümsemesi hüzünlüydü. "Bu sabah söylediğin gibi, sana borçluyum. Bize ne yaptığını anlat Maureen. Ve ne bildiğini."

Maureen onunla Laura'nın arasına baktı, sonra annesi başıyla onayladı.

"Haftalardır canını sıkan bir şey var tatlım. Bunun sadece babama olanlardan kaynaklandığını sanıyordum. Onlara anlat ve bunu atlatalım."

"Ona çok kızmıştım. Driscoll. Babamı incitti. Babam iyi bir insandır ve o adam ... ona zarar verdi. Ben istedim ki

Hapse girmesi gerekiyordu ama şartlı tahliye verdiler ve psikiyatriste gönderdiler."

Sam buna tepki vermemeyi başardı. Colton'ın bileğine inen tokat onu da dehşete düşürmüştü. Bu kızın ne kadar öfkelenmiş olabileceğini ancak hayal edebiliyordu.

"Ne yaptın?" diye sordu nazikçe.

"Onu bir şey yaparken yakalamak istedim. Polislerin onu gerçekten hapse atacağı bir şey." Elindeki kağıt mendillere baktı. "Bu yüzden evine kameralar yerleştirdim."

Gemma'nın bir kez daha nefesi kesildi. "Maureen!"

Kameralar. Colton'ın evinde. Sam nefes almayı unutmamalıydı. Bu çok büyük bir şey olabilirdi. "Ne gördün tatlım?"

"Siyahlar içinde bir adam. Bir maske takıyordu. Başın üzerinden geçen ve sadece gözler için boşluk bırakanlardan biriydi, bu yüzden yüzünü göremedim."

"Bir kar maskesi," diye ekledi Laura.

Maureen omuz silkti. "Sanırım. Driscoll'un oturma odasına dört kamera yerleştirdim. Biri garaj kapısının olduğu duvarı, diğeri de mutfakı gösteriyordu. Diğer ikisi de diğer iki duvardaydı, böylece oturma odasında olup biten her şeyi görebildim. Adam Driscoll'u evine sürükledi ve ona kasasını göstermeye zorladı."

Ortağı. Elbette hâlâ yüzünü teşhis edemiyorlardı ama bu onun sahip olduğundan daha fazlaydı. McKittrick'in sahip olduğundan da fazla, çünkü Maureen ona bundan bahsetmemişti.

"Driscoll'a ne dedi?" Sam sordu.

"Bilmiyorum. Sesi olmayan eski bir güvenlik sistemiydi. Okuldaki bir çocuktan almıştım. Adam Driscoll'un kafasına silah doğrulttu ve Driscoll kasayı açtı."

Sam Colton'ın bir kasası olduğunu duymamıştı. Ama McKittrick de onunla pek bir şey paylaşmış sayılmazdı. "Kasada ne vardı?"

"Tam olarak emin değilim. Harici sabit disklere benziyorlardı. Belki on tane? Bir terabayt falan tutan bloklar. Sonra adam Driscoll'u mutfadı geçip evin arka tarafına götürdü. Sanırım yatak odasına, çünkü birkaç dakika sonra geri geldiklerinde Driscoll kıyafetlerini değiştirmişti. Tamamen siyah giyinmişti ama ceket ve pantolon giymişti."

"Bu çok tuhaf," dedi Sam. "O zaman ne olacak?"

"Silahı Driscoll'un kafasına tutmaya devam etti ve ona bazı haplar irdi. Sonra uyuyana kadar bekledi. Driscoll'un tüm DVD'lerini temizledi, DVD oynatıcısını ve dizüstü bilgisayarını aldı ve hepsini bir kutuya koydu. Garaja götürdü. Kasasını da almış. Srglenmemişti. Sanırım bu onu şaşırttı çünkü kasayı çekiştirdi, sonra kasa ona doğru gelince tökezleyerek geri çekildi. Kasayı garaja götürdü, sonra mutfak çekmecelerini boşalttı. Yatak odasına bir çanta götürdü ve dışarı çıktığında çanta yoktu." Yüzünü buruşturdu. "Yatak odasına kamera koymadım, o yüzden çantayla ne yaptığını bilmiyorum. zgnm."

"Sorun değil," dedi Sam, hâlâ onun önünde tek dizinin üzerinde durarak. Kımıldamaktan korkuyordu, kızın konuşmayı kesmesinden korkuyordu. "Sonra ne oldu?"

"O, um ..." Bir nefes verdi. "Bir ipi vardı. Aslında iki ip. Birini ilmiğe bağladı ve garajdan bir merdiven getirdi. n kapının yanına koydu ve tırmandı. Aı ne yaptığını göstermek için doğru değildi ama ilmik bir dakikalığına aşağı indi ve sonra yukarı çekip görüntüden çıkardı. Sonra ikinci halatla bir çeşit askı yaptı. Driscoll'u yukarı çekmek için kullandı. Driscoll'un yüzünü artık göremiyordum ama bacakları ..." Gözlerini kapattı. "Sarkıyorlardı. Sallanıyorlardı."

Driscoll'un katili onu ilmeğe geçirmek için ikinci ipi kullanmıştı çünkü Driscoll o sırada kendi başına tırmanamayacak kadar sakinleşmişti. McKittrick ve Constantine, Sam'in RAV4'ünde konuştukları gece uyku haplarını sormuşlardı. Nedeni buydu.

"Ah, bebeğim," diye nefes aldı Gemma, kızını daha yakına çekerek.

En azından Maureen ölürken Driscoll'un yüzünü görmemişti. Küçük bir teselli.

"Sonra ne olacak Maureen?" Laura sordu. "Sadece bitir."

"İkinci ipi aldı ve sonra Driscoll'un ayakkabılarını değiştirdi. Sonra ikinci ipi ve merdiveni garaja götürdü. Geri geldi ve sanırım son bir temizlik yaptı." Maureen ürperdi. "İşte o zaman kameralarımı buldu."

Annesi nefes almakla inlemek arasında bir ses çıkardı. "Mo."

Maureen o kadar solgundu ki Sam neredeyse başını tekrar dizlerinin arasına koyması için onu zorlayacaktı ama genç kız omuzlarını dikleştirdi. "İlk kamerayı rafta sakladığım kitapların arasından çıkardı ve doğrudan kameraya baktı. Sonra diğerlerini buldu ve tüm videolar sona erdi. Adamın Driscoll'un incittiği başka biri olabileceğini düşündüm." Gözlerini kaçırıp, utanmıştı. "Öldüğüne sevinmişim. Sonra bütün o kızları öldürdüğünü öğrendim ve adamın onların ebeveynlerinden biri olabileceğini düşündüm. Ama dedektifler geldiğinde söylemeye korktum. Özür dilerim."

"Ah, tatlım," diye mırıldandı Sam. "Herkes korkar."

"Hapse , değil mi?" Maureen yine ağlıyordu.

"Evine zorla girdim."

Laura kararlı bir şekilde, "Hapse girmeyeceksin," dedi. "Olabilecek en kötü şey kamu hizmeti ve onu da

feragat etti. Dedektife bunu söylersen kahraman olursun."

"Ama ya adam Maureen'in kamerası olduğunu öğrenirse?" Gemma fısıldadı. "Kızım tehlikede olacak." Laura basitçe, "Güvenli ev," dedi.

"Saklanmak zorunda mıyız?" Maureen ağladı. "Özür dilerim anne. Çok özür dilerim."

"Kameraların izini bu eve kadar sürebilir mi?" Sam ses tonunu mantıklı tutmaya çalışarak sordu.

Maureen sefilce omuz silkti. "Bilmiyorum. Bir proxy sunucusu kullandım, yani muhtemelen hayır, ama Wi-Fi ağıma bağladım, bu yüzden bilmiyorum."

"Pekala," dedi Laura. "Yapacağın ilk şey McKittrick'e söylemek olacak. Seni yalnız bırakmayacağım. Eğer senin yararına olmayan bir şey yapacak gibi görünürse, onu durdururum."

Maureen çenesini kaldırdı. "Söz mü?"

Laura gülümsedi. "Söz veriyorum."

"O zaman tamam. Babamı bekleyelim mi?"

"Sanırım öyle." Bebek ağlamaya başlayınca Gemma irkildi. "Onu beslemem gerek."

"Burada bekleyeceğiz," dedi Laura, annesi aceleyle mutfağa gidince Maureen'e dönerek. "McKittrick'le yaptığın görüşmeyi senin güvenliğin için kaydedeceğim. Ama gördüklerinin üzerinden tekrar geçelim. Hiçbir şeyi kaçırmanı istemiyorum."

Maureen kaşlarını çattı. "Daha kolay olacaksa video bende." Sam'in gözleri büyüdü. "Ne?"

"Kameralar," dedi Maureen yavaşça, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Video bende."

Sam ayağa kalktı. "McKittrick'i arayacağım."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SDPD, San Diego, Kaliforniya
19 Nisan Salı, 16:00

Howard Cook toplantı odasındaki masada Kit'in karşısına oturdu ve ona aşağıdaki şarküteriden aldığı sandviçi uzattı. sokakta. "İki katı satış yapmışlar."

Connor Robinson gözlerini devirdi. "Yapmadılar."

Howard ortağına sinirli bir bakış fırlattı. "Sus, Connor. Herkes onun öğle yemeği için durmadığını biliyor."

Kit konuşmamıştı ama meslektaşlarının bu konuda konuşması onu biraz rahatsız etmişti. Polisler en kötü dedikoduculardı. "Teşekkür ederim. Bir granola bar almıştım ama o biraz önceydi." Fişi zımbalanmış olduğu poşetten çıkardı. "Sana geri ödeyeceğim."

Howard omuz silkti. "İyi. Sizi bilmem ama benim günüm çoğunlukla verimsiz geçti. Yirmi yıl öncesine kadar olan kaçak listelerini inceledim ve on dört ile on sekiz yaş arasındaki minyon sarışınları ayırdım, ancak tek bir raporda bile drama kulübünden bahsedilmiyordu. Bir yıl ileriye gittim ve Ricki Emerson'ın raporunda drama kulübünden bahsedildiğini gördüm ama biz onu zaten biliyorduk."

"Ricki Emerson'ın cesedi sekiz yıl önce bulunmuştu, değil mi?" Connor sordu.

Kit başını salladı. "Evet, ama ondan iki yıl önce kaybolmuştu. Baz ve ben aileyle tekrar görüştük, ama kimse

o zamanlar seçmeler hakkında hiçbir Şey bilmiyordu. Naomi Beckham gibi o da bunu gizli tutmuş olabilir."

Onlara Naomi'nin kardeşiyle yaptığı ziyareti ve lise m¼d¼r¼yle yaptığı g¼r¼Őmeyi anlattı.

Kız s¼zlerini bitirdiğinde Connor başını sallıyordu. "Genç kızlar tam bir s¼rt¼k. Lisenin bu y¼n¼n¼ hiç ¼zlemiyorum."

"Sanırım s¼rt¼kleri hatırlıyoruz," dedi Howard sessizce. "Okulda bir s¼r¼ sessiz, hoş kız vardı. Ama kaltaklar en g¼r¼lt¼c¼ olanlardı. Ve en pop¼ler olanlar."

"Pop¼lerdim," dedi Connor ve Şaşırtıcı bir Şekilde ¼v¼n¼yormuŐ gibi gelmedi. Sadece bir gerçeği ifade ediyordu. "Mezunlar g¼n¼ kralıydım hatta. Dansta kraliçenin sırtıma bir ŐiŐ saplamadığından emin olmak için s¼rekli sırtımı kontrol ederdim. Çok acımasızdı."

Kit lisedeyken pop¼ler kalabalıktan nefret ederdi. Elbette Wren'in katilini bulmaya odaklanmış ve hiçbir okul etkinliğine katılmamıŐtı. Harlan ve Betsy de onu hiç zorlamamıŐlardı. Onları sevmesinin bir nedeni daha.

"Madison da b¼yleydi," dedi. "ok kibirliydi. EĞer balo kraliçesi olmasaydı çok ŐaŐırırdım. Ama bize ¼nemli bir Şey verdi. Orion Okulu."

Connor sessizce ıslık çaldı. "Orayı duymuştum. Çok l¼ks bir yer. Kız arkadaşlarımdan biri oraya gitmişti."

Kit ona g¼zlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi? Onunla nasıl tanıŐtın?"

"Biz lisedeyken bizim mahallede oturuyordu. Ailemle gittiğim golf kul¼b¼nde tanışmıştık. Futbol takımının kaptanıydım ve o da kaslardan hoşlanıyordu." Omuz silkti. "ŐıĐ biriydi. Ama ben de ¼yleydim, bu y¼zden iki ay kadar iyi anlaştık. Sonra mezun olduk. Ben UCSD'ye gittim, o da Juilliard'a gitti. Artık Broadway'de. Yine de onu zaman zaman g¼r¼yorum."

Evde ailesini ziyaret ediyor." Sırıttı. "Hâlâ kaslardan hoşlanıyor."

Kit neredeyse gülecekti ama onu cesaretlendirmemek için yutkundu. İmkânsız biriydi. Ama belki de yararlıydı. "Sence Orion hakkında içeriden bir bilgisi var mıdır? Çünkü Müdür Larkin'i görmeye giderken onları aradım ve müdürle konuşmak istedim. Resepsiyonu geçemedim. Müdürün beni yarın ya da 'boş bir anlarında' tekrar araması gerekiyor. Şahsen gidip rozetimi göstermem gerekecek. Personel hakkında biraz bilgi alabilirsek harika olur, çünkü beni aramadan önce avukatları çağırabilmek için bugün beni ertelediklerinden eminim."

"İşimiz bittiğinde onu arayacağım. Şu anda bir gösteride, o yüzden yarına kadar onunla konuşamayabilirim."

Kit içtenlikle, "Teşekkür Connor," dedi.

Connor memnun görünüyordu. "Rica ederim. Sence gri saçlı adam gerçekten Orion Okulu'nda mı çalışıyordu?"

Kit istasyona dönüş yolculuğunun büyük bölümünü bu soruyu düşünerek geçirmişti. "Bilmiyorum. Bu kesinlikle mümkün."

"Arkadaşıma burslar hakkında sorular soracağım," dedi Connor. "Kim almış, kim vermiş ve karar süreci nasıl olmuş. Bize burs alan birinin adını verebilirse, Orion'un kutsal salonlarına gitmeden önce sorular sorabiliriz. Orion'un bir balık avına pek sıcak bakacağını sanmıyorum ama ne soracağınızı önceden bilerseniz daha iyi olur."

Kit de aynı şeyi düşünüyordu. "Mükemmel." Bunu dosyasına not etti. "Başka ne var?"

"Skyler Carville'in arabasını buldum," dedi Howard. "Şehirdeki bir otoparka çekilmişti. Cadde üzerinde sarı bir kaldırıma park etmişti."

Bu sarı bordürler vardı ticari
yüklemebölgeler. Gündüzleri park etmek yasaktı
ama geceleri serbestti. "Sadece bir şeyler içmek için
buluşacaktık," diye mırıldandı.

"Eminim gün doğmadan önce döneceğini düşünmüştür.
Arabası nerede şimdi?"

"CSU'nun almasını sağladım," dedi Howard. "İnceliyorlar.
Bir şey bulacaklarından şüpheliyim ama şaşırabiliriz. Jaelyn'in
okuluna yaptığım ziyaretten bir şey çıkmadı. Kimse ne
seçmelerden haberdardı ne de fakültedeki erkek
öğretmenlerin yarısını saymazsanız gri saçlı, gözlüklü bir
adam görmüşlerdi."

"Müdür Larkin de öyle dedi," dedi Kit.

"Cecilia'nın okulundaki erkek öğretmenlerin yaklaşık
dörtte biri," diye ekledi Connor. "Ama kimse kimsenin
çekmedi. Kır saçlı adamların hiçbirisi ürkütücü ya da etrafta
dolaşan tipler değildi. Kimse gizli ya da başka türlü bir
seçmeden haberdar değildi. Cecilia bir önceki yıl lakros
oynamıştı ama aynı zamanda tiyatro kulübündeydi. Birinci
sınıfta Oklahoma'da rol almıştı."

"Naomi'nin Küçük Denizkızı'nda başrolü oynaması gibi,"
dedi Kit.

"Oh!" Howard heyecanlı görünüyordu. "Jaelyn Golde'yi oynadı
Birinci Fiddler."

Kit onun heyecanını paylaştı. "Belki de kurbanları böyle
bulmuştur. Onları sahnede gördü. Oyunlarına kimlerin
katıldığını araştırmamız gerekecek."

Connor bir elini kaldırdı. "Sen o yöne gitmeden önce,
bende daha fazlası var. Cecilia'nın lakros koçuyla da
konuştum. Atletizm bursu almasını düşünüyorlarmış ama yaz
boyunca sakatlanmış. ACL. Kötü bir sakatlıktı."

Kit yüzünü buruşturdu. "Bu, atletizm bursu hayallerini
suya düşürebilirdi."

Connor başını salladı. "Koçu onun yıkılmadığını söyledi. Atletizm bursu için baskı yapanlar ailesiymiş. Cecilia oyunculuk okuluna gitmek istiyordu."

Kit'in nefesi kesildi. "Koç Orion Okulu'ndan bahsetti mi?"

"Hayır, ama Cecilia'nın ACL'sine bir hediye olarak baktığını söyledi."

"Ailesi bunu biliyor muydu?" Howard sordu.

"Koçu öyle düşünmüyordu. Cecilia'nın ailesiyle birlikte konuşmayı teklif ama Cecilia'nın ortadan kaybolduğunu ve koçunun aileyi daha fazla incitmek istemediğini söyledi."

Kit düşünceli bir ifadeyle, "Yani Naomi gibi oyunculuk bursu onu da cezbetmiş olabilir," dedi. "Jaelyn'in okulu Orion Okulu hakkında bir şey söyledi mi?"

Howard başını salladı. "Belki de ailesini bir kez daha ziyaret etmeliyiz. Onlardan birine oyunculuk bursundan bahsedip bahsetmediğini sorun."

Connor, "Farklı bir yem kullanmış olabilir," dedi.

"Oldukça mümkün," diye onayladı Kit. "Howard, lütfen Watts'larla tekrar temasa geç ve onlara sor. Ama onlara karşı nazik ol. Jaelyn'in cesedini morgda teşhis ettiklerinde dağıldılar. Sonra da Tamsin Kavanaugh sırf bir hikâye bulabilmek için bir avmış gibi üzerlerine çullandı."

Howard yüzünü buruşturdu. "Bunu hak etmediler."

Kit içini çekti. "Hayır, ." Connor'a döndü. "Daryl Chesney'i buldun mu? Metal dedektörlü çocuğu?"

"Evet ve hayır." Connor telefonunu çıkardı ve bir fotoğraf gösterdi. "Konuştuğun çocuk bu mu?"

Kit fotoğrafı inceledi. "Bu o, ama bu resimde biraz daha genç ve düzgün. Onu gördüğümde saçları daha uzundu ve gözleri daha sinsiydi. Fotoğraftaki çocuk

mutlu görünüyordu, ama Pazar günü daha fırsatçı görünüyordu, sanırım. Hikayesini gazeteye satmaya çalışacağını düşündüm. Kavanaugh'un onunla çoktan röportaj yapmamış olmasına şaşırdım. Ne söyledi?"

"Onunla konuşmadım. Bana verdiğiniz adrese gittim ama Daryl Chesney kayıp."

Kit ona bön bön baktı. "Bunu sen söylemeliydin," diye tersledi.

Connor gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Listeni sırayla gözden geçiriyordun. Her şeyi sırayla yapmayı seviyorsun. Ben de bunu yapacağımızı düşündüm."

Kit kendini kötü hissetti. "Özür dilerim. Kafanı koparmamalıydım. Ne demek kayıp? Ne zamandan beri ve nereden?"

"Pazar gecesi eve gelmedi. Annesi çok endişelendi ve dün akşam kayıp ihbarında bulundu. Yirmi dört saat beklemesi gerektiğini düşünüyordu."

"Yani, Daryl Chesney bizi çok uygun bir şekilde bir cesede götürüyor ve sonra ortadan kayboluyor öyle mi?" Bu hiç hoşuna gitmemişti. "Sık sık ortadan kaybolur mu?"

"Annesine göre öyle değil. Ama aynı zamanda köşede takılan bazı çocuklarla takıldığını da söyledi. Onlarla da konuştum, biraz para kazanmakla övündüğünü ama nereden kazandığını söylemediğini iddia ettiler. Onlarla paylaşmak zorunda kalmak istememiş."

Kit şakaklarını ovuşturdu. "Kahretsin."

"Muhtemelen ölmüştür," diye mırıldandı Howard.

Connor başını salladı. "Yani, umarım yanılıyoruzdur, ama yanıldığımızı sanmıyorum."

Howard, "Onunla kimin temasa geçtiğini görmek için kayıtlarını kontrol edelim," dedi.

Connor, "Kullandığın kadar öde ucuz cep telefonu," dedi. "Sordum. Arkadaşları telefonları hakkında ketum davrandılar. Hiçbirinin güzel telefonu olmadığını, hepsinin Walmart'tan aldıkları ucuz telefonları kullandıklarını söylediler. Kimsenin bir tarifeye gücü yetmiyordu. Sanırım uyuşturucu satıyorlardı ve yakıcı kullanıyorlardı. Caddenin karşısındaki marketin güvenlik kamerası görüntülerini aldım ve çamur sıçramış siyah bir Mercedes'in Pazar sabahı çocuklarla konuşmak için yavaşladığını gördüm. Daryl da onlarla birlikteydi."

Kit'in gülümsemesi o kadar büyüktü ki yanakları acıdı. "Bingo. Tabaklar?"

Connor yüzünü buruşturdu. "Çamura bulanmış. Numaraları göremedim."

Gülümsemesi azaldı ama yok olmadı. "Ama hâlâ bir Mercedes kullandığını biliyoruz."

Connor başıyla onayladı. "Ve cesur bir AF olduğunu. Plakalarını saklamak için düşük riskli bir yoldu. Eğer bir polis tarafından durdurulursa, plakalarını yıkayacağına söz verirdi ve kimsenin ruhu duymazdı."

"İşler yoluna giriyor," dedi memnuniyetle. "Hala Küçük İtalya'daki barları dolaşp bir şeyler bulmamız gerekiyor. Skyler Carville'in götürüldüğü yer," dedi Howard, kâğıt parçalarını ona ve Connor'a uzatarak. "Bu, arabasının çekildiği yerin civarındaki barların listesi. Mekânları beşer bardan oluşan üç gruba ayırdım. Hepimiz bir grup alabiliriz ve Skyler'ı hatırlayan bir yer bulursak mesaj atabiliriz."

"İyi iş," dedi Kit ona. "İlk beşi ben alırım-" Cep telefonunun zil sesiyle kesildi ve kalbi çarpmaya başlamadan önce kekeledi.

Sam Reeves arıyordu.

"McKittrick," diye cevap verdi, hoparlörü açmadan.

"Dedektif. Size vermem gereken bazı bilgiler var. bakın."

Ona bir daha hiçbir şey söylemeyeceğini söylemişti. Neyin değiştiğini merak etti. "Ne oldu?" diye sordu, Howard ve Connor'ın onu izlediğinin farkındaydı.

"Maureen Epstein'la konuşuyordum."

Kit'in karnından öfke fışkırdı. "Ne?"

"Benimle konuştu. Elinde video var. Colton'ın." İç çekti. "Öldürülürken."

Kit birkaç saniye suskunluğa gömüldü. "Maureen Epstein'ın elinde Colton Driscoll cinayetinin videosu olduğunu mu söylediniz?"

İki adam da ağız açık bir şekilde ona baktı.

"Yaptım," diye onayladı Sam. "O korkuyor, Dedektif. Ve yasal temsilcisi var. Laura Letterman benimle birlikte."

"Anlıyorum." Gerçi hiç görmemişti. Maureen Epstein, Driscoll'un cinayet videosunu nasıl elde etti? Ve Letterman neden onunla birlikteydi? Belki de yeniden bir araya geliyorlardı, gerçi Kit Sam'e kendisini aldatan kadına geri daha fazla itibar etmişti. Ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan Maureen'in onunla konuşmuş olmasıydı. Belki de gerçekten mucizevi bir sesi vardı. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım." Telefonu kapattı.

"Maureen Epstein'ın elinde Driscoll cinayetinin videosu mu var?" Connor sordu, hâlâ onun hissettiği kadar şaşkın görünüyordu.

"Sanırım öyle. Siz Skyler için barları dolaşmaya başlayın. Epstein'larla işim bittiğinde ben de beş barı kontrol edeceğim." Dr. Scott'la randevusuna saatler vardı. "Ama önce Navarro'ya söyleyeceğim. İrtibatta olacağım."

Kâğıtlarını toplayarak hızla odadan çıktı.

Howard, "Kit," diye seslenince durakladı ve omzunun üzerinden baktı. "Sandviçin."

Minnettar bir gülümsemeyle onu kaptı ve neredeyse koşarak Navarro'nun ofisine gitti.

Kit, Epstein'ların mutfak masasında, Navarro'nun yanında, Driscoll'un öldürölüşünü gözlerini kocaman açarak izledi. Maureen'in videosunu -ekranda aynı anda dört görüntü, her kameradan bir görüntü- kendi gözleriyle izleyene kadar Sam'e tam olarak inanmamıştı.

Ekran karardığında Kit, Maureen'in gözleri şişmiş ve kızarmış bir halde büzüştüğü masaya baktı. Anne ve babası bir şeref kıtası gibi iki yanında duruyordu.

Sam Reeves ve avukatı onun yanında oturuyordu. Letterman onlara kızı kendisinin temsil ettiğini söylemişti.

İzinsiz girmekten. Sanki bu önemsiz suç, kızın yakaladıklarıyla kıyaslandığında radarda bile kayıtlı değilmiş gibi. Yasadışı kayıt daha büyük bir olaydı ama yine de elde ettiklerinin yanına bile yaklaşamazdı.

Navarro'ya baktı, o da başını şöyle der gibi eğdi
Devam et.

"Şu büyük meseleyi halledelim. Maureen, yaptığın şeyin yanlış olduğunu biliyorsun, değil mi? Haneye tecavüz ve yasadışı kayıt ciddidir."

Maureen yutkundu. "Evet," diye fısıldadı.

Laura Letterman ağzını açmaya başladı ama Kit elini kaldırarak onu durdurdu. "Lütfen, Bayan Letterman. Siz söze girmeden önce bitirmeme izin verin. Maureen, bunu yazmak zorundayım ama iyi bir avukatın var ve savcının tüm gerçekleri öğrenmesini sağlayacağım. Her şey yoluna girecek."

"Bu ne anlama geliyor?" David eliyle kızının omzunu kavrayarak sertçe sordu.

"Yani," dedi Kit elinden geldiğince nazik bir şekilde, "en kötü ihtimalle sicilinde bir kabahat olacak, ama o bir çocuk ve bunu mühürletebiliriz. En iyi ihtimalle, suçlamalar

bu davaya yaptığı katkıdan dolayı düşürülmesini talep ediyorum. Bayan Letterman'la birlikte çalışarak bu olayın Maureen'in hayatı üzerinde uzun vadeli zararlı etkiler yaratmasını engelleyebileceğimizi düşünüyorum."

Kit, Sam Reeves'in omuzlarının birkaç santim düştüğünü gördü. Onun ne yapacağından endişe ediyordu. Onun dikkatini fark etti ve hafifçe başını salladı. Teşekkür ederim, diye mırıldandı.

Maureen'in anne ve babası da rahatladı, David'in Maureen'in omzundaki tutuşu gevşeyerek hafifçe sıkıldı.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı Gemma.

Letterman hızlı bir şekilde, "Suçlamaların tamamen düşürülmesi için bastıracağız," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm Bayan Letterman. Hangi savcıyı çizerseniz çizin, bu size kalmış. Ama Maureen için iyi şeyler söyleyeceğim." Kit kaşlarını kaldırdı ve hâlâ solgun olan gence hitap ederken ses tonunu yumuşak tuttu. "Sana ilk üç kez sorduğumda söyleseydin daha da iyi bir söz verirdim ama neden korktuğunu anlıyorum."

Maureen çekingen bir şekilde başını salladı. "Özür dilerim."

"Biliyorum," dedi Kit. "Driscoll'un evine nasıl girdin ki? Alarmı yok muydu?"

"Eğer yaptıysa, patlamadı. İşe gitmesini bekledim, sonra garaj kapısından içeri girdim. Çürük bir kilitti. YouTube'da nasıl açıldığını gösteren bir video var."

Tabii ki var. "Sadece insanların evlerinden uzak dur, tamam mı? Ve artık insanların rızası olmadan onları kaydetmek yok."

"Yapmayacağım," diye söz verdi Maureen.

"Teşekkür ederim. Şimdi videoya geçelim. Pek çok soruya cevap veriyor." Ayrıca Driscoll'un ayağındaki Top-Siders ayakkabıların, onu parktaki göletin yakınında bulunan Jaelyn Watts'ın mezarıyla ilişkilendirmeye yönelik bir girişim olduğu da doğrulandı. Driscoll'un katilinin ayak izini nereden bildiği şu anda bilinmiyordu. Bunu takip listesine koymuştu çünkü

kritik bir nokta. Tamsin Kavanaugh makalesinde bu ayrıntıya yer vermemiştir.

Kit ayrıca maskeli adamın taşıdığı çantada yepyeni kelepçeler ve bir kutu parlak pembe spreyci boya olduğuna da bahse girerdi. Hepsi yerleştirilmişti.

Peki Driscoll gerçekte ne yapmıştı?

Kurbanlardan en az üçünü biliyordu -Jaelyn'in Longview Park'taki mezarını, Cecilia'nın lakrosunu ve Naomi'nin Avondale'e olan aşkını- ama onların öldürölmesinde parmağı var mıydı?

Peki katilinin kasasından aldığı sabit disklerde ne vardı?

"Ama aynı zamanda kızımı da tehdit ediyor," dedi David. "Driscoll'un ortağı videoyu onun çektiğini öğrenirse, kızımın hayatı tehlikeye girer."

"Güvenli bir ev isteyebiliriz," dedi Kit, "ama hepinizin bir süreliğine şehir dışına çıkması daha iyi olabilir. Belki şehir dışındaki ailelerinizi ziyaret edersiniz?"

Maureen, Laura Letterman'a baktı. " ne yapmalıyım?"

"Sanırım uzaklara gitmek iyi bir fikir gibi görünüyor," dedi avukat. "Ama ben ayarlamaları yapacağım ve sana kiralık bir araba bulacağım. Seni alıp kiralık arabaya götüreceğim. Benzin parasını nakit ödeyin. Böylece kimse izinizi süremez." Maureen'e gülümsedi. "Ne olur ne olmaz."

"Gideceğiz," dedi David. "Ama ne kadar süre için? İşten sonsuza kadar izin alamam ve Maureen'in de okulu var."

Laura, "Karını ve kızını gitmeye karar verdiğin yere yerleştir," dedi. "Sonra geri dönebilirsin. Maureen'in dönmesi güvenli olana kadar senin için kalacak bir yer bulabilirim. Öğretmenlerine ailevi bir acil durumunuz olduğunu ve gitmek zorunda olduğunuzu söyleyin. Maureen'in derslerini sanal olarak yapıp yapamayacağını sor. Eğer bir sorunla karşılaşırsanız bana haber verin. Bu gece ayrılmayı planlayın."

Kit, Sam'in eski kız arkadaşına odaklanmış olmasını bekleyerek ona bir bakış attı. Avukatına. Her neyse işte. Ama o Kit'i izliyordu, yüz ifadesi biraz üzgündü ve Kit Maureen'e dönmeden önce nedenini merak etmek için bir saniyesini ayırdı.

"Videonun herhangi bir kopyası var mı?" Kit sordu.

Kız başını salladı. "Bilmiyorum. Bu orijinali, dizüstü bilgisayarımda. Almak ister misin?"

"Korkarım öyle. En azından videoyu sunucumuza indirene kadar. Daha sonra dizüstü bilgisayarınızdan temizleyeceğiz."

Maureen'in kanıtı yasadışı yollardan elde etmiş olması bir sorun teşkil etmeyecekti. Yasadışı yollardan elde edilmiş olsa bile, polisin özel vatandaşlar tarafından elde edilen kanıtları kullanması için emsal vardı. Vatandaş, kanıtı nasıl elde etmiş olursa olsun sonuçlarına katlanmak zorundaydı ama Maureen bunu yapacaktı.

Kit bunun Maureen'in hayatını mahvetmemesi için mümkün olan her şeyi yapacağına dair verdiği sözü tutacaktı, çünkü ailesinin intikamını almak için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Neyse ki Harlan o zamanlar Kit'in aptalca bir şey yapmasını engellemiştir.

Navarro Kit'in omzuna dokundu. "Ben gidiyorum. Dizüstü bilgisayarını yanımda gö."

"Teşekkür ederim. Olay Yeri İnceleme'den Driscoll'un evindeki kirliliği tekrar incelemesini isteyeceğim. Umarım Driscoll'u yukarı çekmek için kullandığı halat bazı izler bırakmıştır. Ofiste görüşürüz."

Navarro dikkatle saatine baktı. "Unutmayın."

Bu gece Dr. Scott'la randevusu olduğunu unutmak istiyordu ama Navarro tehdidini yerine getirecek ve daha sık gitmesini sağlayacaktı.

Ama eğer bu katil yakınlaştıklarından şüpheleniyorsa, başka bir Skyler Carville'i öldürerek suçu daha da

Sam Reeves, izini kaybettirmeye mi alışıyor? Bu davayı bir an önce çözmeleri gerekiyordu.

Ama bu onun hayatından sadece bir saatti, o yüzden başını salladı. "Elbette."

Navarro sivri bakışlarını Reeves'e çevirdi. "Dr. Reeves, bu bilgi için teşekkür ederim. Lütfen bunu bir daha yapmayın."

Sam yumuşak bir sesle, "Elbette," dedi.

Kit'in bunun Sam'in yine aynı şeyi yaptığı anlamına geldiğini anlaması için psikiyatrist olmasına gerek yoktu.

Navarro kaşlarını çatarak dizüstü bilgisayar alıp gitti ve Kit dikkatini Maureen'e verdi. "Yani, bir cinayet görmek büyük bir olay. Sık sık ceset görüyorum ve bu beni hâlâ rahatsız ediyor. Kabuslar, bilirsiniz."

Maureen başını salladı, gözleri dehşetle doluydu. "Evet. Ben de yle."

"Belki Dr. Reeves sana konuşabileceğın birini önerebilir," diye nazıkçe önerdi. Kit'in kendisi gönüllü olarak terapiye gitmiyordu ama bu kız çok gençti, hayatı dalgaların etkisindeydi.

Sam şaşırmış görünüyordu. "Evet, tabii ki. Bayan Letterman bana nerede olacağınızı söyleyebilir, ben de size birini bulurum. Ya da sanal randevu veren bir terapist önerebilirim. Yüz yüze terapiyle aynı şey değil ama yine de faydalı olabilir."

Maureen başını salladı. "Tamam. Sadece başka kimsenin ölmesini istemiyorum."

Kit'in bakışları Sam'e kaydı ve ağızı önce açıldı, sonra kapandı. Ona ne söyledin? Ona başka bir katil olduğunu söyledin mi?

Gerçi bunun bir önemi yoktu. İnsanlara gri saçlı, gzlykl ve siyah Mercedes'li bir adam hakkında sorular soruyor olmaları, birilerini er ya da geç uyaracaktı. Naomi'nin okulundan Müdür Larkin bunu çoktan anlamıştı.

Sam gözlerini kaçırmadı, kibar bir meydan okumayla onun gözlerine baktı.

Kit masadan uzaklaştı. "Tamam. Maureen güvende olana kadar işlediği suçlarla ilgili hiçbir evrakı işleme koymayacağız. Sonra sonuçları konuşuruz ve savcı anlaşmayı yapar."

Letterman başını salladı. "Teşekkür ederim, Dedektif."

Epstein'lar teşekkürlerini yinelediler ve Kit ön kapıya doğru ilerledi. Arabasına varmak üzereydi ki Sam'in sesi onu durdurdu.

"Dedektif McKittrick."

Döndü ve onun yaklaşmasını izledi. Akşam güneşi gökyüzünü pembeye çevirmiş, saçlarındaki kırmızımsı tonları ortaya çıkararak onu şaşırtmıştı. Neredeyse siyah olduğunu düşünmüştü.

Gözlüklerini burnunun üzerine itti. "Özür dilerim."

Başını öne eğdi. "Ne için?"

"Duygusuz olduğunu söylediğim için. Bunu söylememeliydim."

Kit omuz silkti, özürden rahatsız olmuştu çünkü onu suçlamamıştı. "Ama aptal kısmına takılıp kalıyorsun?"

Öfkelendi. "O kısmı da değil. Üzgündüm ve hıncımı senden çıkardım."

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum, tahmin ettiğinden de fazla."

Adam yutkundu ve kadın kendini adamın boğazına bakarken yakaladı. Bakışlarını tekrar adamın yüzüne çevirdi, ancak adamın bir sonraki sözleriyle gafil avlandı.

"Kız kardeşinden haberim yoktu. Laura söyledi."

Kit kaskatı kesildi. Wren'den söz etmesi bir şeydi ama bunu pek sık yapmazdı. Rita'yla konuşmuştu çünkü kızın yalnız olmadığını bilmeye ihtiyacı vardı.

Belki Sam de aynı şeyi söylemeye çalışıyordur.

Bir nefes çekti. "Hayatımda iyi bir zaman değil," dedi ve orada bırakmasını umdu. Bıraktığında da minnettar oldu.

"Maureen'e yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Bir değil. Lütfen, bir yapma." Omuz silkti.

"Söz vermiyorum."

Durduramadan ağzı kıvrıldı. "Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Colton'ın eski eşleri."

"Konuşmadılar."

Tek kelime etmedi, sadece kaşlarını kaldırdı.

Kit iç çekti. "Biliyorum, Maureen de benimle konuşmadı ama seninle konuştu."

"Belki de ben geldiğimde hazır olsun diye onu yordun."

Kit sessizce güldü. "Çok centilmensin. Bu sabah Nathan Beckham'ı gördüğümü söylemek istedim. Yanımda okul danışmanı vardı ve o da bir sosyal hizmet uzmanını aradı. Onu terapiye yönlendiriyorlar. Umarım bu ona yardımcı olur."

"Teşekkür ederim. Bunu yapman çok iyi oldu."

Bir adım geri çekildi, çünkü kalıp onunla biraz daha konuşmak istiyordu ve bu iyi değildi. "Bu gece beni aradığın için teşekkür ederim, özellikle de bana bir daha hiçbir şey söylemeyeceğini söyledikten sonra."

"Daha iyi bilgi sahibi oldum. Joel ve Laura sizden övgüyle bahsediyor."

Joel'in onayı onu şaşırtmamıştı ama Letterman'ınki şaşırtmıştı ve bu da Kit'in biraz hoşnutsuz olmasına neden olmuştu. Kadından hoşlanmak istemiyordu.

Onu aldatmadan önce dört yıl boyunca Sam Reeves ile yaşayan kadın.

Ama bunun bir önemi yoktu. . Olmazdı.

Ama bunu o istedi. . Ben .

"Bunu duyduğuma sevindim. Gitmem gereken bir randevum var, o yüzden gitmeliyim. İyi akşamlar," dedi ve arkasını dönüp arabasına doğru koşarken omzunun üzerinden el salladı. Dr. Scott'la randevusuna daha iki saat vardı ama kalsaydı Sam'le havadan sudan konuşmaya başlayabilirdi. Ve bu hiç de iyi olmazdı. Teknik olarak hâlâ şüpheliydi. Ve bir psikiyatrist.

Eğer kendini bir ilişkinin içinde bulacak olursa, bu ilişki ağzını her açtığında onu psikanalize tabi tutmaya çalışmayan bir adamla olacaktı.

Akşam yemeği yiyecek, sonra da Baz'ı görecekti. Sam Reeves'i ve onun ne kadar iyi biri olduğunu unutacaktı. Ne kadar akıllı. Ne kadar sevimli.

Kes .

Sokağın sonuna geldiğinde dikiz aynasına baktı. Adam hâlâ Epstein'ların araba yolunda durmuş, onun uzaklaşmasını izliyordu.

Chollas Creek, Kaliforniya
19 Nisan Salı, saat 19:00.

Laura arabayı Colton'ın dördüncü karısının apartmanının önündeki park yerine çekerken Sam sessizce, "Teşekkür ederim," dedi. Sam, Epstein'larda işleri bittikten sonra onu Joel'in evine geri götürmesini söylemişti ama o başını salladı ve arabayı sürerken cep telefonundan aile için seyahat ayarlamaları yaptı. İşini bitirdikten sonra yolun geri kalanını sessizce gitmişlerdi ama bu hiç de garip olmamıştı.

Başka hiçbir şey olmasa bile, Laura'yla ilişkilerinin sonunu biraz olsun kapatabilirlerdi.

"Sana sadık kalacağımı söylemiştim," dedi. "Bugün tamamen boş kalabildiğim tek gündü, bu yüzden

en iyi şekilde değerlendir. Yarın sizi öğleden sonraya kadar alamam, bu yüzden kimi görmek istediğinizi öncelik sırasına göre ayarlayın."

"Buna gerek yok, Laura. Senden faydalanmak istemiyorum."

"Dur. Birincisi, sen buna değersin. İkincisi, burada doğru olanı yapmak istiyorum. Savunduğum pek çok insan günahkâr. Beni yanlış anlamayın, onları savunduğum için kendimi kötü hissetmiyorum. Yasalara göre bu onların hakkı, ama bu arada sırada kendimi kahraman gibi hissetmek istemediğim anlamına gelmiyor."

Sam nefes verdi. "Teşekkür ederim."

Özlemle gülümsedi. "Üçüncüsü, gerçekten telafi etmek istiyorum. Bana bu şansı verdiğiniz için teşekkür ederim. Beni affedeceğin konusunda kendimi kandırmıyorum. Ben bir aptaldım ve ... Seninle iyi bir şey kaybettim. Sen iyi şeyleri hak ediyorsun, Sammy."

"Affetmek ve güvenmek iki farklı şeydir," diye mırıldandı. Çünkü onu affedebilirdi ama ona bir daha asla güvenemezdi. En azından kalbiyle. Görünüşe göre ona özgürlüğünü koruyacak kadar güveniyordu.

Laura anlayışla başını salladıktan sonra başka bir tarafa baktı ve salıncakta oynayan küçük çocukları izledi. "Ona karşı gerçekten iyiydin."

"Maureen? Konuşmaya hazır mıydı."

Laura'nın dudakları üzüntüyle kıvrıldı.

"McKittrick'i kastetmiştim." Sam irkildi. "Ne zaman?"

Omuz silkti. "Sen onu Epstein'ların evinden çıkarken takip etmiş olabilirim. Seni herhangi bir şeye zorlamaya çalışmadığından emin olmak istedim."

"Ona hayran olduğumu sanıyordum."

"Hayranlık ve güven iki farklı şeydir," dedi hafifçe. "Özellikle de konu özgürlüğünüz olduğunda. Ama o beni cehennemden çıkardı beni şaşırttı tutmayı kabul ederek

Maureen'e yöneltilen suçlamaların işleme konulması, Maureen'in tehlikesi geçene kadar sürecek. Bu uzun bir zaman alabilir."

Sam'in kalbi sıkıştı, çünkü bu onun hayatının da uzun bir süre askıda kalacağı anlamına geliyordu. "Umarım öyle olmaz, özellikle de işinde Joel ve senin düşündüğünüz kadar iyiye."

Başını hızlıca salladı. "İşte umut. Dört numaralı eş için hazır mısın? O evde." Laura çamurlukları paslanmış eski bir Ford'u işaret etti. "Bu onun arabası."

Sam fark etmemişti bile. "O zaman gidip onunla konuşalım."

Veronica Gadd'ın kapısını çaldıklarında kadın kaşlarını çatarak kapıyı açtı. Çok gençti, Colton'la henüz on sekiz yaşındayken evlenmişti - tıpkı onun diğer üç karısı gibi. Boşanalı iki yıl, evleneli ise bir yıldan az olmuştu, yani Veronica alkol satın alabilecek yaşta bile değildi. "İlgilenmiyorum."

"Lütfen," dedi Sam. "Hiçbir şey satmıyorum. Seninle Colton hakkında konuşmak istiyorum."

Veronica'nın ifadesi . "Yorum yok."

Sam elini kapıya koymaya başladı ama sonra yana . "Ben bir muhabir ya da polis değilim. Ben bir psikoloğum. Adım Dr. Reeves. Kurbanlardan biri benim arkadaşımdı." Colton'ın kurbanı değildi ama bu şaşırtmaca için kendini kötü hissetmiyordu.

Veronica'nın omuzları çöktü. "Kaybınız için çok üzgünüm ama Colton'la sadece bir yıl evli kaldım. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. En azından size yardımcı olabilecek hiçbir şey."

Sam omzunun üzerinden baktı. Veronica'nın komşularından biri hafifçe açık duran kapının arkasından bakıyordu. "İçeri girebilir miyiz Bayan Gadd? Bu konuşmayı komşularınızın önünde yapmamayı tercih ederim."

Veronica komşusuna kaşlarını çattı. "Sen kendi işine bak, Gertie." Gözlerini devirdi. "Bu kadın casusluk yapmak için yaşıyor. Bak, evim darmadağınık. Misafir için hazır değilim."

Onu içeri almak konusunda gergindi ve Sam bunu anlıyordu. "Biraz yürüyebilir miyiz?"

Veronica Laura'ya baktı. "Kim o?"

Sam Laura'ya baktı. "O benim eski sevgilim. Ama bana cömertçe yardım ediyor."

Bu Veronica'nın ilgisini çekmişti. "Tamam. Tamam. Ceketimi alayım. Ceketimi alayım."

Onunla birlikte apartman merdivenlerinden aşağı indiler ve Sam tekrar konuşmadan önce dışarı çıkana kadar beklediler. "Bu Laura Letterman. Aynı zamanda benim avukatım."

Veronica Laura'ya meraklı bir bakış attı. "Yolun aşağısında bir piknik alanı var. Günün bu saatinde çoğunlukla boş olacaktır."

Otoparktan gördükleri salıncak setinin yanında bir piknik masası vardı. Çocuklar gitmişti ve ortalık sessizdi.

Veronica banklardan birine, Sam ve Laura da diğer tarafa oturdular. "Teşekkür ederim," dedi Sam. "Fazla vaktinizi almayacağız. Bildiğiniz gibi Colton birkaç genç kadını öldürmekle suçlanıyor. Ben iyi bir insan olmaya ve polise yardım etmeye çalışıyordum ama şimdi ben de bir şüpheliyim."

Veronica'nın gözleri büyüdü. "Nasıl?"

"Bir ortağı vardı," dedi Sam açıkça. Kit bunu açıkladığı için muhtemelen kızacaktı ama çaresizliği artıyor, hastalıklı bir aciliyet hissi içini burkuyordu. Başka kimsenin ölmesini istemiyordu. Ayrıca, Kit'in bilgi saklaması bu insanları konuşturmasına yardımcı olmamıştı. Farklı bir yaklaşımın zamanı gelmişti. "Ve o adam hafta sonu arkadaşımı öldürdü. Tek başıma kamp yapıyordum."

"Mazeret yok," diye mırıldandı Veronica. "Suçu üstlenmen için sana tuzak kurdu."

"Aynen öyle. Ben de ortağının kim olabileceğini bulmaya çalışıyorum. Colton'ın yakın olduğu birini tanıyor olabileceğinizi umuyordum. Belki birlikte vakit geçirdiği birini."

Veronica alay etti. "Brad Pitt ya da Prens William gibi mi?"

Sam iç çekti. "Demek bunu bir süredir yapıyordu, ha?"

"Çok aptalmışım. Saf. Belki hâlâ öyleyim, çünkü ben Burada oturmuş seninle konuşuyorum. Gitmeliyim."

Laura telefonunu çıkarıp ekrana dokunduktan sonra Veronica'ya uzattı. "Bu Dr. Reeves hakkında bir makale. Kendisi New Horizons'da evsiz gençlerle gönüllü olarak çalışan bir psikolog. Size yalan söylemiyor. O iyi bir adam ve başına gelenleri hak etmiyor."

Sam şaşkınlıkla Laura'ya baktı ama Veronica hiçbir şey söylemedi, Laura'nın telefonunu uzattığı eline geri vermeden önce makaleyi dikkatle okudu.

"Teşekkür ederim," dedi Veronica Laura'ya. "Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. Sorularınızı sorun, Dr. Reeves. Elimden geldiğince yanıtlayacağım."

"Colton'ın arkadaşları var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Liseden birkaç arkadaşından bahsederdi ama onlar ona hiç yüz vermezlerdi. O arkadaşlardan biri -Brian- Colton onu bir barda gördükten sonra beni aradı ve 'genç ve güzel bir kızı nasıl tavladığını' anlatarak övündü. Brian beni patolojik bir yalancıyla evlendiğim konusunda uyardı ama o zaman bunu duymaya hazır değildim. O da bir avukat. Sonunda her şeyi berbat ettiğimi kabul etmeye hazır olduğumda boşanmama yardım etti. O zamandan beri yeni bir hayata başladım ve Colton'ı ve onun akıl oyunlarını geride bırakıyorum."

Güzel genç şey. Sam tam olarak bastıramadı. ürperdim. "Ne tür akıl oyunları?"

"Beni yıldız yapacak bir Hollywood menajeri tanıdığını söyledi. En büyüğü buydu. Beni kendine bağlayan buydu. O zamanlar sadece on yedi yaşındaydım ve aşağılayıcı derecede saftım. Biz evlenene kadar ünlü yalanlarına başlamadı. Başlangıçta bana karşı çok iyiydi, bana bir şeyler alıyor ve beni yemeğe götürüyordu. Tatlı sözler söylüyordu.

şeyler. Beyaz atlı bir prensle tanıştığımı sanmıştım ama hayal edebileceğimden çok daha kötü biri çıktı - yine evlendikten sonra. Sonra çok sinirlendi."

"Sana vurdu mu?" Laura usulca sordu.

Veronica başını salladı. "Brian bu yüzden bana yardım etti. Bir gün beni markette gördü ve morluğu kapatıcı ve büyük güneş gözlükleriyle tam olarak kapatamamıştım. Çok üzülmüştü. Çünkü Colton'ı terk eden ilk eş ben değildim. Sonunda Colton'dan ayrıldığımda o ve karısı beni yanlarına almışlardı çünkü onun yanına taşındıktan sonra gidecek başka yerim yoktu. Üniversiteye gitmeme yardım ettiler. Hemşirelik alanında lisans eğitimimi tamamlamaya çalışıyorum. Tam zamanlı çalıştığım için biraz zaman alıyor ama ilerliyorum. Colton beni öldürmeden önce kaçabildiğim için minnettarım."

"Komşusunu da dövmüş," dedi Sam ve Veronica'nın gözleri büyüdü.

"Kim?"

"David Epstein."

Veronica'nın eli ağzını kapatmak için havalandı. "Bana karşı çok iyiydi. O iyi mi?"

Sam başıyla onayladı. "Şu anda büyük ölçüde iyileşmiş durumda ama onunla tanıştıktan sonra Colton'ın sana da vurduğunu duyduğuma şaşırmadım. Ama fazla zamanınızı almayacağıma söz verdim. Gerçekten hiç arkadaşı yok muydu? Birlikte çalıştığı, yakın olduğu kimse yok muydu?"

"Hayır. Üzgünüm ama onunla yaşadığım bir yıl boyunca konuştuğu tek insanlar internette birlikte oyun oynadığı çocuklardı." Başını öne eğdi. "İntihar ettiğini duyduğumda şok oldum. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Serçe parmağına kıymık battığı için sızlanırdı."

Sam ona Colton'ın öldürüldüğünü söylemeyecekti. Bu McKittrick'in işi olacaktı. "Sık sık kıymık batar mıydı?"

"Oh hayır. Fiziksel çalışmayı sevmezdi. Evi çekip çevirmek, çimleri biçmek zorunda olan bendim."

Bu da çimenlerin neden bu kadar büyüdüğünü açıklıyordu. Colton tam zamanlı işçisini kaybetmişti. "Bir süre önce onun bir bilişim gurusu olduğunu duymuştum. Sanırım bilgisayarlar üzerinde çalışmaya daha alışkındı."

"Evet, büyük bir şirkette çalıştığı zamanlardan bahsederdi. Bazen Apple, bazen de Microsoft. Tüm teknolojiyi gerçekten düşünen kişinin kendisi olduğunu ve ünlü adamların onun yaptığı işi sahiplenip onu işten çıkarmaya zorladıklarını, bu yüzden de kendi danışmanlık şirketini kurduğunu söylerdi. Bana şehir merkezindeki yüksek binada ofisi olduğunu söylemişti. Onu bir kez ziyarete gittim. Sadece bir kez."

"Ne oldu?" Sam başına geleceklerden şüphelenmesine rağmen sordu.

Güldü ama bu acı bir sestti. "Resepsiyona hangi ofisin ona ait olduğunu sordum ve resepsiyonist bana posta odasında çalıştığını söyledi. İnanmadım, o da bana göstermek için posta odasına götürdü. Arkasını döndü ve kapıda ağzım bir karış açık durduğumu gördü ve çok utandı."

"O zaman ne kadar kötüydü?" Laura sordu, normalde keskin olan sesi inanılmaz derecede yumuşaktı.

"Benimle işi bittikten sonra saatlerce hareket edemedim. Kendi kanımın içinde yerde kıvrılıp kaldım." Yüzünü buruşturdu. "İşte o zaman Brian'ı aradım, o da bana yardım etti. O ve karısı geldi çünkü Colton bana vurduktan sonra hep giderdi. Nereye gittiğini bilmiyorum ama geri döndüğünde genellikle daha da sinirli oluyordu. Geri döndüğünde orada olmak istemedim, bu yüzden Brian ve Beth eşyalarımı toplamama yardım ettiler ve beni oradan çıkardılar. Eminim Colton herkese bunun benim hatam olduğunu söylemiştir. Ona yanlış yaptığımı. Diğer eşleri için de böyle demişti. O bir

baştan sona yalancıydı. Hatta bazen yalanlarına inandığını bile düşünüyorum."

Sam iç çekti. "Olabilir. Onu polise ihbar ettiniz mi?"

"Hayır. Brian ve Beth yapmamı istediler ama ben sadece gitmiş olmak istedim. Daha sonra düşündüm ama donup kalacaktım, bu yüzden erteledim. Ve şimdi o öldü, yani bir önemi yok." Eğri büğrü gülümsedi. "Özür dilerim. Bana Colton'ın tanıdıkları hakkında sorular sormaya geldin ve ben de başka şeylere daldım."

"Sorun değil," diye güvence verdi Sam. "Ama bilgisayarlarını sormak istiyorum." Colton'ın katilinin onu kasasından çıkarmaya zorladığı sabit diskleri düşündü ve onlara ne kaydettiğini merak etti. "Onlardan çok var mıydı?"

"Hayır. Sadece bir dizüstü bilgisayar. Ama bu konuda takıntılıydı. Ona dokunmama izin yoktu. Tozunu bile alamazdım. Bir kere yaptım ve ..." Sağ gözüne dokundu. "O kadar kötü şişti ki bir hafta boyunca göremedim."

Sam nefes verdi. "Bunu yaşadığın için üzgünüm."

Omuz silkti. "Artık nasıl bir adama aşık olmamam gerektiğini biliyorum. Yani bundan iyi bir şey çıktı."

Sam bunun doğru olduğunu umarak başını salladı. Erkek, kadın ya da ikili olmayan, sürekli aynı tür partnerleri seçen çok fazla insan görmüştü. Bu vahşi bir döngüydü.

"Bilgisayarları konusunda takıntılı derken ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Her zaman dizüstü bilgisayarını yedekliyordu." Gözlerini devirdi. "Bir yığın sabit diski vardı ve onları nasıl koruduğu konusunda altın külçeler olabilirlerdi."

Evet. "Üzerlerinde ne vardı?" Sam umutsuz değil, sadece ilgili görünmek isteyerek sordu. Bunu başardığından emin değildi çünkü kadın çok ciddileşmişti.

"Hiçbir fikrim yok ama bir sürü vardı. Kasanın içini sadece bir kez, odanın diğer ucundan gördüm ama içi doluydu. O sürücülerden yirmi ya da otuz tane olmalıydı. Belki daha fazla. Büyük olanlar, iskambil destesi gibi. Bir keresinde film olup olmadıklarını sormuştum ve gülerek filmlerden daha iyi olduklarını söylemişti. Ne demek istediğini hala bilmiyorum."

Şimdi tüm o sabit diskler gitmişti, Colton'ın katili tarafından el konulmuştu ve-

Bekle. Yirmi mi otuz mu? Colton kasayı boşaltmak zorunda kaldığında kasada sadece on tane vardı. Veronica'nın haklı olduğunu varsayarsak, diğerlerine ne olmuştu?

"Başka saklandığı yerler var mıydı?" Sam sordu.

Veronica'nın rengi soldu. "Aman Tanrım. İçlerinde ne vardı? Lütfen çocuk pornosu olmadığını söyle. Lütfen."

Sam dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi. "Ama bunu neden sordun?"

"Çünkü o 'genç ve güzel şeyleri' seviyor. " Kendisini işaret etti. "Benimle tanıştığında on sekiz yaşından çok daha genç görünüyordum. En fazla on beş yaşındaydım. Bundan gerçekten hoşlanıyordu."

Sam boğazını yakan safrayı yutmak zorunda kaldı. "Çocuk pornografisiyle ilgilendiğini mi düşünüyorsun?" Sam sordu.

"Dürüstçe mi? Evet. Yani, dışarıda aktif olarak çocukları istismar ettiğini sanmıyorum. Yakalanmaktan çok korkuyordu. Ama proxy'leri ve VPN'leri vardı, böylece takip edilemeyen aramalar yapabiliyordu. Ama soru sormadım. O zamana kadar ondan korkuyordum."

"Seni suçlamıyorum," diye mırıldandı Sam.

Başını iki yana salladı. "O yıla dönüp bakıyorum ve nasıl hayatta kaldığımı merak ediyorum. Bir keresinde bana kürekle vurmuştu."

Laura yüzünü buruşturdu, sonra bir nefes aldı. "Kürek mi? El işi yapmadığını söylediğini sanıyordum."

Veronica biraz ürkmüş görünüyordu. "Bilmiyorum, o gün el işi yapıyor olmalıydı. Bana vurduktan sonra bayıldım ve sonrasında korkunç baş ağrılarım oldu, bu yüzden kürekle ne yaptığını daha fazla düşünmedim. Beyin sarsıntısı geçirdiğim kesindi. Gerçek bir piçti. Öldüğü için üzgün olduğumu söyleyemem."

"Bunun için de seni suçlamıyorum." Sam piknik masasına yaslandı ve kollarına dayanarak kendini destekledi. "Tekrar düşünebildiğinizde dışarıda farklı bir şey fark ettiniz mi?"

Daha da solgunlaştı. "Arka bahçeye birini mi gömdü? Aman Tanrım."

Sam bunun tamamen mümkün olduğunu düşündü. "Bana arka bahçeden bahset."

Titreyerek gözlerini kapadı. Sam ona bunu tekrar yaşatmaktan nefret ediyordu ama Colton'ın ortağı -her kimse- durdurulmadığı sürece öldürmeye devam edecekti. Colton'ın kanıtları saklamış olma ihtimali varsa, McKittrick'in bunu bilmesi gerekiyordu.

"Arka bahçeyi değiştirdi," dedi Veronica yavaşça. "Evet, değiştirdi. Kürekten önce birkaç çim sandalyemiz ve eski püskü bir masamız vardı. Ama sonra güzel oldu. Bir de ateş çukuru vardı ama toprağa gömülü değildi. Hareketli ve propan tanklıydı. Güzel taşlar vardı. Bahçeyi güzelleştirdiğini çünkü kazara bana kürekle vurduğu için üzgün olduğunu söyledi. Ama bu bir kaza değildi."

"Hayır, değildi." Sam'in kalbi hızla çarpıyordu. Colton her ne ya da her kimi gömdüyse, önemli bir şey olmalıydı. "Bütün bunları hatırlamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Üzgün bir şekilde gülümsedi. "Önemli değil. Gerçekten hiç unutmadım. Sadece en acı verici şeyleri bloke ettim. Gerçekten çok sertti,

biliyor musun?"

"Seks mi?" Laura nazikçe sordu.

Veronica başını salladı. "Özellikle de stres atmak için gittiği yerden geri döndüğünde. Dediğim gibi, geri döndüğünde daha kötü olurdu ve her zaman azgındı." Boğazına dokundu. "Nefes oyunlarına meraklıydı. Beni boğuyordu, biliyorsun. Birkaç kez beni öldüreceğini düşündü."

Sam, Colton'ın ellerini büktüğünü, boğduğunu hatırladı. Ofisinde bir şişe vardı. Belki de Colton, Veronica'nın hatırladığı gece birini öldürmekten dönmüştü. Jaelyn, Cecilia ya da Naomi gibi.

Sam henüz yemek yemediği için memnundu.

"Bunun ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Tüm zamanlar birbirine karıştı. Kötü muameleyi gören tek kişi Brian'ın beni markette gördüğü ve Beth'le birlikte kaçmama yardım ettiği zamandı. Eğer yardımcı olacaksa, o zamanların ne zaman olduğunu ona sorabilirim."

"Olabilir," dedi Sam dürüstçe. Ona kartvizitini verdi ve arkasına cep telefonu numarasını yazdı. "Bir şey hatırlarsan beni ara."

Kartı aldı. "Alacağım."

"Polise geçen hafta geldiklerinde bunları neden anlatmadığınızı sorabilir miyim?" Laura sordu.

Veronica utanmış görünüyordu. "Yanlış bir şey yaptığımı düşüneceklerenden endişelendim. Bayan dedektif bana Colton'ın arkadaşlarını sordu, ben de ona size söylediğim şeyi söyledim, hiç arkadaşı yoktu. Gerisini de anlatmalıydım ama çok yorgundum. Çift vardiya çalışmıştım ve bütün gece dönem ödevimi bitirmek için uyumamıştım. Yanlış bir şey söyleyip başımı belaya sokmaktan korktum, özellikle de onun tacizini rapor etmediğim için."

Laura kararlı bir şekilde, "Hiçbir şeyi rapor etmek zorunda değildiniz," dedi.

Veronica sadece kısmen rahatlamış görünüyordu. "Yine de yapmalıydım. Sadece ondan korkuyordum. Onun gibi karılarını dövdüğü için tutuklanan adamlar genellikle birkaç saat sonra evlerine dönerler. Artık onunla konuşabilirim."

"Ona haber veririm," diye söz verdi Sam. Sam elini uzattı ve Sam elini sıktı. "Teşekkür ederim. Bazı hayatları kurtarmış olabilirsiniz."

Gülümsemesi ıslıl ışıldı. "O zaman şeyi yeniden yaşamaya değerdi. Umarım bu işi halledersiniz Dr. Reeves, böylece evsiz çocuklara yardım etmeye geri dönebilirsiniz. New Horizons'da gönüllü olarak çalışıyorum ve orası iyi bir yer. Sizin de orada gönüllü olduğunuzu bilmeseydim sizinle konuşurken bu kadar rahat olacağımı sanmıyorum."

Sam bakışlarını Veronica'ya çevirmeden önce Laura'ya minnettar bir bakış attı. "Belki seni orada görürüm. Derslerinde iyi şanslar."

"Teşekkür ederim. Size iyi geceler. Sanırım ben uzun yoldan evime döneceğim. Yürüyüş için güzel bir gece."

Sam, Laura'yla birlikte arabaya doğru yürürken omzunun üzerinden ona baktı. Veronica yavaşça yürüyordu, yüzü alacakaranlık gökyüzüne dönüktü, ifadesi huzurluydu. Sakin, sanki gizliliğinin ağırlığı omuzlarından kalkmış gibiydi.

"Kit'i aramam gerekiyor," dedi Sam sessizce. Veronica'nın hatırladıkları Maureen'in videosundan bile daha önemli olabilirdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hillcrest, Kaliforniya 19
Nisan Salı, 20:00

Joel evindeki spor salonunun ağırlık sehpasından Sam'e baktı, elleri hâlâ rafta duran halteri kavramıştı. "Sen Driscoll'un arka bahçesine bok gömdüğünü mü düşünüyorsun? McKittrick ne dedi?"

Sam kaşlarını çatarak telefonuna baktı. "Veronica Gadd'ın dairesinden ayrıldığımızdan beri onu arıyorum. Açmıyor."

Laura birkaç dakika önce Sam'i bırakmış, Joel'in evine girene kadar beklemiş ve onları kiralık arabalarına götürmek için Epstein'ların evine geri dönmüştü.

"Bu Kit'in yapacağı bir şey değil," dedi Joel. "Ona da mesaj attın mı?"

"Birkaç kez." Kaşları daha da çatıldı. "Sence o iyi mi?"

Joel homurdandı. "McKittrick kendi başının çaresine bakabilir. Güven bana."

Sam onun ayaklarını ne kadar kolay yerden kestiğini hatırlıyordu. Bu utanç vericiydi. "Ah, biliyorum."

Joel sırttı. "Sanırım öyle." Sonra halterin altından kayarak çıktı ve telefonunu aldı. "Baz'ı hastanede ziyarete gitmiş olabilir. Hastanede telefonunu kapattırmıyorlar mı?"

"Sadece yoğun bakım ünitesinde, ama Constantine'in kalp krizinin o kadar da kötü olduğunu düşünmüyordum."

"Ben de öyle düşünmemiştim." Joel bir numara çevirdi ve önce dinledi. "Sesli mesaj. Hastaneyi arayıp odasını soracağım. Navarro'yu aramayı denedin mi?"

"Ofisinin telesekreterine mesaj bıraktım. Cep telefonu numarası bende yoktu."

Bir dakika içinde Joel Baz Constantine'in odasını sordu ve sonra hoparlöre verdi. Dedektif cevap verdiğinde, "Selam Baz," dedi. "Ben Joel Haley. Kit'e ulaşmaya çalışıyorum. Orada mı?"

"Öyleydi ama yaklaşık yirmi dakika önce ayrıldı. Eve gideceğini söyledi."

"Teknesine mi?"

Bir teknede mi yaşıyor? Sam bir ürpertiyle savaştı. Tekneler onun favorisi değildi. Bütün o su. Tekneden yanlış bir adım atılırsa insan boğulabilirdi. Ona haftanın herhangi bir günü bir çöl verin.

"Hayır," diyordu Baz. "Ailesini görmeye gideceğini söyledi. Her şey yolunda mı?"

"Öyle," diye güvence verdi Joel. "Davalarından biriyle ilgili ona vermem gereken bazı bilgiler var."

"Mendoza cinayetini yakaladığınızı söyledi."

"Ben yaptım. Robinson ve Cook o davada iyi iş çıkardılar. Puşt herifin zaten pahalı avukatlardan oluşan bir ekibi olduğu için kesin bir sonuç değil ama sağlam."

"Güzel. Ama davanın yeniden açılmasını sağlayan Kit'ti." Adamın gururu açıldı ve Sam'in kalan kızgınlığını yumuşattı. "Küçük Rita'ya iyi bak," diye devam etti Baz, sesi hırçınlaşmıştı. "Annesini buldu. McKittrick'ler onlara ne kadar iyi davranırsa davransın, çocuklar böyle bir şeyi asla atlatamazlar."

"Biliyorum," dedi Joel sessizce. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Kendine iyi bak, Baz." Joel telefon konuşmasını bitirip ayağa kalktı. "Üstümü değiştirmem için bana iki dakika ver, sonra gidelim."

Sam onu takip etti ve arkadaşının egzersiz kıyafetleri kapıdan fırlayıp yere düşerken Joel'in dolabının önünde durdu. "Nereye gideceksin?"

"McKittrick'lerin evine. Rita'nın annesinin dava dosyasında telefon numaraları var ama yanımda değil. Ancak nerede yaşadıklarını biliyorum."

"Nasıl?" Sam ihtiyatla sordu.

Joel elbise dolabından bir çift pantolon giyip gömleğinin düğmelerini ilikleyerek çıktı. "Bazen tatil yemekleri için oraya giderim. Bizimkilerin gittiğini öğrenince Kit beni davet etti."

"Oh." Sam bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. "Çıkmaya hayır dediğini sanıyordum."

"Söyledi ama arkadaşların diğer arkadaşların Şükran Gününü yalnız geçirmesine izin vermediğini söyledi. Sen ailenle Scottsdale'deydin, yoksa seni de davet ettirmeye çalışırdım. Bu birkaç yıl önceydi." Çoraplarını çekti ve ayaklarını başka bir çift çok pahalı ayakkabının içine soktu. "O zamandan beri evlerine açık bir davetim var. Sen Kit'le konuşabilirsin, ben de Harlan'la sohbet ederim. İfadesini alabilmem için Rita'yı ofisime getirmelerini ayarlamam gerekiyor."

"Rita, annesi öldürülen kız."

Joel cüzdanını ve anahtarlarını aldı. "Evet, şimdi on üç yaşında. Şimdi on üç yaşında ama annesinin cesedini bulduğunda sadece on bir yaşındaydı."

Sam'in kalbi sıkıştı. "Zavallı çocuk."

"Evet, ama şu noktada onun için McKittrick'lerden daha iyi bir yer yok."

Sam, Joel'i arabasına kadar takip etti ve aklından çıkmayan soruyu sormadan önce otoyola çıkmalarını bekledi.

"Sadece arkadaş olduğunuza emin misin?"

Joel sırttı. "Neden, Sammy? Paylaşmak istediğin planların mı var?"

"Hayır." Ama bunu çok hızlı ve çok güçlü bir şekilde söylediğini biliyordu çünkü Joel'in sırtışı genişleyerek bilmiş bir sırtışa dönüştü. Lanet olsun. Ama Epstein'ların evinin önündeki o anı, yaşandığından beri binlerce kez tekrarlamıştı. Kızarmıştı.

Ve kaçtı.

Bir kıvılcım hissetmişti ve onun da hissettiğini düşündü. önce onu kendisine bakarken yakalamıştı. Gözlerinde ilgi vardı. Bundan emindi.

"Sam?" Joel sordu.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Bana güvendiğini sanmıyorum."

"Ona zaman verin. Ama hayır derse, bunu kişisel algılama. Ne de olsa bana direndi."

Sam güldü. "Çelik gibi bir iradesi olmalı."

"Başka ne olabilir ki? Yirmi dakika içinde McKittrick'lerde olacağız. Bugün öğrendiklerinizi tekrar gözden geçirin. Ayrıntılı olarak."

Sam de öyle yaptı ve McKittrick'lerin evine giden yolu hatırlamak için özel bir özen gösterdiyse de, bunu sadece ileride başvurmak üzere dosyalıyordu. İyi bir koruyucu aileye ihtiyacı olan bir çocukla karşılaşırsa diye.

Joel onları aile çiftliğine giden taşra yoluna götürürken buranın güzel bir yer düşündü. Bir tablodan fırlamış bir çiftlik evine benziyordu, sıcak ve davetkârdı, pencerelerin çoğunda ışıklar yanıyordu ve verandanın ışığı yanıyordu. Evden kısa bir mesafe ötede bir ahır ve ay ışığında net ve keskin görünen çitlerle çevrili otlaklar vardı.

"Burası çocuklar için mükemmel bir yere benziyor," diye mırıldandı Sam.

"Öyle. Harlan ve Betsy de tam bir paket. Ama Betsy'ye dikkat et. Sana yemekle annelik yapar."

Sam gülümsedi. "Annemden daha iyi yemek yaptığı sürece sorun yok."

Joel yüzünü buruşturdu. "Daha kötü yemek yapamazdı."

"Doğru." Sam Joel'i ön kapıya kadar takip etti ve etrafına bakındı. "Kit'in arabasını görüyor musun?"

Joel'in bakışları bir o yana bir bu yana kaydı. "Huh. Aslında bilmiyorum. Subaru Outback kullanıyor."

Sam garaj yolunda park etmiş dört araca baktı. "Hepsi de Subaru Outback, Joel." Bu garipti, değil mi?

"Evet. McKittrick'lerin eski üvey oğullarından Subaru bayisi var ve onlara indirim sağlıyor. Gerçi onunki mavi. Acaba çoktan gitti mi?"

Sam şüpheyle, "Belki de gitmeliyiz," dedi.

"Hayır. Harlan'la Rita hakkında hâlâ konuşabilirim." Joel ön kapıyı çaldı. "Eminim Betsy'den biraz turta bile koparabiliriz. Onda her zaman turta vardır."

Ama Sam o kadar emin değildi. Burası Kit'in ailesiydi. Onun güvenli yeri. İzinsiz giriyordu. Kapı iri yarı bir adama açıldığında bir adım geri çekilmişti. Geniş omuzları ve belirgin gülme çizgileri olan gözleriyle altı-iki yaşlarında olmalıydı.

"Joel Haley! Burada ne yapıyorsun, evlat?"

Bu Harlan McKittrick olmalı.

Joel adamın elini sıkarak, "Aslında Kit'i aramaya geldim," dedi. "Ama sizinle Rita hakkında da konuşmak için biraz zamanım olur diye umuyordum."

"Davayı aldığını duydum. Rahatladım." Harlan kapıyı daha geniş açtı. "İçeri gelsene. Arkadaşın kim?"

"Bu Sam Reeves." Joel aralarında bir el salladı. "Kit'le birlikte bir dava üzerinde çalışıyor."

Sam, Harlan'ın bunu anladığı anı görebiliyordu. "Muhbir," diye mırıldandı, sanki kendi kendine. Sonra tekrar gülümsedi. "Hoş geldiniz, Dr. Reeves. Lütfen içeri buyurun."

"Harlan?" diye seslendi bir kadın. "Kapıda kim var?"

"Joel ve arkadaşı Sam Reeves," diye verdi Harlan.

"Kit'in Sam'i mi?"

Sam'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Ne oldu?

Joel gülümsememek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu ve Harlan'ın dudakları kıpırdadı. "Bir ve aynı," dedi Harlan.

"Oyalanmayın," dedi. "Onları mutfağa getirin."

Ve Sam kendini elle oyulmuş gibi görünen büyük bir mutfak masasında böyle buldu. Harlan'ınki kadar büyük bir gülümsemeye sahip tombul bir kadın etrafta koşuşturuyor, tabaklar ve fincanlar alıyordu.

"Biraz kahve istersiniz," dedi. "Lütfen oturun."

"Bunu yapmak zorunda değilsin Betsy," dedi Joel.

Omzunun üzerinden eğlenen bir bakış fırlattı. "Ama hayır demeyeceksin, değil mi?"

Joel sırtıttı. "Asla, hanımefendi." Oturdu ve boş bir sandalyeyi işaret etti. "Sam."

Sam kendini bunalmış hissederek oturdu. Betsy önüne dumanı tüten bir fincan kahve ve ardından ağzını sulandıracak kadar güzel kokan bir dilim turta koyduğunda, "Teşekkür ederim," dedi. "Elmalı turta benim favorimdir."

"Güzel," dedi ve herkese servis yaptıktan sonra onlara katıldı. "N'aber çocuklar?"

"Kit'i arıyorduk," dedi Joel bir ağız dolusu turta yerken. "Baz bu gece seni görmek için eve geleceğini söyledi."

McKittrick'ler endişeli bir bakış attılar. "Burada değil," dedi Harlan. "Dün gecedan beri onu görmedim. Gittiğinde ayaktaydım ama acelesi vardı ve konuşma fırsatımız olmadı."

Çünkü beni aramak için acele ediyordu, diye düşündü Sam. Joel başıyla onayladı. "Onu arayabilir misin, Harlan? Çalışıyorsa aramaları engelliyor olabilir ama senin yerine cevap verecektir."

Harlan yavaşça başını salladı, sonra bakışlarını Sam'e çevirdi. "O iyi mi?" diye sordu Joel'e.

"Öyle, efendim. Ona şahsen kefilim. O benim en iyi arkadaşım."

"Tamam o zaman."

"Bayan McK?" diye sordu küçük bir ses.

Hepsi döndüğünde kapının önünde bir kızın durduğunu gördü. Kumlu sarı saçları gökkuşağı renklerine bürünmüştü ama gözleri şişmiş ve kırmızı çerçeveliydi. Ağlıyordu ve Sam'in kalbi bunu görünce acıdı.

"Rita," dedi Betsy, kolunu kıza dolamak için ayağa kalkarak. "İyi uyudun mu?"

"Evet," diye mırıldandı Rita. "Ama akşam yemeğini kaçırdım."

Betsy kızın başının üstünü öptü. "Sana biraz ayırdım. Otur tatlım. Tabağını ısıtayım. Peki ya siz çocuklar? Dr. Reeves, eğer cüretkâr olabilirsem, biraz bitkin görünüyorsunuz."

"Yemek yemedi," dedi Joel.

Sam tartışmak için ağzını açtı ama Betsy ona da bir tabak hazırlamaya başlamıştı bile.

Rita oturmuş, Sam ve Joel'e dikkatle bakıyordu.

"Ben Joel Haley," dedi Joel, elini masanın üzerine uzatarak.

Rita hâlâ temkinli bir şekilde elini sıktı. "Annemin davasındaki savcı mı?"

"Evet. Ofisime gelebileceğiniz bir zaman ayarlamayı umuyordum. Resmi ifadenizi alırız."

Rita Harlan'a baktı, o da başını salladı. "Tamam," dedi. "Ne zaman?"

"Yarın, eğer yapabilirsen. Okulun ne zaman bitiyor?"

Rita sert bir nefes çekti, yüz ifadesi kapandı. "Bugün."

Harlan iç çekti. "Bir ev okulu durumunda olabiliriz.

Göreceğiz."

Rita bakışlarını ellerine indirmişti. Bir ara cebinden küçük bir oyma çıkarmıştı çünkü bir eliyle onu tutuyor, diğeriyle de okşuyordu. Bir istiridyeydi, ağzı açıktı ve içinde bir inci vardı.

"Çok güzel bir oyma," dedi Sam sessizce. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim."

Kızın bakışları tekrar Harlan'a kaydı. "Bay McK bunu benim için yaptı. Benim adım 'inci' demek. "

Sam ona gülümsedi. "O zaman bu paha biçilmez bir hediye."

Harlan büyük bir eliyle kızın saçlarını okşadı. "Tıpkı bizim Rita gibi."

Rita bakışlarını tekrar yere indirdi ve Harlan'ın gözleri hüznünlendi. Bu çocuğun acısı hissediliyordu ve Sam ona yardım etmek istiyordu ama ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Kit'i arayayım da bu işi halledelim." Harlan masayı sessiz bırakarak oturma odasına gitti.

Rita, Betsy'nin önüne koyduğu tabağı karıştırmaya başladı, standart bir kaniş sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girince durakladı. "Snick," dedi Rita azarlayarak. "Senin mutfakta olmaman gerekiyor."

"Sadece ben yemek yaparken," dedi Betsy. "Siz yemek yerken, siz istemediğiniz sürece içeri girebilir."

Rita'nın boştaki eli köpeğin kıvrıcık başını buldu. "Hayır. O kalabilir."

"Snick?" Sam sordu.

"Snickerdoodle'ın kısaltması," dedi Betsy. "Kit'in köpeği. Dün gece onu burada bıraktım çünkü Snick, Kit'le birlikte uyuyakalmıştı.

Rita."

"Yatağı işgal ediyor," diye mırıldandı Rita, ama dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Meşhur Snickerdoodle," dedi Sam ve sonra bir ödül maması almak için cebini karıştırdı. "Köpeğim Siggy onun ödülllerinden birini aldı, belki Siggy'ninkilerden birini ister."

İkramı alan Rita'nın gözleri büyüdü. "Snickerdoodle'ı biliyor musun?"

"Hiç tanışmadık ama evet. Onu tanıyorum." Kanişin koklaması için elini masanın altına uzattı ve nazik bir yalamayla ödüllendirildi. "O gerçek bir hanımefendi."

"Öyle," dedi Rita sevgiyle, sonra yemeğinden bir ısırık alıp köpeğe uzattı.

Betsy Sam'in önüne harika bir tabak koyarken başını salladı. "Önce bunu yiyin, Dr. Reeves. Sonra biraz elmalı turta yiyebilirsiniz."

Midesi guruldadı. "Tavuklu börek mi? En sevdiklerimden biri."

"Benimki de," dedi Rita.

Betsy de kahve fincanının arkasına gülümsemesini saklayarak onlarla birlikte oturdu. "Snick'e artık insan yemeği yok, Rita. Yoksa sonuçlarını sen temizlemek zorunda kalırsın."

Rita yüzünü buruşturdu. "Tamam, Bayan McK." Sam'e tekrar baktı, bu kez daha az ihtiyatlıydı. "Siggy'nin bir resmi var mı?"

Sam alay etti. "Sadece bir milyon. Gerçi çoğu diğer telefonumda. Ama son birkaç gün içinde çektiklerime bakabilirsin." Rita'ya telefonunu uzattı, fotoğraf uygulamasını açtı ve Siggy'nin maskaralıklarına gülümserken kendi yemeğine daldı.

"Her fotoğrafta ağzında bir sopa var," dedi.

"Bu yüzden adı Siggy. Sigmund'un kısaltması, ünlü psikolog gibi. Puro içerdi."

Rita usulca kıkırdadı. "Köpeğinin purosuna varmış gibi görünüyor. Çok şirin." Kendi telefonunu çıkarıp Snickerdoodle'ın fotoğraflarını gösterdi ve Betsy onaylayarak bakarken Sam de fotoğraflara bakıp oo dedi.

Joel tabağını lavaboya koydu. "Ben Harlan'la konuşmaya gidiyorum, siz de köpekleri konuşun. Sam Siggy hakkında saatlerce konuşabilir."

O gittiğinde Rita Betsy'ye endişeli bir bakış attı. "İyi bir avukat mı?"

Betsy başını salladı. "Öyle."

"Kesinlikle," diye onayladı Sam, kıza telefonunu verirken. "O benim en iyi arkadaşım, bu yüzden muhtemelen önyargılıyım ama annenin davası emin ellerde, Rita."

"Onu geri getirmeyecek," diye mırıldandı.

Sam sertçe yutkundu, gözleri yaşardı. "Hayır, ama onun adaletini sağlayabilir."

Onun gözleriyle karşılaştı, gözleri asık suratlı ve olması gerekenden çok daha yaşlıydı. Dalgalar, diye düşündü. Asi dalgalara dönüşen dalgalar. Bu çocuk onlar tarafından batırılmış, hayatı altüst olmuştu.

"Ödemesini istiyorum."

"Ben de öyle," dedi Sam ve bundan daha fazlasını kastetmemiştir.

SDPD, San Diego, Kaliforniya
19 Nisan Salı, 20:00

"Dedektif, lütfen oturun." Dr. John Scott Kit'i SDPD merkezindeki ofisinde bir sandalyeye oturttu. Baz'ın yaşlarındaydı, yani ellili yaşlarının ortasıydı, çok daha genç görünmesine rağmen saçları hâlâ koyu renkti ve gözlerinin etrafındaki deri

kırıksıklıklardan yoksundu. Yakışıklı bir adamdı, yüzü yasal TV programlarındaki görünüşü sayesinde artık milyonlar tarafından tanınıyordu. Çok inandırıcı bir uzman tanıktı ve izleyiciler onu seviyordu. Polisler o kadar sevmezdi. Çoğunlukla ona ruhlarını açmaya zorlandıkları için. Bu aşağılayıcıydı.

Yüzünü gülümsemeye zorlayarak oturdu. "Beni bu kadar geç saatte kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Masasının arkasında oturuyordu, sakın gülümsemesi onu anında alarma geçirdi.

Hayır, Sam Reeves'in yanından ayrıldığından beri tetikteydi. Bu randevudan önce Baz'ı hastanede ziyaret ettiğinde her şeyi ona anlatmamak için elinden geleni yapmıştı. Baz bir şeyler döndüğünü biliyordu ama ona bu konuda baskı yapmamıştı, bunun için ona minnettardı.

Gitmek için ayağa kalktığında onu itmiş, daha fazla kalamayacağı için surat asmıştı. Ona Scott'ı görmeye geldiğini söylemek istememişti, çünkü Baz endişelenebilirdi. Ya da onun adına sinirlenirdi, çünkü Baz da onu görmeye gelmekten hoşlanmazdı. Bu yüzden ilk kez ortağına yalan söyleyerek McKittrick House'a, evine gideceğini söylemişti.

"Sorun değil," dedi Dr. Scott nazıkçe. "Asistanım size bu kadar geç saatte müsait olduğumu söylediğinde şaşırmış görüldüğünüzü söyledi. Sanki reddedeceğimi düşündüğünüz bir saati söylemişsiniz."

Kit'in yanakları kızardı ama başını çevirmedi. Yapma Zayıflık göster. İçeri girmesine izin verme.

Bunu her zaman kendi kendine söylerdi, ama sonra adam her zaman onun en iyi niyetinin etrafından dolanabiliyor, paylaşmak istemediği ayrıntıları ağzından çıkarıyor gibi görünüyordu.

"Belki," diye izin verdi. "Şu anda gerçekten meşgulüm."

"Duydum. Sanırım herkes seri katil davası üzerinde çalıştığınızı duymuştur - yıllar boyunca pek çok başka dedektifin de üzerinde çalıştığı bir dava." Hüzünle gülümsedi. "Uzun zamandır buralardayım. Bir parkta gömülü genç bir sarışın cesedi bulduktan sonra ofisimde oturan ilk dedektif siz değilsiniz."

Navarro, diye düşündü. Cinayet Masası'nın bu katili yakalayamamış olması ona ağır geliyordu. "Sanırım değil."

Dr. Scott onun daha fazlasını söylemesini bekledi ama o ağzını sıkı sıkıya kapalı tuttu. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Benimle konuşmak zorundasınız Dedektif," dedi hafifçe eğlenmiş bir sesle, "yoksa zamanımız sayılmaz." Başını yana eğdi. "Sizden önce pek çok dedektifin bu davayı çözmeye çalıştığını ama başaramadığını bilmek nasıl hissettiriyor?"

Onun sorusunu dikkatle değerlendirdi. "Bu çok büyük bir sorumluluk ve bunu hissediyorum."

Cevaptan tatmin olmuş görünerek başını salladı. "Daha azını beklemezdim. Nasıl uyuyorsun?"

Bu soruyu beklediği için bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Tamam."

Bir parmağını kaldırıp salladı. "Dürüstlük, Dedektif."

Öfkelendi. "İyiyim. İyi değil. Duymak istediğin bu mu?"

"Hayır, çünkü uykularının kaçmasını istemiyorum. Ama eğer gerçekse, bunu ortaya çıkarmaktan memnunum. Uyuyamadığında ne yaparsın?"

Ona şüpheyle baktı. "Bu hileli bir soru mu?" "Hayır."

Yine ofladı pufladı. "Çalışıyorum."

Gülümsedi. "Şimdi buna inanıyorum."

"Bir tek ben değilim." Kulağa mızımızca geldiği için yüzünü buruşturdu.

O da aynı şeyi düşünmüş olmalı ki gözlerini devirdi. "Hayır, yle değil. Yani, bu benim için bir iş güvencesi sanırım, ama hepinizin erken yaşta mezara girmenizi izlemek gerçekten acı verici. Baz nasıl bu arada?"

Bu sefer irkildi. "Bu hiç adil değil." "Adil olan bir şey var mı?"

ığlık atmak istediği için nefesini tuttu. sorular soran psikiyatristlerden nefret ederdi. Hayır. Hiçbir şey adil değildir. Hayat adil değil, ama hepimiz sadece ilerliyoruz. Yapabileceği tek şey buydu. "Durumu iyi. Buraya gelmeden önce onu hastanede gördüm. Eve gitmek istiyor."

"Muhtemelen çalışacağı yer. Ya da dener."

"Muhtemelen. Ama Marian buna izin vermez."

Dr. Scott koltuğunda kaykılmış, onu inceliyordu. "Seni kim durduracak?"

"Ne yapmaktan?" diye sordu, yanlış anlamış gibi davranarak.

"Kendini erkenden mezara sokmaktan, Kit," dedi usulca.

Gözleri yandı ve bu onu çılgına çevirdi. "Hiç kimse," diye tersledi. "Kimseye ihtiyacım yok-" Adam kaşlarını kaldırdığı için sözünü kesti.

"Ne için? Seni durdurmak için mi?" diye sordu kız dudaklarını bzdğnde. "Yardım etmek için mi? Seni korumak için mi?"

"Korunmaya ihtiyacım yok." Kelimeleri sessizce söylemişti ama içinde kaynayan öfkeyi kendisi bile duyabiliyordu.

"Bu doğru değil. Büyük bir kalbin var Dedektif ve herkesin sorunlarını çözmek istiyorsun. Ama yapamıyorsunuz. Çok fazla çalışıyorsunuz. Açık ve net. Kırk yaşına gelmeden kendini tketeceksin ve bu büyük bir utanç olacak. SDPD'nin senin gibi daha çok dedektife ihtiyacı var. Ama sen

Gitti. Öldün mü yoksa erken mi emekli oldun, bilmiyorum. Ama uzun sürmeyecek. Bu hızla değil."

Çenesini sıktı ve saatini dikkatle kontrol etti.

"Zamana yakın bile değiliz," dedi.

Haklıydı, lanet olsun ona. "Bu büyük bir dava. Ve acil."

"Ama acil değil, Kit. Bu soğuk bir dava. O kurbanlar ve aileleri yıllardır bekliyorlar. Bazıları diğerlerinden çok daha fazla yıldır. Birkaç gün, hatta birkaç hafta daha uzun vadede bir fark yaratmayacak. Yine de yas tutacaklar. Hayatları travma geçirmeye devam edecek. Ama yavaşlamak sizin için büyük bir fark yaratabilir."

"Ama acil bir durum. Skyler Carville hafta sonu öldürüldüğünde bu dava faili meçhul olmaktan çıktı."

Kaşlarını çattı. "Ne? Ama ..." Başını iki yana salladı. "Bekle. Katili sen tutukladın. Colton Driscoll. Basın toplantısını gördüm."

"Driscoll'un bir ortağı vardı," dedi ve adamın ağzının açık kaldığını görmekten memnuniyet duydu.

"Nasıl? Kim?"

"Bilmiyoruz. Hâlâ bunun üzerinde çalışıyoruz."

Kendini toparlamaya çalışırken yanaklarını şişirdi. "Sanırım bu acil bir durum ama yine de uyumak zorundasın. En son ne zaman gerçekten uyudun?"

"Dün gece. Ailemin evinde uyuyakalmışım. Beş saatim var." Neredeyse.

Scott kuru bir sesle, "Bu senin için çok fazla," dedi. "Annen sana ilaç mı verdi?"

Şaşırان Kit güldü. "Hayır. Yorgundum ve ..." İçini çekti. "Ailemin evindeki yeni bakıcı annesini bir katil yüzünden kaybetti. Adam dün tutuklandı ve

tüm haberlerdeydi. Televizyondaki bir yabancından önce bunu ona söyleyen kişi olmak istedim ve eve uğradım."

Dr. Scott'ın kaşları çatıldı. "Belediye meclisi üyesi mi?"

Rita'nın ona nasıl saldırdığını hatırlayarak başını salladı. Rita'nın kollarında nasıl hıçkıra hıçkıra ağladığını. Ve kıza bir kapanış sağladığını bilmek ne kadar iyi hissettirmişti.

Scott aniden, "O," dedi ve kadın gözlerini kırıştıtarak ona baktı. "Neydi o?" diye sordu. "Bir an için yumuşadın. Rahatladın. Dürüst olmak gerekirse hiç de fena görünmüyorsun."

"Rita," diye itiraf etti. "Ona annesinden bahsettiğimde kucağıma atladı ve uyuyana kadar ağladı."

Scott'ın gülümsemesi nazikti. "Ona izin mi verdin?"

Kit sinirlendi. "Onu kışının üstüne atmayacaktım. Ağlıyordu."

Hâlâ gülümsüyordu. "Ona izin verdin."

Kit nefes verdi. "Evet, ona izin verdim. Ve kendimi iyi hissettim. Sanki bir şeyi düzeltmişim gibi."

Klasik bir anlat bakalım ifadesiyle kaşlarını kaldırdı.

Başını salladı ve pişmanlıkla gülümsedi. "Yani ben bir iş . Suç değil."

"Hayır, değil. Suç olacak şey, kendini çok erken tüketmek ve dünyanın Rita'larını kaçırmaktır. Sen burada olmazsan onların hayatını kim düzeltecek?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, hoşnutsuzdu. "Sen haklı olabilir," diye kabul etti.

Ellerini havaya kaldırdı. "Hallelujah! Bunu söylerken seni kaydedebilir miyim?"

"Hayır," dedi huysuzca.

Kıkırdadı. "İyi, iyi. Peki sırada ne var, Dedektif?" "Ne demek istiyorsunuz?"

"Buradan ayrıldıktan sonra ne yapacaksın?" "Eve gideceğim," dedi itaatkâr bir şekilde. "Ve uyuyacağım."

Gözlerini devirdi. "Doğru ya. Ben de biraz ilerleme kaydettiğimizi düşünüyordum. Benim hatam."

"Eve gidip uyuyacağım," diye ısrar etti. Sonunda. "Bu senin için zor bir dönem," dedi yeniden ayılmış bir halde. "Yılın bu zamanı. Bu bir düzen ve sürekli devam ediyor. Bahar gelir, nergisler açar ve sen kendini yeniden toprağa vermeye başlarsın. Geçen yıl ve ondan önceki yıl da aynıydı, bu yüzden Navarro bu yıl beni görmeni istedi. Bu işi yarıda kesmek için."

"Özür dilerim."

"Hayır, değilsin. Sorun da bu zaten."

"Vücudumu tanıyorum. Ne yapabileceğini biliyorum. Ne kadar uykuya ihtiyacım olduğunu biliyorum." Son birkaç gündür konuştuğu gençler gibi savunmacı bir ses çıkardı.

"Şimdi, evet. Kaç yaşındasın, otuz beş mi?" Kaşlarını çatı. "Otuz bir."

"Gerçek bir çocuk." İğneleme oyunu güçlüydü. "Bahse girerim Baz da vücudunu tanıdığını söylemiştir. Ta ki kalp krizi geçirene kadar."

Gözlerini kısmıştı. "Baz'ı bu işin dışında bırak."

"Peki, tamam. Peki ya Snickerdoodle?"

Tekrar gözlerini kırıştırdı. "Peki ya o?"

"En son ne zaman köpeğinizle tam bir gün geçirdiniz?"

Ağzını açtı ve tekrar kapattı. Bir süre. Çok uzun bir süre.

"Ben çalışırken ona kız kardeşim bakıyor."

"Bu bir cevap değildi. Belki de kadar uzun zaman oldu ki hatırlayamıyorsun."

Bu kasıtlı alay karşısında çenesini kaldırdı. "Bir buçuk hafta önce. Pazar yemeği için annemlere gittik."

"Bu çok iyi. Oradayken çalıştın mı?"

"Hayır." Harlan'la dava hakkında konuşmuştu ve Rita'yla da annesinin cinayeti hakkında konuşmuştu ama bunlar sayılmazdı.

"Uh-huh." Belli ki ona inanmamıştı. "Peki ya eve döndüğünde?"

"Fazla bir şey değil. Hafif bir okuma." Rita'nın annesinin patronu hakkında internette bulabildiği her şeyi okumuştı. Yani pek de hafif sayılmazdı. Ama sonuçta buna değmişti.

"Uh-huh," dedi tekrar. "Hafif bir okuma." İç çekti. "Ne-"

Kit, cebindeki telefon çaldığında oturduğu yerde irkildi.

Ciddi bir hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı. "Dedektif, protokolü biliyorsunuz. Ofisimdeyken telefonlar susturulacak."

"Biliyorum." Cebinden telefonunu çıkardı ve ona ekranı gösterdi. "Ama babamın özel bir zil sesi var."

Scott elini salladı. "Cevap ver o zaman. Zaten neredeyse bitirdik. Ben notlarım üzerinde çalışacağım."

Telefonu kulağına götürerek cevap verdi. "Baba? Her şey yolunda mı?"

"Sanırım öyle," dedi Harlan ihtiyatla. "İki adam seni görmek için uğradı. Senin burada olduğunu sanmışlar. Baz'ın onlara öyle söylediğini söylüyorlar."

Lanet olsun. Bir kez yalan söyledi ve yakalandı. "Seni görmeye gelmeyi planlıyordum," diye ekledi biraz beceriksizce. "Ne de olsa Snick'i orada bıraktım."

"İyi misin?" Harlan acilen sordu.

"Ben iyiyim. Sadece biraz sessizliğe ihtiyacım vardı."

"Öyle mi?" Harlan sinsice sordu ve kız neredeyse boğuluyordu. Onun bir randevuda olduğunu sanmıştı.

"Çalışıyorum baba. Ama bekle." Konudan sapmışlardı. "Kim var orada?"

"Joel Haley ve arkadaşı Sam Reeves." Sam'in adını söyleme biçimi, "Oh?" deme biçimiyle aynıydı, ama Harlan buna on metrelik bir sopayla bile dokunmayacaktı. Harlan onun bir gerçekten kaçtığını her zaman anlayabilirdi.

Kit telefonu kulağından çekip mesajlarına bir göz attı. Joel ve Sam'den birkaç, Baz'dan da birkaç mesaj almıştı. "Sana sorun çıkarıyorlar mı?"

Dr. Scott ona endişeli bir bakış atmak için döndü ama o başını salladı. Sorun yok, diye mırıldandı ve Dr. Scott gözlerini notlarına geri çevirdi.

"Oh, hiç de sorun değiller," dedi Harlan. "Annen onlara turta yediriyor. Dr. Reeves'in biraz keyifsiz görüldüğünü söylüyor."

Kit homurdandı. "Öyle değil." Sam Reeves çok sağlıklı görünüyordu, vücudu sıkışmış ve teni çölde kamp yapmaktan hafifçe bronzlaşmıştı.

"Öyle mi?" Harlan sinsiliğe geri dönerek tekrarladı.

"Baba. Joel'e onu birkaç dakika içinde arayacağımı söyle." "Ya da turta yemeye de gelebilirsin."

"Evet!" Betsy arka plandan seslendi. "Geçen sefer onunla konuşamadım. Uyuyakaldı. Ona gelip annesini görmesini söyle."

Kit sinirlenmek istiyordu ama McKittrick'ler söz konusu olduğunda bunu asla yapamıyordu. "Ona yakında döneceğimi söyle. Rita iyi mi?"

"Onlarla birlikte masada oturuyor." Sesini alçalttı. "Annesinin davası hakkında sorular soruyor. Biliyor, Kitty-Cat. Annesinin hamileliği hakkında."

"Lanet olsun. Joel ona söyledi mi?"

"Hayır. Okulda duymuş. Bir muhabir - bu kez Tamsin Kavanaugh değil - bir belediye meclisi üyesinin tutuklanmasını araştırıyordu ve Maria Mendoza'nın otopsi raporunda hamileliği gördü."

Pişmanlık derinlere işledi. "Ona söylemeliydim. Söyledim," diye ekledi çaresizce, "ama uyuyakaldı." Ve sonra gitmek zorunda kaldı. İşe gitmek için.

Belki de Dr. Scott gerçekten haklıydı. Çok fazla çalışıyordu. Özellikle de yılın bu zamanında. Lanet olsun. Psikiyatristin haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu.

"Sanırım senin yapacağını biliyor. Onu gördüğünde söyleyebilirsin."

"Yarın uğrarım. Telefonu Joel'e verebilir misin?" Birkaç saniye sonra Joel oradaydı. "Hey, Kit."

"İstasyondayım. Annemlere vardığımda saat 10'a yaklaşmış olacak ve sonra ikimiz de güneye gitmek zorunda kalacağız. Konuşmak için benim evimde buluşabilir miyiz?"

"Tabii. Yemek yedin mi? Annen soruyor."

Kit kıkırdadı. "Ona bana vereceği her şeyi seveceğimi söyle."

"Geleceğim. Senin buluşuruz. Hâlâ marınada mısınız?"

Biz. Sam'le birlikteydi. Kit'in bu kadar çabuk tekrar görmek istemediği kişiyle.

İncelemek istemediği nedenlerden dolayı.

"Evet," dedi, sesinin garip çıkmasını engellemeyi başararak. Öyle umuyordu. "Aynı hata. Babamla tekrar konuşmam gerek."

Telefondan yine Harlan'ın sesi geldi. "Kitty- Cat. Uğramanı umuyorduk ama geç oldu. Birazdan uyursun, değil mi?" Sesi çok umutluydu.

"Elbette." Bu sadece küçük bir yalandı. Muhtemelen. "Snick'i yarına kadar tutabilir misin? Tekrar Rita'yla yatabilir."

"Rita bundan hoşlanacak," dedi homurdanarak.

"Yarın görüşürüz." Kit aramayı sonlandırdı. "Üzgünüm, Dr. Scott."

"Sorun değil Kit. Aile nemlidir. Böyle iyi bir ailen olduğu için mutluyum."

"Ben de yle."

Scott ona gülümseyerek saate baktı. "Gelecek hafta aynı saatte mi?"

İ ekti. "Evet, tabii. Görüşürüz o zaman."

ON ALTINCI BÖLÜM

Shelter Island Marina, San Diego, Kaliforniya 19 Nisan
Salı, 21:30

Kit eve küçük bir iş getirmişti. Sadece birazcık. Hem Dr. Reeves'in hem de Skyler Carville'in cep telefonlarını almıştı.

Öğleden sonra e-postasına gelen kayıtları bu gece inceleyecekti. Keşif için Küçük İtalya'daki beş barı da kontrol etmesi gerekiyordu ama bunu Joel ve Sam gittikten sonra yapabilirdi.

Çünkü Joel ve Sam buraya geliyorlardı. Ne mavi Onu burada buluşmayı önermeye iten neydi? Neden bunu ona telefonda söylemelerini istememişti? Aklına tek bir neden bile gelmiyordu.

Dr. Scott'la yaptığı seanslar kafasını karıştırmıştı. Bu olmalı.

Fazla düşünmeyecekti. Sam ona bilgiyi verecek ve sonra Joel'le birlikte onu rahat bırakacaklardı.

Bu da onun hoşuna gidiyordu.

Yalancı.

Kapa çeneni ve çalış.

Güvertedeki ayak seslerini duyduğunda cep telefonu kayıtlarını evindeki yazıcıya göndermişti. Yazıcı tepsisinde yeterince kâğıt olduğundan emin olduktan sonra gergin bir şekilde pantolonunu düzeltti.

Ki bu aptalcaydı. O sinirlenmezdi. Böyle şeyler için değil.

Erkekler hakkında değil.

Joel hakkında değil tabii. Ona sadece arkadaş olacaklarını söylemek hiç de zor olmamıştı. Ama Sam? Onun fotoğrafını ilk gördüğünde bir şeyler hissetmişti. Hatta o ilk isimsiz aramada sesini ilk duyduğunda bile.

Çok iyi biriydi.

Ve o buradaydı.

Kapıyı açtı ve iki adamın geçmesine izin vermek için geri çekildi. Kapı aralığı bir metreye yakın olduğu için ikisi de başlarını eğmek zorunda kaldı. Joel, Connor Robinson gibi bir futbolcunun iri cüssesine sahipti ama Sam Reeves bir koşucunun zayıf yapısına sahipti.

"Merhaba," dedi, yüzünü buruşturmak isteyerek. Garip bir durumu yetersiz.

"Merhaba." Sam etrafına bakındı, hem meraklı hem de rahatsız görünüyordu. Ama açıklama yapacak bir şey söylemedi, Kit de onu kendi haline bıraktı.

Joel ona iki kapalı tabak uzattı. "Bunları ısıtabilir misin? Ben saatler önce yedim, Betsy de bana bir tane yaptı."

Yapacak bir şey bulduğu için minnettar bir halde mikrodalgaya gitti. "Oturun lütfen. İstemediniz mi, Dr. Reeves?"

"Beni annen besledi," dedi Sam alaycı bir ifadeyle. "Fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

Güldü. "O benim annem."

Tüm bunları arkasını dönmeden söylemiş, mutfakta yemek ısınırken su şişelerini ve atal bıçak takımlarını toplamakla meşgul olmuştu. Sonunda mikrodalga ikinci kez tt ve ellerinde tabaklar, onlarla yüzleşmek zorunda kaldı. Her iki adam da onun koltuğuna oturmuştu, Sam hâlâ sanki daha önce bir teknenin içini hiç görmemiş gibi etrafına bakınıyordu.

Belki de yapmamıştır.

"İlk kez mi tekneye biniyorsunuz, Dr. Reeves?"

"Teknede değil ama bunun gibi bir kamarada, evet. Bir ya da iki balina izleme gezisi yaptım."

Ve bu deneyim hakkında ne düşündüğü yüzünden okunuyordu.

"Onları beğenmedin mi?" diye sordu hafifçe, Joel'e yemeğini uzatırken.

Sam yüzünü buruşturdu. "Deniz bacaklarım hiç olmadı. Ve çok fazla su vardı."

Tekrar güldü. "Bu bir tekne. Okyanusta. Biraz su beklemek lazım."

Sam ürperdi. "Ben kuru toprağı severim. Ama burası güzel. Rahat. Daha önce kendi teknesi olan biriyle hiç tanışmamıştım. Ben çölde ."

"Ağabeyimin teknesi," dedi, turtadan bir ısırık aldı ve iniltisini bastırdı. Açlıktan ölmek üzereydi. Howard'ın ona getirdiğı sandviçten birkaç ısırık almış, sonra da geri kalanını yemeyi unutmuştu. "Arthur donanmada ve şu anda Güney Pasifik'te bir gemide görev yapıyor. O dönene kadar ben kiralıyorum."

"Bu çok hoş," dedi Sam, lanet olası samimiyeti ön plandaydı.

"Sizi buraya getiren nedir? Mesajlarınızı gördüm, Dr. Reeves. Üzgünüm, telefonuma cevap verebilecek bir yerde değildim." Dr. Scott'ın ofisine önce dikkatini dağıtmak istemediğı için telefonuna bakmamıştı. Bölüm psikiyatristini gördüğünde tetikte olması gerekiyordu.

Sam bir psikiyatrist. Ama her nasılsa, o hissetmedi tetikte olmak zorunda değilsiniz. En azından aynı sebepten değil.

Sam avuçlarını yüzünde ovuşturdu. "Laura Letterman ve ben Epstein'lerden ayrıldıktan sonra Veronica Gadd'ı gördük."

Kit şaşırmamıştı. Ona bir sonraki durağının orası söylemişti, ama burada olması ona bir kez daha

bir tanığı konuşturmakta olduğundan daha başarılı olmuştu. "Bir şey bulmuş olmalısınız."

"Evet, öyle yaptık."

Sam, Driscoll'un dördüncü karısıyla yaptığı ziyarette yaşananları anlatırken Kit yemeğini yemeye devam etti ve anlattığı her ayrıntıda gözleri daha da büyüdü. Driscoll'un genç karısını dövmüş olması şok edici değildi ama Veronica'nın bunu kendisiyle paylaşmaktan çekinmesi Kit'i üzmüştü.

"Bekle. Sence arka bahçeye bir şey mi gömdü?"

Sam o kısma geldiğinde araya girerek sordu.

"Küreği vardı," dedi Sam acımasızca. "Onunla da vurdu.

Sonra da yeni bir açık hava yaşam alanını özür hediyesi olarak kullandık."

"Ve kasasında bizim kamerada gördüğümüzden çok daha fazla sabit disk gördü," diye mırıldandı. "Tamam, bu benim akşamımı değiştirdi."

"Ne yapacaksın?" Joel sordu.

"Oraya GPR'si olan birini gönderin. Yere nüfuz eden radar," diye ekledi Sam'in kafası karıştığında. "Kazmaya başlamadan önce yeraltında ne olduğuna dair bir resim elde edeceğiz."

"Hareketli bir ateş çukurundan bahsetti," dedi Sam. "Bütün bu açık alan bana tuhaf geliyor. Eğlenmekten hiç bahsetmedi ve Veronica da hiç arkadaşı olmadığını doğruladı."

"İçini dökmek için görüşmeye gittiği kişi hariç." Bu da yeni bir bilgiydi. "Arka bahçeyi korumak için Driscoll'un evine ek üniformalar götürmem gerekiyor. Evini kim temizlediyse arka tarafta gömülü bir hazine olduğunu anlarsa diye."

Sam endişeyle, "Muhtemelen," dedi. "Hiçbir şey olmayabilir."

Ona en nazik gülümsemesini verdi, çünkü endişesinin kaynağını anladığını düşünüyordu. "Endişelenme, Doktor. Eğer bir şey bulamazsak, kimse onu suçlamayacak."

Sen. Bayan Letterman da ifade vermek için müsait olacak mı?"

Sam başını salladı. "Bu yüzden benimle geldi. O ve Joel tekrar güvenilir bir mazeretim olmadan yakalanmamı istemediler."

"Evet, ne yazık ki kötü bir plan değil. Umarım yakında hayatını geri alırsın."

Sam yutkundu, yeşil gözleri hüzünlüydü. "Skyler'ın ailesinin benim bir katil olduğuma inanmadığını bilmek beni tatmin ederdi."

Kit iç çekerek tabağını yan masaya koydu. "Onlara senin güvenilir bir şüpheli olmadığını söylemeyi düşündüm ama o zaman Skyler'ı gerçekten öldüren kişi ortaya çıkacaktı."

"Ve belki de başka birini öldürmek," diye bitirdi Sam. "Bunu düşündüm. Bu yüzden evimde kalmıyorum. Ailesi benimle yüzleşir ve ben de kendimi savunmak zorunda hissederim. Katilinin benden başka birine baktığını bilmesini istemiyorum. Başka kimsenin ölmesini istemiyorum."

Kalbi sıkışmıştı. Adamın başkalarını kurtarmak için kendi adını feda ettiğine inanmakta güçlük çekmiyordu. Bunu daha önce de yapmıştı.

"Bu iş bittiğinde, Carville'lerin gerçeği öğrenmesini sağlayacağım."

"Ama bu Skyler'ı geri getirmeyecek," dedi Sam kalın bir sesle.

"Hayır," diye mırıldandı. "Ama bunu kimin yaptığını kanıtlayacağız ve arkadaşınıza hak ettiği adaleti ."

Başını sallarken gözlerine bir şey yerleşti. "Yarın diğer eski karımı görmeye gideceğim. Hâlâ burada, San Diego'da yaşayan."

"Bayan Letterman'la mı gidiyorsunuz?" Kit, avukata karşı duyduğu hoşnutsuzluğun sadece seçtiği avukat yüzünden olmasını dileyerek sordu

Meslek. Ama Sam'i aldatmış ve hâlâ onun hayatının bir parçası olmayı bekliyordu.

Ama bu Sam'in işiydi. Benim değil.

"İşi bittiğinde, evet."

Ona ziyarete gelmemesini söylemekle uğraşmayacaktı. "Lütfen beni haberdar edin, söz veriyorum aramalarınıza daha çabuk döneceğim."

"Yapacağım." Sam Joel'e baktı. "Bu mıydı?"

"Öyleydi," dedi Joel. "Navarro'nun numarası bizde yoktu, yoksa ona hemen söyledik. Baz'ın bu işe karışmaması gerektiğini düşündüm. İyileşiyor olması gerekiyordu." "Bunun için teşekkür ederim," dedi Kit. "Gerçi o da onu dahil etmediğimiz için kızacak. Bunun bir önemi yok çünkü Marian'dan Baz'dan korktuğumdan çok daha fazla korkuyorum."

Joel kıkırdadı ve boş tabağıyla ayağa kalktı. "Akıllıca. Bunu nereye koyayım?"

"Ben alırım." Ayağa fırlayarak iki tabağı da aldı ve Sam de ayağa kalktığı anda onları bir zırh gibi önünde tuttu. Oturma odası küçücüktü ve Sam çok yakındaydı. "Dr. Reeves, Rita'yı gördüğünüzde nasıl görünüyordu?"

"Üzgün," dedi. "Ağlıyordu."

"Harlan annesinin hamile olduğunu öğrendiği için olduğunu söyledi," dedi Joel karanlık bir sesle. "Okuldaki bir çocuk internette görmüş ve ona söylemeyi ihmal etmemiş."

"Serseri herif," diye homurdandı Sam. "Lanet muhabirler bir kurbanla ilişkisi olan herkes için hayatı zorlaştırıyor. Rita'nın hayatında bir ömür boyu yetecek kadar şok var."

Kendisi için değil de Rita için endişelendiği Kit'in gözünden kaçmamıştı. "Biliyorum. Bu olaydaki rolünü koruduk Sam. Lanet olası gazetecilerin hiçbiri senin muhbirimiz olduğunu öğrenmemeli." Bunu umuyordu.

Sam omuz silkti. "Birkaç kişiye şüpheli olduğumu söyledim, bu yüzden gazetecilerin yardımı olmadan kendi kendine ortaya çıkabilir."

Kit neredeyse tabakları düşürüyordu. "Ne yaptınız? Biz bunu açığa vurmayarak seni korumaya çalışıyorduk ve sen insanlara mı söyledin?" Joel'e baktı. "Bundan haberin var mıydı?"

"O bir yetişkin Kit, hem de çok akıllı bir yetişkin. Riski bildiğini tahmin ediyorum."

Sam, "Başka türlü insanlar benimle konuşur muydu bilmiyorum," dedi. "Gerçeği açıklamak beni savunmasız hale getirdi ve ... insanlar başı dertte olan diğer insanlara yardım etmek istiyor."

Ona göz kırptı. " misin sen? Yani, çalışıyorsun suçlularla, değil mi?"

Sam'in dudakları seğirdi. "Pek çok suçlu. Aslında bu benim uzmanlık alanım. Ama pek çok kurbanla da konuşuyorum. Bir savunmasızlığı paylaşmak durumu eşitlemeye yardımcı oluyor. Açılmalarına yardımcı olur. Bende işe yaradı."

İçini çekti, çünkü öyle olmuştu. "Driscoll'un üçüncü eski karısını ne zaman göreceksin?"

"Muhtemelen yarın akşama kadar olmaz. Bugün gün içinde evine gittik ve evde değildi, yani işte olmalı."

"Beni ara. Size katılabilirim." Adam sertleşince kaşlarını kaldırdı. "Tabii sen istemezsen."

"Hayır," dedi yavaşça. "Ama sen bir polissin. Veronica, Colton'ın yaptığı şeylere karıştığını düşünmenizden korkuyordu. Sanırım polis olmadığım için benimle konuşuyorlar."

"Haklı Kit," dedi Joel.

Ne yazık ki öyle yaptı. "Bunun üzerinde düşüneneğim. Umarım Colton'ın arka bahçesinde sormamız gereken soruları öğrenmemize yardımcı olacak bir şeyler bulmuş oluruz."

Onları kapıya kadar takip etti ve bakışları Sam'in ayakkabılarına takıldı. Sam'in ayaklarına doğru inerken onu kesinlikle kontrol etmemiştir. "Bir dakika. Bu yepyeni bir çift Top-Siders, Dr. Reeves. Parkta giydiğiniz ayakkabılar da Top-Siders'dı. Tekneleri sevmiyorsanız neden o ayakkabıyı seçtiniz? Bu bir tekne ayakkabısı."

Joel kıs kıs gülererek dirseğiyle Sam'i dürttü. "Söyle ona, Sammy."

Sam'in iç çekişi kederliydi. "İndirimdeydiler, ben de birkaç çift aldım. Arkadaşımın aksine, bir aylık maaşımı bir çift ayakkabıya harcamak istemiyorum. Aldığınız Top-Siders'ları da denedim, rahatlar. Bir gün onları geri almak istiyorum."

Çünkü kanıt olarak ayakkabılarını tutmuşlardı. "Eninde sonunda olacak. Bunca yolu gelip bana Bayan Gadd'dan bahsettiğiniz için teşekkür ederim."

Onun gözleriyle buluşmak için döndü. Çok hoştu. "Rica ederim, Dedektif."

Tuttuğu nefesi bırakmadan önce onların ayak seslerinin rıhtımdan yukarı çıkmasını bekledi, sonra da kapıyı ayağıyla kapattı. Mutfığa geri dönerek Navarro'yu çağırırken bulaşıkları yıkadı.

Onun yanıtı da aynı derecede patlayıcıydı. "Driscoll arka bahçeye bir şey mi gömdü?"

"Sanırım öyle. Bakmalıydım."

"Üstünkörü bir kontrol yaptık ama evet. GPR elemanlarını çoktan göndermiş olmalıydık. Onları aradınız mı?"

"Bir sonraki telefon görüşmem. Çavuş Ryland'ı arayacağım ve taramalarını yapabilmeleri için spot ışıkları ayarlamasını isteyeceğim." Bulaşıklarla işi bittikten sonra yazıcısına döndü ve sayfaları tarayarak zaten beklediği şeyi çabucak buldu. "Ayrıca hem Dr. Reeves'in hem de Skyler Carville'in öldürüldüğü geceki cep telefonu kayıtlarını inceledim."

Dr. Reeves'in telefon numarasından bir mesaj almış ama Reeves'in cep telefonundan giden bir mesaj yok. Katil Reeves'in numarasını taklit etmiş."

Navarro, "Katilin dikkatsizliği" dedi.

"Olabilir. Bahse girerim Sam'in telefonuna bu kadar kolay erişmemize izin vereceğini düşünmemiştir."

"Sam?" Navarro sessizce sordu.

Kit sessizce küfretti. "Özür dilerim. Dr. Reeves."

"Bir sonraki aramasında onu gölgeleyecek misin? Çünkü sanırım ondan tanıklarımızla konuşmayı kesmesini istemek işe yaramayacak."

"Yapacağımı söyledim ama bana açılmayacaklarından endişeleniyor."

"Saçmalık. İnsanlar senin için açılıyor. Bu yüzden bu kadar iyi bir yakınsın."

Kendine olan güveni onu daha iyi hissettirdi. "Teşekkür ederim. Bu dava beni-" Kendimden şüphe ediyordum. Bunu söylememek için kendini zor tuttu. "Dengem bozuldu."

"Biliyorum. Ayrıca sana mumu iki ucundan da yakmaman için öğüt verdiğimi de biliyorum ama bu gece bir istisna. Driscoll'un ne gömdüğünü ne kadar çabuk öğrenirsek -eğer bir şey varsa- katili o kadar çabuk yakalayabiliriz." Tereddüt etti. "Bu geceki randevuna gittin mi?"

"Yaptım. Ve yardımcı olmuş olabilir. Birazcık."

Homurdandı. "Senden övgü dolu bir tavsiye. Pekâlâ. CSU'yu ara. Bir saat kadar sonra seninle orada buluşuruz. Şu anda şehirde değilim."

Navarro'nun ofiste olmadığı zamanlarda neler yaptığını ilk kez merak etmiyordu ama bunu sormak ona düşmezdi. Belki de biriyle çıkıyordu.

Bu düşünce onu mutlu etti. Harlan da bu gece onun biriyle çıktığını düşündüğünde böyle hissetmiş olmalıydı.

Dünyada en çok sevdiği adamı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu ama Harlan onun biriyle çıkmasını beklemek zorundaydı. Önce başarması gereken çok fazla şey vardı.

Colton Driscoll'un arka bahçesini kazmakla başlıyoruz.

SDPD, San Diego, Kaliforniya
20 Nisan Çarşamba, 15:15

"Neredeyse bitti mi?" Navarro mırıldandı.

Çavuş Ryland, Colton Driscoll'un arka bahçesinde buldukları kanıtları incelerken omzunun üzerinden onlara baktı. GPR ana mekânı bulmuştu; ateş çukurunun altındaki küçük bir kasaya gömülmüş otuz sabit disk. CSU ateş çukurunu kenara çektiğinde, GPR onlara düzinelerce tuğlaya benzer nesnenin bir okumasını vermişti.

Kit, Navarro'yu susturdu. "Strese girerse daha yavaş gider."

"Seni duyabiliyorum," diye tersledi Ryland. "Git biraz kahve al. Bunu aceleye getirmeyeceğim."

"Çok fazla kafein aldım," dedi Kit. "Bir fincan kahve daha içersem kendimi kaybedeceğim."

"Senin sorunun gibi görünüyor," diye Ryland.

"Hem de çok," diye mırıldandı Kit. Yorulmuştu ama beyni dinlenmeye bile çalışamayacak kadar doluydu. Pantolonunun cebine uzanarak başparmağını kedi-kuş oymasının üzerinde gezdirdi, ayrıntıları silmediğini umuyordu. Dikkatlice çıkardı ve ışığa tuttu.

Lekesizdi. Harlan ona zarar vermemesi için tedavi etmiş olmalıydı. Ne de olsa onu çok iyi tanıyordu.

"O da ne?" Navarro sordu.

"Babam başardı." Elini uzattı, kedi-kuş avucunun içine yuvalanmıştı.

"Harlan onları nasıl bu kadar ayrıntılı hale getiriyor bilmiyorum."

"O bir usta. Baz için bir kalp yaptı," diye ekledi, saatler önce onu hastanede ziyaret ettiğinde Baz'ın kalbi elinde tutarken yüzünde beliren şefkati düşünerek. "Anatomik olarak doğru bir kalp."

Navarro kıkırdadı. "Babanı seviyorum."

Kedi kuşunu cebine geri koydu. "Herkes öyle yapar."

"Tamam," diye seslendi Ryland. "İlk sabit diski kopyaladım. Bubi tuzağı ve şifreleme yok, bu beni şaşırttı."

Kit'in tedirginliği geri döndü. "Muhtemelen hiç yakalanmayacağını düşünmüştür. İçinde ne var?"

"Videolar," dedi Ryland. "Tıka basa film dosyalarıyla dolu."

Kit, Ryland'ın sandalyesinin arkasında Navarro'nun yanında durmuş, adama acele etmesi için yalvarmamaya çalışıyordu. Ryland'ın metodik olduğu bilinirdi. İşlediği kanıtlar genellikle mahkemede geçerli oluyordu, bu yüzden Kit şikâyet etmedi.

Ryland klavyesine dokundu ve monitörünü bir video dosyası doldurdu.

Kit sert bir nefes çekti. Kamera bir kanepeyi arkadan çekmişti. Güzel dekore edilmiş bir oturma odasındaki kanepede genç bir kız oturuyordu - Driscoll'un oturma odası değil. Kanepenin yan tarafında bir berjer koltuk vardı. Duvarlar Batı Yakasının Hikâyesi, Wicked ve Operadaki Hayalet gibi Broadway müzikallerinin çerçeveli posterleriyle süslenmişti.

"Müzikal tiyatroyu seviyor," diye mırıldandı Navarro. "Arada bir bağlantı var."

Sonra koltuktaki kız kameraya bakmak için döndü, gülümsemesi gergindi.

Aman Tanrım. Kit, "Bu Jaelyn Watts," diye mırıldandı.

Navarro koparılmış bir tel gibi titriyordu. "Ve bir adam. Driscoll değil."

"Aynı şekilde inşa edilmemiş," diye onayladı Kit. Kalbi küt küt atıyordu, çünkü adam az önce kameranın önünde yürümüş, sırtı kadraja doldurmuştu. Ama sonra tekrar hareket ediyor, kameradan uzaklaşıyordu. Driscoll'dan daha zayıftı ve onun kadar uzun değildi. Belki 1.80, 1.90. Driscoll 1.80 boyundaydı.

"Driscoll'un katili mi?" Navarro fısıldadı.

"Maureen'in videosundaki adamla aynı vücut tipi," diye fısıldadı Kit. Elindeki keskin bir acı, kedi-kuşu tekrar kavradığını fark etmesini sağladı. Elini cebinden çekerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Adamın yüzünü her an görebilirlerdi. Her an.

Adam bir elinde cam bardakla kanepeye doğru yürüdü. Jaelyn'in yanına oturdu, sonra yüzünü kameraya çevirdi.

Kit öne doğru eğildi, şok olmuştu. "Ne oluyor lan?" Çünkü yüz Colton Driscoll'un yüzüydü.

"Bu ... .." Navarro kekeleydi. "Bu ne böyle? Vücut tipi tamamen yanlış."

Ama yüz Driscoll'un yüzüydü ve ses de Driscoll'un sesiydi. Jaelyn'e bir bardak koyu renkli ve gazlı bir şey verirken gülümsüyordu.

Kit nefes almayı hatırlamak zorunda kaldı. "Onu az önce uyuşturduğuna dair bahse girmek ister misin?"

"Enayi bahsi," dedi Navarro acımasızca.

Video devam etti ve Jaelyn'in gözleri sarktı, sonra kapandı, başı kanepenin arka minderinde sallanıyordu.

Sonra Driscoll'un yüzüne sahip adam arka cebinden bir dizi ışıltılı pembe kelepçe çıkardı. Onları Jaelyn'in bileklerine taktı ve onu kanepeye yatırdı.

Kit bundan sonra olacakları izlemek istemedi ama Jaelyn'in

Saldırı. Böylece yalnız kalmayacağını düşündü, bunun aptalca olduğunu bilse de.

Gözyaşları Kit'in gözlerini yaktı ve onları kırıştıtararak uzaklaştırdı. Olanların çoğu kanepenin arkası tarafından engelleniyordu, bu da küçük bir merhametti. Ama adamın hareket ettiğini görebiliyorlardı.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı Navarro, sesi kırılarak.

Kit sözsüzce başını salladı ve CSU lideri titreyerek kesik kesik bir nefes verdiğinde Ryland'ın omzunu sıktı.

Adam sözlerini bitirirken sırtını dikleştirdi, sonra vücudunu kaydırarak Jaelyn'in ayaklarının dibindeki kanepeye oturdu. Kit, adamın hareketlerinden pantolonunun fermuarını çektiğini tahmin etti. Jaelyn'i yattığı yerde bırakarak ayağa kalktı ve tekrar kameraya yaklaştı, vücudu çekimi engelliyordu. Sonra elinde bir martini bardağıyla pencereye doğru ilerledi.

Çekim sona erdi ve aniden bir sonraki klibe geçildi. Aynı oturma odasıydı ama gölgeler değişmişti. Günün ilerleyen saatleriydi.

Kanepede yatan Jaelyn kıpırdanıyordu ama sersemlemiş ve kafası karışmış görünüyordu.

Driscoll'un yüzünü taşıyan adam yeniden ortaya çıktı ve kanepeye oturarak Jaelyn'i dik oturması için kaldırdı. Gömleğinin yakasındaki kravatı çıkardı ve Jaelyn halsizce debelenirken boğazına doladı.

Jaelyn, adamın korkusunu görebileceği kadar uyanıktı ama herhangi bir mücadele verecek güce sahip olacak kadar değil. Adamı alt edebileceğinden de değil. Çok küçüktü.

"Korkak," diye fısıldadı Kit.

Adam kravatı sıkıca çekti ve sonunda çırpınmayı bırakana kadar tuttu.

Onu öldürmüştü.

Kravatı serbest bırakarak Kit'in boynundan çıkardı ve kendi boynuna düzgünce dolayarak düğümü sıktı. Driscoll'un yüzünde Kit'in kusmak istemesine neden olan memnun bir sırıtış belirdi.

Oturdu, mide bulantısı içinde nefes aldı. "Allah kahretsin."

Jaelyn onu öldürmek için uyanana kadar beklemişti. Bunu o baygınken de yapabilirdi ama yapmadı. Onun korkusunu görmek istemişti.

Ryland masasının üzerindeki kutudan birkaç mendil aldı ve burnunu sildikten sonra kutuyu Kit'e geri verdi. O da kendi gözlerini sildi ve kutuyu Navarro'ya uzattı, o da aynısını yaptı.

"Az önce ne izledik?" diye sordu kısık sesle. "Driscoll'un yüzü ve sesi, ama bu adam Driscoll'dan en az üç santim daha kısa. Belki de dört. Video sahte mi?"

"Tamamını bilmiyorum," dedi Ryland, "ama en azından bir kısmı - adamın yüzü - kesinlikle derin bir taklit."

Lanet olsun. Bir kişinin yüzünün başka bir kişinin vücudunun üzerine bindirildiği videolar olan "deepfake "lerle giderek daha sık karşılaşıyorlardı. Teknoloji giderek daha doğru sonuçlar veriyordu, sahte videoların bazılarını orijinallerinden ayırt etmek neredeyse imkansızdı. Yazılım ücretsizdi ve birçok deepfake üreticisinin istedikleri görünümü elde etmek için yalnızca hızlı bir bilgisayara ve düzenleme süresine ihtiyacı vardı.

İyi yapılmış bir deepfake videosunun sunduğu tehlikeler felaket olabilir. Karısını başka bir adamla seks yaparken gören bir koca? Bir politikacının kariyerini bitirecek bir şey söylemesi? Bir polis yetkilisinin doğru olmayan feci bir açıklama yapması? Kitlesel panik ve şiddete neden olabilirler.

Bu derin sahtekarlığın gerçek bir cinayetin yanı sıra Driscoll'un uydurma cinayetin bir unsuru olduğu ortaya çıktı.

Hayat.

"Nereden biliyorsun?" Navarro sordu.

Ryland videoyu duraklattı, karede sahte Driscoll'un yüzü görünüyordu. "Bu adamın Driscoll'dan santim daha kısa olmasının yanı sıra, yüzündeki gölgeler de yanlış. Odadaki gölgelerle uyuşmuyorlar."

Kit fark etmemişti bile. "Peki ya gerisi?"

Ryland, "Bunu analiz etmem gerekir," dedi. "Ses dublajlı ama ağız hareketleri kelimelerle uyuşuyor. Bence geri kalanı gerçek."

"Yani Driscoll bir şekilde bu videoyu ele geçirmiş," dedi Kit, "sonra da kendi yüzünü katilin yüzünün üzerine yerleştirmiş ve sesi dublajlamış öyle mi?"

Ryland başını salladı. "Ben de öyle tahmin ediyorum."

"Yüzünün altında ne olduğunu görebiliyor musun?" Navarro sordu. "Gerçek yüzünü mü?"

Ryland'ın yüz ifadesi hem acımasız hem de pişmanlık doluydu. "Hayır. Orijinaline sahip olmamız gerekirdi ve bu kesinlikle o değil."

Ekranda, Driscoll'un yüzüne sahip adam Jaelyn'i omzuna almış, sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu.

odası birkaç saniye boş kaldıktan sonra video sona erdi.

Kit burun kemiğini sıktı. "Driscoll, öfkesi onu kovdurmadan önce şehirdeki büyük bir firmanın bilgi işlem sorumlusuydu. Bunu yapabilecek uzmanlığa sahip olabilir mi?"

"Elbette." Ryland masasının çekmecesinden bir şişe ibuprofen aldı. "Fotoğraf düzenlemeyi bilen herkesin yapması kolay. Zaman alıcı ama zor değil. Yine de bu mükemmel bir uygulama. Gölgeler hariç, baş vücuda tam oturmuş."

"Driscoll bu videoyu nasıl elde etti?" Kit sordu. "Kameraları o mu yerleştirdi? Katilden mi çaldı? Katil cinayetlerini zevk için mi kaydetti? Driscoll cinayetlerden herhangi birini işledi mi yoksa sadece bu adamın cinayetlerini mi üstlendi?"

"Güzel sorular," dedi Navarro yorgun bir sesle. "Hadi öğrenelim. Ne yazık ki videoların geri kalanını da izlememiz gerekecek. Belki bazıları orijinaldir."

Ryland omuzlarını dikleştirdi. "Tamam."

Kit nefes verdi. Çok uzun bir gece olacaktı.

SDPD, San Diego, Kaliforniya
20 Nisan Çarşamba, 08:45

Connor Robinson yanındaki sandalyeye çökerken Kit bilgisayar ekranından başını kaldırıp gözlerini kırpiştırdı. Bok gibi görünüyordu. Tıpkı Colton Driscoll'un videolarını yaklaşık beş saat boyunca izledikten sonra herkesin görüldüğü gibi.

"İyi misin?" diye sordu. Connor ve Howard'ı video kanıtlarını incelemeye yardım etmeleri için çağırmıştı ve onlar da görevi CSU teknisyenleriyle paylaşmışlardı.

"Pek sayılmaz. Bu cidden iğrenç bir şey."

Şimdiye kadar, hepsi de son beş yıl içinde öldürölmüş gibi görünen yedi genç kızın tecavüze uğramasına ve öldürölmesine tanık olmuşlardı. Cecilia Sheppard en sonuncusuydu ve sekiz ay önce kaybolmuştu. Jaelyn Watts ve Naomi Beckham'ı da teşhis etmişlerdi. Jaelyn ve Naomi arasında üç kurban vardı ve hepsi de kayıp raporlarındaki fotoğrafları kullanılarak geçici olarak teşhis edilmişti.

Şimdiye kadarki en eski video, beş yıl önce kaybolan Rochelle Hamilton'ın saldırıya uğrayıp öldürölmesini gösteriyordu. Miranda Crisp ve Ricki Emerson, sırasıyla yedi ve on yıl önce kaybolmuşlardı.

Ne videolarda ne de on üç ve on beş yıl önce keşfedilen iki Jane Does'da. Bu da Driscoll'un cinayetleri beş yıl önce kaydetmeye başladığına inanmalarına yol açtı. Ya da katil kayıtları yapmışsa, Driscoll beş yıl öncesine kadar bu kayıtlara erişememişti.

Bu gece buldukları yeni kurbanlardan hiçbiri kayıp raporlarına dahil edilmemişti, ancak öğrenmek için aileleri takip edeceklerdi. Gerçi bu kurbanlara ait ceset yoktu ve bu da ailelerin hâlâ tam bir kapanışa sahip olamayacağı anlamına geliyordu.

"Biliyorum," dedi Kit, gördüğü görüntüleri zihnindeki bir kutuya tıkmaya çalışarak, ama bu çok zordu. Hepsi çok gençti. Çok umutluydular. Ta ki katillerinin içkisini kabul edene kadar.

Bu onun kalbini kırdı.

"Durmak zorundaydım," dedi Connor düzensiz bir sesle. "Daha sonra izlerim. Driscoll hasta herifin tekiydi."

"Evet." Kit ağrıyan gözlerini ovuşturdu. Çok ağlamıştı ve ağlayan tek kişi de o değildi. Connor da ağlamıştı, bu da onun erkek çocuğu kişiliğinin kenarlarını yumuşatmıştı. "Howard nerede?"

"Bir süreliğine eve gitti. Şarj olması gerektiğini ama yakında dönüp izlemeyi bitireceğini söyledi."

Çünkü sabit disklerden yedisini incelemiş olmalarına rağmen, ellerinde hâlâ görüntülemeleri gereken sekiz sabit disk vardı. Buldukları otuz tanenin yarısı kopyaydı ve bu onları rahatlatmıştı. Yedi kurbanın acı çekmesini izlemek zorunda kalmak yıkıcıydı. Otuz tanesini izlemek... Kit bunu düşünmek bile istemiyordu.

Colton katilin vücuduna sadece kendi yüzünü yapıştırmamıştı. Şimdiye kadar araştırdıkları sabit disklerdeki diğer videolarda da kurbanların yüzlerini en sevdiği ünlülerin yüzleriyle değiştirmişti.

Sam Reeves'le seansları sırasında tanımakla övündüğü ünlü insanlara ağza alınmayacak şeyler yaparken kendini izleyebilmişti.

Sam. Ne bulduklarını merak ediyor olmalıydı. Kit ona bir güncelleme borçluydu. Bugün ona anlatmak için zaman bulacaktı.

"Biraz uyumak için eve gitmek ister misin?" Kit Connor'a sordu.

"Hayır. Uyuyamayacak kadar gerginim. Sen neye bakıyorsun?"

Kit dikkatini tekrar ekrana verdi. "Orion Okulu'nun web sitesi. Arkadaşınızın bize bir şey söyleyememesi ihtimaline karşı elimde bir şeyler olması gerekiyor."

"Bana mesaj attı," dedi Connor. "Beni bu sabah arayacağını söyledi. Numarasını vermemde bir sakınca olmadığından emin olmak için bursu alan kişiyle görüşmek istemiş. Aramayı dinlemek ister misin?"

"Eğer yapabilirsem, evet. Etrafta değilsem, beni beklemeyin."

Başını salladı ve ekranını görebilmek için sandalyesini yana doğru çevirdi. "Orion hakkında şu ana kadar ne buldun?"

"Henüz bir şey yok. Sen oturduğunda ben de yeni tıklamıştım." Menüü inceledi ve kabul sekmesini kontrol etti. "Seçmeler bir komite önünde yapılır." Komite üyelerinin isimlerini not etti. "Okula gitmeden önce onların geçmişlerini kontrol etmemiz gerekecek." Ona şöyle bir baktı. "Liseye bir gezi için hazır mısınız?"

Sırıttı. "Tabii ki. Bu sefer müdür beni dinlemek zorunda kalacak, başka türlü değil."

Kıkırdadı. "Müdürün odasından uzak durdum. Başımı eğdim. Sadece derslerimi geçip istedim." Kabul sekmesinden Hakkımızda etiketli sekmeye geçti. "Bu özel okulların kendi kurulları var. Bunun bir mütevelli heyeti var." Üzerine tıkladı ve bir isim öne çıkınca nefesi kesildi. "Bu da ne böyle?"

"Oh," diye mırıldandı Connor. "Bu çok iyi ya da çok kötü olabilir."

Dr. Alvin Levinson. Suçlu profil uzmanı Orion Okulu'nun yönetim kurulundaydı. "Pazartesi günü onunla konuştuğumda bundan hiç bahsetmedi."

"Pazartesi günü Orion Okulu'ndan haberin yoktu."

"Doğru," dedi. "Ama eğer tiyatro dünyasını biliyorsa, bir şeyler söylemesi gerekirdi, değil mi?"

Connor kaşlarını çatı. "Sen Yapma. Ciddi bir şekilde düşünmek O da bu işin içinde, değil mi?"

Hayır. Ama tepkisi ani oldu. Levinson bizden biri. Kimseye zarar vermez.

Ama bundan emin miydi? Driscoll'un yüzünün yer aldığı korkunç videolardaki adam Levinson'la aynı yapıya sahipti.

Gri saçları ve gözlükleri vardı. Sertçe yutkundu, adamın herhangi bir şekilde olaya karışmış olabileceği düşüncesi

boğazında safra birikmesine neden oldu. "Hayır,

sanmıyorum," dedi kararsızca, "ama ona Orion bursları

hakkında ne bildiğini sormalıyım." "Orion burslarını kime

soracaksınız?" Navarro sordu,

Kit'in masasının bir köşesine yaslanmıştı. Son bir saattir komutanın ofisindeydi ve üst düzey yetkilileri bilgilendiriyordu. Yakında bir basın toplantısı daha yapmaları, Colton Driscoll'un öldürüldüğünü ve tek başına hareket etmediğini kabul etmeleri gerekecekti. Genç kadınları hedef alan bir katil hâlâ dışarıdaydı. Ve ellerinde ipucu vardı ama şüpheli yoktu.

Yine de ellerinde, katilleriyle aynı vücut tipine sahip ve kurbanlarından en az birinin gitmeye çok kararlı olduğu okulla sağlam bir bağlantısı olan bir ruh sağlığı uzmanı vardı.

Kit patronunun keskin bakışlarıyla karşılaştı. "Dr. Levinson."

Navarro'nun kaşları neredeyse alnından fırlayacaktı. "Al Levinson mı? Sen neden bahsediyorsun?"

Ekranını işaret etti ve Navarro şok içinde irkilerek bakmak için döndü. "Pazartesi günü bir tiyatro okuluyla bağlantısı olduğundan neden bahsetmedi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Kit. "Ama soracağız." "Emin ol yapacağız. Al'ı yirmi yıldır tanıyorum. Yıllardır. bir şeye karışmış olmasına imkân yok." "Aynı vücut tipi," dedi Kit sessizce.

Navarro başını salladı. "Yetmişine merdiven dayadı, Kit. Colton Driscoll'u o ilmeğin içine sokabilmesinin imkânı yok."

"Driscoll'un katili o halatlardan biriyle bir makara sistemi oluşturmuş," dedi isteksizce. "Driscoll'un tüm ağırlığını taşımasına gerek yoktu."

"Bu çok saçma. Orion'dan bahsetmemesinin iyi bir nedeni olmalı," dedi Navarro cep telefonunu çevirirken. "Hey, Al. Bu sabah yine ofise gelebilir misin? Bu çok önemli." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Görüşürüz o zaman. Ofisimde buluşabiliriz." Vedalaştıktan sonra telefonunu cebine geri koydu. "Yarım saat içinde burada olacak. Bu arada Orion yönetim kurulunun geri kalanı ve personel hakkında geçmiş araştırması yapın."

Kit onun haklı olduğunu umuyordu. Dr. Levinson'dan hoşlanıyordu. "Evet, efendim."

Navarro uzaklaşmaya başlamıştı ki Connor, "Hey, patron. Bekle." dedi.

Navarro onlara baktı ve gözle görülür bir şekilde kendini hazırladı çünkü Connor'ın ses tonu uğursuzdu. "Evet?"

Connor yüzünü buruşturdu. "Tamsin Kavanaugh'un bir başka makalesi. İkinci bir katilimiz olduğunu ve Orion Okulu'nun kurban toplama işine karıştığından şüphelenildiğini söylüyor."

"Orospu çocuğu," diye hırladı Navarro. "Onun kaynağı kim?" "İsimsiz," dedi Connor.

Kit, Connor'ın telefonunu aldı ve makaleyi gözden geçirdi. "Kaynağı Naomi Beckham'ın okulundaki kız Madison olabilir. Seçmeleri kendisi için isteyen oydu. Okul müdürü ve bizim dışımızda Naomi ile Orion Okulu arasındaki bağlantıyı bilen tek kişi o."

Navarro'nun yüz ifadesi sıkı bir şekilde kontrol edilen bir öfkeydi. "Dr. Reeves'in Madison'dan haberi var mıydı? Onunla da konuştu mu?"

Kit başını salladı. "Bundan bahsetmediğime eminim. Biz sadece Driscoll'un dördüncü eski karısı Veronica Gadd hakkında konuştuk." Ona Rita'yı da sormuştu ama bu konuşma için o önemli değildi.

"Kahretsin," diye tısladı Connor. "Bu bir felaket patron. Orion artık bizimle asla konuşmayacak. Avukatlardan oluşan bir duvarı aşmak zorunda kalacağız. Bunun önüne geçmeliyiz."

Navarro ellerini saçlarında gezdirdi. "Dün aramaya çalıştın, değil mi Kit?"

"Yaptım. Müdür için resepsiyona bir mesaj bıraktım."

"O zaman onların ifadesini almaya çalıştık. Siz oraya gitmeden önce Levinson'ın okulla ilgili görüşlerini alalım."

"Ve Connor'ın eski arkadaşıyla konuş," diye ekledi Kit. "Yakında onu araması gerekiyor."

Navarro başını salladı. "Güzel. İçeri girmeden önce toplayabildiğimiz kadar bilgi toplayalım." İkisini işaret etti. "Siz ikiniz birlikte gidin." Sonra da kızgın olacağı kesin olan üst düzey yetkililerle ilgilenmek üzere ofisine gitti.

"Kavanaugh seni tekrar takip etmiş olabilir mi?" Connor sessizce sordu. "Ya da üzerine bir izleme cihazı yerleştirmiş olabilir mi?"

Kit başını salladı. "Yani, bu mümkün. Ama garajdan çıkan bir arabayı kontrol ettim. Benim arabam değildi. Benim arabam değildi."

hangisini aldığımı biliyordum ve ben bile bilmiyordum." Şakaklarını ovuşturdu. "Onun saçmalıkları için vaktimiz yok."

"Zaman yaratmalıyız," dedi Connor acımasızca. "Çünkü gittiğiniz yerleri ve konuştuğunuz kişileri öğrenmeye devam ediyor."

O haklıydı. Lanet olsun. "Beni Naomi'nin okuluna kadar takip etmiş olmalı, tıpkı Driscoll'un evine kadar takip ettiği gibi. Tamsin seri katil davası üzerinde çalıştığımı bildiği için ikiye ikiye bir araya getirirdi."

"Psikoloğunuz Driscoll'u da biliyordu."

Gözlerini kırptırdı. "Dr. Scott mı?"

Connor sabırsızlıkla başını salladı. "Reeves," diye tersledi. "Driscoll'u başından beri biliyordu. Sen oradan ayrıldıktan sonra Naomi Beckham'ın evine gitti. Ya seni takip ediyorsa? Ya seni Naomi Beckham'ın okuluna kadar takip edip orada sorular sorduysa ve sonra basına anlattıysa?"

Sam'in bu bilgiyi ifşa etmek için bir nedeni olmayacağını, çünkü bunun onu gizli muhbir olarak gösterdiğini söylemeye başladı ama kendini durdurdu. Sam insanlara şüpheli olduğunu söylemişti. Bu noktada birilerinin bilmesini umursadığını sanmıyordu. "Evet, Driscoll ve Naomi Beckham'ı biliyordu. Yine de basına gideceğini sanmıyorum."

"O kadar emin değilim. Onu senin gibi tanımıyorum."

Ses tonunda suçlayıcı bir şeyler vardı ve Kit kaşlarını çattı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Sadece ona çok fazla bilgi verdiğin için güveniyorsun, Kit." Kız yorum yapamadan başını salladı. "Orion'u başka kim biliyordu?"

"Madison okul hakkında konuşurken Müdür Larkin oradaydı ama onun da bir muhabirle konuşacağından şüpheliyim. Bunu düşündükçe, Madison'ın

Tamsin Kavanaugh'u arayarak on beş dakikalık şöhretini elde etti."

Connor'ın kaşları daha da çatıldı. "Az önce yine yaptın. Psikiyatristinin işin içinde olma ihtimalini göz ardı ettin. Tüm bunları onun düzenliyor olabileceğini."

"Çünkü bu doğru değil," diye tersledi Kit.

Connor'ın yüz ifadesi kendini beğenmiş bir şekilde kibirlendi. "İster kabul edin ister etmeyin, psikiyatristiniz bizi bu davada bulduğumuz yere getiren kanıtları buldu. Naomi'nin ailesiyle konuşan ve gizli seçmeleri öğrenen kişi o. Bu seni Naomi'nin lisesine, oradan da Orion'a götürdü. Psikiyatristiniz Maureen Epstein'la konuşup Driscoll'u gözetlediğini itiraf ettiren kişi. Bu bize Driscoll'un öldürüldüğünü ve sabit diskleri olduğunu doğruladı. Driscoll'un eski karısıyla konuşup Driscoll'un arka bahçesine bir şey gömdüğünü söyleyen de senin psikiyatristin. Şu anda elimizdeki neredeyse tüm bilgileri bize o verdi."

Kit yutkundu, Connor'ın bir erkek arkadaşı olduğunu kabul etmek istemiyordu.

nokta. Ama o söyledi. "Tüm bunlar doğru. Bu onu suçlu yapmaz."

Connor ona ters ters baktı. "Hayır, ama bu onu lanet bir şüpheli yapar. Neyin var senin?"

"Benim hiçbir sorunum yok."

Başını eğdi. "O zaman neden Dr. Scott'la görüşüyorsun?"

Kit bir sürü küfrü geri püskürtmek zorunda kaldı. "Bu seni ilgilendirmez."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Haklısın. Öyle değil. Bunun için özür dilerim. Ama Reeves zaten görüştüğünüz tüm insanlardan bilgi aldı. Tüm taşlarından kan aldı. Ve o yasal olabilir. Ama o olabilir.

her adımda bizi manipüle ediyor. Bu sizi biraz endişelendirmiyor mu?"

Evet. Evet, öyleydi. Bunu düşünmenin imkânsız olması onu daha da endişelendirdi. "Orion'un personeli ve yönetim kurulu için geçmiş kontrollerini yapalım."

Connor gözlerini devirerek masasına döndü. "Peki."

Sam Reeves suçlu değildi. Bundan emindi ve gerçekten de emin olmamalıydı.

"Mütevelli heyetinde arka plan çalışması yapacağım," dedi sert bir sesle, "eğer personelden başlarsan."

Başını salladı. "Peki."

Ama odaklanamıyordu. Tek görebildiği yeşil gözleri ve samimiyetiyle Sam Reeves'ti. Tek duyabildiği Connor'ın son derece pratik argümanlarıydı.

boğazını temizledi. "Dr. Reeves'i şüpheli olmaktan çıkaracak şey nedir?"

Connor'ın yüz ifadesi düpedüz düşmanlıktan, isteksiz bir saygıya doğru yumuşadı. "Henüz bilmiyorum. Bir düşüneyim."

"Tamam." Geçmiş kontrol yazılımını açtı ve aramaya başladı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Hillcrest, Kaliforniya 20 Nisan
Çarşamba, 09:00

Siggy, havlamayı kes. Lütfen." Sam hırlayan köpeğini Joel'in ön penceresinden Siggy'nin bulunduğu yerden uzaklaştırdı.

sokağa bakabilmek için çekilmiş perdelerin altına girdi. Siggy günlerini bir apartman dairesinde geçiriyordu, bu yüzden dünyanın geçip gidişini izlemeye alışık değildi. Mahalledeki her şey onu havlatıyordu.

Siggy hemen perdelerin altındaki görevine geri döndü ama en azından havlamayı bırakmıştı. Sam baş ağrısı için biraz ağrı kesici aldı ve bir yudum kahveyle birlikte içti. Ve telefonunu kontrol etti. Tekrar.

Şafaktan beri telefonuna bakıyor, en azından Kit'ten Colton'ın arka bahçesinde ne bulduklarını -eğer bir şey varsa- bildiren bir mesaj gelmesini umuyordu. Eminim şimdiye kadar kazmaya başlamışlardır.

Ve elbette, geçen her dakika, bir şeylerin korkunç bir şekilde yanlış gittiğine ve kadının yine ondan şüphelendiğine daha çok ikna oldu. Ki bu çok aptalcaydı. "Paranoyaklaşıyorsun," diye mırıldandı kendi kendine. "Hepsi bu kahve."

Bunun bir parçası olduğu kesin. Ama çoğunlukla tüm bu durumun yarattığı strestir. O sabah Vivian'dan haber almıştı. SDPD'nin Skyler'ın öldürüldüğü saatte başka yerde olduğunu doğrulayıp doğrulamadığını sormuştu. Eğer bunu tespit ettilerse

Bütün hafta sonu Joshua Tree'deydi. Yaptıklarında
-"Eğer değil, ne zaman Sam," demişti, o zaman işine
dönebilirdi. En azından ona hâlâ inanıyordu.

Sorun şu ki, mazeretinin ne durumda olduğunu
bilmiyordu. Kit park bekçisinin yerini bulacağına söz vermişti.
Bunu yapmış mıydı? Özel yetkili, telefonundaki konum
takibini incelemeyi bitirmiş miydi?

Telefonunu geri alabilecek miydi? Ayakkabılarını geri
alabilecek miydi?

Hayatını geri alabilecek miydi?

Delirmek üzereydi. Bakıcısı olmadığı sürece evden
çıkamıyordu.

Rahatla. Bir yıldır içeride mahsur kalmış gibi değilsin.
On iki saatten az oldu.

Bir şeyler yapması gerekiyordu.

Böylece Kaliforniya'daki kayıp kişiler merkezinden
indirdiği kaçak raporlarını topladı. Kit'in Colton ve ortağının
kurbanlarını aramaya devam edeceğini biliyordu ama Kit
yanılmaz değildi.

Ne de olsa Sam, Kit'in elde edemediği pek çok bilgiyi elde
etmişti. Bu onun hırpalanmış egosu için küçük bir teselliydi.

Çok fazla kaçak vardı. Kayıp gençlerin fotoğraflarına
bakmanın ruh sağlığını iyileştireceğinden emin değildi ama
Laura'nın onu Colton'ın üçüncü eski karısına götürme vakti
gelene kadar yapabileceği tek iş buydu.

Bir fincan kahve daha yaptı ve raporları Joel'in mutfak
masasının üzerine yaydı. Kendini işe yarar hale getirme
zamanı gelmişti.

Connor'ın çalan telefonu Kit'in dikkatini yaptığı geçmiş kontrollerinden uzaklaştırdı. Şimdiye kadar, Orion'un müteveli heyetindeki hiç kimsenin dolabında iskelet yokmuş gibi görünüyordu.

Connor onu masasına çağırdı. "Beklediğim telefon bu. Unutma, Parker bir arkadaşım için burs istediğimi sanıyor. Senin burada olduğunu bilmiyor."

Kit dudaklarını ısıırıyormuş gibi yaptı. Alıcıya taktığı kulaklıkları ona uzattı, böylece o da dinleyebilecekti, sonra kayıt cihazını çalıştırdı.

"Selam Parker," diye yanıtladı Connor sıcak bir sesle. "Nasılsın?"

"Soğuk. San Diego'da güneş var ama bizde dün gece dondurucu bir yağmur vardı."

"New York'ta mı?" Connor sanki dünya kadar zamanı varmış gibi sordu.

Kit onun acele etmesini istedi ama kendini tuttu. Bu onun kararıydı ve en iyi hissettiği şekilde oynamasına izin verecekti.

"Şu gezici bir gösteri yapıyorum. Toronto'dayız. Bakın, Orion'daki sınıfımda burslu öğrenci olan kadınla temasa geçtim. İkinci yılımızda kaydoldu."

Yılda sadece bir tane mi? Kit düşündü.

"Yılda sadece bir burs mu veriyorlar?" Connor sordu.

Güzeldi. Aynı dalga boyundaydılar.

"İşte bu kadar. Dün gece ona mesaj attım ve arayabileceğimizi söyledi, o yüzden onu da dahil edeceğim. Ben de otursam sorun olur mu? Seni tanımıyor."

"Elbette," dedi Connor yumuşak bir sesle ama yüzünü buruşturdu çünkü bu sorabileceklerini sınırlayabilirdi.

Otuz saniye sonra başka bir ses konuştu. "Ben buradayım." Bir şekilde yankılanıyor ve tanıdık geliyordu. Kit kaşlarını çattı.

Duyduğu yerde.

"Tamam," dedi Parker. "Tanya, bu Connor Robinson. Connor, Tanya Westbrook. Connor'ın bir arkadaşı var, onun çocuğu Orion'a burslu girmek istiyor."

"Ona iyi şanslar. Yoksa ona mı?" Tanya sordu.

"O," dedi Connor. "Kız arkadaşımın kızı. Lise birinci sınıfı yeni bitiriyor ve tek konuşabildiği Orion Okulu. Bana ne anlatabilirsin?"

"Önünde yokuş yukarı bir tırmanış var," dedi Tanya. "Ama ısrarcı olursa buna değeri. Orion pek çok kapı açıyor. Ben menajerimle böyle tanıştım."

Parker gururla, "Tanya'nın üç altın rekoru var," dedi.

Kit ve Connor şaşkın bir bakış attılar. "Özür dilerim," dedi Connor özür dileyerek. "Ama kaydettiğiniz hiçbir şeyi duymadım."

Parker güldü. "Çünkü Tanya onun gerçek adı. Sybil Tucker olarak kayıtlara geçmiş."

Kit'in ağzı açık kaldı. Sybil Tucker mı? Tüm radyolar onun şarkılarıyla doluydu. Tanıdık gelmesine şaşmamalı.

Connor da benzer bir tepki veriyordu. "Vay canına. Gerçekten iyisin. İki albümünüzü indirdim."

"Teşekkür ederim! Evet. Orion. Oraya girmek zordur ama girdikten sonra başarılı olmak daha da zordur. Bir tür engerek yuvası. Şimdiki arkadaşlar hariç. Okuldaki ilk günümde öğle yemeğinde benimle oturan tek kişi Parker'dı."

Connor'ın gülümsemesi sıcaktı. "Beni hiç şaşırtmadı. Peki başvuru süreci nasıldı?"

"Öğrenciler lise birinci sınıftan önceki yazdan itibaren başvuruda bulunabilirler ve eğer kabul edilmezlerse, kendi bölgelerindeki okuldan mezun olana kadar başvurmaya devam edebilirler. Eğer kabul edilirlerse - ve okul ücretini ödeyebilirlerse - o sonbaharda başlıyorlar. Başvuranlar önce bir seçme kaseti gönderiyor. Orion'da yaz boyunca yüzlerce kişi olur. Bir takım

gelen son sınıf öğrencileri gözden geçirir ve ilk yüzünü kabul müdürüne sunar. O da yirmi beşe indiriyor. Bu yirmi beş kişi geliyor ve komite için canlı seçmelere katılıyor. İtiraf etmeliyim ki, hayatımda en çok gerildiğim andı."

"Kulağa acımasızca geliyor," dedi Connor. "Bursun değeri ne kadar?"

"Bir yıllık ücreti," diye yanıtladı Tanya. "Kırk bin dolar."

Kit soluğunun ağzından fırlamasını engellemek için eliyle ağzını kapattı. Gözlerini kocaman açarak Connor'a baktı.

"Lise için mi?" diye sordu, o da aynı derecede şaşırılmıştı. "Pek çok üniversitenin fiyatı bu kadar."

"Kesinlikle," dedi Parker. "İşte bu yüzden burslar için mücadele ediliyor."

"Sanırım öyle." Connor başını salladı. "Peki bu mezuniyete kadar tam burs mu, yoksa her yıl denemek zorunda mısınız?"

"Bir kez girdiğinizde," dedi Tanya, "okul harçları süre boyunca karşılanır. Atılabilirsiniz ama bunu pek kimse yapmaz."

"Tamam." Connor hâlâ şok olmuş görünüyordu. "Kız arkadaşımın kızı içeri girmenin başka yolları olduğuna dair bir söylenti duymuş. Onları yapacağından değil ama diğer kızlardan konuşuyormuş. Bilirsiniz işte. Kızların yaptığı gibi."

"Ve erkekler," dedi Parker kuru bir sesle. "Kadın düşmanlığını kapıda bırak Connor."

Connor gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Ben kadın düşmanı değilim." Kit ona bir bakış attı. Ciddi misin?

Connor biraz incinmiş görünüyordu ve Kit daha önce hiç kimsenin onunla yüzleşip yüzleşmediğini merak etti.

"Özür dilerim," dedi sessizce. "Erkekler de dedikodu yapar. Ama sanırım konular farklı."

Hem Parker hem de Tanya güldü. "Ben olsam o kadar emin olmazdım," dedi Tanya. "Peki bu söylenti. Onlara özel bir seçme ayarlayabilecek birini tanıyan bir adam varmış, bu da seks için bir kod mu?"

"Evet. Doğruluk payı var mı? Kız arkadaşımın kızı bunu yapmak istemediği için kaybedeceğinden endişeleniyordu."

"Aferin ona," dedi Tanya hararetle. "Kişisel sınırlarını bu kadar genç yaşta bildiğini duymak güzel. Ben de okuldayken böyle bir söylenti duymuştum ama bunu okul harçlarımın bedava olmasına kızan insanlara bağlamıştım. Biliyorsun, sadece biriyle yattığı için girebildi. Hasta insanlar."

Parker, "Yine de başka bir dolandırıcılık var," dedi. "Bu muhtemelen daha kötü, çünkü pek çok çocuk hayal kırıklığına uğruyor." "Evet," diye kabul etti Tanya. "Sahte ama hiç kimse Dolandırıcının birkaç lise öğrencisini aşağılamaktan başka ne elde ettiğini anlamaya çalışıyorum."

Kit ve Connor bakıştılar. Bu olabilirdi.

"Dolandırıcılık nedir?" Connor sordu. "Böylece kız arkadaşımın çocuğunu bu konuda uyarabilirim."

Parker iç çekti. "Liseli bir çocuk -her zaman bir kız- kabul komitesinde olduğunu iddia eden birinden bir e-posta alırdı. Her zaman onu lise gösterisinde izlediklerini ve süper yetenekli olduğunu düşündüklerini söylerlerdi. Bilirsiniz, hepimizin duymaktan hoşlandığı iltifatlar. Sonra da Orion'un ekstra burs için bir seçme yaptığını söylerler."

"İlk kırmızı bayrak," diye araya girdi Tanya. "Sadece okul yılı içinde bölgeye transfer olan çocuklar için ekstra kabul seçmeleri yapıyorlar. Ve asla burs için değil." "Bir form gönderiyor ve doldurmasını istiyor."

Arkadaşlarını davet ediyor," diye devam ediyor Parker.

"Arkadaşlarına söylüyor ve hepsi bu seçmeler için Orion'a geliyor, ancak

kilitli kapılar ve onlara gitmelerini söyleyen huysuz bir güvenlik görevlisi."

Evet, diye mırıldandı Kit ve Connor ona muzaffer bir edayla sırtıttı.

"Ve bu pislikten bir daha hiç e-posta gelmeyecek mi?" Connor sordu.

"Hayır," dedi Parker. "Bu gerçekten üzücü. Bir keresinde bir grup çocuk sahte seçmeler için geldiğinde bir hafta sonu provası için okuldaydım ve gözyaşları vardı. Kovalar dolusu gözyaşı. Kızlar ve erkekler hüngür hüngür ağlıyordu. Sonra da dolandırılan kızın üzerine çullandılar. Çok çirkindi. Kızın yüzüne bağırdılar ve ayrılırken onu yanlarında götürmediler."

Yine de o kız muhtemelen hâlâ hayattadır, diye düşündü Kit. Cecilia, Jaelyn, Naomi ve diğerlerinin aksine.

Tanya sevgiyle, "Ona bir taksi çağırmıştın," diye hatırlıyor. "Ona taksi parası bile verdin."

"Onun için çok üzüldüm," dedi Parker. "Eve taksi tutacak parası yoktu. Ailesinin böyle şeyler için parası yoktu. Orion'un okul taksidini de karşılayamazdı. Bence bu kızları hedef alan her kimse maddi açıdan çaresiz olduklarını biliyordu."

Bildiğim iyi oldu. Maddi ihtiyaç, daha önce bir detaydı. henüz düşünülmeydi. Ama kim özel bir lise için yılda kırk bin dolar öder ki?

Görünüşe göre, her Orion mezuniyet sınıfındaki bir burslu çocuk hariç hepsi.

Connor, "Yani kısacası, kestirme yol yok," dedi. "Kız arkadaşımın kızı sonuna kadar gitmek zorunda."

"Öyle," dedi Tanya. "Ona seçme kasetinin kusursuz olduğundan emin olmasını söyle. Kaç çekim yapması gerektiği önemli değil, tek bir hata bile olmamalı."

"Peki ya kabul müdürü?" Connor bastrd. "O adil mi?"

"yle," dedi Tanya. "Ve sonsuza dek oradaydı."

Parker mrldanarak onayladı. "Biz okuldayken yaşıyd."

"Yaşı ve gri, ha?" Connor avlandı. Temiz, diye Kit'e mrldandı ve adamın geçmişini ekrana getirdi. Şüpheli bir şey yoktu.

Tanya kıkırdadı. "Saçı olsaydı kırlaşırd. O da uzun zamandır kel. Bak, gitmem gerek ama kız arkadaşının kızına ona bol şans dilediğimi söyle."

Kit aramalarının gerçek nedenini açıklamalarını diliyordu. Rita, Sybil Tucker'dan, nam-ı diğeri Tanya Westbrook'tan bir imza almak istiyordu.

Connor içtenlikle, "İkinize de teşekkür ederim," dedi. "İyi şanslar hanımlar." Görüşmeyi sonlandırd ve kayıt cihazını kapattı.

"Demek böyle yapıyor," diye mrldandı Kit.

"Düşündüğün gibi. İyi haberi arkadaşlarıyla paylaşmayan kızlar onun kurbanları." Kit'in gözleriyle buluşmadan önce bilgisayarının klavyesiyle oynadı. "zr dilerim."

Kit başını eğdi. "Ne için?"

"Eğeri yle şeyler sylediysem. . bilirsiniz. Kadın düşmanı."

Ona gülümsedi. "Aslında yle, ama zrnz kabul ediyorum."

"aştığmda bana söylemekten çekinmeyin. Kazara bile olsa kimseyi incitmek istemiyorum."

"Yapacağm." Kulübenin kapısı açıldığında başını kaldırıp baktı. "Ben Levinson. Gelmek ister misin?"

"Elbette." Connor ayağa kalktı. "Muhtemelen hala bazen bir pislik olacağım. Bil diye söylüyorum. Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordur."

"Kendimi uyarılmış sayacağm."

Baz döndüğünde onu özleyebilirdi bile. Ama Howard'ı daha çok özleyecekti. Pasta getirmişti.

SDPD, San Diego, Kaliforniya
20 Nisan Çarşamba, 09:45

Kit ve Connor, Dr. Levinson'ı Navarro'nun ofisine kadar takip ettiler. "Dedektif," dedi Dr. Levinson. "Bize katılıyor musunuz?"

"Öyleyim," dedi Kit. "Dedektif Robinson'ı tanıyor musunuz?" "Tanışmıştık," dedi Levinson. Konferans masasına oturdu.

gözlüklerini bir kez daha temizliyor.

Daha yaşlı. Gri saçlı. Gözlüklü. Bir drama bağlantısı.

Dördü de oturduktan sonra Navarro söze başladı. "Al, sana kurbanların ortak noktasının oyunculuğa olan ilgileri olduğunu söylemiştik. Ama başka bir bağlantı daha bulduk."

Levinson içini çekti. "Orion Okulu. Bu sabah internetten okudum. Sen aradığında kahvemi seyahat kupasına koymuştum bile, Reynaldo. Seni görmeye geliyordum. Mütevelli heyeti listesinde adımı görmüşsündür diye düşündüm."

"Söyledik," dedi Kit. "Pazartesi günü konuştuğumuzda neden bundan bahsetmediniz?"

"Çünkü Orion Okulu'ndan bahsetmiyordunuz," dedi Levinson basitçe. "Orion'daki seçmelerden bahsediyordun. TV şovları için Los Angeles. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen Orion'daki insanlarla konuşmanızı önermeliydim, ama onlar pek misafirperver bir grup değiller. Size gönüllü olarak herhangi bir bilgi vermezlerdi. Onlar ..." Omuz silkti. "Sıkışmışlar."

"Yönetim kurulundaki rolünüz nedir?" Conner sordu.

"Sadece başış toplama. Kurulda öğrenci sorunlarıyla ilgilenen başka bir psikolog daha var. Hizmetlerimi öğrencilere sundum çünkü bu çocuklar

ama müdür kızdı. ğrencilerinin suçlu olmadığını söyledi." Gözlerini devirdi. "ok az Şey biliyor. Bazıları yle. Katil değiller," diye ekledi. "oğunlukla uyuşturu cu kullanıyor ve satıyorlar."

"Bugün Orion'la konuşmamız gerekiyor," dedi Kit. "Herhangi bir ipucu var mı?"

"Arama emrini hazırlayın," diye tavsiyede bulundu. "Mütevelli heyetinin yarısı avukat."

Yüzünü buruşturdu. "Bu biraz zaman alacak. nce alt düzey kamu görevlileri olarak bilgi istemeye gidebiliriz. Neden sen? Bağış toplama gurusu falan mısın?"

Gülümsemesi kendini rahatlatır nitelikteydi. "Sayılır. Bu bir yan hobi. Belki de yıllar boyunca görüştüğüm dolandırıcılardan öğrendim ama zengin insanların paralarını vermelerini sağlama konusunda ortalama bir aydan biraz daha iyiyim. şu anda dört kuruldayım. Eskiden altı kuruldaydım ama son birkaç yıldır azalttım. Yarı emeklilik sonuçta. Yapabilsem tam zamanlı yapardım. Suçluların profilini çıkarmak oldua yorucu hale geldi."

"Hangi ?" Kit sordu.

"Orion Okulu ve New Horizons, ama siz bunları zaten biliyorsunuz."

Kit Connor'a, "Dr. Reeves aynı zamanda New Horizons yönetim kurulunda da görev yapıyor," dedi.

"Ona kefil olacağınızı böyle mi anladınız?" Connor sordu.

Levinson başını salladı. "Aynen yle. Ayrıca aile içi şiddet mağdurları için bir sığınma evinin ve iş görüşmelerine giden evsizlere yardım sağlayan bir kuruluşun yönetim kurullarında görev yapıyorum."

Navarro'nun ifadesi kibarca düzleşmişti ve bu iyiye işaret değildi. "İçinden çıkardığınız ikisi neydi?"

"Herkes için Kaykaylar. Oğlum bir kaykaycıydı. Onun için katıldım çünkü bazı okul arkadaşlarının iyi ekipman alamamasına üzülüyordu. Diğeri ise

model demiryolu derneği, ki bu tamamen model demiryollarını sevdiğim için. Kâr amacı gütmeyen kuruluşları desteklemek benim işim. Tamamen emekli olduğumda, demiryolu yönetim kuruluna yeniden katılacağım."

"Orion'daki kabul müdürü hakkında ne biliyorsun?" Kit sordu.

"Kendini işine adanmış. Huysuz çünkü evrak işlerinden nefret ediyor. Benim düşüncem onun böyle bir şeye karışmadığı yönünde. Elbette iyi bir aktör olabilir. Sonuçta burası bir tiyatro okulu ama şiddet yanlısı olduğunu sanmıyorum."

Kit izledikleri videoları düşündü. "Kravat takıyor mu?"

Levinson kaşlarını çatı. "Neden? Cinayet silahı bu mu?"

Kit ya da Connor cevap vermeden önce Navarro, "Öyle olduğuna inanıyoruz," dedi.

Navarro'nun konuyu saptırması Kit'i rahatsız etmişti. Navarro normalde Levinson'a karşı yüzde yüz açık olur, ona tüm ayrıntıları anlatırdı.

Levinson'ın kaşları çatıldı ve kadın psikoloğun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak etti. "Kravatlardan nefret eder. Onu hiç kravat takarken görmedim. Boğazını daralttığını ve sesine zarar verdiğini söylüyor. İşimiz bitti mi, Teğmen?"

Kit yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Reynaldo'ydu. ilk oturduklarında. Evet, Levinson Navarro'nun artık kendisinden rahatsız olduğunu biliyordu.

İç çekmek istedi ama bunu da engelledi.

"Şimdilik evet. Dedektifler, gidebilirsiniz. Birkaç dakika kalabilir misiniz, Dr. Levinson?"

Levinson'ın ifadesi donuktu. "Elbette. Orion Okulu'nun kutsal koridorlarına girerken iyi şanslar, Dedektifler."

Kit saygıyla, "Teşekkür ederim, efendim," diye mırıldandı ve Connor'ı takip ederek dışarı çıktı.

Masalarına döndüklerinde Connor, "Bu çok garipti," dedi.

"Evet." Navarro'nun ofisine baktı ama pencere panjurları çekilmişti. "Navarro onun hikâyesini yutmadı."

"Ben de öyle düşünmemiştim. Ya sen?"

Omuz silkti. "Videoda gördüğümüz adamın vücut tipine uyuyor."

"Gerçi onun keçi sakalı var ama Driscoll'un yoktu."

Kit kaşlarını çattı. "Bunun ne ilgisi var?"

"Deepfake'lerde, yüzü değiştirilen kişi kendi videosunu çekmeye başlar. Ya da kendini. On beş, yirmi dakika boyunca farklı ifadeler takınıyor. Bu video tek tek karelere ayrılıyor-binlerce kare. Bu kareler yazılım tarafından analiz edilir ve hedef videodaki yüzle eşleştirilir. Bizim durumumuzda bu, kurbanlarımızı öldüren katil olurdu."

"Tamam. Bu arada, bu gerçekten iyi bir açıklama ama bunun Levinson'un keçi sakalıyla ne ilgisi var?"

"Kaynağın -sahte- yüz detayları hedef videodaki yüze ne kadar yakınsa, sonuç o kadar iyi oluyor. Driscoll'un videoları iyiydi. Eğer kendi yüzünü Levinson'ınkinin üzerine yapıştırıyor olsaydı, aynı şekilde bir keçi sakalı bırakabilirdi."

"Ama yapmadı. Driscoll temiz tıraşlıydı." Nefes verdi. "Tamam, bu beni daha iyi hissettirdi. Teşekkür . Geçmiş kontrollerini yaptırmaya ne kadar ?"

"Bana yarım saat daha verin, onları halledeyim." "Aynen.

Sonra bir arabaya imza atabilir ve Orion Okulu'ndaki kendini beğenmiş insanlar. Bu dolandırıcı hakkında arkadaşınızdan daha fazla bilgiye sahip olabileceklerini umuyorum. Öğrencileri düzenli olarak kapıma çeken biri olsaydı, faili tespit etmek için çok çalışırdım."

Navarro'nun ofisinin kapısı açıldı ve Levinson çıktı. Kit ve Connor'a küçük bir el salladı, ayrılırken gülümsemesi sıkıydı.

Navarro kapısını kapattı ve dışarı çıkmadı.

Kit iç çekişini serbest bıraktı. Navarro, Levinson'la ilgili soruşturmasını duygularının yönlendirmesine izin vermemiştir. O da Dr. Reeves'e böyle davranmalıydı.

Sam değil. O artık Sam olamaz, senin zihninde bile.

Connor'a baktığında onun kendisini dikkatle incelediğini gördü. "Psikiyatristini şüpheli olmaktan çıkarmak için ne yapabileceğimizi biliyorum," dedi.

Hillcrest, Kaliforniya 20 Nisan
Çarşamba, 11:00

Siggy tekrar hırlamaya ve havlamaya başladığında Sam ikinci kahvesini de bitirmiş ve olası beş yeni kurbanın listesini hazırlamıştı. Sabahtan beri hırliyordu, bu yüzden Sam bunu arka plan gürültüsü olarak görmezden gelmeye başlamıştı.

Ama bu kez hırıltıyı kapısının çalınması izledi.

Kapının çalınmasıyla irkildi ve neredeyse fincanını devirecekti.

Artık bana kahve yok, gerçekten. Sinirleri titremeye kadar ilerlemişti.

Düzinelerce kayıp kişi raporunu okumak da yardımcı olmuyordu. Kaçaklar öldürülmemiş olsalar bile, birçoğunun güvenli bir yere inmiş olması pek olası değildi. New Horizons'daki işi bunu çok açık bir şekilde ortaya koyuyordu.

Dikkatle Joel'in ön kapısına giden Sam, gözetleme deliğini kontrol etti ve aniden doğruldu. Kit McKittrick. Bir

tanımadığı bir adam. Gergin görünüyorlardı.

Kapıyı açtığında sırtından aşağıya doğru bir ürperti yayıldı. "Dedektif? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kadın ona sıkıca gülümsedi ve önsezi duygusu onu boğmak için yükseldi.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu.

Sözünü sakınmadan geri çekildi ve adamlarla birlikte Joel'in oturma odasına girdiklerinde kapıyı kapattı.

"Dr. Reeves, bu ortağım Dedektif Robinson."

Doğru ya. Çünkü Constantine kalp krizi geçirmişti.

Robinson, Sam'in ciddi bir şekilde duraklamasına neden olan, sana güvenmiyorum ifadesi takınan iri yarı bir adamdı. Sanki en başa dönmüşlerdi.

Sam Siggy'yi saklaması gerekip gerekmediğini düşündü, çünkü köpeği hâlâ boğazının altından hırıliyordu. Ama bu çok saçmaydı. Öyle umuyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye tekrar sordu.

Kit iç çekti ve sesi bitkin geliyordu. Öyle de görünüyordu. "Oturabilir miyiz?"

Kanepeyi işaret etti. "Buyurun." Yatar koltuğu aldı ama midesi düğümlenerek dik oturdu. Onu birkaç haftadır gözlemliyordu ve yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Doğru olmayan diğer şeylerden başka bir şey.

"Dün gece Driscoll'un arka bahçesinde ne bulduğumuzu size bildirmek istedim," dedi.

Sanki yorum yapmasını bekliyormuş gibi konuşmayı kesti ama Sam kafasının içinde Laura'nın onu uyan sesini duyabiliyordu. Bu yüzden çenesini kapalı tuttu.

Sonunda devam etti. "Bir dizi sabit disk bulduk. İçlerinde videolar vardı."

Sam şimdi Veronica Gadd'ın sesini zihninde duyabiliyordu. Aman Tanrım. ne vardı? Lütfen çocuk malı olmadığını söyle.

Porno. Lütfen.

"Ne tür?" diye sordu, sesindeki korkuyu engelleyemiyordu.

"Bunun gibi." Kit ona telefonunu uzattı ve içinde bir video başlatıldı.

Sam, Dedektif Robinson'a baktı. Gözleri kuşkulu ve ... bekliyordu. Sam bunun bir tür test olduğu izlenimine kapıldı.

Laura'yı ara! Ya seni tutuklasınlar ya da gitsinler.

Ama yapmadı. Çünkü bir parçası hâlâ Kit McKittrick'e güveniyordu.

Her iki dedektifin de kendisini şahin gibi izlediğinin farkında olarak oynat tuşuna bastığında, muhtemelen daha sonra pişman olacağım, diye düşündü.

Bu hiç iyi olmayacaktı.

Daha önce hiç görmediği, yumuşak maviler ve grilerle dekore edilmiş bir oturma odasıyla başladı. Görünür duvarları Broadway müzikal posterleri kaplıyordu. Kamera deri bir kanepenin arkasına odaklanmıştı.

Sonra odaya bir adam girdi. Colton Driscoll. Ve sonra . . .

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Sam. Çünkü Naomi Beckham o kanepede yatıyordu. Ve şimdi öldürülüyordu. Colton tarafından. Bir kravatla.

Anılar sel gibi geri geldi ve zihnini sadece en kötü kâbuslarında ortaya çıkan görüntülerle doldurdu. Çünkü buna benzer bir şeyi daha önce de görmüştü. lmle sonuçlanmıştı.

Tıpkı Colton'la savaşan Naomi için ölümle sonuçlandığı gibi, ama yavaşça. Zayıfa.

Kızın vücudu Colton gülümsedi. "Dr. Reeves?

Dr. Reeves? Sam?"

Kafasını kaldırdığında iki dedektifin de kendisine baktığını gördü. Kit öne doğru eğilmiş, elini uzatmıştı. Sanki

hakkında için salla onu ama vardı Tereddüt etti. Uyuşukça, onun adını kaç kez söylediğini merak etti.

"Neden?" diye fısıldadı, sesi kırılmıştı. "Neden bana bunu izlettirdin?"

Bunu asla unutamayacaktı. Asla. Bunu deneyimlerinden biliyordu.

Tüm o zavallı kızların başına gelen buydu. Skyler'ın başına gelmişti.

Marley'inin başına gelmişti.

Telefonu Joel'in halısının üzerine bıraktı ve banyoya koşarak o sabah yediği her şeyi kustı. Midesi boşaldığında tuvalete asıldı.

Sallanıyor.

Ve kızgın.

Colton'la, o kızları gerçekten öldüren sadist bir canavar olduğu için.

Ona bu şekilde eziyet ettiği için Kit'le.

Unutmak istediği anılara bu kadar sıkı tutunduğu için kendi zihniyle.

"Sam?" Kit kapı aralığından sessizce konuştu.

Omzuna soğuk bir şey dokundu. Bir şişe su.

Öfkeyle elinden kaptı ve ağzını çalkaladı.

"Tatmin oldun mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi üzüntüyle. "Özür dilerim. Tepkini görmem gerekiyordu. Bilmem gerekiyordu."

Sam vücudunu döndürerek kışının üzerine düştü, sırtı küvete yaslandı. "Artık biliyorsun. Lütfen git."

Kadın birkaç adım öteye çömeldi ve adam onun gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etti. Merhamet duygusunu elinin tersiyle itti. Çünkü o bunu hak etmiyordu. Hâlâ ona inanmıyordu. Ona hâlâ güvenmiyordu.

Laura'yı dinlemeli ve çenemi kapalı tutmalıydım.

"Bu davayla ilgili pek çok önemli ifşaat için uygun bir şekilde hazır bulundunuz," dedi.

"Olmak istediğim için değil," dedi dişlerini sıkarak.

"Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun," dedi acı acı. "Aksi takdirde orada o köpek ve midilli gösterisini asla yapmazdın. Yeni ortağına mı yoksa kendine mi bir şeyler kanıtlamaya çalışıyordun?" Koridorda bir gölge hareket etti. Ortağı oradaydı ve onu dinliyordu. Lanet olsun. Sam şüpheli olmaktan bıkmış usanmıştı.

Kendini ayağa kaldırdı. "Ne var biliyor musun? Bunun bir önemi yok. Neye inandığın umurumda değil. Çık dışarı. Avukatımı arayabilirsin. Ve sen, Robinson, koridorda gizlenmeyi bırakabilirsin. Tepkimi de mi görmek istiyorsun? Gel de bak."

Ortağı ortaya çıktı, yüz ifadesi hâlâ asıktı. Ama gözlerinin etrafında bir yumuşama vardı. Daha önce de şüpheliydi, ama şimdi? Daha emin görünüyordu.

Ve umurumda değil.

Kit yavaşça ayağa kalktı. "Tamam, ama önce bu kayıttaki katilin Colton Driscoll olmadığını bilmeni istiyorum."

"Ne?" Hâlâ onunla oynuyorlar mıydı? "Tabii ki oynuyordu. Az önce Naomi Beckham'ı boğduğunu gördüm. Bunun için teşekkür ederim bu arada. Kafamda yeterince boktan şey yokmuş gibi değil."

başını salladı. "Driscoll'un yüzü sahte idi. Onlara Deepfakes diyorlar."

Vay canına. Şimdi daha iyi düşünmesine rağmen yine ilgisini çekmişti. "Bunu duymuştum," dedi temkinli bir şekilde. "İnternette gördüm. Peki gerçekte kimdi?"

"Bilmiyoruz. Driscoll'dan daha kısa ama yine de genç bir kıızı odanın dışına taşıyabilecek kadar güçlü biri.

Omzundan. Videoda size tanıdık gelen bir şey oldu mu? Mesela Driscoll seansta buraya gittiğini düşündürecek bir şey söyledi mi?"

Lavaboya gitti ve vereceği cevabı düşünürken yüzüne soğuk su çarptı. Ya da cevap vermesi gerekip gerekmediğini. Onları Laura'yla konuşturmalıydı.

Ama onlara yardım etmek istiyordu. Yardım Kiti.

Bu kâbusun sona ermesini istiyordu. Kendisi ve kızlar için.

Yüzünü kuruladı ve ona ve arkasında durup kendisini izleyen iri yarı dedektife döndü.

"Hayır. Tabii klip başlamadan önce televizyonda Avondale'i izlemiyorlarsa. Söylediği tek şey buydu." Havluyu katladı ve barın üzerine yeniden astı, zihnini sakinleştirmeye ve gerçekten başka bir şey olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. "Onu ev ödevini yaparken izlediğini söyledi. Geometri olabilir mi? Evet, sanırım geometriydi çünkü reşit olmayan birini istismar ettiğini düşünmeme neden olan ilk şey buydu. Geometri genelde üniversite dersi değildir."

Dedektif Robinson irkildi ve Sam, hangi kız olursa olsun, öldürülmeden önce geometri çalışan bir kızın videosunu görüp görmediğini merak etti.

"Haklısın," diye mırıldandı Robinson, gözlerinin feri kaçmıştı. "Genellikle lisede verilen bir derstir."

Robinson'un perili bakışı Sam'in ne gördüklerini merak etmesine neden oldu. "Bütün cinayetleri izledin mi?" Sam bir kez daha hoş karşılanmayan bir merhamet hissederek sordu.

Çünkü öyle olsaydı, üzöldükleri için onları suçlayamazdı. Kendisine bunu gösterdikleri için de onları suçlayabilirdi ama çaresizce izlemek zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

"Hepsi değil," dedi. "Ama yeterince var. Bir teoriye göre Colton bir şekilde katilin evine kamera yerleştirmiş ve onu izliyormuş. Onu gözetliyordu."

Robinson, "Ve gördüklerini size söylediği yalanlarla birleştirdi," diye ekledi.

Onu gözetliyordu. Sam'in zihnini dolduran parazitin içinden bir başka anı daha su yüzüne çıktı. "Posta odasındaki iş arkadaşlarının ona zor anlar yaşattığını söyledi. Ona patronuna haber verip vermediğini sordum. Patronunun hiçbir işe yaramadığını, çünkü bütün gününü bina sakinlerini gözetleyerek geçirdiğini söyledi."

"Güvenlik kameraları aracılığıyla mı?" Robinson sordu.

"Bunlar genellikle koridorlarda olur," dedi Kit düşünceli bir ifadeyle. "Orada pek ilginç şeyler olmuyor."

Robinson başını öne eğdi. "Acaba ofislerinde kamera var mı?"

Sam omuz silkti. "Tek bildiğim patronunun binadaki insanları izlediğini söylediği. Ona kendisinin de izleyip izlemediğini sormadım. Bunu düşünmedim. Sormam gerektiğini de düşünmedim. O sırada daha çok onun genç ve güzel şeyleri için endişeleniyordum."

Ve eğer kelimeler acı bir tonda çıkarsa, kendini suçlamayacaktı.

Kit bir an için gözlerini kaçırdı, sonra bakışlarını Sam'inkilere çevirdi. "Özür dilerim. Bu davada birkaç şok yaşadım. Kime güveneceğimi bilmek zor oldu."

Başka tarafa bakmadı. "Evet. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Şimdi gidiyoruz."

"Kapıyı arkanızdan kilitleyeceğim." Siggy'nin köpek yatağına kıvrılıp uyuduğu oturma odasına kadar onları takip etti. Koruma köpeği olmak buraya kadarmış.

"En azından son yirmi dakika için bir mazeretim var," diye ekledi ön kapıyı açarken hiddetle.

Kit dudaklarını büzdü, sonra bir kez başını salladı. "Kendinize dikkat edin, Dr. Reeves."

Dedektif Robinson Sam'in önündeki kapıdan içeri girerken ona düşünceli bir bakış attı. "Sana inandı," dedi sessizce. "Ben inanmadım. Video beni ikna etmek içindi."

"Fark etmez," diye tersledi Sam, her ne kadar Robinson fark etmez demiş olsa da. Sanki şimdi Sam'e inanıyormuş gibi. Fark etmez. "Siz polissiniz. Bu saçmalığı her zaman görürsünüz." Ben sadece bir kez gördüm. "Ben bir psikoloğum." Sadece bir kez gördüm ama beni sonsuza dek değiştirdi. "Sonrasındaki etkileri duyuyorum. Bana hikayelerini anlatırken her kurbanın neler yaşadığını zihnimde canlandırıyorum ama artık kabuslarıma ekleyebileceğim gerçek hayattan görüntüler var."

Kit ona bakarken boğazı telaşla çalışıyordu ve gözlerinde yaşlar görmek Kit'i şaşırttı. "Görmüyoruz," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Bunu her zaman görmüyoruz. Olay olduktan sonra geliyoruz. Cesetleri görüyoruz. Ama izlemek zorundaydık Sam. Hepsini. Hepsini. Sana gösterdiğimizden çok daha fazlasını. Sana bunu izlettiğim için özür dilerim. Kafana geri alamayacağın şeyler soktuğum için üzgünüm. Ama benim görevim kızlara karşı. Ölenlere ve öldürmeyi planladıklarına."

Sam gözlerini kapadı, çok yorgundu. "Biliyorum," diye mırıldandı.

Robinson, Joel'in ön verandasından, "Sen ikincil hasarsın," dedi. "Senin yerinde olmak kötü, dostum." Ama bu sözler kulağa kaba ve duygusuz gelmiyordu. Belki geçici bir pişmanlıktı. "Arka bahçeyle ilgili tüyo için teşekkürler. Oyunu değiştirecek bir şey olacak. Nerede yaşadığını bulduğumuzda, kimliğini tespit etmeye bir adım daha yaklaşmış olacağız." Arkasını dönüp Joel'in merdivenlerinden inerek Joel'in araba yoluna park etmiş siyah sedana doğru yürüdü ve Sam'i Kit'le baş başa bıraktı.

"İyi misin?" Sam ürkek bir sesle sordu.

Gözlerini devirdi ve ıslak yanaklarını ceketinin koluyla kuruladı. "Hayır. Ama özür dilerim."

"Biliyorum," dedi üzüntüyle, çünkü artık öfkesi azaldığı için gerçekten biliyordu. "Sadece ... acele et, tamam mı? Başka kimsenin ölmesini istemiyorum."

Omuzları çöktü. "Ben de öyle." Sonra omurgasını dikleştirerek cebini karıştırdı ve o gece arabada ona şehri terk etmesini söylediğinde verdiği ikramlardan birini daha çıkardı. Scottsdale'e dönmesini.

Sam şimdi orada kalmayı diliyordu.

Ayrıca bu kadını rahatlatılabilmeyi de diledi.

Bu da beni aptal yapar.

"Siggy için," dedi ve ödülü ona uzattı.

"Teşekkür ederim."

Sonra kadın gitti ve adam kapıyı arkasından kilitleti. Mutfığa döndüğünde köpek mamasını masanın üzerine koydu, bir sandalyeye çöktü ve Naomi'nin cinayet görüntüleri zihninde yeniden canlanırken başını ellerinin arasına aldı. Tüm bunlar Marley'in anlarıyla karıştı ve yatağına dönüp bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmak istedi.

Kendine acımak için zaman yok. İşinizin başına dönün.

Potansiyel kurbanlar olabileceğini düşündüğü kaçakların fotoğraflarına baktı ve şimdi Kit'in onların da öldüğünü görüp görmediğini merak ediyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hillcrest, Kaliforniya 20 Nisan
Çarşamba, 11:35

Özür dilerim," dedi Connor, Kit'le birlikte departmanın sedanına bindiklerinde.

Kit yolcu koltuğunda başını arkaya yasladı ve Joel'in Viktorya döneminden kalma düzenli evini görmemek için gözlerini kapattı. "Bilmemiz gerekiyordu. Dr. Reeves bu davayla ilgili tüm önemli keşiflerin tam ortasında yer alıyor."

"Orada ona Sam dedin."

Yüzünü buruşturdu. Ama özür dilemeyecekti. "Evet, diledim."

Connor içini çekti ve motoru çalıştırdı. "Ben de ona inandım."

"Başımdan beri öyleydim," diye itiraf etti. "İyi bir içgüdü'n var, Kit. Bunu herkes biliyor."

Dönüp ona baktı, bu adamın gerçekte kim olduğunu merak ediyordu. Bazen onun yüzünü tokatlamak istiyordu. Diğer zamanlarda, şimdi olduğu gibi, nazik ve kibar olabiliyordu. "Teşekkür ederim."

Joel'in garaj yolundan geri geri çıkıp sokağa girdi. "Driscoll'un çalıştığı posta odası için arama iznine ihtiyacımız var."

"Ben ararım. Belki Howard biz okuldayken arama yapabilir." Connor homurdanarak onayladı ve Kit Navarro'yu arayıp hoparlöre verdi. Patronu cevap verdiğinde, "Connor ve ben az önce Dr. Reeves'ten ayrıldık," dedi.

"Neden?" Navarro sertçe sordu.

Belki de Levinson'la birbirlerine söylediklerinin acısını hâlâ çıkarıyordu. Kit neredeyse umursamayacak kadar yorgundu.

"Reeves'in o sabit disklerde ne olduğunu bilip bilmediğini öğrenmemiz gerekiyordu. Ona Naomi Beckham'ın olduğu videonun yaklaşık yirmi saniyesini gösterdik."

Uzun, çok uzun bir duraklama oldu ve Kit onun kendisine kızacağını düşündü, ama sadece "Ve?" diye sordu.

"Kustu. Connor da ben de tepkisinin gerçek olduğuna inandık."

"Tamam o zaman," dedi kaba bir şekilde. "O kutuyu işaretledin. Şimdi Orion'a mı gidiyorsun?"

"Evet, ama Driscoll'un çalıştığı posta odası için arama iznine ihtiyacımız var." Ona Driscoll'un patronunun yaptığını iddia ettiği casusluktan bahsetti.

"O binada da daireler var," dedi Navarro. "En üst katlarda gösterişli olanlar. Belki orada yaşıyordur."

Connor başını salladı. "Ölü kızları bir şekilde binadan çıkarması gerekirdi. Bence birileri omzunun üstündeki cesedi fark ederdi."

Navarro, "Onları büyük bir bavulun içinde taşımış olabilirler," dedi. "Posta odasından izin isteyeceğim ve sizi durumdan haberdar edeceğim. Elimizde fazla bir şey yok ama şansımız yaver gidebilir. O binada varlıklı insanların daireleri var. Birinin onları gözetleyip gözetlemediğini bilmek isteyeceklerini tahmin ediyorum. Bu bana yargıç karşısında biraz daha ikna edici bir güç verebilir."

"Umarım öyledir," dedi Kit hararetle. "Biraz şansa ihtiyacımız var. Yıllardır bu piçi yakalamaya çalışıyoruz. Bunca zamandır bizden birkaç adım öndeydi."

Navarro iç çekti. "Aslında biraz şansımız vardı. Ya da en azından Levinson bize bir iyilik yaptı. Bana bir adamın adını verdi.

okulun baş avukatı. Adamla konuştum ve muhabirin asılsız bir söylenti yayınladığını söyledim. Onlarla şüpheli değil tanık olarak konuşmak istediğimizi söyledim."

"Bu doğru," dedi Kit. "Geçmiş raporlarımızın hiçbirinde dumanı tüten bir silah çıkmadı. Bu olmadığı anlamına gelmez, ama okuldaki herhangi birinden kötü hisler alırsak, daha fazla araştırabiliriz. Kimi göreceğiz?"

"Okul müdürü, kabul müdürü, bir sürü avukat ve bilgi işlem elemanı. Siz oraya varana kadar hepsini toplamış olurlar. Sana bir liste göndereceğim."

"kullanırken geçmişlerini tekrar gözden geçireceğiz. Teşekkürler patron. Howard daha dönmedi mi?"

"Hayır. Aradı ve izinli olduğunu söyledi."

Kit bunun üzerine bir an sinirlendiğini hissetti. O ve Connor, Howard'ın izlediğinden daha fazla video izlemişlerdi ve hâlâ çalışıyorlardı. Connor'ın nefesinin altından mırıldandığına bakılırsa, o da aynı şeyi düşünüyor gibiydi.

"Peki ya CSU?" diye sordu. "Kalan sabit diskleri mi?"

"Neredeyse. Çavuş Ryland şu ana kadar başka cinayet kurbanı olmadığını söylüyor ama Driscoll'un diğer sabit disklerinde çok sayıda çocuk pornosu varmış. Çoğunlukla küçük çocuklar, ama bazıları daha küçük. ICAC'ı bu videoları gözaltına alması için çağırdık. Onları daha önce internette gördüklerini ve muhtemelen Driscoll'un yapmadığını söylüyorlar."

Çocuklara Karşı İnternet Suçları departmanı her gün hasta piçlerle uğraşıyordu. "Bu işi yapabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Ben de," diye onayladı Navarro, sesi ağırlaşmıştı. "Ryland hâlâ birkaç sabit diskleri olduğunu söylüyor. Daha fazlasını öğrendiğimde sana mesaj atarım. Orion'la iyi şanslar."

"Teşekkürler." Kit aramayı sonlandırdı. "Buluşacağımız kişilerin dosyalarını gözden geçirelim."

The Orion School, San Diego, California 20
Nisan Çarşamba, 13:00

Kit, Orion Okulu'nun gösterişli bir şekilde dekore edilmiş konferans salonunda masanın etrafındaki taş kesilmiş yüzleri inceledi. Çizmelerinin altındaki halı kalındı ve duvarlardaki tablolar müze parçaları gibi görünüyordu. Masanın kendisi maun ağacına benzeyen sağlam bir tahta parçasıydı.

Yıllık 40.000 dolar eğitim ücreti.

Doğru.

Masada Connor ve onu saymazsak on kişi vardı. Adamların taktığı kravatlardan sadece biri, teknesinin aylık kirasından daha pahalıydı.

Kit zenginlik bekliyordu ama açıkçası daha rahat, yaratıcı bir ortam bekliyordu. Tanrı aşkına, burası bir sanat okuluydu. Koridorlarda gösteri şarkıları söyleyerek dans eden çocuklar neredeydi?

Glee ve Fame tarafından ihanete uğramış hissediyordu. Burası sanki buzdan bir kale.

Kit kendisine dik dik bakan bakışların her biriyle karşılaştı. Mavi kravatlı bir avukat; kırmızı kravatlı bir avukat; gökkuşağı kravatlı bir avukat, yani en azından bir kişiliği vardı. Müdür-bekle, çok üzgünüm, o okul müdürüydü-çok sert görünüyordu. Daha fazla avukat. Ve sadece biraz havalı görünen bir bilişimci.

Orion Okulu'nun uyumsuz personeli olmalı.

Kabul müdürü gözle görülür bir şekilde yoktu. Connor'la birlikte bunun nedenini bulmaları gerekiyordu.

Avukatlardan ikisi videolardaki katille aynı vücut tipine sahipti ve Kit onların isimlerini not etti. Onlar da

Daha sonra onlar hakkında daha derinlemesine geçmiş kontrolleri.

"Evet," diye başladı Kit. "Ben Dedektif McKittrick ve bu da ortağım Dedektif Robinson. Dün aramaya çalıştım. Resepsiyondaki kadına adımı ve rozet numaramı verdim. Müdürle konuşmamın acil olduğunu söyledim."

Müdür, "Resepsiyon görevlisiyle konuştum," dedi. O Müdür Worthington'dı, çünkü elbette öyleydi. Takım elbisesinin tasarımcı elinden çıktığı ve çok pahalı olduğu belliydi, çünkü elbette öyleydi. "Kendisi azarlanıyor. Aradığınızı bilseydim hemen cevap verirdim."

Bu doğru bile olabilirdi. Artık bir önemi yoktu.

"Departman bu hikâyenin medyaya yansımından üzüntü duyuyor," dedi Connor içtenlikle, tıpkı yola çıkarken gibi. Bugün iyi polis o olacaktı, ki bu iyi bir şeydi çünkü Kit kötü polis rolünden oldukça hoşlanıyordu. "Ama muhabir gerçekleri kontrol etmemiş. Hatalıydı."

"Medya kuruluşuyla biz ilgileneceğiz," dedi avukatlardan biri acımasızca. "Bu kabul edilemez. Okulumuzdan birinin bu işe karışmış olması fikri bile kabul edilemez."

Fikrin ta kendisi.

"Birileri genç kızları avlıyor ve öldürüyor, efendim. On iki kurban tespit ettik ve henüz bilmediğimiz daha fazla kurban olduğundan da eminiz." Kit bu ifadenin bir an için havada kalmasına izin verdi, yüz ifadeleri taşlıktan daha insani bir şeye dönüşene kadar bekledi. "Bir muhabirin gerçekleri kontrol etmeden okulunuzu makalesine dahil etmesi talihsiz bir durum, ancak itibarınız önemli olsa da endişelerimizin en küçüğü. Bu adamı tekrar öldürmeden önce durdurmamız gerekiyor."

Kit'in korkusu, katilin kısa süre içinde köşeye sıkıştığını hissedip şüpheleri Sam'in üzerine çekmek için yeniden cinayet işlemesiydi.

Reeves.

Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Avukat üzgün görünmek için sağduyulu davrandı ama konuşan okul müdürü oldu. "Elbette, Dedektif. Çok haklısınız.

Bu genç kadınların hayatları için adalet en önemli şey. Size nasıl yardımcı olabiliriz?" "Teşekkür ." Kit getirdiği dosyayı açtı ve

Naomi'nin bir fotoğrafını seçti. "Kurbanlarımızdan biri, Naomi Beckham adında on beş yaşında bir kız, bir sınıf arkadaşına buraya bir burs seçmesi için geldiğini söylemiş. Hayırseverinin siyah bir Mercedes'i olan yaşlı bir adam olduğunu söylemiş."

"Hiçbirimiz siyah Mercedes kullanmıyoruz," dedi bir başka avukat. "Diğer renkler, evet, ama siyah değil."

Kit'in gülümsemesi sıkıydı. "Biliyoruz. Gelmeden önce kontrol ettik. Seçmelere katılacağını sanan genç kadın o gece ortadan kayboldu. Artık onun öldüğünü biliyoruz. Muhtemelen aynı gece öldü."

öldürdüğünü gördük. Katilin oturma odası aydınlatılmıştı. Naomi öldürüldüğünde lambaların yanındaydı. Güneşin doğuşunu görecek kadar yaşamamıştı.

"Kurbanlarımızın çoğu," diye devam etti, "tiyatro kulübüne katılmış ya da oyunculuğa ilgi duyduklarını ifade etmişler. Temel fiziksel özelliklerin yanı sıra tek ortak noktaları da bu."

Connor üzgün bir gülümseme sundu. "Yıllar boyunca gençlere seçmeler teklif eden bir dolandırıcı tarafından taciz edildiğini biliyoruz. Naomi'nin deneyimi buna uyuyor gibi görünüyor."

"Teğmeniniz de aynı şeyi söyledi. Dolandırıcılığı nasıl öğrendiniz?" diye sordu müdür.

"Muhabirin aksine," dedi Connor, "biz işe girişmeden önce ev ödevimizi yaparız. Bilmek istediğimiz şey, bu dolandırıcılıkların ne sıklıkla gerçekleştiği, yılın hangi zamanlarında olduğu ve faili takip etmek için ne yaptığınız. Çünkü onu durdurmaya çalıştığınızı varsayıyoruz."

Kit, bunun iyi bir saptırma ve yönlendirme olduğunu düşündü. İyi iş, Connor.

Müdür bir kez başını salladı. "Başardık. Teğmeniniz bize ne istediğinize dair bir fikir verdi, ben de bilgi işlem uzmanımız Ted Bolin'i toplantıya davet ettim. Bay Bolin, lütfen onlara bildiklerimizi anlatın."

Bilgi işlem görevlisi endişeyle gülümsedi. "Bu dolandırıcılık ilk kez on beş yıl önce meydana geldi. O zaman burada değildim ama selefim takip etmiş. Ödül olarak her zaman bir burs veriliyordu ve e-postanın hedefi her zaman kadındı."

"Sarışın ve beş-üç yaşından küçük mü?"

Kit sordu. Ted başını salladı. "Evet."

"Belirli aylarda mı meydana geldiler?" Connor sordu.

"Evet," dedi Ted tekrar. "Eylül ve Şubat."

"Eylül ayında yaşananlar bizi hep şaşırtmıştır," diye ekledi müdür. "Başvuru sürecini hem normal kabul hem de burs ödülü için yaz sonunda açıyoruz. Sonbaharda hiç seçme yapmadık." Kaşlarını çattı. "Kurbanlardan bazıları sonbaharda mı kayboldu?"

Connor içtenlikle, "Evet, hanımefendi," dedi. "Hem Şubat ayında." "Bu her yıl olan bir şey değil," dedi Ted. Onlara birkaç tarihin yazılı olduğu bir kağıt. "Bunlar dolandırıcılık olaylarının rapor edildiği tarihler."

En azından son beş yıldaki düzen hemen tespit edilebiliyordu. Ne zaman bir dolandırıcılık olayı meydana gelse, iki ay önce, geçtiğimiz Şubat ayı da dahil olmak üzere, bir cinayet videosu ortaya çıkmıyordu.

Kit haklıydı. Sırrı saklayan kızların sonu ölüm oldu.

listesi kısaydı; on beş yıl içinde sadece dört olay gelmişti. Bu da demek oluyordu ki

Kızların çoğu sırrı sakladı.

Katil kime güvenebileceğini iyi olmalı. Bunu da profile ekle. Ama ilk kurbanlarını burs planını kullanmadan nasıl kandırmıştı? İlk Jane Doe'ları on yedi ila yirmi yıl önce öldürülmüştü; dolandırıcılığın ilk kez ortaya çıkmasından iki ila beş yıl önce.

Peki bu "aldatmaca" neden sadece on beş yıl önce başlamıştı? Orion Okulu yaklaşık otuz yıldır faaliyet gösteriyordu.

Oh. "Burs vermeye ne zaman başladınız?" Kit sordu.

"On yedi yıl önce," dedi müdür. "Neden? Bu önemli mi?"

Kit cevap vermeden önce Connor'a baktı. "Büyük ihtimalle, evet."

Müdürün rengi soldu. "Kurbanlarını cezbetmek için sürekli okulumuzu mu kullanıyormuş?"

Connor, "Başka yemleri de olabilir," dedi. "Bunu bilmiyoruz. Bu bir bulmaca ve ana parçaları yeni yeni görmeye başlıyoruz."

Çünkü Sam Reeves'in doğru şeyi yapması gerekiyordu. Teşekkürler, Sam.

Kit onun iyi olduğunu umuyordu. Onu böyle üzgün bırakmaktan nefret ediyordu. Onu asla o duruma sokmamalıydım.

Ama bilmesi gerekiyordu. Kızlar için.

"Ted, sen ya da selefin e-postaların izini sürmeye çalıştınız mı?" diye sordu.

"Evet, tabii ki. Yardım etmeleri için danışmanlar bile getirdik. Ama bunu her kim yapıyorsa ne yaptığını biliyor. VPN kullanıyor ve iletişimini dünyanın dört bir yanındaki sunucular üzerinden yönlendiriyor."

"Biz de öyle düşünmüştük," dedi Connor. "CSU ekibimize yaptığınız analizleri gösterebilir misiniz? Ellerinde biraz daha derine inen adli tıp araçları olabilir."

Kit bu konuda pek umutlu değildi. Videolardaki oturma odasını bulmak zamanlarını daha iyi değerlendirmelerini sağlayacaktı. Şehirde olmalıydı çünkü kızlar oraya kolayca ulaşabilmişlerdi.

"Elbette," dedi müdür. "Neye ihtiyacınız varsa."

Kit başını sallayarak onu takdir etti. "Teşekkür . Kabul müdürünüzün burada olmadığını fark etmeden edemedik. Neden acaba?"

Müdürün gözlerinde endişe titreşti. "O makaleyi okuduğunda yıkıldı. En başından beri Orion'la birlikte ve biz onun hayatıyız. Sağlığı biraz zayıf, bu yüzden ona önce sorularınızı yanıtlamaya çalışacağımızı söyledim. Eğer hala onu görmek isterseniz, müsait olacaktır."

Kit, "Onunla konuşmak isteyeceğiz," dedi. "Kurbanlardan herhangi birinin burs hakkında soru sormak için ulaşip ulaşmadığını bilmemiz gerekiyor."

"Size e-postalarına tam erişim izni verecek," diye söz verdi müdür, Kit'i şaşırtarak. Okulun izin belgesi isteyeceğini düşünmüştü.

Avukatlardan biri kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi ama o başını salladı. "Resmi olarak arama iznine ihtiyaçları olduğunu biliyorum. Ben buna gerek duymayacağımızı söylüyorum. İşbirliği yapacağız. Daha fazla kızın ölmesini istemiyoruz."

Muhtemelen tam işbirliğinin sağlayacağı iyi basını istiyorlardı, ama sorun değildi. O ve Connor e-postalara erişebildiği sürece.

"Teşekkür ," dedi Kit. "Burs programının başlamasına kim yardımcı oldu ve ilk olarak nasıl duyuruldu? Tüm liselere bir basın açıklaması yapıldı mı? Televizyonda reklamlar yayınladınız mı?"

radio ya da sosyal medya? Başından beri bunu kim bilebilirdi ki?"

Müdür gözlerini kırptırdı. "Bunu kimin başlattığını aklımın ucundan bile geçirmiyorum. Ben müdürlük görevine seçildiğimde zaten yürürlükteydi. Sanırım bir komite vardı. Sizin için öğrenirim. Tanıtım konusuna gelince, okul her zaman öğrenci temsilcilerini tanıtım için bölgedeki çeşitli liselere göndermiştir. Genellikle tiyatro kulüpleriyle bir soru-cevap yaparlar."

"Okulları rastgele mi seçiyorsunuz yoksa bir program var mı?" Connor sordu.

"Oh, asla rastgele değildir." Okul müdürü elindeki tablete bir not aldı. "Size elimizdeki en eski programların listesini getireyim."

"Bu çok yardımcı olur." Kit olayların listesini dosyasına yerleştirdikten sonra Connor'a döndü. "Başka sorunuz var mı?"

Başını salladı. "Evet, sadece bir tane. Bu dolandırıcılıkla başa çıkmak için hiç emniyet güçlerinden yardım istediniz mi?"

Avukatlar birbirlerine baktı, sonra gökkuşağı kravatlı olan konuştu. "Yaklaşık beş yıl önce yaptık. Biz sadece bunun sona ermesini istedik. Kırk bin dolarlık bir burs teklif etmesinin dolandırıcılık teşkil ettiğini düşündük ve SDPD'nin dolandırıcılık departmanını aradık. Gelip bizimle konuştular, e-postalara baktılar ve bunun bir şaka olduğunu söylediler. 'şakacının' maddi bir çıkarı olmadığını söylediler." Sertçe yutkundu. "Keşke daha fazla bastırsaydık."

"Fark etmeyebilirdi," dedi Kit pratik bir şekilde. "Ortağımın da dediğı gibi, yapbozun parçalarını daha yeni bir araya getiriyoruz. Daha önce elimizde hiçbir şey yoktu ve o zamanlar bu dolandırıcılığı Jane Does ile ilişkilendirme olasılığımız en iyi ihtimalle çok düşüktü."

Avukat başını salladı. "Teşekkür ederim ama sanırım uzun bir süre kendimizi sorgulayacağız."

Çok kalabalık bir kulübe hoş geldiniz, diye düşündü Kit ayağa kalkarken. "Zaman ayırdığınız için hepinize teşekkür ederim."

Connor ayağa kalktı ve personele kartvizitlerini uzattı. "Başka bir şey hatırlarsanız lütfen arayın. Ted, CSU en kısa sürede sizinle irtibata geçecektir."

İlk avukat, "O muhabir hakkında hala resmi bir şikayette bulunuyoruz," dedi.

Kit gülümsemesine izin verdi, sadece birazcık. "Güzel."

Ön kapıya vardıklarında onlara iletişim bilgilerini veren Ted tarafından dışarı çıkarıldılar. "Onu bulmak için daha çok çabalamalıydık," dedi ağır bir sesle. "Aralıklı olarak oluyordu ve birkaç yıl ara rehavete kapılıyorduk. 'Harika, durdu' diye düşündük. Ama şimdi hareketsiz olduğunu düşündüğümüz zamanlarda ne yaptığını biliyoruz."

"Kendini üzme," dedi Connor sessizce. "Tabii burada kız öğrencilerle fazla ilgilenen birini tanımıyorsan."

Başını sertçe salladı. "Hayır ve ben her gün okulun her yerindeyim. Bir bilgisayar çöktüğünde ilk beni arıyorlar. Hiçbir personelin uygunsuz bir şey yaptığını duymadım. Çocuklar genellikle ben gibi etrafımda konuşurlar." Omuz silkti. "Çoğunlukla gerçekten zengin çocuklar, çünkü evlerinde personelleri var. Duyduğum bazı şeyler karşısında şok olursunuz. Ama tacizci öğretmenler hiçbir zaman bunlardan biri olmadı."

"Bildiğim iyi oldu." Ayrılırken Kit ona gülümsedi. "Kendine iyi bak."

O ve Connor arabaya gidene kadar hiçbir şey söylemediler. Connor motoru çalıştırırken, "Bu işe karıştıklarını sanmıyorum," dedi.

"Katılıyorum. Ama burs programının orada kimin olduğunu bilmek bizi doğru yöne götürebilir. Bu ve oturma odasının yerini belirlemek şu anda elimizdeki en iyi ipuçları."

"Cuma gecesi Skyler Carville'i gören hiçbir barmen bulamadık," diye karşı çıktı. "Onu hala bu şekilde bulabiliriz."

"Bu doğru," dedi Kit. "Driscoll'un arka bahçesini kazdığım için hâlâ beş çubuğumu kontrol etmedim. Bunu halledeceğim."

Connor motoru yeniden çalıştırdı. "Ceset bulduğumuz parklardaki bakım programları hakkında park ve rekreasyon görevlileri ile konuşmak istemedin mi?"

"Evet, özellikle de Eylül/Şubat düzeninde. Bu sonbahar ve ilkbahar ekim mevsimi," diye ekledi adam kaşlarını çatınca. "Çiftçi kız, hatırladın mı? Toprak, onları gömmesi için kazılmış olabilir."

"Doğru ya, bunu bize sen söylemiştin. Siz barda takılırken ben de parkları ve rekreasyon alanlarını arayacağım."

"Teşekkür ederim." Ve sonra da başının etini yemeden biraz kestirecekti.

Chula Vista, Kaliforniya 20 Nisan
Çarşamba, 15:15

Sam, Laura'yla birlikte Rayna Copely'nin yıpranmış kanepesine otururken, "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi. Kapıyı çaldıklarında Colton'ın üçüncü eski karısının hemen dairesinin kapısını açması onu şaşırtmıştı.

Rayna sadece yirmi dört yaşındaydı ama kırk yaşında gösteriyordu. Cılız denecek kadar zayıftı. İfadesinde çaresizlikle el ele yürüyen derin bir yorgunluk vardı.

O da aynı derecede yıpranmış bir sandalyeye oturdu. "Colton'ın eski 'dostlarından' biri . " Tırnak işareti kullandı. "Dört numaralı eşinden bir telefon almış ve senin gelebileceğini söylemesini istemiş."

Sam, Veronica Gadd'ın konuştuklarını güvendiği adamla paylaşacağını anlamalıydı. Onu Colton'dan kurtaran adamla.

"Colton'ın eski arkadaşı Brian'la görüşmeye devam ettin mi?" diye sordu.

"Hayır. Onunla hiç tanışmadım ama hakkında çok şey duymuştum. Colton onu çekiştirir, ona ihtiyacı olduğunda Brian'ın onu terk ettiğinden yakındı. Sanırım Brian, Colton'ın kendi hayatını da mahvetmesini istemiyordu. Her neyse, Colton'la evliyken bana yardım edemediği için özür diledi. Dört numarayı sağ salım dışarı çıkardı ve keşke aynısını benim için de yapabilseydi." Başını öne eğdi. "Polislerle çoktan konuştum. Gerçi onlara söyleyecek pek bir şeyim yoktu. Colton'ın arkadaşlarını sordular ama hiç arkadaşı yokmuş."

"Biz de öyle duyduk," dedi Sam. "Colton'la çok uzun süre evli kalmadınız."

Laura evlilik cüzdanını ve boşanma kararını bulmuştu. Birliktelikleri sadece dört buçuk ay sürmüştü.

"Çabuk akılandım. Onunla tanıştığımda on yedi yaşında aptal bir çocuktum. Onunla on sekizinci yaş günümde evlendim. Koruyucu ailedeydim ve iyi bir eve sahip olacak kadar şanslı değildim. Kötü muamele yoktu ama berbattı. Colton benim çıkış biletim olacaktı."

"Ama sonra seni taciz etti," dedi Sam.

Başını salladı. "Bana ilk vurduğunda çok üzgündü. Klasik hikaye, biliyorum."

Sam hüzünle gülümsedi. "Klasik olmasının bir nedeni var. Ama sen gittin."

"Üçüncü seferden sonra. Şehirdeki bir kadın sığınma evine gittim ve hayatımı toparlayana kadar bana kalacak bir yer verdiler." Eliyle küçük daireyi gösterdi. "Fazla bir şey değil ve karnımı doyurmak için üç işte çalışmak zorundayım ama burası benim ve Colton gibi farelere muhtaç değilim." Rayna omuz silkti. "Onunla geçirdiğim ilk ay boyunca her şey harikaydı. Ya da ben öyle sanıyordum. Yemeğim, uyuyacak bir yerim ve benimle ilgileneceğini söyleyen bir insan vardı. Sonra işini kaybetti ve her şey değişti."

Laura, "işlemde çalışıyordu," dedi.

"Yaptı. Ama sinirlerine hakim olamadı ve üçüncü vuruşuydu, bu yüzden oyun dışı kaldı. Benden başka herkes onun bir öfke sorunu olduğunu biliyor gibiydi."

"Üçüncü saldırı mı?" Sam sordu. "Yani iş yerinde daha önce de kavga mı etmiş?"

"Görünüşe göre. Ofis onu öfke kontrolü için terapiye gönderiyordu ama bu işe yaramadı."

Bu sürpriz oldu. "Terapide miydi?" Sam sordu.

"Evlendiğimiz ilk ay boyunca, evet. Ondan önce başlamıştı ama ne kadar geriye gittiğini bilmiyorum. O zamanlar adamın terapisti olduğunu bilmiyordum-Colton eve gelir ve 'en iyi arkadaşı' hakkında konuşurdu. Her şeyi birlikte yaptıklarından. Adamın nasıl ünlü, Tanrı'dan daha zengin olduğunu, Dodger Stadyumu'nda locaları olduğunu ve maçlara nasıl . Sonra Colton kovulunca sigortasını kaybetti. Hemen şehir merkezinde bir posta odasında iş buldu, ancak bu işin sigortası terapisini karşılamıyordu. Seansların parasını ödeyemeyince 'en iyi arkadaşı' onunla ilişkisini kesti ve Colton işte o zaman şiddete başvurdu."

Bu önemliydi. Bu diğer terapist Colton hakkında daha fazla bilgi. Colton seri katil ilan edildiğinde adam henüz ortaya çıkmamıştı.

Colton eski cinayetleri itiraf etmiş olsa bile bunu yapamazdı.

Uyarma görevi kilit noktaydı. Terapist, yaşayan bir kişi için yakın bir tehlike olduğunu hissetmemiş olsaydı, ortaya çıkmazdı.

Yine de sormaktan zarar gelmezdi.

"Colton terapistini tehdit etti mi?" Sam sordu.

"Ah evet. Adam onu terk ettikten sonra. Colton ondan intikam alacağını söyledi. Bunu ona ödeteceğini, onun hakkında onu mahvedecek 'şeyler bildiğini' söyledi." Omuz silkti. "Aktörler ve politikacılar hakkında da böyle atıp tutardı, bu yüzden bir kartvizit çıkarıp onu küçük parçalara ayırana kadar pek dikkat etmedim. Parçaları çöp kutusundan çıkardım ve tekrar bir araya getirdim." İfadesi hatırladıkça sertleşiyordu. "Colton beni yakaladı. Bu üç numaralı dayaktı, aynı gün sırtımdaki kıyafetlerle kaçtım. Otostopla bir kiliseye gittim ve beni kadın sığınma evine yerleştirdiler."

"Terapistin adını hatırlıyor musun?" Laura, Sam'le aynı dalga boyunda olduğu anlaşılan bir sesle sordu.

Rayna kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Günlüğüme yazmış olabilirim ama doğru cildi bulmak için uğraşmam gerekecek. O kadar önemli mi?"

"Belki," dedi Sam. "Adama birkaç soru sormadan bir şey söylemek zor ama adını bulabilirseniz çok memnun olurum."

"Eski günlüklerime bakacağım," diye söz verdi, sonra ayağa kalktı. "Üzgünüm ama işe gitmek için hazırlanmam gerekiyor."

Sam ve Laura ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldiler. "Bir soru daha," dedi Sam yürürken. "Posta odasındaki işi hemen aldığını söyledin. Başka bir IT işi aradı mı?"

Çünkü o da bunu merak etmişti. Bilgi işlem uzmanlığından posta odasına geçiş oldukça düşük bir seviyeydi.

"Hatırladığım kadarıyla hayır. O zamana kadar o kadar çok köprüyü yaktığını düşündüm ki denemedi bile. Posta odasındaki işi kabul etmesine şaşırdığımı hatırlıyorum çünkü her zaman bu işin ona göre olmadığını söylerdi. Ona nedenini sordum ve o da bunun avantajları olduğunu söyledi. Bu terapistinin onu terk etmesinden önceydi. Maaş kesintisinden şikayet ettiğinde ona tekrar sordum ve beni duvara tokatladı. Bu terapi bittikten sonraydı."

Sam elini uzattı. "Teşekkür ederim. Umarım işler senin için daha kolay olur."

Rayna onun elini sıkarken gülümsedi. "Sanırım öyle olacak. Bu olaydan iyi bir şey çıktı. Brian - Colton'ın eski dostu - bugün bana hukuk firmasında çalışmam için bir iş teklif etti. İki haftalık ihbarımı bu gece veriyorum."

Oh? Sam'in uyarı zilleri çaldı. Kimdi bu Brian? Colton'ın eski karısının ona ihtiyacı olduğunda orada olan adam mı? Yasal olduğundan emin olmak için onu kontrol etmeleri gerekiyordu. Rayna yeterince şey yaşamıştı.

"Bu harika," dedi Laura ve kadına kartını verdi. "Ama herhangi bir nedenle işe yaramazsa beni ara. Yardımcı olabilirim."

Rayna kartı aldı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Teşekkür ederim. Bu kadar uzun süre tek başıma kaldıktan sonra destek görmek çok güzel."

Vedalaştılar, sonra Laura'nın arabasına doğru yürüdüler, içeri girene kadar konuşmadılar.

Laura, "Brian'ı kontrol etmeliyiz," dedi. "Bunun bu kadar uygun olmasından hoşlanmadım."

"Aynen," dedi Sam suratsızca, sonra telefonundan saati kontrol etti. "Ama önce Rochelle Hamilton'ın ailesini ziyaret etmek istiyorum."

"Kaçak eşya deposunda bulduğunuz kız mı?"

"Evet. Beş yıl önce kayboldu."

"Bu da Colton'ın işini kaybettiği ve terapistini tehdit ettiği zamana denk geliyor," diye belirtti. Sam, Rayna'nın evlilik cüzdanındaki tarihe bakarak zihinsel bir hesap yaptı.

"Haklısın. Ama ortağı - ve belki Colton, çünkü artık kim bilir? - ondan çok önce öldürüyordu. Joel bana ilk kurbanın

Rayna'nın evinde bulunduğunu söyledi. on beş yıl önce. geriye doğru çalışacağım."

"O zaman Hamilton'ların evine gidiyoruz." Laura park ettiği yerden çıkmaya başladı, sonra durdu. "Bir mesaj aldım. Rayna terapistin adını bulmuş." Sam'e telefonunu uzattı.

Genç kadın mesajında nezaketlerine o kadar minnettar olduğunu ve hemen günlüğü aradığını ve düşündüğünden daha hızlı bulduğunu söyledi.

Sam adamın adını Google'da kesip yapıştırdı ve şehirde bir ofisi olduğunu gördü.

Ancak telefon numarasına tıklayamadan gözüne bir video resmi takıldı. Terapistle röportaj yapılıyordu, arkasındaki Broadway şovu posterleri karede donup kalmıştı.

Sam bu odayı biliyordu. Bugün görmüştü. Hemen önce Kusmuştu.

Vay anasını.

"Sam?" Laura endişeli bir sesle sordu. "Neyin var?"

Ekranına bakarken kalbi hızla çarpıyordu. "Kit'i aramalıyım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Küçük İtalya, San Diego, Kaliforniya 20
Nisan Çarşamba, 16:00

Kit listesindeki üçüncü barın önünde duraksarken telefonu cebinde çaldı. Connor'ın adı telefonunda yanıp sönüyordu. Ekran.

"Hey," dedi barın ön kapısından uzaklaşırken. "Neyin var?"

"Şehirdeki parkları arayıp ekim programlarını sordum. Skyler Carville'i saymazsak en son kurban o olduğu için Jaelyn Watts'ın bulunduğu Longview Park'a odaklandım."

"Çünkü Skyler onun yöntemi değildi."

"Doğru. Longview Park, Jaelyn'in kaybolduğu gün iki hafta boyunca planlı bir bakım yapıldığını doğruladı. Gerçi ekim yapmıyorlardı. Yeni bir sulama sistemiydi. O sabah yerleştirmeyi yeni bitirmişlerdi. Zemin kazılmış, düzleştirilmiş ve ertesi gün üzerine çim serilerek cesedin üzeri örtülmüş."

Evet. "Bu bilgiye kimin erişimi vardı?"

Connor bir nefes verdi. "Kim yapmadı? Park çalışanları ve gönüllüler. Parkın o kısmı bir süreliğine kapalıydı, bu yüzden web sitelerinde yer alıyordu."

"Lanet olsun." Halktan herhangi biri o bölgenin erişilebilir olmayacağını bilirdi. "Sanırım park çalışanlarına ve gönüllülere bakmaya başlamalıyız."

"Ve yönetim kurulu."

Kit'in kaşları kalktı. "Bakım programlarını da biliyorlar mı?"

"Bazı bakımlar için evet - en azından bu parkta, çünkü özel ve giriş için ücret alınıyor. Bu alan gölet nedeniyle önemli bir cazibe merkezi ve okullar bazen piknik için kullanıyor. Göletin , giriş gelirlerinde beklenen düşüş anlamına geliyordu ve bu da yeni sulama sistemi harcamaları ile birlikte yönetim kurulunun onayını gerektiriyordu. Yönetim kurulu üyelerinin bir listesini talep ettim."

O da tam olarak bunu sormak üzereydi. "Mükemmel. Belki halktan da üye olanların bir listesini alabilir miyiz? Bu katil sadece parkları kullandığına göre -en azından şu ana kadar bildiklerimize göre- hizmet kesintileri için park web sitelerini gezen rastgele bir adamdan ziyade sisteme daha fazla dahil olması daha muhtemel."

"Jaelyn'in parkındaki kişiye genel üye listesini sordum ama sesini çıkarmadı. Avukatlara sorması gerektiğini söyledi."

"Bu da arama emri demek." "Çoktan talep ettim."

Kit etkilendi. "Teşekkür ederim. Önceki kurbanlardan ne haber? Orada bir başarı var mı?"

"Parkların çoğu kayıtları o kadar uzun süre tutmuyor. Ne yazık ki Jaelyn'den önceki kurbanın bulunduğu park için de durum böyleydi."

"Miranda Crisp," diye mırıldandı Kit.

"Doğru. Yedi yıl önce ortadan kayboldu. Yine de tüm parkların bakım ve dikim programlarını ellerinde olduğu kadarıyla talep ettim. Parklardan ikisinin detaylarını şimdiden aldım ve diğerlerini bekliyorum. Umarım yakında elimize geçer, çünkü zaten bir

eşleştı. Balboa, Cecilia Sheppard'ın kaybolduğu hafta için bir ekim planlamıştı."

"Skyler'ı da Balboa'ya gömdü."

"Balboa o kadar büyük ki, kurbanlarının yarısını oraya gömmüş olsa kimse bir şeyden şüphelenmezdi. CSU'dan Cecilia'nın gömülü olabileceği bölgeye en kısa zamanda bir ekip göndermesini ve zemini taramak için bir GPR getirmesini istedim."

"Vay canına. Çok ilerleme kaydetmişsin. O aramaları haftalar önce yapmalıydım, lanet olsun. Tüm bu bilgilere daha önce sahip olabilirdik."

"Kendini üzme," dedi nazikçe ve onu bir kez daha şaşırttı. "Bu dava üzerinde durmadan çalıştın. Ayrıca, programları anlamlandırmak için elimizde çok fazla ayrıntı yoktu."

"Teşekkürler," dedi ama hâlâ kendine kızgındı. "Sırada ne var?"

"Navarro, Colton Driscoll'un çalıştığı posta odası için bir arama emri çıkartmaya çalışıyor."

"Böylece onun videolarındaki oturma odasıyla eşleşebileceğimizi umuyoruz."

"Evet. Bu gerçekleştiğinde seni ararım ve birlikte gideriz. O zamana kadar parkları aramaya devam edeceğim. Bu cesetleri bulmak bize katilleri hakkında yeni bir bilgi vermeyebilir ama en azından ailelerinin onları gömmesini sağlayabiliriz."

Kit'in göğsü gerildi. "Evet. Kapanış önemli."

"Biliyorum," diye mırıldandı ve ne demek istediğini merak etti. Onun ve McKittrick'lerin Wren'le yaşadıklarına empati mi kuruyordu, yoksa anlatacak kendi hikâyesi mi vardı? "Neredesin sen?"

"Howard'ın bana verdiği listedeki üçüncü barın önünde," dedi. "İlk ikisinin güvenlik kayıtlarını kontrol ettim ama

Skyler'ı görmedim ve kimse onu hatırlamadı. Kalan parmaklıklarla işim biter bitmez sizi arayacağım."

"Tabii önce sen onu bulmazsan."

"Senin ağzın, Tanrı'nın kulakları." Aramayı sonlandırdı, telefonunu cebine koydu ve barın kapısından içeri girdi. Henüz açılmamış olan ve servis alanlarını hazırladıkları için ışıkları sonuna kadar açık olan, kontrol ilk iki yerin aksine karanlıktı.

İsim etiketinde Rosie yazan barmen ona rahat bir gülümseme verdi. "Size ne ikram edebilirim?" diye sordu.

Kit gülümsemeye karşılık vererek, "Bilgi," dedi. Ne olsa balla sinek yakalamak daha kolaydı. Rozetini gösterdikten sonra Skyler Carville'in fotoğrafını çıkardı. "Ben Dedektif McKittrick. Geçen Cuma gecesi bu kadını gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?"

Rosie hemen elindeki bardakları bıraktı ve fotoğrafı alıp inceledi. "Evet. Onu gördüm. Çok genç görüldüğü için ona kart attığımı hatırlıyorum. Gerçi yirmi bir yaşındaydı."

Skyler yirmi ikiyi asla göremeyecekti. "O gece öldü. Adımlarının izini sürmeye çalışıyorum."

Rosie irkildi. "Aman Tanrım. Nasıl?"

"Cinayet Masası. Burada biriyle tanışıp tanışmadığını hatırlıyor musun?"

Kadın düşünerek kaşlarını çattı. "Hayır, bilmiyorum. Ama size güvenlik videolarını getirebilirim. En iyi kalitede değil ama bir göz atabilirsiniz."

"Çok memnun olurum, teşekkür ederim."

Rosie barı koruması için birini çağırdı, sonra Kit'i içki kutuları ve yeni bir masaüstü bilgisayarın bulunduğu eski bir masayla dolu ofise götürdü. Klavyeyi birkaç kez tıklatınca Cuma gecesi çekilen görüntüler ekrana geldi. "Burada oturup izleyebilirsin," dedi Rosie. "Ben izleyemem."

Seni burada yalnız bırakayım, ama ben oraya gidip envanter çıkaracağım."

Kit bilgisayarın başına oturmuş, o öğleden sonra daha önce iki kez yaptığı gibi dikkatini ekrana vermişti. Ama bu kez Skyler'ın bara girip etrafına bakındığını gördü.

Sam için. Skyler Sam'le buluşacağını sanıyordu. Genç kadının barda oturuşunu izlerken Kit'in yüreğine acıma duygusu oturdu. Ekranda Rosie vardı, tıpkı söylediği gibi ona kart gösteriyordu.

Dakikalar geçti ve Skyler bekledi. Sipariş ettiği beyaz şarabı bitirdi ve gitmek için ayağa kalkıyordu ki gri saçlı bir adam yanındaki bar taburesine kaydı.

Kit'in nabızı daha hızlı atmaya başladı. Driscoll'un videolarındaki adamla aynı vücut tipine sahipti. Yüzünü göremiyordu çünkü kamera sadece sırtını çekiyordu. Sabırsızlıkla adamın arkasını dönmelerini bekledi ama adam vücudunu tam olarak döndürmeye devam ediyordu. Kit, Rosie'ye başka bir açıyı yakalamak için yerleştirilmiş başka bir kamera olup olmadığını sormak üzereydi ki ekrandaki adam barmene eliyle işaret etti. Erkek barmen yaklaştı ve Skyler için bir beyaz şarap daha doldurdu.

Kit, Skyler'ın katilinin bardağına pudra eklediği anı gördü. Skyler bir şeye bakmak için dönmüştü ve tozu o kadar hızlı koymuştu ki, Kit özellikle dikkat etmemiş olsaydı bunu fark etmeyecekti. Belli ki kurbanlarına ilaç verme konusunda epey pratik yapmıştı.

Dakikalar geçtikçe Skyler'ın kafasının karıştığı belliydi ama birinin fark edeceği kadar değil. Adam kolunu beline doladı ve onu kapıya doğru çevirdi.

Güneş gözlüklerini takmadan önce Kit'e yüzünü bir anlığına gösterdi.

Bir an için inanamayarak baktı.

Mümkün değil.

Hayır. Hayır,

hayır, hayır.

Çerçeveyi dondurdu, hareketleri sarsıntılıydı. Nefes alamıyordu.

Ama gerçekten saçları ağarmamış. Gerçekten gözlük takmıyor.

Cep telefonu çaldı ve telefonunu kulağına götürerek otomatik olarak cevap verdi. Dikkatini ekrana vermişti, zihni de kalbiyle birlikte hızla çarpıyordu. "Evet?"

"Bu Sam. Kim olduğunu biliyorum. Şehirde bir psikolog. Polislerle çalışıyor, Kit. Adı Scott. John Scott."

Terapistinin yüzüne bakıp bu adama açıkladığı sırları düşünürken boğazı düğümlendi, ihanet ona bir tuğla gibi çarptı. Bu katile. "Biliyorum," diye mırıldandı uyuşukça. "Onu Skyler'la birlikte buldum."

"Ne?" Sam sordu. "Seni duyamıyorum. Skyler hakkında ne dedin? Kit?"

Onun adını kullanması beynini yeniden harekete geçirdi. "Onu nasıl buldun?"

"Colton'ın önceki terapistiymiş. Üçüncü eski karısı bize onun adını verdi ve internette bir video röportajı var. Aynı oturma odası, Kit."

Kit nefes almak için kendini zorladı, barmen Rosie'nin gözlerini dört açmış onu izlediğinin farkındaydı. "Mümkün olduğunca çabuk benimle karakolda buluş. Navarro'ya bilgi vermemiz gerekiyor. Laura'yla birlikte misin?"

"Evet."

"Geldiğinizde resepsiyonu aramasını söyleyin. Eğer dönmezsem, Dedektif Robinson'a sizi içeri almasını söylerim. Hiçbir zaman yalnız kalmanı istemiyorum."

"Mazeretim," dedi suratsızca.

"Hayatın," diye düzeltti ters bir şekilde. "Bildiğini öğrenirse seni de öldürür." Rosie'nin nefesi kesildi ve Kit boğazını temizledi. "Gitmem gerek." Telefonu kapattı ve Rosie'ye baktı. "Bu görüntülerin bir kopyasına ihtiyacım olacak."

"Elbette," dedi Rosie ve Kit onun bilgisayarın başına oturmasına izin vermek için ayağa kalktı.

el sıkışırken, Connor'a mesaj attı. **Git için Navarro'nun ofisi. İkinizi de en kısa zamanda bilgilendirmeliyim. İyi misin?** Connor mesaj attı.

Hayır, iyi değildi. **Yaralanmamış. Birkaç dakika içinde arayacak. Beni bekleyin.**

Onlara bu bilgiyi mesajla göndermeyecek ve Rosie'nin önünde tek kelime daha etmeyecekti. Sam'le konuşurken zaten çok fazla şey anlatmıştı.

Rosie'nin görüntüleri bir USB belleğe indirmesi sadece birkaç dakika sürdü. Belleği Kit'e uzattı. Barmen ciddiyetle, "Dikkatli ol," dedi.

Kit hâlâ uyuşmuş bir halde başını salladı. "Teşekkür ederim," demeyi başardı. "İyi günler dilerim."

Dr. Scott. Lanet olası Dr. Scott.

Onun güvenini kazanmıştı.

Bok. Lanet . Ayrıca kaç yıldır Navarro'nun güvenini kazanmıştı? Soruşturmanın çoğunda, o kadar süre. Navarro detayları açıklayabilirdi.

Tüm detaylar.

Scott kendini çok beğenmiş olmalı.

Bu Navarro'yu mahvedecekti. Kit verdiği asgari bilgiyle mahvolduğunu hissetti. Navarro yıllardır Scott'a sırlarını anlatıyordu.

Koşarak aracına döndü ve daha kapısını kapatmadan Navarro'nun numarasını çevirdi. Navarro telefonu açar açmaz, "Ben Scott," dedi.

"Ne?" Navarro sordu. "Scott kim?"

"Dr. Scott," diye tersledi Kit. "Bizim. Terapistimiz."

"Ne?" Navarro inanamayarak tekrarladı. "Hadi ama McKittrick. Levinson da değildi. Sana ne oldu böyle?"

"Video kanıtım var. Elimde." Kit arabayı çalıştırdı, elleri hâlâ titriyordu. "Skyler'la Lazy Oyster Bar'da buluştum. İçkisine ilaç attığını gördüm. Onu dışarı çıkardığını gördüm. Onu gördüm."

Uzun bir süre sessizlik oldu.

Sonra Connor nazıkçe sordu, "Şimdi neredesin, Kit?"

"Dönüş yolundayım."

"Tamam," dedi Connor, hâlâ nazıkçe. "Buraya sağ salim dön. Beni duyuyor musun?"

"Evet. Patron?"

"Öyle mi?" Navarro kısıp sesle sordu ve Kit'in kalbi onun için kırıldı.

"Senin hatan değil patron."

"Ona her şeyi anlattım," dedi Navarro, sesi çatlayarak. "O olduğuna emin misin?"

"Evet. Ayrıca Sam Reeves de onu buldu. Şu anda yolda. Eğer henüz dönmediysem, lütfen ona eşlik et Connor."

"Elbette, ama Reeves onu nasıl buldu?"

"Üçüncü eski karısı ona Scott'ın Colton'ın terapisti olduğunu söylemiş. Sam, Scott'ın oturma odasında yaptığı bir röportaj videosunu buldu. Videolardaki oturma odasının aynısı."

Connor, "Scott'ı Google'da aratayım," dedi ve bir dakika sonra küfretti. "Reeves haklı. İnternette bir video var ve aynı oturma odası."

Navarro boğazını temizledi. "Ayrılmadığından emin olmak için şu anda ofislerine ve evine üniformalılar gönderiyorum."

"Ofisler mi?" Connor sordu. "Ofisi burada. Bu binada."

"Onlardan biri," dedi Navarro, sesi zorlukla tutunuyormuş gibi çıkıyordu. "Başka bir ofisi daha var. Hay sikeyim."

"Ne?" Kit talep etti.

"Adres. Yıllardır oraya gitmemiştim, buradaki ofisi aldığından beri. Hemen tanıyamazdım. Driscoll'un çalıştığı binada."

"O da orada mı yaşıyor?" Kit sordu. "Şu çatı katlarından birinde mi?"

"Hayır. Mission Sahili'nde deniz kenarında bir yeri var."

"Pekâlâ," dedi Connor sakince. "Üniformaları her yere koordine edeceğim. Kit, sen sadece buraya tek parça halinde dön. Seni götürmesi için birini göndermeme gerek var mı?"

"Hayır. Araba kullanabilirim. Yakında görüşürüz."

Aramayı sonlandırdı ve başını direksiyona yaslayarak nefes almaya çalıştı. Telefonu tekrar çaldı ve ekrana bakmadan cevap verdi. "Connor?"

"Hayır, tatlım, ben Pop."

"Baba," diye nefes aldı. Tam da şu anda duymaya ihtiyaç duyduğu kişi.

"Neredesin tatlım? Bir saattir dışarıda bekliyorum ama siz çıkmadınız. Şu an kafedeyim ama siz burada değilsiniz."

Hızla atan kalbi durdu. "Ne? Sen neden bahsediyorsun baba?"

"Rita'ya mesaj atmışsın," dedi Harlan, sesi şimdi onun endişesini yansıtıyordu. "Seninle ofisinin yakınındaki kafede buluşmasını söylemişsin. Mesajında söylediğin gibi onu bıraktım. Bir saat boyunca kaldırımda bekledim ama dışarı çıkmadı. Onu bulmak için içeri girdim ama burada değildi. Sen de yoktun. Neler oluyor?"

"Baba." Olasılıklar zihninde dönüp dururken Kit'in nefesi kesildi. . Scott'ın bundan haberi yoktu.

Rita.

Ama o yaptı.

Çünkü ona söyledim.

"Rita'ya mesaj atmadım."

"Ne?" Harlan fısıldadı. "Kit, neler oluyor?" "Olduğun yerde kal. Elimden geldiğince çabuk geleceğim."

Elleri daha önce sadece titriyordu. Şimdi Navarro'yu tekrar ararken tamamen titriyorlardı. Gözyaşları boğazını tıkamıştı ve sesi kalın ve boğuk çıkıyordu. "Rita Mendoza öldü."

Navarro onu hoparlöre verdiğinde odanın yankısını duydu. "Kim? Bekle. Maria Mendoza'nın kızı mı demek istiyorsun? Üvey kardeşin mi? Kaçtı mı?"

Öfke içinde patladı. Wren ortadan kaybolduğunda bu sözleri daha önce de duymuştu.

"Hayır. O kaçmadı. Benimle tanışması için kandırıldı. Tıpkı Skyler'ın Sam'le tanışması için kandırıldığı gibi. O Scott'ın elinde."

"Onu nereden biliyor?" Connor sordu.

Kit hıçkırığını yutmaya çalıştı ama hıçkırık serbest kaldı. "Çünkü son seansımda ona ondan bahsettim. Ona anlattım."

"Lanet ," diye nefes aldı Navarro. "Geri gel, Kit."

"Hayır. Babamla kafede buluşacağım."

"Hayır," dedi Connor sertçe. "Hemen buraya geri dön, yoksa seni alması için birini gönderirim. Babanı alması için bir araba göndereceğim ve CSU'yu oraya göndereceğim. Dükkândaki güvenlik kayıtlarını kontrol edecekler. Artık bu davaya dokunamazsın, Kit. Haklı olduğumu biliyorsun."

O biliyordu. Ama . . . "O sadece bir çocuk Connor. Daha on üç yaşında."

"Biliyorum," dedi sessizce. "Onu aramak için herkesi dışarı çıkaracağız. Sen buraya dön, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadı. Telefonu kapattı ve Harlan'ı aradı. "Ortağım senin için bir araba gönderiyor baba. Seni benimle karakolda buluşmaya getirecekler."

"Kit," diye bağırdı. "Neler oluyor?"

"Sanırım Rita kaçırıldı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bu olmaz. Bir daha olmaz."

"Onu bulacağız baba. Benim gitmem gerek. İstasyonda görüşürüz."

Aramayı sonlandırdı ve arabayı sürmeye başladı.

Eğer o piç Rita'yı incittiyse. . . Seni kendim öldürürüm.

Carmel Valley, Kaliforniya 20
Nisan Çarşamba, 19:30

Kabus gibiydi. Tekrar.

Kit, Harlan ve Betsy'nin oturma odasında oturmuş, kendini yeniden on beş yaşında hissediyordu. Ama bu sefer daha kötüydü. Bu kez Rita'ya ne olduğunu tam olarak biliyordu.

Kendisi de görmüştü.

"Buyurun." Sam kanepede onun yanına oturdu ve bir fincan güzel kokulu çay uzattı. "Akiko bunun seni sakinleştireceğini söylüyor." Çünkü Kit'in kız kardeşi Kit onu arar aramaz eve koşmuştu. Akiko haber vermişti ve şimdi mutfak, annemle babama destek olmak için gelen bakıcılarla doluydu. "Birazını annene vermeye çalıştı ama Betsy ekmek hamuruna bir boksör gibi vuruyor."

Betsy stresli olduğu zamanlarda hep ekmek pişirirdi. Hamuru yumruklamayı katartik bulurdu.

Kit annesinin yüzündeki ifadeye dayanamıyordu. Ya da babasının. Betsy ekmek hamuruna saldırıyordu ama Harlan paramparça görünüyordu. Geldiğinde Kit'i çok sıkı tutmuştu ama Kit tek bir itirazda bile bulunmadan ona izin vermişti. Sinir krizinden bir nefes uzakta görünüyordu.

Benim yüzümden. Çünkü o piç kurusuna Rita'dan bahsettim.

Harlan şu anda mutfakta oturuyordu, etrafı evlatlık çocuklarla çevriliydi ve Wren'in cenazesinin olduğu gece olduğu gibi kalbi kırık görünüyordu. Kit buna dayanamamış ve kendini suçlamak için oturma odasına gelmişti.

Ama artık yalnız değildi. Sam yanında oturuyordu ve onun gitmesini istemiyordu. Sam cömertlik, bağışlayıcılık ve nezaket gösteriyordu ve onun da bunlara ihtiyacı vardı.

Kit soğuk ellerini sıcak bardağın etrafına sardı. "Teşekkür ederim."

"Bir değil."

Navarro onu eve gönderdikten sonra buraya getirmişti. Tekneye gitmek istememişti. Harlan ve Betsy'nin yanında olması gerekiyordu ama Sam arabasının anahtarlarını almış, o kadar sarsılmışken araba kullanmasına izin vermek istememişti.

Navarro, Harlan'ı dışarıda arabasında oturan üniformalı bir memurla birlikte eve göndermişti bile. Her ihtimale karşı.

Kit bunun ne anlama geldiğinden bile emin değildi. Ne olursa diye? John Scott onlar için gelirse diye mi? Gelmezdi. O sadece küçük kızlara saldırırdı. On üç yaşında bir kız olan Rita'yı kaçırmıştı. Evet, Driscoll'u öldürmüştü ama ona ilaç verdikten sonra.

Muhtemelen Daryl Chesney'i de o öldürmüştü. Skyler Carville'in cesedini metal dedektörüyle "bulan" çocuk. Pazar öğleden sonrasından beri kimse onu görmemişti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Sam.

Ona bakmak için döndü. Adamın gözlerine, sıcak, hüznü ve çok içtendi. "Neden üzgünsün? Tüm bu olanlarda haksızlığa uğrayan sensin. Sen, Rita ve diğerleri. Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

"Keşke bunu daha önce anlasaydım."

"Polis olan benim. Bunu daha önce anlamalıydım. Scott'a Rita'dan hiç bahsetmemeliydim. Ne düşünüyordum ki?"

"Ona güvenebileceğini," dedi Sam nazikçe. ", Kit. Sen -ve diğer polisler- bunu kaybettiğiniz için üzgünüm. Bu senin suçun değil. Onun suçu."

Sözler nazikti. Ve belki de doğrudu. Ama bunun bir önemi yoktu.

Kupayı daha sıkı kavradı. "Burada böyle otururken kendimi çok çaresiz hissediyorum."

Çünkü Scott kafenin arkasındaki otoparkta Rita'ya yaklaştığı anda davadan çekilmişti. Rita'nın cep telefonu kayıtları Kit'in numarasından birkaç mesaj geldiğini gösteriyordu. Sahte tabii ki. Sadece ilk mesajda ne yazdığını biliyorlardı çünkü Rita onu Harlan'a göstermişti.

Hey, ufaklık, bu öğleden sonra bir molam var. İster misin? Latte içmek için buluşalım mı? Biraz kız kıza vakit geçirebiliriz. Seni Never-Empty Cafe'nin içinde bekleyeceğim. Babam nerede olduğunu biliyor. Seni söyle.

Bunu takip eden mesajlarda Rita'dan arka otoparka gelmesi istenmiş olmalı, çünkü dükkanın kameraları Rita'nın dükkanın arka kapısından çıktığını gösteriyor. Ve sonra gri bir Toyota RAV4'e binerken.

Sam'in cipi.

Ya da Sam'in SUV'si gibi görünen şey. Sam onlara RAV4'ünün sol arka çamurluğunda bir göçük olduğunu söyleyebilmişti ama onun dışında aynıydı. Cam sürücüyü görmek için çok karanlıktı.

Kit sadece Scott'ın Rita'ya silah doğrultmuş olduğunu tahmin edebiliyordu. Başka hiçbir şey kıızı arabaya binmeye zorlayamazdı.

Sam'in arabası Joel'in evinin önünden çalınmış, bu da Rita'yı Sam kaçırmış gibi görünmesine neden olmuştu. Sam'in bütün gün Laura Letterman'la birlikte olması dışında. Bunun için Tanrı'ya şükür.

Joel polise, kapüşonlu uzun boylu genç bir adamın o öğleden sonra Sam'in RAV4'ünü çaldığını gösteren ev güvenlik videosunu vermişti. Connor, Dr. Scott'ın tıpkı Daryl Chesney gibi başka bir sokak çocuğunu işe aldığına inanıyordu. Bu da mantıklıydı.

Connor Sam'in GPS'ine bir iz koymuştu ama şu ana kadar bir iz bulamamışlardı. SUV muhtemelen bir doğrama atölyesine gitmişti ama Joel Siggy'nin güvende olduğunu ve uyuduğunu söylemişti. Bu en azından Sam'in içini biraz olsun rahatlatmıştı.

Soğuk bir burun Kit'in koluna değdi ve Kit birden Snickerdoodle'ı burada bıraktığı için çok memnun oldu, çünkü tek yapmak istediği yüzünü köpeğin kıvrıcık tüylerine gömüp ağlamaktı. Bunun yerine kanepeyi okşadı ve kucağına atladığında parmaklarını Snick'in buklelerine batırdı.

"Ne ki?" Sam sordu.

Ona ters ters baktı. "Görünüşe göre hiçbir şey."

Ellerini havaya kaldırdı. "Zalim ya da alaycı değilim. Ciddiyim. Bu davada siz olsaydınız, şu anda ne yapıyor olurdunuz?"

"Scott'ın evi aranıyor."

"Bunu yeni ortağın yapıyor. Scott orada değil."

O benim yeni ortağım değil. Baz geri dönüyor. Ama odaklanması gereken şey bu değildi. Connor, Navarro ve cinayet masası ekibinin yarısıyla birlikte Dr. Scott'ın evindeydi. Connor ona mesaj atarak bilgi verme konusunda iyi davranmıştı.

Geçici bir ortak için oldukça iyiydi.

Ama Sam'in istediği bu değildi. Odaklan, Kit. Rita'nın hayatı buna bağlı.

Eğer hala .

"Baz'la birlikte çalışıyor, bildiklerimizi bir araya getiriyor olurum. Scott'ın onu başka nereye götürebileceğini bulmaya çalışıyorum."

"Baz'ı arayabilir misin?"

Evet demek istedi. Bunu o kadar çok istiyordu ki. Baz on altı yıldır onun dayanağı, dört yıldır da ortağıydı. Ama yapamadı.

Başını iki yana salladı. "Sakin olmak zorunda. Lanet olası bir kalp krizi geçirdi Sam."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz cep telefonu FaceTime aramasıyla çaldı ve gözlerini kırıştırtarak ekrana baktı. "Ben Baz."

Ama Sam şaşırılmış görünmüyordu ve onun ne yaptığını merak etti.

"Hey," diye cevap verdi, sesini düz tutmaya çalışıyor ve tamamen başarısız oluyordu. Adamın yüzünü görmek bile ağlama isteği uyandırıyordu.

"Kit," dedi Baz yumuşak bir sesle. "Konuş benimle."

"Yapamam," diye fısıldadı. "Marian beni öldürecek."

Marian kamera dışından, "Hayır, yapmayacak," dedi. "Kan basıncı ya da nabızı yükselmeye başlamadığı sürece. O zaman aramayı sonlandıracağım. Konuş onunla, Kit. Yardıma ihtiyacı var."

Kit ürpererek bir nefes verdi. "Beni arayacağını nereden bildin?"

Baz gülümsedi. "Köpeğini vurmakla tehdit ettiğim için beni nihayet affetmiş olabilecek birinden telefon almış olabilirim."

Kit'in bakışları Sam'in yüzüne kaydı. Omuz silkti. "Affetme kısmı hâlâ belirsiz ama onu aradım."

"Teşekkür ederim," dedi usulca, sonra ekranına döndü. "Her şey boka sardı Baz."

"Bana bildiklerini anlat," dedi Baz, onun güvenmeye başladığı saçma sapan üslubuyla. "Connor seni bilgilendiriyor mu?"

"Öyle. O ve diğer bazı dedektifler şu anda Dr. Scott'ın evini arıyorlar. Rita orada değil, Scott da öyle. Siyah Mercedes'i garajda." Temiz ve parlak. Metal dedektörlü çocuğun sokağındaki kameralarda gördükleri çamurdan eser yok. "Gri bir peruk ve gözlük buldular."

"Kılık değiştirmiş," dedi Baz. "Bunun için göz kulak olmalıydım."

"Driscoll'u asmak için kullandığı merdiveni ve Driscoll'un evinden aldığı tüm eşyaları da buldular. Driscoll'u arabasıyla eve götürdüğünü, öldürdüğünü, eşyaları atmak için Mission Beach'teki evine geri döndüğünü ve arabayı garajda bırakmak için Driscoll'un evine geri döndüğünü düşünüyoruz. Connor, diğer dedektiflerden birinin, biz gelmeden yirmi dakika kadar önce Driscoll'un evinden yaklaşık bir mil ötede gözlüklü, gri saçlı bir adamı alan taksi şoförünü bulduğunu söyledi."

"Scott'ı az önce kaçırdık," dedi Baz, sesi tiksintiyle çıkıyordu. "Connor başka ne buldu?"

"Bir çekmece dolusu kelepçe ve bir kutu parlak pembe boya kutusu. Ve üç düzine fotoğraf."

Baz kaşlarını çattı. "Kurbanlardan mı?"

"Tam olarak değil. Güzel parkların sekize on boyutlarında fotoğrafları, çerçevelenmiş ve oturma odasının duvarına asılmış." İronik bir şekilde, Driscoll'un kamerasının bulunduğu yerin hemen üzerinde asılı duruyorlardı, bu yüzden videolarda gösterilmemişlerdi. Kamera artık orada değildi ve Connor ne zaman kaldırıldığını henüz bilmiyordu. "Fotoğraflardan ikisinin kimliğini tespit edebildiler: Jaelyn Watts ve Skyler Carville'in mezar yerleri."

"Yani kurbanlarının mücevherlerini saklamadı ama geri dönüp mezar yerlerinin fotoğraflarını mı çekti?"

"Öyle görünüyor. Jaelyn'in ve Skyler'ın mezarlarının resimleri arasında iki fotoğraf vardı. Connor, Jaelyn'inkine en yakın olan fotoğrafın muhtemelen Cecilia Sheppard'ın mezarı olduğunu söyledi. Bu öğleden sonra Balboa Park bakım kayıtlarından bunu tespit etti. İkincisi Cecilia ve Skyler'ın mezarları arasındaydı."

"Yeni bir av," dedi Baz acımasızca. "Başka ne buldular?"

"Driscoll'un dizüstü bilgisayarını ve Scott'ın aldığı sabit diskleri

kasasından. Dizüstü bilgisayar şifre korumalı değilmiş, CSU şimdi onu inceliyor. Maureen'in videosunda Scott'ın Driscoll'a bilgisayarına giriş yaptırdığı görülüyor. Görünüşe göre Scott şifre koymayacak kadar ukala biriymiş."

"Cesur piç. Ama bunu biliyorduk. Başka ne var?"

"Scott'ın evinin etrafında kendi kameraları vardı. Driscoll öldüğü gece Scott'ın evine geldi, çalışanların arasında gizlendi ve pencerelerden içeriye görmeye çalıştı."

"Neden?"

"Henüz bilmiyoruz."

"Demek sen de parklar konusundaki ipucunu takip ettin," dedi Baz. "İyi iş, Kit."

"Connor yaptı."

"Çünkü sen söyledin, değil mi? Doğru ya. Scott Mercedes'inde değilse, ne kullanıyor?"

"Benimkine benzeyen bir araba," dedi Sam. "Benimki Joel Haley'in evinin önünden kapüşonlu uzun boylu bir çocuk tarafından çalındı. Ama bu benim arabam değil."

"Yani gri bir RAV4," dedi Baz. "Yakın zamanda satın almış olmalı. Nereden aldığını ya da çaldığını kontrol edebilir ve GPS olup olmadığına bakabilirsin."

"Ama bu biraz zaman alabilir," dedi. "Ve Rita'nın bir zamanı yok."

"Tamam. Eve gitmeye çalıştı mı?"

"Connor hayır diyor. Scott istese bile, şu anda orada birkaç düzine polis var. Ve eğer güvenlik kameralarına telefonuyla erişilebiliyorsa, bunu zaten biliyor olabilir."

"İyi bir noktaya değindin." Baz bir nefes aldı ve Kit bu hareketi fark etti. Bundan sonra olacaklardan hoşlanmayacağı anlamına geliyordu, o yüzden kendini hazırladı.

"Sanırım planı Rita'yı öldürmek ve bunu Reeves yapmış gibi göstermek."

Haklıydı. Bundan hoşlanmamıştı. "Evet."

"Reeves'in RAV4'ünü Joel'in evinin önünden çaldırdıysa, muhtemelen Reeves'in orada olduğunu düşünmüştür. Tekrar bir mazereti olmayacağını düşündü."

Sam, "Ama ben avukatımla birlikteydim," dedi.

"Akıllıca bir hareket," dedi Baz. "Biri arabayı çaldı, yani bu takip edilmesi gereken bir ipucu."

Kit başını salladı. "Scott çalması için birini tuttuysa, muhtemelen onu da öldürecektir. Skyler'ın mezarını bulan çocuk görünüşe göre ödemeyi almaya gitmiş ve o zamandan beri görülmemiş."

"Sence Rita'yı parka götürür mü?" Sam sordu.

Onu gömmek için.

Kit'in kalbi yeniden çarpmaya başladı çünkü bunu düşünmesi gerekirdi. "Evet. Eğer alışkanlıklarını , onu bakım yapılan parklardan birine götürür. Onun için toprağı kazıyorlar ve etrafta kimse yok çünkü bölge park ziyaretçilerine kapalı."

"Şu anda nerede oluyor bu?" Sam sordu.

Kit FaceTime ekranından uzaklaşarak e-postaları arasında . "Connor bana bakım programlarını derlediği listeyi gönderdi." E-postayı buldu ve eke tıkladı. "Lütfen," diye mırıldandı

belgeyi taradı. Bir an sonra nefesini içine çekti. "Simpson Botanik Bahçesi. Ana su borusu patlamış. Bu öğleden sonra tamir edildi. İşte orada." "biliyorum," dedi Sam. "Simpson

Botanik Torrey Pines Extension. Siggy ile sürekli orada yürüyüş yapıyorum."

Oraya gidiyordu. Snickerdoodle'ın altından kaymadan önce kafasına hızlı bir öpücük kondurdu.

"Kit," dedi Baz sert bir sesle. "Connor'ı ara. Bırak gitsin."

"Destek için onu arayacağım. Şu anda ondan daha yakınım. Teşekkürler Baz."

"Sen kendin yaptın. Ben sadece odaklanmana yardım ettim. Onu yakaladığında beni ara."

"Yapacağım," dedi. "Gitmem gerek." Telefon görüşmesini bitirdiğinde, Sam'in peşinde olduğunu fark etmeden önce ön kapıdaydı. "Nereye gidiyorsun?"

"Seninle birlikte. Bir ihtiyacın olabilir."

Bir an için ona inanamayarak baktı, sonra tartışarak zaman kaybetmek istemeyerek kapıyı açtı. "Sen sürebilirsin." Yapması gereken telefon görüşmeleri vardı.

"Kit!" Subaru'suna binmek üzereyken Harlan bağırdı. "Nereye gidiyorsun?"

"Scott'ın nerede olduğunu biliyorum," diye geri seslendi. "Onu eve getireceğim."

Yaşıyor. Lütfen hayatta kalsın.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Del Mar, Kaliforniya 20 Nisan
Çarşamba, 20:15

Sam daha önce hiç olmadığı kadar hızlı sürdü.

Tehlikeli olacak. Yaralanabilirsin. Ölebilirsin.

Ama Kit McKittrick'i bırakmayacaktı. Desteği gelene kadar olmaz. Kendinde değildi. Bu sürpriz değildi. Onun ve tüm McKittrick'lerin Kit'in üvey kız kardeşinin kaçırılmasını ve öldürülmesini yeniden yaşadıklarını bilecek kadar hikâyesini biliyordu.

Gidecekleri yere on dakikadan az bir süre kalmıştı. Kit ilk birkaç dakika boyunca yeni ortağıyla telefonda konuşmuştu.

Desteği yoldaydı ve Connor Robinson ona yerinde kalması, eve gitmesi ve düşünmesi için bağıırıyordu, Kit, düşün. Ona düşündüğünü ve yardım etmek istiyorsa acele etmesini söylemişti.

Sam neredeyse gülümsüyordu.

Son on dakikadır tek kelime etmemişti, bu yüzden konuştuğunda irkildi.

"Ellerinizin bağlanmasını neden istemiyorsunuz?" diye sordu.

Bu soruyu beklemiyordu. "Uzun hikaye."

"Bana kısaltılmış versiyonunu ver. Bu yüzden tutuklanmaya direndiniz, değil mi?"

Pek sık anlatmadığı bir hikâyeydi bu. Laura hemen anlamıştı çünkü hikâyeyi onunla paylaşmıştı. Ailesi de Joel gibi biliyordu elbette.

Sam bunu paylaşmaktan hoşlanmıyordu ama Kit McKittrick hakkında pek çok şey biliyordu. Bu adil görünüyordu. Ve bu onun artan kaygısını azaltabilirdi. Yolcu koltuğunda gözle görülür bir şekilde titriyordu.

"Lisedeyken dayak yemiştin. Balo gecesi, aslında."

"Ellerini bağladılar mı?"

"Evet." Sanki on yedi yıl önce değil de dün olmuş gibi o sahneyi zihninde canlandırabiliyordu. "Danstan sonra arabamın lastiği patladı. Issız bir yolda." Bu bilerek seçmişti. O ve Marley yalnız kalmak istemişlerdi. Cebinde söz yüzüğü vardı. "Yedeğim yoktu. Kız arkadaşım ile birlikteydim. Daha yeni evlenme teklif etmiştim." Çünkü onun için bu asla sadece bir söz yüzüğü olmamıştı. Marley'le iki yıldır evlenmek istiyordu.

"Gerisini anlatmana gerek yok."

Anı ruhunu derinden kesmemiş gibi omuz silkti. "Anlatacak pek bir şey yok. Pislikler geldi. İlk başta bize yardım edeceklerini umduk ama etmediler."

Eli aniden Sam'in kolundaydı. "Sam."

"Ona tecavüz edeceklerdi," dedi ve sanki başka birinin başına gelmiş bir hikayeyi anlatır gibi konuştu. Şimdi müşterilerine verdiği tavsiye buydu çünkü genellikle işe yarıyordu. "Beni yere yatırdılar. İçlerinden biri çıplak elleriyle birini boğmanın nasıl bir his olduğunu görmek istedi, bu yüzden önce ona bunu yaptı. Yanlışlıkla onu öldürdü ve diğerlerini kızdırdı çünkü sıralarını kaybetmişlerdi. Boğazımı keseceklerdi ama başka bir araba geldi. Bıçağı bırakıp kaçtılar."

"Yakalandılar mı?"

"Evet. Katili hâlâ hapiste. Diğer ikisi birkaç yıl önce çıktılar ama birkaç ay sonra başka suçlardan tekrar içeri girdiler."

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim." Çünkü başka ne diyebilirdi ki?

"O gece verdiğin mücadele şimdi daha anlamlı geliyor. Sana bunları yaşattığım için üzgünüm. Sonra sana Naomi Beckham'ın öldürüldüğü videoyu gösterdim." Sesi titriyordu. "Çok özür dilerim."

"Hoşuma gitmedi ama neden yaptığını anlıyorum."

"Yani psikolog oldunuz... Neden? Kötü insanların kötülük yapmasını engellemek için mi?"

"Hayır. Kötü insanlar her zaman kötü olacaklar." Parkın sapağına yaklaşıyorlardı. "Suçlu psikolojisi alanında uzmanlaştım çünkü birilerine zarar vermeden önce onları durdurmaya yardım etmek istedim. Ya da zaten zarar başkalarına. Dengeyi korumayı seviyorum, bu yüzden kurbanlarla da terapi yapıyorum. Kontrolü yeniden kazanmalarına yardımcı oluyorum."

"Ve evsiz çocuklar da mı?"

"Evet. Birçoğu da bir şekilde mağdur edilmiş. Bu yüzden kaçak ve evsizler."

Bir an sessiz kaldı. "Yollarımızın kesişmesine neden olan koşullar için üzgünüm ama sizinle tanıştığım memnunum. Fotoğraflı kimliğinizi gördüğümde ilk düşündüğüm şey samimi görüldüğünüzdü. Hâlâ da öyle düşünüyorum. Hiç değişmeyin."

Onun sözleri, ihtiyacı olduğunu fark etmediği bir merhemdi. "Teşekkür ederim."

Arabayı sadece döndüklerinde devrilmeyecekleri kadar yavaşlattı. "Bakımı nerede yaptıklarını biliyor musun?" diye sordu.

"Gül bahçesi. Otoparka park et, yolun geri kalanını yürüyeceğim. Sen arabada kalmalısın."

"Tamam," dedi. Otoparka park edecekti. Arabada kalmayacaktı.

Subaru'yu park etmeden önce kadın arabadan inmişti. Kapıyı sessizce kapatarak onu takip etti.

Patika boyunca koşuyor, gül bahçesine giden işaretleri takip ediyor, etrafta hiç lamba olmadığı yolu aydınlatmak için Maglite'ını kullanıyordu.

Önlerindeki aracı gördüklerinde aniden durdular. Diğer kapılardan birinden gelmiş olmalıydı, çünkü geldikleri yoldan parkın içinden geçtiğine dair hiçbir işaret yoktu. Aracın farları küçük bir toprak parçasını aydınlatıyordu.

Bir adam durmuş, gevşek toprağı kürekle yığın haline getiriyordu.

Bir çukurun içinde durmuyordu, o yüzden kazmaya yeni başlamış olmalıydı. Rita'yı henüz gömmemişti.

Sam, Kit'in kızın hâlâ hayatta olmasını istediğini biliyordu. Sam de öyle, ama bu olasılığın düşük olduğunu biliyordu ve kendini bu olasılığa hazırlamaya çalışmıştı.

Yine de yapmadığını biliyordu. Telefonunda Snickerdoodle'ın fotoğraflarını paylaşırken Rita'nın yüzünü görmeye devam etti.

Ölmesine izin verme.

On yedi yıl önce o gece de aynı duayı etmişti ama Marley çoktan gitmişti.

Evren onlara bir lütuf borçluydu, ona ve Kit'e. Ve Rita'ya da.

Kit omzunun üzerinden baktı ve Maglite'ını söndürmeden önce arabada kalmadığı için ona ters ters baktı. Birlikte karanlık patika boyunca sürünerek ilerlediler ve Sam'inkinin neredeyse aynısı RAV4'ün arkasına geldiler. Beni tuzağa düşürmeye çalışıyor.

Sam, Laura ve Joel'i dinlediği ve tek başına dışarı çıkmadığı için çok memnundu.

Adam -John Scott- henüz onları duymamıştı. Yüzü Colton Driscoll'u öldürürken giydiği kar maskesiyle kapalıydı.

Kit sürünerek RAV4'e gitti ve içine baktı. Tekrar Sam'e baktı ve başını salladı.

Lanet olsun. Rita cipte değildi.

Kit cipin etrafında dönerek farlardan uzak durdu. Scott şimdi arkasını dönerse ışıktan kör olacaktı. Onların lehine olan bir gerçek.

Sam gerçekten silahının yanında olmasını diledi.

En azından Kit'in vardı ve onu çizmişti.

Dr. Scott dondu kaldı ve Sam'in kalbi durdu. Scott onları duymuştu.

Kit de donup kalmıştı, karanlıkta Rita'yı ararken başı bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

Scott küreğini bıraktı ve sağa, farların dışına doğru savruldu. "Geri çekilin!" diye bağırdı. "Onu öldüreceğim."

Henüz yapmamıştı. Sam'in dizleri neredeyse rahatlayarak bükölüyordu.

Rahatlaması bir an sonra buharlaştı çünkü gölgelerin arasında Scott'ı görebiliyordu ve kızı avucunun içine almıştı, Rita'nın bilekleri önünde kelepçelenmişti.

Rita'nın kafasına silah dayamıştı.

"Nasıl olsa onu öldüreceksin!" Kit bağırarak karşılık verdi, silahını Scott'a doğrultmuştu.

Scott artık bağırmadan, "Belki de hayır," dedi. "Bu riski göze almak istiyor musun?" Sam'in çok iyi tanıdığı bir ses tonuyla yumuşak bir şekilde devam etti. Bu Dr. Scott'ın terapist sesiydi. "Tetiği çekersem sonuçlarına katlanmak ister misin? Onun kanı senin ellerine bulaşacak, Kit."

Kit kaskatı kesildi ve Sam ona Scott'ın saçmaladığını söylemek istedi. Scott Kit'in terapistiydi ve adama ne söylediğini Sam'e açıklamamış olsa da, başarısızlıklarından dolayı suçluluk duyması doğaldı.

Polisler için bu hep böyleydi.

Bunu ona karşı kullandığı için bu piç kurusuna lanet olsun.

Çünkü işe yarıyordu. Kit bocalıyordu. Sam onun yüzünü iyi göremiyordu ama vücudunun hatlarını ve omuzlarının çöktüğünü görebiliyordu.

Onu dinlememesi için bağırmak istedi. İçgüdülerini takip etmesi için. Ama o onun son çaresiydi. Onun yedeğiydi. Şu anda dilini tutacaktı çünkü silahını hâlâ Scott'a doğrultmuştu.

Ama toparlandı, omurgası dikleşti. Kit, Sam'i şaşırtan bir sakinlikle, "onu, Dr. Scott," dedi. Hakkında okuduğu McKittrick buydu işte. Sonuç alan dedektif. "O sadece bir çocuk."

"Tam istediğim gibi," diye alay etti Scott. "Çok iyiydi, Kit. Söylemem gerek. Harika bir yatış. Bana ondan bahsettiğin için teşekkür ederim." Kit uzun süre sessiz kalınca Scott güldü.

"İnkâr etmemi mi bekliyordun?" diye sordu. "Onu kollarımda tutarken mi? Diğerlerine yaptığım şeyi ona da yapmayacağımı mı sandın?"

"Neden?" Kit sordu ve Sam onun zaman kazanmaya çalıştığını fark etti. "Neden pembe kelepçeleri kullanıyorsun?"

Sam gözlerini kıstı. Pembe miydi? Bütün kurbanlar bu şekilde mi kelepçelenmişti? Sam bahse girerdi ki durum buydu, Scott o pembe kelepçelerle yıllardır polislerle alay ediyordu.

Scott güldü. "Bunun için patronuna teşekkür edebilirsin."

Kit'in irkilmesi yakın karanlıkta bile görülebiliyordu. "Navarro?"

Scott kıkırdadı. "Oh, evet. Aynı kişi olduğundan emin olmasına rağmen bulduğu ilk iki kurbanın birbiriyle bağlantılı hiçbir özelliği olmaması onu çok sinirlendirmişti. O zamanlar kendini işine adanmış genç bir dedektifti. Senden sadece biraz daha büyüktü. Ben de ona gösterişli bir şey verdim belki daha fazlasını bulur diye. Hatta

birkaçını bulmasına yardım ettim. Köpek gezdiricisini bulan çocuk, metal dedektörleriyle oynaması için para verdiğim ilk kişi değildi."

Bu, bir müşteri ilişkisine ihanetin çok ötesine geçti. Bunun Dr. Scott'ın müşterilerini nasıl etkileyeceğini anlatmaya kelimeler yetmez.

Ne büyük bir güven ihlali.

"Daha fazlası mı vardı?" Kit sordu. "Pembe kelepçeli bulduğumuz ilk cesetten önce mi?"

"Çok daha fazlası. Ama senin Wren'in değil, eğer merak ettiğin buysa. Keşke onu ben öldürseydim. Bu çok lezzetli bir pastanın üzerindeki krema . Ama bunu bununla telafi edeceğim." Rita'ya daha sıkı sarıldı.

"Neden Rita?" Kit hâlâ sakın görünmeye çalışarak sordu. "O senin her zamanki kurbanlarından değil."

"Çünkü o senin. Ve Reeves onunla tanıştığı için."

Ne oluyor lan? Bunu nasıl bildi? "Nereden biliyorsun?" Kit sordu.

"Silahınızı indirin, Dedektif," dedi Scott. "Desteyiniz gelene kadar oyalanmaya çalışıyorsunuz ve korkarım bunu yapmanıza izin veremem."

Lanet olsun.

"Onu için ne gerekiyor?" Kit sordu.

Rita hayatta olmayabilirdi, Sam çılgılık atmak istedi ama farların aydınlattığı alanın kenarındaki gölgelerde Rita'nın yüzünü görene kadar vücudunu kaydırdı. Gözleri açıktı. Kafası karışmış görünüyordu ama yaşıyordu.

Kit de bunu görmüş olmalı.

Oh, Kit. Sam'in nasıl yardım edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama Scott'ın arkasından yaklaştı. Bir şeyler . Ve çabuk.

Scott yüksek sesle ama hoş bir sesle, "Silahını bırak Kit," dedi.

"Beni öldüreceksin."

Omuz silkti. "Sen ya da o. Seçim senin."

"Daha sonra onu öldürmeyeceğinizi nereden bileyim?"

"Bilmiyorsun. Ama silahını bırakmazsan onu öldüreceğim. Buradasın Kit, yani beklediğimden çok daha fazlasını biliyorsun. Bu kadar yakınlaştığını bilmiyordum. Oturumda Navarro kadar çok konuşmuyorsun. Bana çok fazla bilgi verdi. Bunca yıl boyunca."

Çenesi gerildi. "Onu burada mı bırakacaksın? Canlı mı? Başka kimse bilmeyecek."

"Sen öldükten sonra mı?" Scott'ın sesi eğlenmiş gibiydi.

Hayır! Sam çığlık atmak istedi ama sonra ne dediğini anladı. Başka kimse bilmeyecek.

Ben bilirdim.

Bunu Sam için söylemişti. Scott onu öldürürse Rita'ya onun bakmasını istemişti.

Kahretsin, Kit. Biraz daha yaklaştı, neyi beklediğini bilmiyordu.

Kit, "Eğer bu onun hayatını kurtaracaksa, yaparım," dedi.

"Beni gördü, Kit," dedi Scott yumuşak bir sesle.

"Söyleyecektir." "O kafası karışık. Sen ona ilaç verdin. O söylemeyecek.

Yüzünü hatırla. Bırak onu, seni öldürmeyeceğim. Sana söz veriyorum. Ben de seninkini aldım mı?"

"Elbette," dedi Scott, sesi hâlâ mutlu geliyordu. "Ama ben bir yalancıyım, biliyorsun."

"Soğukkanlı bir yalancı," diye kabul etti. "Onun Colton Driscoll olduğunu sanıyordum ama artık başından beri sen olduğunu biliyorum. Ama bana bir ya da iki kez yardım ettin. Umarım içinde Rita'nın yaşamasına izin verecek kadar dürüstlük kalmıştır. Zaten çok şey yaşadı."

Sam onun hâlâ oyalandığını fark etti. Bu işte gerçekten iyiydi. Navarro yaklaşıyor olmalıydı.

"Oyalanmayı bırak Kit," diye tersledi Scott. Rita'yı daha sıkı tuttu ve silahı daha sert bir şekilde kafasına dayadı.

"Silahını bırak, yoksa gözlerinin önünde ölür. Bunu görmek ister misin? Hiç sanmıyorum. Silahını at."

Kit silahını toprağın üzerine koyarken gözlerini Scott'tan ayırmadı, sonra da tekmeledi. "Şimdi bırak onu."

"Hayır." Scott silahı Rita'nın kafasından çekip Kit'e doğrulttu.

Sam nefes alamıyordu. Sonra Scott'ın attığı küreği gördü. Küreğe doğru sıçrayan Sam, sapını yakaladı ve tek bir hareketle Scott'ın kafasına doğru savurdu, mide bulandırıcı bir gümbürtüyle temas etti.

Bu Skyler içindi, seni orospu çocuğu. Ve tüm Diğerleri.

Scott sendeleyerek ilerledi ve dizlerinin üzerine düştü. Hem Rita hem de silah hâlâ elindeydi ama artık kimseye doğrultmuyordu.

Sam de ona tekrar vurdu.

Scott bu sefer silahı düşürdü.

Sam Scott'ın silahını tekmeleyerek uzaklaştırdı ve küreği tutarak Rita'yı yakaladı. Onu kollarına alarak RAV4'ün arkasına, ateş hattının dışına taşıdı. Her ihtimale karşı. Onu nazikçe yere yatırdı, sonra Kit'in yanına koşarak küreğini tekrar kaldırdı. Her ihtimale karşı Scott silahını geri almıştı.

Ama Kit her şeyi kontrol altına almıştı. Silahını almış ve Scott'ı yüzüstü yatırmış, dizini de böbreğine dayamıştı.

Sam o dizin nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştu. Berbattı.

Bunu Scott'a yapıyor olması Sam'i mutlu ediyordu. Kelepçelerini Scott'ın bileklerine geçirerek ellerini arkadan bağladı.

"Pembe olmadıkları için üzgünüm," diye hırladı. "Seni orospu çocuğu." Adamın maskesini yırtıp attı. "Seni korkak. Kızları incitiyorsun. İğrençsin."

Scott yüzünü çevirip ona baktı, nefreti açıkça ortadaydı. Ama hiçbir şey söylemedi.

Kit başını kaldırdı ve Sam'i gördü. "Teşekkür ederim," dedi sesi titreyerek. "Çok teşekkür ederim. Nerede o?"

"Cipin arkasında. O güvende."

Bir kez başını salladı ve sanki sihirli bir şekilde kelepçelerden kurtulabilecekmiş gibi silahını Scott'a doğrultmak için ayağa kalktı. Belki de kurtulabilirdi. Sam bu noktada hiçbir olasılığı göz ardı etmiyordu. "Onun yanında bekleyebilir misin?" diye sordu. "Şoka girmiş olabilir."

Sam bunu düşünmeliydi. "Elbette." Bir an tereddüt etti, kendisine komplo kurmaya çalıştığı için Scott'ın kafasına bir tekme atmayı düşündü. Ama bunun bir yararı olmazdı, bu yüzden Kit'in her şeyi kontrol altına aldığından emin olarak geri çekildi.

Kendini Rita'nın yanına yere bıraktı. "Hey, tatlım. Benimle misin?"

Rita şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Dr. Sam?" "Evet. İyileşeceksin."

"Kit benim için geldi."

"Elbette öyle. Her zaman da öyle olacak."

Sam'in kalbi yavaşlarken, yaklaşmakta olan polisi düşündü. Cebinden cep telefonunu çıkardı ve rehberinde Kit'inkinden başka numarası kayıtlı olan tek polisi aradı.

"Öyle mi?" Baz cevap verdi, sesi gergindi.

"O iyi," dedi Sam. "Zamanında yetiştik. Rita yaşıyor ve Kit o piçi kelepçeledi."

Baz ürpererek nefes verirken, "Aman Tanrım," dedi. "Aman ."

Sam adamın nefes alış verişinden hoşlanmamıştı. "İyi misiniz, Dedektif?"

"Evet. Artık öyleyim. Çok korkmuştum. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Konuştuğumuzda bunu görmedi,

ama çok korkmuştum."

"etmedin." "Onunla gittin."

Sam RAV4'ün etrafına bakınca Kit'in nöbet tuttuğunu ve silahını hâlâ Scott'a doğrultmuş olduğunu gördü. "Evet, yaptım. Günü kurtarmaya da yardım ettim. Scott'a bir kürekle vurdum."

"İyisin, Doktor. Ve köpeğinizi tehdit ettiğim için çok üzgünüm."

Sam güldü, sesinin biraz manik olduğunun farkındaydı. "Zaten özür diledin. Navarro'yu arayabilir misin? Telefonumda numarası yok. Ona gül bahçesinde olduğumuzu söyle."

"Bunu yapacağım. Teşekkür , Sam. Teşekkür ."

Sam aramayı sonlandırdı ve 911'i arayarak bulundukları yeri merkeze bildirdi. Sesi oldukça sakin geliyordu. Hadi bakalım.

Sonunda, sonsuzluk gibi görünen bir sürenin ardından, siren sesleri yükselmeye başladı. Uzakta yanıp sönen ışıkları görebiliyordu.

Ve sonra bir düzine Maglite'ın ışıkları karanlığı yarıyor.

Dedektif Navarro ve Robinson ilk gelenlerdi. Robinson Kit'i rahatlatmak için koşarken, Navarro Rita'nın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve kelepçelerin kilidini açtı.

"Hey, tatlım," dedi Navarro yumuşak bir sesle. "Bir ambulans geliyor." Sam'e baktı. "Polis olarak çalışmak ister misin?"

Şaka yapıyordu, değil mi? Şaka yapıyor olmalıydı. "Hayır, teşekkür ederim."

Rita Sam'in elini çekiştirdi ve Sam dinlemek için eğildi. "O yapmadı," diye fısıldadı.

Sam kaşlarını çattı. "Ne yapmadı?"

"Dokun bana. Bu şekilde. En azından ben öyle düşünmüyorum. Sonrasında nasıl hissettirdiğini biliyorum."

Sam buz kesti, ilk düşüncesi onun seksin -rızaaya dayalı olsun ya da olmasın- nasıl bir şey olduğunu bilmemesi gerektiğiydi. Daha on üç yaşındaydı. Sonra Scott'ın yine yalan söylediğini, Kit'in oyununu bozmaya çalıştığını fark etti.

Adam gücü elinde tutarken bile Kit'ten çok korkmuştu.

Navarro şaşırmış görünüyordu. "Öyle mi? Nasıl, tatlım?" "Annem patron."

Navarro'nun çenesi gerildi. "Kendini daha iyi hissettiğinde daha fazla konuşuruz ama istersen yasal olarak bu konuda bir şeyler yapabilirim."

"Annemle babamı arayabilir misin? Sadece eve gitmek istiyorum."

"Numaraları bende yok," dedi Sam ama Navarro Sam'e telefonunu uzattı. Çoktan çalmaya başlamıştı, arayanın kimliğinde Harlan'ın adı vardı. Sam telefonu aldı. "Rita iyi. Onu bulduk," dedi Harlan telefonu açar açmaz.

Hattan gelen tek şey sert bir hıçkırıktı ama Sam, Betsy McKittrick'in ne olduğunu öğrenmek istediğini duyabiliyordu. Sonra o da hatta kaldı.

"Teğmen Navarro?"

"Hayır, ben Sam Reeves. Navarro'nun telefonu bende. Rita burada ve o iyi. Eve gelmek istiyor. Kit de iyi."

Betsy kendi hıçkırıklarına boğuldu. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedi kırık bir sesle. "Nerede . . ." Boğazını temizledi. "Onlarla nerede buluşabiliriz?"

"Ayrıntıları Teğmen Navarro ile halletmenize izin vereceğim." Çünkü Kit cipin etrafından dolanmıştı. Dizlerinin üzerine çöktü ve Rita'yı kollarının arasına alarak onu salladı. Kit'in yüzü rahatlatma, mutsuzluk ve artık korkuyla çarpılmıştı.

Kit'in yüzünde hiç gözyaşı yoktu. Güçlü kaldı. Stoik. Ama kırılgandı, sanki bir şey daha olsa milyonlarca parçaya .

Sam onun nasıl hissettiğini biliyordu. Tereddüt etti, sonra kolunu nazikçe ona doladı. Kızın geri çekilmesini bekledi ama kız ona doğru eğildi, Rita'yı can havliyle tutarken yüzünü onun boynuna bastırdı. Diğer kolunu Rita'ya doladı ve birlikte kızı korudular, polisler onu bir ekip arabasına doğru sürüklerken Scott'a aradığı son bakışı vermediler.

Ama Kit başını çevirmiş, Scott'ın gözleriyle buluşmuştu ve Sam onunla son bir kez daha yüzleşebileceğini düşündü. Ama o sadece ekip arabasının arka lambaları gecenin içinde kaybolana kadar Scott'ı izledi. Sam o anda Kit'in Scott'tan uzaklaşacağından emindi ama uzaklaşmadı, onun yerine başını Scott'ın omzuna yasladı, vücudu nihayet rahatlamıştı.

Bana güveniyor.

Özellikle de Navarro yanlarından geçerken onlara inanmayan bir bakış attığında Sam kendini bir metre boyunda hissetti. Sam, Kit'in normalde alıngan biri olmadığından ve bu davranışının alışılmadık olduğundan şüpheleniyordu.

İnanılmaz bir huzur duygusu kapladı içini, sanki olması gereken yer burasıydı. Birlikte olması gereken kişinin yanında. İşine olan bağlılığı ve kurbanlara olan şefkati hakkındaki ilk makaleyi okuduğu andan itibaren onun özel olduğundan emindi. O zamandan beri yaptığı her şey bu kesinliği pekiştirmişti.

Bu işi birlikte yapmış olmaları, bir katile bedel ödetmiş olmaları, Rita'yı kurtarmış ve diğer kızların hayatını daha güvenli hale getirmiş olmaları ... Bu her şeyi daha da güzelleştirdi.

Ama üzüntü de vardı. Çünkü düzinelerce genç kadın asla eve dönemeyecekti. Skyler asla eve dönemeyecekti. Çok üzgünüm.

Kit'in titremeye başladığını hissettiğinde kollarını sıktı. Gece serindi ama soğuk değildi. Bu daha çok bir

Adrenalin çarpması, diye düşündü. Yanıp sönen yeni ışıkların yaklaştığını gördü. Sağlık görevlileri geliyordu. Rita ve Kit'le ilgileneceklerdi. O zamana kadar Sam peşini bırakmayacaktı.

Navarro tekrar ortaya çıktı ve uzaklaşmadan önce üçünün etrafına sözsüz bir şekilde termal bir battaniye örttü.

Birden bitkin düşen Sam yanağını Kit'in başının üstüne koydu. "Yanımdayım," diye mırıldandı. "Sorun yok. Başardın, Kit. Rita'nın ve bütün kızların hesabını verecek."

Her şey bitmişti. Zor kısmı başarmışlardı. Hayatta kalmışlardı. Şimdi sıra bir sonraki zor kısma gelmişti.

İyileşmek.

Carmel Valley, Kaliforniya 21
Nisan Perşembe, 07:25

Kit, anne ve babasının evindeki eski yatağında uyandığında kendini tamamen şaşırmış hissediyordu. Ta ki diğer ikiz yatakta kahverengi benekleri olan krem rengi bir kaniş görene kadar. Snickerdoodle, Rita'nın yatağının ayak ucuna kıvrılmış, usulca mırıldanıyordu. Rita güvendeydi.

Neyse ki o da uyuyordu.

Kit bu yüzden yatıya kalmıştı. Rita yaşadığı çileden sonra onu bırakmayacaktı. Kit onu suçlayamazdı. Rita uyuşturulmuş, kaçırılmış, kelepçelenmiş ve silah zoruyla tehdit edilmişti. Bunu atlatması için ne kadar ilgi ve sevgi gerekeceğini kim bilebilirdi?

Ama bunu yapabilecek biri varsa o da Harlan ve Betsy'dir.

Kit ve anne babası sabah beşe kadar Rita'yla birlikte olmuş, ona sarılmışlardı. Kız sonunda yorgunluktan gözlerini kapadığında, Kit hâlâ bir gün önceki giysileriyle yatağa uzanmıştı. Ayakkabılarını çıkarabilmiş olması bile bir başarıydı.

Kit sessizce hareket ederek telefonuna uzandı ve uyumayı başardığı birkaç saat içinde aldığı mesajların sayısı karşısında irkildi. Çoğu özel haber için yanıp tutuşan muhabirlerden geliyordu. Sadece yerel gazeteciler de değildi. Dünyanın her yerinden talepler vardı. Tüm büyük kanallar, BBC ve CBC.

Bir süre için korkunç bir yolculuk olacaktı. Dr. Scott sadece bir seri katil değil, aynı zamanda LawTV'den bir medya kişisiydi. Bu berbat olacak. Muhabirlerin tüm mesajlarını sildi. Yapacağı herhangi bir röportajın departman tarafından ayarlanması gerekecekti ve o zaman bile tereddüt edecekti.

Bir sonraki mesaj Connor'dan geldi. **Kontrol . İyi misin?**

Gülümsedi. Bu dava sırasında geçici bir ortağı olması gerekiyorsa, bunun Connor olmasından memnundu. **Birkaç saat uyudum**, diye cevap verdi. **Rita dinleniyor. Çünkü her şey için teşekkürler.**

Başkomiserden bir mesaj gelmişti, bütün bir cinayet masası dedektifleri neslini engelleyen bir davayı kapattığı onu tebrik ediyordu. Ona kibarca teşekkür etti.

Navarro'dan hiçbir haber yoktu ve bu onu endişelendiriyordu. Dün gece olay yerinde bir otomat gibi hareket etmişti. Navarro aynı fikirde değildi ama o da Scott'ın kurbanlarından biriydi. Ölen gençler gibi değil ama yine de bir kurbandı.

Normalde, "dalgalar" diye düşünürdü. Ama Scott'ın hareketleri doğrudan patronunu hedef alıyordu. Pembe kelepçeleri sırf Navarro'yla alay etmek için kullanmak hastalıklı ve acımasız olmanın da ötesindeydi. Bundan sonra muhtemelen hepsinin terapiye ihtiyacı olacaktı ama bahse girerim hiçbiri yakın zamanda bir psikiyatriste güvenmeyecekti.

Tabii ki bir sonraki mesaj güvenini kazanmış olan psikiyatristten geldi. Dün gece onun yanındaydı. Rita için oradaydı. Ona ihtiyacı olduğunda onu terk etmemiştir.

Rita nasıl? Biraz dinlenmeni umuyorum. Ve artık şüpheli olmadığım için bir ara gerçekten konuşabileceğimizi umuyorum.

Kit gülümsedi, çünkü bir dakika sonra mesaj atmıştı: **Artık şüpheli değilim, değil mi?** Ardından da korkmuş bir emoji.

Doğru :-), o da mesaj attı. **Bir ara bir şeyler içelim.** Onu bilgilendirmesi gerekecekti. Ona bu kadarını borçluydu.

Cevabı hemen geldi. **Yarın mı?**

Cumartesi, diye karşılık verdi.

Üzgünüm, Cumartesi bütün gün buradaydık. Babamla golf oynayacağız. Pazar günü?

Özür dilerim. Öğlen aile yemeğim var. Sonra kahve? Pazar sabah 10'da mı?

Kahve işe yaradı. **Kulağa** hoş geliyor, diye mesaj attı, bunun son olacağını düşünüyordu.

Cevabı yine anında oldu. **Bu bir randevu.**

Telefonunun ekranındaki üç küçük kelimeye bakarken ağzı açılıp kapandı. Bu bir randevu.

Aman Tanrım. Az önce ne ben?

Her ne yaptıysan, geri al. Şimdi.

Ama dün gece onun hayatını kurtarmıştı. Hayır, bu bir randevu değil diyemezdi. Bu onun duygularını incitirdi ve bunu zaten yeterince yapmıştı.

İnlemek istedi ama Rita hâlâ uyuyordu. Panik yapma. Bunu düzeltebilirsin.

Ama istiyor musun?

Bu düşünce ona bir tuğla gibi çarptı ve onu panik sarmalından çıkardı. Bunu düzeltmek mi istiyordu? Yoksa Sam Reeves'le çıkmak mı istiyordu? Yeşil gözleri ve inek Clark Kent gözlükleriyle tatlı, nazik, samimi Sam Reeves'le mi? Artık şüpheli olmayan mı?

Olabilir mi?

Baz'dan yeni bir mesaj geldiğinde hâlâ telefonuna bakıyor ve ne yapmak istediğine karar vermeye çalışıyordu.

Konuşmamız gerek. Önemli bir konu. Arayabilir miyim?

Kulağa pek iyi gelmiyordu. Baz için duyulan yeni endişe, Rita'dan kaynaklanan yorgunluğun üzerine yerleşmiş olan Sam'le ilgili paniğin üzerine katlandı. **Bana beş dakika ver. Annemle babamın evinde. Dışarı çıkmam gerek.**

Eski yatağından yuvarlandı ve ayaklarını ayakkabılarının içine soktu. Snick, Rita'nın yatağına narin bir horultuyla geri yerleşmeden önce bir an için başını kaldırdı.

Kit ona bir öpücük verdi.

Köpeğinizle daha fazla zaman geçirmelisiniz.

Merdivenlerden inerken yüzünü buruşturdu çünkü Dr. Scott'ın sesinden bu sözleri duymuştu ve onun tecavüzcü, katil bir canavar olduğunu öğrenmeden önce bile bu sözler ona iğrenç gelmişti. Onu beyninden atması muhtemelen uzun zaman alacaktı. Bu muhtemelen onu kendini beğenmiş bir şekilde mutlu edecekti.

Pislik.

Mutfak sessizdi, belki de Kit'in hatırladığı kadarıyla ilk kez, bu garipti. Ama annemin de uyuması gerekiyordu. Birileri uyanıktı, çünkü kahve makinesinin üzerinde bir cezve kahve duruyordu ve hâlâ sıcaktı.

Akiko, muhtemelen. Kit kendine bir fincan doldurdu ve bolca şeker ekledi çünkü bu sabah buna ihtiyacı vardı. Pencereden dışarı baktığında Akiko'nun Subaru'sunun gitmiş olduğunu gördü. Kız kardeşinin bugün bir kiralama işi vardı, bu yüzden marinaya doğru yola çıkmıştı.

Ben de ona daha sık yardım etmeliyim. Artık çalışmak yok. kendimi erken yaşta

Kit gözlerini kapattı. Erkenden mezara. Scott bu sözleri polislere kaç kez söylemişti, gizlice sırtırken

kazdığı mezar hakkında?

Pislik.

Kahvesini alarak ahıra gitti ve kendini yeniden tuhaf bir şekilde genç hissederek kapıyı içeri girebilecek kadar araladı. Balyalardan birinin üzerine oturmadan önce saman kokulu havadan derin bir nefes aldı.

Baz, ölmüyor olsan iyi edersin, diye düşündü ararken. FaceTime'da. Konuşurken onun yüzünü izlerdi çünkü bir sorunu küçümseyip küçümsemediğini her zaman anlayabilirdi.

Hayır, yapamazsın. Kalp rahatsızlığını herkesten sakladı. Lanet olsun.

"Kit." Adamın yüzü ekranını doldurdu. Gülümsüyordu ama belli belirsiz. Cildi biraz solgun olsa da gözleri ıslık ıslık. "Günaydın."

Hastane yatağı onun arka fonuydu ama elinde bir fincan kahve vardı. "Sana da günaydın. Kahve mi içiyorsun Baz? Gerçekten mi? Doktorun sorun olmadığını söyledi mi?"

"Kafeinsiz," dedi asık suratla.

Endişelenmesine rağmen kıkırdadı. "Özür dilerim. Benimki değil."

"Sürtün, neden yapmıyorsun?"

Gülümsemesi soldu, çünkü yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. "Pekâlâ, sabah şakası bitti mi? Beni korkuttun Baz. Bu kadar önemli olan ne?"

"Bunu benden duymanızı istedim çünkü Facebook'ta zaten bir şeyler yükseliyor."

Panik yapmayın. "Ne gibi şeyler?" "Emekli oluyorum."

Gözlerinde bir pırıltı görmeyi umarak onun yüzüne baktı. Her zaman emekli olmakla tehdit ederdi ama bu her zaman bir şakaydı. Ama bu sefer ciddiydi. "Ne zaman? Neden?"

Adam hemen cevap vermeyince, "Ölüyor musun?" diye ağzından kaçırdı.

Bunun üzerine gülümsedi. "Hayır, Kit. Ben ölmüyorum. Ama ölebilirdim. Kalan zamanım ve onu nasıl kullanmam gerektiği hakkında çok düşündüm. İlk Mayıs'tan itibaren emekli oluyorum ama kullanmam gereken bir tatilim var, yani aslında hemen geçerli olacak."

Kalbi boğazındaydı. Emekli oluyordu.

"Kit?" Telefonunun kamerasına doğru eğildi. "Bir şey söyle."

Ağız çalışıyordu ama hiçbir kelime çıkmıyordu ve gözlerini dolduran yaşları durduramıyordu.

"Kit, hayır," diye fısıldadı. "Yapma. Lütfen."

O haklıydı. Kendini toparlaması gerekiyordu. "Özür dilerim. Sadece bir şok. Sanırım bunun olacağını tahmin etmeliydim, ha?"

"Görmedim," dedi Baz dürüstçe. "Bu hafta Marian'la yıllardır geçirmediğim kadar çok zaman geçirdim. Bunun gerçekleşmesi için bir kalp krizi geçirmesi gerekti. O daha iyisini hak ediyor, Kit. Kızım ve torunum da öyle. Luna'nın büyüdüğünü görmek istiyorum."

"Anlıyorum." Ve anladı. Yine de . . . Bir nefes aldı ve gülümsedi. "Golf oynayacak mısın?"

Baz ürperdi. "Tabii ki hayır. Ama Akiko'yu arayıp bir balık tutma gezisi ayarlayabilirim. En son sen dedektiflik yaptığında balığa çıkmıştık."

Akiko kutlama partisine teknesinde ev sahipliği yapmıştı. "Güzel bir gündü. Bütün güzel günleri hak ediyorsun Baz." Dudakları titredi ve onları sıkılaştırdı. "Şimdiden Facebook'ta mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Marian çok heyecanlı. Şimdiden emeklilik partimi ve gemi seyahatimi planlıyor."

"Bir gemi seyahati mi? Seni jet-setter, seni."

Uzun bir süre sessiz kaldılar, sonra Kit içini çekti. "On altı yıldır hayatımdasın Baz. Sensiz nasıl polis olacağımın emin değilim."

"Bu çok saçma," dedi. "Sen çok iyi bir polissin ve seni kim eğitirse eğitsin öyle olacaktın. Ben olduğum için şanslıyım." Garip bir şekilde omuz silktilti. "Ve ben de bir patlama ile ayrılıyorum. Bir seri katil parmaklıklar ardında. Yani, davayı sen çözdün ama seni ben eğittim, bu yüzden en azından kısmi bir övgüyü hak ediyorum."

"Sen de benimle , ihtiyar. Tam kredi."

"Bu tam olarak doğru değil ama kabul ediyorum. Connor iyi iş çıkardı, ha?"

"O yaptı." Gözlerini kısmıştı. "O benim yeni ortağım mı?"

Baz başını kaldırıp tavana baktı. "Ben öyle bir şey demedim." Oflayıp pufladı. "Kim söyledi?"

"Kaptan. Bir saat önce uğradı, ben de ona emeklilik planlarımı anlattım. Beni kontrol etmek ve dava için tebrik etmek istedi." Tereddüt etti. "Ayrıca bana Navarro'nun izne söylemek istedi."

Kit ağzı açık kaldı. "Ne?"

"O iyi bir yerde değil, Kit. Scott'ın o kızları öldürmesi yüzünden kendini suçluyor. Eğer o piç kurusuna bilgi vermeseydi, onu daha hızlı yakalayabileceklerini söylüyor."

"Bu doğru değil."

"Evet, ama o böyle hissediyor. Kaptan sana da sonra söyleyeceğini söyledi. O yüzden şaşırmış gibi davran. Bunu ağzımdan kaçırmamam gerekiyordu."

"Denerim. Peki bu emekliliğe ne zaman karar verdin?"

"Birkaç gün önce, ama dün geceye kadar bekledim."

"Dün gece ne oldu?"

"Paniğini aşmana yardımcı olabildim, böylece ne yapman gerektiğini görebildin. Seni yalnız bırakmak istemediğim için etrafta dolandığımı fark ettim. Ama Kit, sen bir süperstarsın. Daha da iyi olacaksın."

İltifat karşısında kaşlarını çattı. "Sana ihtiyacım olmadığını söyleyeceksen, sadece ... söyleme."

"Değildim. Dün gece sana danıştığımı söyleyecektim. Bana ne zaman ihtiyacın olursa bunu yapabilirim. Bir telefon uzağında olacağım. Seni yalnız bırakmak zorunda değilim."

Ama sen . "Bu ayrıcalığı kötüye kullanmayacağım. Marian'ın gazabına uğramak istemiyorum."

Baz alaycı bir şekilde ürperdi. "Kimin var?" Yüz ifadesi yumuşadı. "İyi iş çıkardın, Kit. İçgüdülerin bunca zamandır yerindeydi."

Gözlerini devirdi. "Pek sayılmaz. Scott beni kandırdı."

"Herkesi kandırdı. Ama sen ilk günden beri iyi bir psikiyatrist olduğuna inanıyordun."

Ağzının bir tarafı kalktı. "İyi psikiyatrist mi? Artık ona böyle mi sesleniyoruz?"

Gülümsemesi tatlı bir babacanlığa sahipti. "Ona Sam diyebilirsin."

Ve pazar günü onunla bir randevum var.

Buna hazır değilim. Sonra aklıma bir fikir geldi. "Eğer Connor benim yeni ortağımса, Howard'a ne oluyor?"

"O da emekli oluyor. Yüzbaşı söyledi. Bir bayanla tanışmış." "Aşçılık sınıfında mı?"

"Evet, aslında. Dersi kızıyla birlikte alıyordu ama kadın Doğu Yakası'nda yaşıyor ve sadece ziyarete geliyordu." Gülümsemesi soldu. "Howard'ın dün Driscoll'un arka bahçesinde bulduğunuz videoları izlerken kendini kaybettiğini duydum. İşinin bittiğini söylemiş. Kadın onunla birlikte doğuya taşınmasını istiyormuş ama o elli beşine kadar bekliyormuş. Videolar fikrini değiştirdi. Dün istifasını sundu. Hayatın çok kısa olduğunu söyledi."

Kit iç çekti. "Bir sürü değişiklik var ve bu da yeni insanlar demek. Bu berbat olacak Baz."

"Hayatta kalacaksın. Her zaman yaparsın." Bakışları değişti ve yüzü aydınlandı. "Gitmem gerek. Torunum burada. Yakında konuşuruz."

Adam aramayı sonlandırdı ve kadın saman balyasının üzerine oturup telefonuna bakmaya başladı.

. Gerçekten gidiyordu. "Hey, Kitty-Cat."

Kit başını kaldırdığında Harlan'ın önünde durduğunu gördü. İş pantolonuna saman yapışmıştı ve bir elinde bir tahta parçası, diğerinde oyma bıçağı vardı. Ahırın kapısı açıktı. "Başından beri burada mıydın?"

"Özür dilerim. Bir şeyler söylemeliydim." "Hayır. Zaten sana söyleyecektim."

Balyanın üzerinde onun yanına oturdu. "Büyük değişiklikler," diye mırıldandı. "İyi olacak mısın?"

Omuz silkti. "Olmak zorundayım."

"Değişim korkutucudur ama iyi de olabilir."

Gözlerini ona dikti. "Nereye varmaya çalışıyorsun baba?"

Cebinden telefonunu çıkardı ve yüzünü buruşturarak ona uzattı. "Şimdi görsen iyi olur."

Bir saatten kısa bir süre içinde üçüncü kez telefon ekranına baktı. Bu sefer bir makaleye. "Tamsin Kavanaugh," diye homurdandı. Kadının çektiği fotoğraf biraz grenliydi ama Kit ve Sam'in Rita'yı tuttuğu fotoğraf hâlâ netti. En azından Rita'nın yüzü görünmüyordu çünkü Kit ve Sam kollarıyla onu sarmışlardı.

Ama Kit'in yüzü Sam'in boynuna bastırılmıştı ve birlikte rahat görünüyorlardı. Samimi.

"Siktir," diye fısıldadı.

Ve pazar günü onunla bir randevum var.

"Kaçacak mısın?" Harlan hafifçe sordu. "Çünkü kaçacakmış gibi görünüyorsun."

Kit ürpererek bir nefes verdi. "Olabilir." Bu hiç iyi değildi. "Ama kaçarsam Tamsin Kavanaugh'dan intikam alamam."

Harlan onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Ona acıman gerekirdi. Annesi ona bu göbek adını vermekle çok kötü etmiş."

Kit güldü ama bu hıçkırık olarak çıktı. Hayatı tamamen kontrolden çıkmıştı. Navarro izindeydi, Baz emekli oluyordu, Connor yeni ortağıydı, lanet olası fotoğrafı internette rahat görünüyordu ve samimi Sam Reeves'le randevusu vardı.

"Ne yapacağım baba?"

"Her zaman yaptığın şeyi, Kit. Yaşayacaksın. Ve ben de sana elimden geldiğince yardım edeceğim."

Gözyaşları döküldü. "Baba."

Kolunu ona doladı. "Her şey yoluna girecek, Kitty-Cat. Söz veriyorum."

"Hiçbir yere gitme, tamam mı? Lütfen."

"Öyle bir planım yok. Şimdi gidip biraz kahvaltı hazırlayalım. Annem sabah iznini hak ediyor."

"Krep mi?" Bunlar onun rahatlatıcı yiyecekleriydi. "Kesinlikle."

BÖLÜM YIRMI BİR

San Diego, Kaliforniya 24
Nisan Pazar, saat 10:30.

Bir eliyle Snickerdoodle'ın tasmaşını sıkıca tutarken diğer eliyle Hediye Çanta Betsy vardı hazırlandı içinde ve Diğer, Kit köşedeki kafeye yaklaştı. Midesinde kelebekler uçuşuyordu ve bu his hiç hoşuna gitmemişti.

Otuz dakika gecikmişti. Hâlâ bekliyor olup olmadığını merak etti.

Kimi kandırıyordu? Tabii ki orada olacaktı.

Sam Reeves onunla evinin yakınındaki kafede brunch'ta buluşmaya söz vermişti. Bu sözünden dönmeyecekti.

Kit'in adamı beklettiğini bilseydi Betsy çok üzülürdü ama Subaru'sunu park ettikten sonra orada öylece oturup yoldan geçenlere baktı.

Ne yapıyorum ben?

Sam Reeves'le brunch için buluşacaktı ki bu çılgıncaydı. Randevuyu iptal etmek için pek çok kez harekete geçmiş ama bir türlü yapamamıştı.

Fırça yemeyi hak etmiyordu. Ama bu biraz karışıktı.

Bana sarılmasına izin verdim. Herkesin önünde. Dünyadaki herkesin çünkü fotoğraf viral olmuştu. Tam bir felaketti.

Ama en çok ihtiyaç duyduğunuz anda sizi güvende hissettirdi.

Kendini güvende hissetmesi için kimseye ihtiyacı yoktu. Belki Harlan, Betsy, Akiko ve Baz. Ama hepsi bu kadardı.

Harlan ve Betsy bir şekilde randevuyu öğrenmiş ve adam için hediyeler hazırlamışlardı. Artık geri adım atamazdı.

Ama bu delilikti. O ilişki kurmazdı.

Sam Reeves'le henüz tanışmamıştın. Kapa çeneni.

Bu yüzden bu sabah için bir plan yaptı. Zamanı John Scott ve Colton Driscoll hakkında bildiklerini ona anlatmak için kullanacaktı. Sonra da ona içten bir veda edecekti.

Ve hepsi bu kadar.

Ayrılma bahanesi olsun diye Snickerdoodle'ı bile yanında getirmişti. Rita onların geri dönmesini bekliyordu. Onu John Scott'ın elinden kurtardıklarından beri kız her gece Snickerdoodle ile yatmıştı.

Onlar. Kit ve Sam. Birlikte.

Midesindeki kelebekler kurşun ağırlığına dönüştü.

Onlar yoktu.

Ve sonra onu gördü. Adam onun yaklaşmasını izliyordu, iki tarafı ahşap bir çitle korunan açık hava yemek alanının en ucuna yerleştirdiği masada yavaşça duruyordu. Orada mahremiyetleri olacaktı.

İfadesi ciddiye, koyu çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gözleri dikkat çekiciydi.

O gözlükleri gerçekten sevmişti. Onunla ilgili pek çok şeyden hoşlanıyordu. Sorun da buydu.

Kelebekler geri gelmişti, kahretsin.

Masanın üzerine çıkarken gülümsemeye zorladı. "Dr. Reeves."

Kara kaşlarını kaldırdı, ağzının bir köşesi kaşlarını çatarak aşağı eğildi. "Kit."

Bir kızarıklık yanaklarını ısıttı. Tam olarak ne olduğunu biliyordu. yapıyor. O oldu çalışıyor için itmek onu içine ve

arkadaş/meslektaş bölgesi, ve o buna sahip değildi.

Anlaşmak

zorundaydı. Bu bir

randevu değildi.

Yere baktı ve adamın ayaklarının dibindeki laboratuvar miksini fark etti. "Siggy."

Köpek hayranlıkla Sam'e bakıyordu ama bakışlarını Kit'e çevirdi. Ya da daha doğrusu Snickerdoodle'a. İkisi birbirlerine burun kıvırdı ve sonra Snickerdoodle büyük bir köpek iç çekişiyle Siggy'nin yanında yere yığıldı.

Sam masanın etrafından dolaşarak sandalyesini tuttu ve otururken ters ters bakma isteğine güçlkle karşı koydu. Çantayı ona uzattı. "Annemden. Sana kahveli keklerinden yaptı."

Sam temkinli bir gülümsemeye çantayı aldı. "Bir kahve keki için çok ağır."

"Orada bir de elmalı turta var. Ve biraz tarçınlı çörek."

"Vay canına. Ona teşekkür etmeliyim." Çantayı yedek sandalyeye bıraktı ve onu inceledi. "Dinlenmiş görünüyorsun."

Nefesini tutmuş, onun şöyle demesini bekliyordu güzel ya da hoş. Dinlenmek daha iyiydi.

Yalancı.

Ona bir fincan kahve doldururken biraz sırttı. Kendini beğenmiş biriydi. Bundan hoşlanmasından nefret ediyordu.

Sam Reeves'le ilgili pek çok şeyi sevmişti.

Arkadaşlık. Arkadaş olabilirlerdi. mıydı?

"Rita nasıl?" diye sordu, onu zihinsel pazarlığından çekip çıkararak.

"Biz izlerken neşeli, izlemediğimizi düşündüğünde içine kapanık. Babam onu terapiye gönderdi bile."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Harlan aradı ve benden bir tavsiye istedi."

Betsy'yle birlikte Kit'in bu sabah Sam'le buluşacağını da bu sayede öğrenmiş olmalıydılar. "Rita'nın başından çok şey geçti," diye mırıldandı. "Umarım bu kişi ona yardım edebilir."

"Patronum iyidir. Rita'ya yardım biri varsa, o da odur." "Dr. Carlisle mı?" Kit şaşkınlıkla sordu.

"Suç mağdurlarına danışmanlık konusunda uzmanlaşmıştır."

Söylemediği bir şey vardı ve birden ne olduğunu anladı. "Sen ve kız arkadaşının başına gelenlerden sonra seninle konuştu."

Gözlerinin önünde öldürülen kız arkadaşı. "Hemen sonra değil. O zaman Scottsdale'deydim. Ama UCLA'daki derslerimden birine konuk olarak katıldı. Soruları takip ettim ve çok iyi anlaştık. Doktoramı yaparken onun yanında staj yaptım ve bitirdikten sonra bana muayenehanesinde bir yer teklif etti. Sanırım ikimizin ortak bir noktası var. İkimiz de akıl hocalarımızla çalışıyoruz. Ben Vivian'la, sen de Dedektif Constantine'le."

Kit'in kalbi bu hatırlatma karşısında acıyla sıkıştı. "Artık değil."

Kaşlarını çattı. "Baz iyi mi?"

Başını salladı. "Ama emekli oluyor. Kalp krizi onu korkutmuş. Neyin önemli olduğunu görmesini sağladığını söyledi. Karısı, kızı ve torunu." Ben değil. Bu bencilce ve berbat bir şeydi ama işte.

"Özür dilerim," dedi Sam yumuşak bir sesle. "Ve şimdi yeni bir ortağa alışmak zorundasın."

"Çoktan yaptım. Connor Robinson."

"Bunun geçici olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Ortağı emekli olmaya ve kız arkadaşıyla birlikte doğuya taşınmaya karar verdi." Ama yaklaşan değişiklikleri düşünmek istemiyordu, bu yüzden köpeklere baktı ve diğer hediye hatırladı. "Babam sana bir şey yaptı." Cebinden çıkardı ve kedi-kuşu da getirdi. O

iki oymayı birbirinden ayırdı ve Sam'inkini avucunun içinde tutarak ona uzattı.

Böylece iddia etmek için sana dokunmak zorunda kalacak. Sadece bir kere.

Oymayı yüzüne yaklaştırmadan önce parmaklarından birini avucunun üzerinde kaydırды. Keyifli bir gülümsemeye dönüştü. "Bu Siggy."

Onun dokunuşuyla teninde dans eden ürpertiye görmezden gelmeye çalıştı. "Babam Facebook'ta onun bir resmini bulmuş. O ve annem Rita'yı eve getirme konusundaki yardımlarınız için size çok minnettarlar." Canını acıtan bir nefes çekti. "Bunu bir daha atlatabileceğimizi sanmıyorum."

Diğer elinde tuttuğu kedi-kuşa baktı. "Bunu da mı o yaptı?"

Başını salladı. "Her yıl bana bir çalıkuşu yapar."

"Kız kardeşin için."

"Evet. Bu yıl bunu da o yaptı."

Sam onun bileğini nazikçe kavradı ve elindeki oymayı inceleyebilmesi için avucunu yaklaştırdı. "Bir kedi ve bir kuş mu?" Sonra gözleri tanıdık geldi. "Çünkü sana Kedicik diyor."

Bu adam çok fazla gözlemciydi. İşini hallet ve defol. Buranın.

"Evet." Kadın bileğini çekiştirdi ve adam hemen onu bıraktı. Kedi kuşunu tekrar cebine koydu. "Bazı boşlukların doldurulmasını isteyebileceğini düşündüm."

Sam arkasına yaslandı, konuyu değiştirdiği için rahatlamış görünüyordu. "Bu çok hoş olurdu."

"Önce telefonun." Ceketinin cebinden telefonun bulunduğu kanıt torbasını çıkardı. "Özel uzman sonunda Joshua Tree'de olduğunu doğruladı."

Telefonu bir kenara bırakırken ona alaycı bir bakış attı. "Teşekkür ederim. Peki ya park bekçisi?"

"Nihayet Perşembe öğleden sonra bize geri döndü ve sizi gördüğünü teyit etti. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm." Sorun değil demedi, ama demesini de beklemiyordu, çünkü öyle değildi. Ellerini masanın üzerinde birleştirerek öne doğru bastırdı. "Dr. Scott kurbanlar hakkında konuşmuyor."

Kahve fincanını dudaklarına götürdü, bakışları onunkilere sabitlenmişti. "Hiç şaşırtıcı değil. Kurbanlarının nereye gömüldüğünü söylemesini istiyorsun ama o da bu bilgi karşılığında bir şeyler isteyecektir. Bu bir dans gibi ve önde olduğunu düşündüğünde konuşacaktır."

"Katılıyorum ama oturma odasındaki mezar yerlerinin fotoğraflarını yerel parklarla eşleştiriyoruz. Bize söyleseydi daha kolay olurdu ama eninde sonunda gömdüğü yerleri bulacağız. Connor, Driscoll'un bilgisayarında Scott'ın bazı kurbanları gömdüğü cep telefonu videolarını buldu, bu da en azından birkaç yeri daraltmamıza yardımcı olacaktır."

"Colton'ın Scott'ı takip ettiğini düşünmüştüm - en azından Jaelyn'le birlikte - çünkü onun nereye gömüldüğünü biliyordu. Yine de emin olmak güzel."

İç çekti. "Uzun bir süre ceset arayacağız."

"Üç düzine ceset."

Acımasızca başını salladı. "Yirmi yıldır öldürüyor, bu sürenin çoğunda yılda iki kurban. Düzeni ve kalıpları seviyor. Ve görünüşe göre bahçeyle uğraşmayı. San Diego County'deki birkaç özel park ve bahçenin yönetim kurulundaymış ve onlarla gönüllü olarak çalışıyormuş. İlkbahar ve sonbaharda ekim yapmalarına yardım ediyor. Bu sayede şüphe çekmeden hangi parklara ceset gömebileceğini biliyordu. Ayrıca sadece çalışanların girebildiği kapıları da biliyordu ve muhtemelen cesetleri gömdüğü yere bu şekilde ulaştırabildi. Şehrin dört bir yanındaki parklardan nasıl kandırıldıklarını duyduk. Çok etkileyici bir yalancıydı."

"Aynı zamanda bir narsist ve herkesin için kanıtların duvarında asılı olmasına ihtiyaç duyuyordu. Kendini hepimizden daha zeki hissetmesini sağladı. Orion Okulu ile nasıl bağlantılı olduğunu öğrendiniz mi?"

"Bursu geliştirdiklerinde yönetim kurulundaydı. Üniversitede biraz halk tiyatrosu yaptı ve oyunculuk, bahçecilikle birlikte onun hobileriydi." Öldürmekle birlikte, diye düşündü acı acı. "Orion'un ilk kabul komitesindeydi."

"T'ler çarpı, i'ler nokta."

"Aynen öyle. Colton Driscoll'un bilgisayarından da pek çok bilgi edindik. CSU onu Scott'ın dairesinde buldu. Driscoll Scott'ı beş yıldır kaydediyormuş."

"İşini kaybettiğinden ve Scott onu müşterisi olmaktan çıkardığından beri."

"Evet," dedi. "Bu konuda haklıydın. Driscoll bilerek o posta odasında işe girmişti çünkü Scott'ın diğer ofisi oradaydı. Scott'ın ofisine ve evine kameraları yerleştiren Driscoll'du. Görüntüleri onun dizüstü bilgisayarında bulduk." İçini çekti. "Beş yıl önce kaybolan kurban Rochelle Hamilton onun ofisine gitmişti. Onun da terapistiydi."

Sam irkildi. "Aman Tanrım."

"Evet. Driscoll'un bilgisayarındaki videoların tarihlerine bakılırsa, Driscoll Dr. Scott'ı ofisinde Rochelle'e yaklaşırken görmüş. Sorunlu bir kızdı ve ıslahevinde zaman geçirmişti. Driscoll'un yaklaşımlarına açıldı ve sanırım Driscoll da bundan etkilendi. Scott'ın oturma odasındaki kayıtlar bu randevudan birkaç gün sonra başladı ve Driscoll onun Rochelle'i öldürdüğünü o zaman gördü."

Sam sarsılmış görünüyordu. "Colton'ın üçüncü karısına onun hakkında 'bir şeyler bildiğini' söylediğinde kastettiği de buydu.

terapist."

"Evet. Dr. Scott bundan birkaç gün sonra Driscoll'u müşterisi olmaktan çıkardı, bu da artık ödeme yapamayacağı zamana denk geliyor. Driscoll'un beş yıl önceki mali durumunu inceledim ve Dr. Scott'a verdiği iki çekin karşılıksız çıktığını gördüm. Araştırmaya ilk başladığımızda Driscoll'un sadece üç yıllık mali durumuna bakmıştık. O zaman daha derine inmiş olsaydık, Dr. Scott'la olan bağlantıyı çok daha önce görebilirdik." Ve belki de en azından Skyler'ın hayatını kurtarırdık. Ama bu düşünce tarzı sağlıksızdı.

Yine de bunu düşünürdü, çünkü doğruydı.

Sam soğukkanlılığını yeniden kazanarak bir nefes aldı. "Bana komplo kuracağını nereden bildi?"

"Driscoll'un dizüstü bilgisayarındaki videolar, Scott'ın beni ilk aradığınız günün ertesiünden itibaren aktif olarak dairesinde kamera aradığını gösteriyor." Nefes verdi. "Navarro, Jaelyn Watts'ın cesedini bulduğumuzda seri katil davasında bir ilerleme kaydettiğimiz konusunda çok umutluydu ama fazla umutlanmak istemedi. Terapistinden bir randevu aldı."

Sam'in yüzü karardı. "Dr. Scott."

"Evet. Yani Scott birinin onu Jaelyn'i gömerken gördüğünü biliyordu. Sanırım mezar yerine kadar takip edildiğini düşündü. Ama aynı zamanda paranoyak olduğu için evinde kamera ve dinleme cihazı olup olmadığını kontrol etmeye başladı. Driscoll'un kameraları Scott'ı bunu yaparken yakalamış. Olay yeri inceleme Driscoll'un bilgisayarında da bu görüntüleri buldu. Ancak Scott'ın da güvenlik kameraları vardı ve Driscoll'u Cuma akşamı oturma odasının pencerelerinin dışında gizlenirken yakaladı."

"Bu hiç mantıklı değil. Scott'ın kameralarını bulduğunu biliyorsa Colton neden Scott'ın evine gitsin ki?"

Kit iç çekti. "Çünkü Scott'ın oturma odasında karşı koyamayacağı bir şey gördü."

Sam'in omuzları çöktü. "Cecilia Sheppard ve Skyler arasındaki kurban mı?"

Keskindi. "Evet."

"Çünkü dolandırıcılık geçtiğimiz Şubat ayında gerçekleşti, yani burs cazibesi işe yaramadı. Bu kızı nasıl kandırdı?"

"Okul piyesinde çekilmiş fotoğrafları vardı. Ve telefonundan ona bir ajan olduğunu söyleyen ve onunla buluşmasını isteyen mesajlar. O da buluşmuş."

"Ailesi bilmiyor muydu?"

"Başka bir evlatlık çocuk. Tarayıcı geçmişi kurbanlarına yaklaşmadan önce onları çok iyi araştırdığını gösteriyor." Sam'in yeşil gözlerini hüzün kapladı. "Onları nasıl seçeceğini biliyordu ve sanırım Colton, Scott'ın öldürmesini izlemeye bağımlıydı. Scott bu yüzden mi Colton'ın evine gittiğinde maske takıyordu?"

onu öldürdüğü gün? Daha fazla kamera mı bekliyordu?"

"Tahminimiz buydu. Dediğim gibi, Scott konuşmuyor. Ama Dikkatim dağıldı. Scott'ın seni nereden bildiğini sormuştun. Driscoll'un ona söylediğini düşünüyoruz. Scott'ın kamerası Driscoll'u dışarıda gizlenirken yakaladığında kafasına silah dayadığını gösteriyor. Scott'ın tarayıcı geçmişi, Driscoll'u öldürmeden önce Cuma gecesi geç saatlerde sizi aradığını ve siber takibe başladığını gösteriyor. Joshua Tree'deki Facebook gönderiniz bir hediyeydi."

"Skyler'ı tanıdığımı nereden biliyordu?"

"Instagram'ında Siggy'yi etiketlemiş. O akıllı, Sam. Köpeğini, aileni ve Joel'i araştırdı. Dr. Carlisle ve ailesini. Laura Letterman'ı bile. Senin için önemli olan herkesi. Siggy'nin adını gördü, Skyler'ı Google'da aradı ve onun bir köpek gezdirmiş işi olduğunu ve sizin binanızda yaşadığını gördü. Yıllar boyunca seni birkaç kez etiketlemişti. Genellikle sana teşekkür ediyordu."

İşini kurmasına ya da üniversite başvurularında ona yardımcı olmak."

"Peki ya Rita? Onunla tanıştığımı nereden biliyordu?"

"Ofisine dinleme cihazı yerleştirmişti. Konuştuğumuz her şeyi kaydediyordu ve böcekleri cep telefonu görüşmelerini de dinleyebiliyordu. Ben Scott'ın babam beni aradı ve Rita ile elmalı turta yediğinizi söyledi. Scott onun cinayetini de senin üzerine yıkacağını düşündü. Bu yüzden arabayı çaldırdı. Cinayetlere devam etmeyi ve satın aldığı RAV4'ü kullanarak suçu senin üzerine atmayı planladığını düşünüyoruz."

"Neden sadece RAV4'ümü kullanmıyorum?"

"Sanırım izinin sürülmesinden korktu. Bu arada arabanızın yeri tespit edildi. En azından birkaç parçası. Bir parçalama dükkanındaydı ve sahipleri arabayı onlara satan adamın kimliğini hemen tespit ettiler."

"Joel'in evinin önünden çalan kapüşonlu adam mı?"

"Evet. Siyah Mercedesli, kıvrık saçlı ve gözlüklü bir adamın RAV4'ü çalıp kurtulması için ona üç yüz dolar verdiğini söyledi. Şanslıymış aslında. Hâlâ hayatta. Skyler'ı bulan çocuğun cesedi dün terk edilmiş bir depoda bulundu."

"Kahretsin," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Çocuk şeytanla bir anlaşma yaptığının farkında değildi. "Skyler'ın ailesi nasıl?"

"Yas tutuyorum. Ama bana onun ölümüyle bir ilgim olduğuna asla inanmadıklarını söylediler. Yine de onları ziyaret etmeniz ve benim bir ilgim olmadığını yüz yüze söylemeniz büyük incelikti."

"En azından bunu yapabilirdim."

Bir süre sessiz kaldılar, sonra Sam sordu: "Peki ya Colton'ın eski eşlerine yardım eden Brian? O da işin içinde miydi?"

"Biz öyle düşünmüyoruz. Aile içi şiddet mağdurlarının tacizcilerinden boşanmalarına yardımcı oluyor. Sadece iyi bir adama benziyor." Senin gibi, demek istedi ama kendini tuttu.

Sam başparmağını Siggy'nin oymasının üzerinde gezdirdi. "Teğmen Navarro nasıl? Onun için endişeleniyorum. Çok fazla suçluluk hissediyor olmalı."

"Bu yetersiz bir ifade. Nasıl bilmiyorum. İzne ayrıldı. Scott'ın onu bu kadar uzun süre kullanması, o lanet pembe kelepçeleri sırf onunla alay etmek için kullanması ... . Bu çok zalimceydi."

"Bu Navarro'nun güvenine ihanetti."

"Tüm güvenimiz. Scott'ın hastası olan bizler, herhangi bir terapistle ciddi güven sorunları yaşayacağız."

Sam'in gözlerinde bir şey titreşti. Hüzün mü? Hayal kırıklığı, belki? "Benimle de mi?"

Kit inkâr etmek için ağzını açtı ama yapamadı. Bu adama yalan söyleyemezdi. "Muhtemelen."

Sam yutkundu. "Ama sen bana güvendin."

Başka tarafa bakmak istedi ama yapamadı. "Yaptım, evet." "Hâlâ seviyor musun?"

Kadın tereddüt etti ve adamın üzüntüsü daha da arttı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Gülümsemedi. Başını sallamadı. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemedi.

"Psikolog olmasaydım, bu sabah oturduğunuzda bana Sam der miydiniz? Bunun bir randevu olmasını ister miydin?"

Bir kez daha ağzını açtı ve tekrar kapattı, doğru kelimeleri arıyordu. Çünkü o sabırla bekliyordu.

"I . . ." Snick'in başını kaşımak için uzandı. "Belki mi? Ama ben iyi bir bahis değilim. Kimse için. Ama özellikle senin için."

Adam irkildi ve bu görüntü kadının kalbini acıttı.
"Psikiyatrist olduğum için mi?"

Evet. "Çünkü sen iyisin. Ve nazik. Ve samimisin."

"Sanırım bu kelimeden nefret ediyorum," diye mırıldandı. " 'Samimi'. " "Yapma. Bu seni . . . seni."

Hâlâ gülümsemedi. "Sonra ne olacak?"

"Yarın işe dönüyorum ve bir sürü evrak dolduruyorum. Sen yarın işe dön ve iyi işler yapmaya devam et. Connor'la nasıl çalışacağımı bulacağım çünkü Baz geri gelmeyecek. Rita terapiye gidecek."

Annem ve babam bana üzgün üzgün bakıyorlar çünkü Bu iyi adamın için.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Yani bu bir veda mı?"

Hayır. Hayır. Hayır. Kelebekler artık arı olmuştu ve kendini fiziksel olarak hasta hissediyordu. Ama söylemesi gerekeni söyledi. "Böyle olması en iyisi."

Bir kez başını salladı. "Pekâlâ. Artık sizi rahatsız etmeyeceğim."

Yutkundu, gözleri yaşardı. "Daha önce beni rahatsız etmemiştin."

"Şu anda kim ve ne olduğumla seni rahatsız ediyorum. Yine de benim için bir şey yapar mısınız?"

"Duruma göre değişir," diye fısıldadı, boğazı çok sıkıştı.

Sanki bunu söylemesini bekliyormuş gibi ağzının bir tarafı kalktı. "Başka bir terapist bul. Yüzde doksan dokuzumuz Scott gibi değiliz. İşin stresli ama iyi gidiyorsun Kit. Güvenebileceğin birine ihtiyacın var."

Sana güveniyorum. Bunu sana söyleyebileceğini düşünmüştü. Bu adam ne olursa olsun, onun kasası olacaktı. Marian'ın Baz için olduğu gibi.

Ama bir şey olmayacaktı. "Denerim."

"Tamam. İyi bir hayatın olsun, Kit. Ciddiyim."

"Yaptığını biliyorum. Sen de aynısını yap. Artık katilleri ya da soğukkanlı yalancıları müşteri olarak kabul etme, tamam mı?"

Onun hafif alayına gülümsemedi. "Deneyeceğim."

Ayağa kalktı ve Sam de ayağa kalkmaya başlayınca ona eliyle işaret etti. "Teşekkür ederim, Sam."

Sonra döndü ve Subaru'suna doğru koşmaya başladı, Snickerdoodle da yanında tırıs gidiyordu.

Köşeye geldiğinde durdu ve bir kez arkasına baktı. Adam hâlâ onu izliyordu.

Geri dönebilirdi. Buna sahip olabilirdi. Birine sahip olabilirdi.

Ama insanlar gitti. Ve gitmeyen iyi insanlar ... kendi şeytanlarından kaçtığı için çok fazla saat çalışan bir kadından daha iyi birini hak ediyorlardı.

Hah. Sanırım Dr. Scott'tan bir şeyler .

Kasıtlı olarak köşeyi döndü ve uzaklaştı.

San Diego, Kaliforniya 24
Nisan Pazar, 11:00

O uzaklaşırken Sam'in kalbi sıkıştı.

Kızın kendisinden korkmasından korkuyordu, hatta kız ona kahve içmeye çıkma teklif ettikten sonra bile. Korktuğunu kabul etmedi. Hiç kimseden ya da hiçbir şeyden korkmadığını söylerdi.

Ama bu doğru olmazdı. korkuyordu.

Birine yaslanmak. Birine güvenmek. Bana.

Ama o açılmıştı. Ona sırtını dayamıştı. Ona güvenmişti.

Buna randevu dememeliydim. Sadece kahve içtiğimizi düşünmesine izin vermeliydim.

Ama bu dürüstçe olmazdı ve Sam de başka bir şey olmayacaktı.

İlgileniyordu. Sam bunu görebiliyordu. Ama bunu inkâr ediyordu. Ya da bu işin yürümeyeceğine çoktan karar vermişti. Muhtemelen ikisinden de biraz.

bile onu zorlamazdı.

Joel'e arkadaş olabileceklerini söylemişti. Benden tamamen uzaklaştı.

Bu hem sinir bozucu hem de cesaret vericiydi. Umurunda olmasaydı, arkadaş olabileceğimizi de söylerdi. Ama çekip gitti.

Ve onu analiz ediyorsun, ki bu muhtemelen isteyeceği son şeydir.

"Sam?"

Sam başını kaldırdığında öğlenki randevusunun masanın yanında durduğunu ve endişeli bir ifadeyle kendisini incelediğini gördü. Kit yüzünden yaşadığı hayal kırıklığını üzerinden atan Sam ayağa kalktı ve Alvin Levinson'ın elini sıktı. "Al. Gerçekten erkencisin."

Diğer psikologla öğlen görüşmeyi kabul etmişti çünkü Kit o saatte ailesiyle pazar yemeği yiyeceğini söylemişti.

"Acıktım," dedi Al. "Sen gelmeden önce bir masa bulup kahvaltı ederim diye düşündüm. Ama işte buradasın."

"Evet. Buradayım. Otur lütfen. Çok uzun zaman oldu." Psikoloğu New Horizons' son yönetim kurulu toplantısından beri görmemişti.

Sam, Al Levinson'ı severdi. İyi bir adam ve mükemmel bir terapistti. Ve Sam'in hep hayalini kurduğu bir işi vardı - SDPD'ye danışmanlık yapmak. Bu, Sam'in diplomasını aldığı süre boyunca istediği türden bir işti. Şimdi bunun küçük bir tadına baktığına göre, bu işi daha da çok istiyordu.

Ve dürüst olduğu için Kit'le tekrar çalışmanın ciddi bir faktör olduğunu kabul edebilirdi. Belki bir gün.

Al oturdu ve evindeki dolu kahve fincanına baktı. "Benim için mi?"

Sam Kit için doldurmuştu ama Kit ona dokunmamıştı. "Şimdiye kadar soğumuştur herhalde. Sana başka bir fincan getireyim." Sunucuya el sallayarak fincanı işaret etti. Kadın bir parmağını kaldırarak başıyla onayladı. "Elena birazdan bizimle olacak."

Sam ona bu sabah birkaç kişiyle görüşeceğini söylemiş, o da onu yalnız bırakacağına söz vermişti. Sam mükemmel bir bahşişçi olduğu için hiç şaşırmamıştı.

"Buraya sık sık geliyor olmalısın," dedi Al.

"Her gün. Ofisim buradan çok uzakta değil. Genelde kahvemi alıp giderim. Oturmak ve acele etmemek güzel."

Elena masalarına doğru kayarak soğuk kahve fincanını boş bir fincanla, boş sürahisini de dolu bir sürahiyle değiştirdi. "Size ne ikram edebilirim çocuklar?"

Sam, Kit'in uzaklaşmasını izledikten sonra iştahını kaybetmişti ama bir şeyler yemeliydi. "Yumurta ve domuz pastırması lütfen."

"Aynen," dedi Al, Elena onları yalnız bırakırken sandalyesine yerleşerek. "Kit McKittrick'in kahvesi miydi o?"

Sam kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?"

"Bir, seninle buluşmaya gelirken onu caddenin diğer tarafında yürürken gördüm. El salladım ama başı eğikti."

"İki nedir?" diye sordu, Kit'in başını öne eğmesine üzülmeyle, gidişini izlemek onun için ne kadar zor olmuşsa o kadar rahatlamış olmak arasında gidip geliyordu.

Al, Sam'in fincanının yanında duran Harlan'ın Siggy oymasını işaret etti. "Harlan McKittrick bir süredir

Yıllardır. Onları bağış kampanyalarına bağışlıyor. Bazıları yüzlerce dolar getiriyor. Evde bunlardan iki tane var."

"Rita'ya yardım ettiğim için bana teşekkür etmek için yaptı. Bu benim köpeğim, Siggy."

Al gülümsedi. "Sevimli bir isim. Sevimli köpek de öyle."

Sam kabalık etmek istemiyordu ama havadan sudan konuşmak onu öldürüyordu. "Bu da ne demek oluyor, Al? Daha önce seninle toplantı odası dışında görüşmemi hiç istememiştin."

"Gerçek şu ki, adınız birkaç gün önce Navarro ve McKittrick ile bir dava hakkında görüşürken ortaya çıktı. Hangisi olduğunu biliyorsun."

Sam temkinli bir şekilde başını salladı. "Bunun nasıl bittiğini biliyorsun, değil mi?"

Ben iyi adamlardan biriyim."

Al kıkırdadı. "Biliyorum. Bir süreliğine şüpheli olduğunu biliyorum ama kendini kötü hissetme. Benden de şüphelendiler."

Sam'in gözleri büyüdü. "Bunu bilmiyordum."

Al omuz silkti. "Kamuoyuna açıklayacağım bir şey değil, ama onları çok fazla suçlayamam. Orion Okulu'nun yönetim kurulundayım."

Sam'in gözleri büyüdü. "Oh. Ve sen onlara söylemedin?"

"Bunu hiç düşünmemiştim. Her zaman çevresel bir rolüm oldu, çoğunlukla bağış topladım."

"Bu konuda gerçekten iyisin."

Kendini küçümseyerek gülümsedi. "Öyleyim, değil mi? Drama bağlantısı hakkında ilk konuşmaya başladığımızda onlara söylemeliydim ama gerçekten aklıma gelmedi. Kurbanların hiçbiri Orion'a gitmedi ve ..." Omuz silkti. "Ama benimle buluşmanı neden istediğimi sordun."

"Beni New Horizons yönetim kurulundan uzaklaştırmak için değil mi?"

Al ona gözlerini kırptırdı. "Tanrım, hayır."

"Güzel. Geçen hafta izindeydim. Vivian'la karşılıklı anlaştık ama berbattı. Mahkeme üyesi olmak zor-

Başınızın üzerinde bir cinayet suçlaması varken terapist sipariş ettiniz." Sam yüzünü buruşturdu. "Söyleyeceğimi hiç düşünmediğim sözler."

"Ve bir daha asla söylemeyeceğim. Evet. Benim işim. Yarı emekliyim."

Sam kaşlarını kaldırdı. "Biliyorum. Seni tanıdığımdan beri 'yarı emekli' oldun. Aslında o kadar da emekli sayılmazsın, çünkü hayır işlerinde ve SDPD'de benden daha fazla mesai harcıyorsun."

Al'ın dudakları kıpırdadı. "Öyle. Ama yavaşlamak istiyorum, bu yüzden bir şeyler vermek zorundayım. Hayır işlerimi bırakmak istemiyorum, bu yüzden SDPD'nin gitmesi gerekiyor."

Sam ona baktı. "Bırakıyor musun? Gerçekten mi?"

"Evet, ama hemen değil. Görevi devralması için birini getiririm diye düşünmüştüm. Belki ona biraz akıl hocalığı yaparım. Bana ihtiyacı kalmayana kadar mevcut davaları devredip yenilerine danışmanlık yapabilirim."

Sam nefes aldı, umut etmeye cesaret edemiyordu. "Kimi düşünüyordun?"

Al güldü. "Sam, ilgileniyor musun?"

"Evet," dedi Sam, nabızı atmaya başlamıştı. "Ama neden şimdi? Neden ben?"

"Neden şimdi? Doğrusu Baz'ın kalp krizi beni düşündürdü. Gelecek ay yetmiş yaşında olacağım. Karım yetmiş iki yaşında. Çocuklarımız ve torunlarımız var. SDPD'deki işim yüzünden pek çok akşam yemeğini ve hatta birkaç doğum gününü kaçırdım. Torunlarımın tadını çıkarmak ve model demiryolculuğuna geri dönmek istiyorum. Artık zamanı geldi."

"Peki neden ben?"

"Neden olmasın? Senden hep hoşlandım ve Vivian senden yeterince övgüyle bahsedemiyor. Ve şimdi SDPD ile bir ilişkin var. Onları Driscoll konusunda uyarmak için kariyerini riske atmana saygı duyuyorlar. Baz Constantine bile senden hoşlanıyor."

Sam kıkırdadı. "Başta kesinlikle öyle düşünmüyordu ama sanırım yola geliyor." Sonra aklına bir fikir geldi. "Bekle. Eğer sen yetmiş yaşındaysan, bu Vivian'ın da yetmiş yaşında olduğu anlamına mı geliyor? Üniversiteye birlikte gitmiştiniz, değil mi?"

Al'la Vivian sayesinde tanışmıştı. Patronu onları tanıştırmış ve Al da onu New Horizons'a getirmişti.

Al başını salladı. "Oh hayır. Oraya gitmeyeceğim. Vivian'ın kaç yaşında olduğunu öğrenmek istiyorsan, ona kendin sor."

Sam geri çekildi. "Hiç sanmıyorum."

"Akıllı adam. Başta benimle çalışacaksın ama sen rahat edince ben geri çekileceğim. Çok para kazandırmıyor ve tam zamanlı değil. Vivian'la en azından yarı zamanlı olarak çalışmaya devam etmek istersin - bu yüzden yaşını sorarak onu kızdırma. Hâlâ ilgileniyor musun?"

Sam sırtına engel olamadı. "Evet. Ne zaman başlamamı istersin?"

"Gelecek hafta mı? Sen ve Vivian bunu konuşun. Neyin mantıklı olduğuna karar verin ve bana haber verin."

Sam kendini sakinleştirdi, tüm açıları düşündü. "Ya SDPD hayır derse?"

"Olabilir ama sanmıyorum. Navarro'ya sana soracağımı söyledim. Sana polis olmayı düşünüp düşünmediğini sorduğunu söyledi."

"boşaltıyordu. Ciddi değildi."

"Belki." Al eğik onun Başını. "Of Tabii ki, sen McKittrick'le birlikte çalışıyor olmak."

Sam derin bir nefes alarak yüz ifadesinin nötr kalmasını istedi ama Al kıkırdadı.

"Yüzünü görebilseydin," dedi Al sessizce. "Ne olursa , sana şans diliyorum. İyi bir kalbi var."

"Biliyorum," diye mırıldandı Sam. "Ama onu zorlamayacağım. Farklı bir danışman psikolog talep edebilir."

Al omuz silkti. "O zaman öyle. Cinayet masasındaki tek dedektif o değil. Ne yazık ki yapacak çok iş var, bu yüzden diğerleri kapınızı çalacak. Gerekirse bunu düşünebilirsin."

Bunu düşünmesine gerek yoktu. On yedi yıldır yapmak istediği şey buydu. Bu işte çok iyi olacaktı. Ayrıca Kit'le birlikte çalışacaktı.

Kendisini tutması için ona güvenmişti. Rita'yı güvende tutması için. Belki Kit de ona kalbiyle güvenmeye başlardı.

Olabilir.

Zorlamayacaktı ve beklemeye hazırdı. Kız buna değerdi.

Sam gülümsedi. "Düşünmene gerek yok. Ben ."

Bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Oyun , Kit.

TEŞEKKÜRLER

Robin Rue, Claire Zion, Jen Doyle ve Liz Sellers bu yeni seriye inandıkları için. Hepinize çok teşekkür ederim.

Denizyıldızları - Brian, Cheryl, Christine, Kathy, Sheila ve Susan - olay örgüsüne yardım ettiğiniz ve karakterlerim hakkında sorduğunuz sorularla her şeyin yerli yerine oturmasını sağladığınız için.

Andrew Grey kelime sayım ortağım olduğun için. Günlük teşviklerin kelimelerin su gibi akmasını sağladı.

Martin Hafer'e psikoloji profesyonellerinin etiği konusundaki arka planı için teşekkür ederim. Ve yazmakla o kadar meşguldüm ki yemek yemeyi unuttuğumda beni beslediği için.

Sarah Hafer editörlük için.

Margaret Taylor, saçmalıklarımı dinlediği ve bu kadar değerli bilgiler verdiği için.

Her zaman olduğu gibi, tüm hatalar bana aittir.

YAZAR HAKKINDA

Karen Rose, çok satan Baltimore ve Cincinnati serileri de dahil olmak üzere yirmi beşten fazla romanın ödüllü, 1 numaralı uluslararası çok satan yazarıdır. Kitapları yirmi üç dile çevrilmiş ve New York Times, Sunday Times (İngiltere) ve Almanya'nın der Spiegel en çok satanlar listelerinde yer almıştır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

